

Cô Gái Đông Dương

Contents

Cô Gái Đông Dương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	24
6. Chương 6	31
7. Chương 7	38
8. Chương 8	47
9. Chương 9	57
10. Chương 10	67
11. Chương 11	79
12. Chương 12	88
13. Chương 13	98
14. Chương 14	110
15. Chương 15	117
16. Chương 16	127
17. Chương 17	133
18. Chương 18	144
19. Chương 19	152
20. Chương 20	162
21. Chương 21	172
22. Chương 22	180
23. Chương 23	186
24. Chương 24 End	194

Cô Gái Đông Dương

Giới thiệu

Những ngày tháng bình yên. . . Chiếc xe Wave đỏ lao vun vút trên đường phố. Đang giờ đi làm, đườ

1. Chương 1

Chiếc xe Wave đỏ lao vun vút trên đường phố. Đang giờ đi làm, đường tấp nập, nhiều chỗ đông như mắc cửi. Đầu tiên nhìn vào chiếc xe đó, ta tưởng hai cô gái đang đua xe. Nhưng không, cứ nhìn cách họ ăn mặc thì nhận ra ngay họ là học sinh. Cô gái tóc ngắn, có khuôn mặt nghịch ngợm đang cầm lái, luôn miệng nói, một tay cầm tay lái, một tay vỗ vỗ chiếc túi đeo bên cạnh ra ám hiệu cho cô gái ngồi sau. Cô gái ngồi sau có mái tóc dài, được tết đuôi sam trông rất hiền dịu. Cô bám hai tay chặt vào eo bạn, đầu áp vào lưng bạn vì tốc độ và đường đi của xe quá kinh khủng.

Theo thường lệ, trường của hai cô không cho phép học sinh mang xe tới trường, nhưng vì một lí do hết sức đặc biệt mà phải phạm quy. Hai cô đang sợ đến trường muộn. Đúng ra thì chỉ có cô bé tóc đuôi sam là sợ mà thôi. Cô bé tóc ngắn cóc sợ. Cô luôn đi muộn như thế này mà đôi khi còn muộn hơn thế nữa, mà có bao giờ bị đuổi học như con bạn dọ dậu

Năm nay, hai cô mới vào lớp mười, một trường chuyên nổi tiếng. Ôi dào! chuyện đó không có gì quan trọng đối với cô bé tóc ngắn, với cô vào được trường này là một điều đơn giản và dễ dàng.

Câu chuyện sẽ xoay quanh cô gái này, ngay trong ngay hôm nay. Một sự việc đã để lại ấn tượng cho cô bạn ngồi sau, còn đối với cô nó chỉ như nước lũ tràn qua rồi chẳng còn gì cả.

Đó là do phóng xe quá nhanh và vượt quá ẩu, cô đã cho chiếc xe yêu quý của cô bạn tông vào sườn một chiếc xe. Chiếc xe chệch choạng rồi đổ ập xuống đường. Xe cộ dạt ra hai bên. Cô vội dừng xe nhưng vẫn ngồi chễm chệ trên xe. Nạn nhân đang lăn cu lơ hai vòng trên đường và làm một cái sượt dài trước khi dừng. Cô bạn xuống xe, một tay bùm miệng cười vẻ mặt xen lẫn sự hoảng sợ, một tay đỡ nạn nhân dậy. Nạn nhân lồm cồm bò dậy, hai mu bàn tay trắng xước. Người đi đường lắc đầu buồn vài câu rồi tản ra. Cô tóc ngắn nhìn nạn nhân và đứa bạn.

Nạn nhân là một cậu con trai trạc tuổi cô, ăn mặc gọn gàng trên vai đeo ba lô. Cô bạn vội vã hỏi :

— Bạn không sao chứ ? xin lỗi nhé, chúng tôi vội quá nên đi hơi nhanh.

Cậu con trai cười khoan hồng:

— Không sao, chỉ trắng xước nhẹ thôi ! xin lỗi, mình có việc gấp phải đi....

Cô cũng hét lên:

-Ê Mỹ Phương, bọn mình cũng gấp mà !

Kéo cô bạn lên xe, chiếc xe lao đi, Mỹ Phương có vẻ không hài lòng, vừa ngồi vừa trách:

-Này đâm vào người ta sao không xin lỗi mà mặt cứ căng căng lên vậy?

Cô bịu môi:

-Mày đã xin lỗi rồi thì tao nói cũng bằng thừa. Ai hơi đâu mà nói, tốn calo !

Mỹ Phương lắc đầu. Cô thừa biết tính bạn mình nên không trách lâu. Chỉ tội nghiệp cho anh chàng đen đui bị trùng đòn của “tiểu quỷ Tố Phương”.

Tố Phương gửi xe vào một quán trước cổng trường, học tốc chạy vào trường. Hôm nay, chỉ là họp lớp gặp mặt giữa học sinh với thầy cô giáo chủ nhiệm mà thôi nên sân trường vẫn có vài chàng đứng đĩnh đĩnh đi. Tố Phương chia tay với Mỹ Phương chạy vào lớp có bảng đề to tướng ” Lớp 10 Toán ”.

Cô hăm phanh trước cửa lớp, nhòm vào trong lớp và chính xác là tia vào chỗ bàn giáo viên.

May ghê thầy chủ nhiệm chưa vào. Cô mỉm cười và đoàn hoàng đi vào lớp. Mọi con mắt đổ dồn vào cô. Bọn nó nghĩ cô là giáo viên chắc?

Cô mặc kệ, ngồi đợi xuống một bàn còn trống. Đứa con gái có khuôn mặt xinh đẹp nhưng hơi đánh đá ngồi lui vào trong với đám bạn của nó. Cô tươi tỉnh :

-Chào các bạn !

- Chào ! Nó cười đáp lại, nụ cười trịnh thượng ban ơn.

Tổ Phương quay đi và thấy ghét con nhỏ này. Thầy giáo chủ nhiệm bước vào lớp với chiếc cà vạt rực rỡ y như con tắc kè hoa. Cả lớp đứng dậy chào, cô khẽ nghiêng người một chút.

Nhìn những đứa học trò bằng con mắt trù mên, thầy nói đầm ấm:

__ Chào các em, thầy là giáo viên chủ nhiệm của lớp này...Thầy là Bùi Hà Minh, 40 tuổi... Thầy nói trước rằng thầy có hơi vui tính một chút nhưng nghiêm khắc thì nhiều vô kể... Các em hãy học hành cho cẩn thận nhé ! Nào bây giờ.. là điểm danh...

Thầy cầm bảng danh sách lên và đọc tên đứa đầu tiên.

__ Nguyễn Xuân Anh?

__ Có ạ ! Cả lớp quay xuống nhìn. Thằng con trai bỗng đỏ rần mặt. Tổ Phương quay lên, không nhìn nữa. Hừm! Dạng con trai nhất như thỏ đế !

__ Nguyễn Phương Doanh!

__ Có ạ!

Đứa con gái ngồi cạnh cô thở thê. Nhìn cách nó nói mà Tổ Phương thấy ớn. Con bé điệu hết sức!

__ Ngô Nhật Duy?

Không có tiếng đáp lại. Thầy hắng giọng :

__ Em nào là Ngô Nhật Duy?

Con nhỏ bên cạnh Tổ Phương lại thì thầm :

__ Bạn đó có điểm thi đầu vào cao nhất đó. Ngày xưa, bạn ấy là mặt trời duy nhất của trường chuyên thị. Chà, tớ mong được làm bạn với cậu ấy quá...

Bộ mặt của thầy bắt đầu đo đỏ thì có tiếng đáp lại từ ngoài cửa :

__ Thưa thầy, có em ạ!

Cả lớp hướng mắt nhìn ra. Nhật Duy đó ư? Đúng là nạn nhân bất hạnh của Tổ Phương lúc nãy... Gương mặt cậu ta nhể nhại mồ hôi, có lẽ vì chạy bộ. Một tay còn dính vết dầu mỡ.

Thầy giáo hỏi :

__ Sao em lại đến muộn vậy?

__ Xe em bị hỏng ạ !__ Nhật Duy cúi đầu, nhỏ nhẹ __ Em xin lỗi vì đến trễ...

__ Vậy à? Không sao! Mới lần đầu thầy bỏ qua cho em , còn bây giờ hãy tìm một chỗ ngồi đi.

Mọi bàn đã bốn, duy chỉ có chỗ của Tổ Phương là còn ba. Nhật Duy ngẩng đầu lên và tía đúng chỗ duy nhất còn lại. Tổ Phương làm mặt tỉnh bơ, còn Phương Doanh thì đo đỏ mặt. Có lẽ nó đang nguyên rửa cô vì đã ngồi chen giữa.

Cuối cùng, Nhật Duy cũng đi vào chỗ trống, nở một nụ cười với các bạn nữ khiến cho tim Phương Doanh nẩy ra khỏi lồng ngực.

Thầy giáo có vẻ hài lòng vì Nhật Duy đã tìm được chỗ thích hợp. Và thầy điểm danh tiếp. Đến tên Tổ Phương,thầy hỏi :

__ Tổ Phương? BÙI Tổ Phương?

Cô uể oải :

__ Có ạ!

__ Ra ” em ” ngồi đấy!__ Thầy giáo mỉm cười

Tổ Phương không nói gì, tỏ ra ngoan ngoãn. Phương Doanh bắt chuyện :

__ Tên bạn hay quá!

Tổ Phương nhướn mắt nhìn con bé , lạnh nhạt :

__ Cảm ơn! Bạn đã quá khen rồi!

Phương Doanh lè lưỡi, rồi hỏi Nhật Duy :

__ Bạn đến muộn nên chưa biết tên tớ. Tớ là Phương Doanh.

Nhật Duy mỉm cười :

__ Tên bạn hay quá!

Phương Doanh cũng mỉm cười lại, cúi đầu e lệ. Trời ! Tổ Phương chưa từng thấy có con bé nào lại điệu như thế. Dường như Nhật Duy cũng cảm thấy ngượng nên quay đầu nhìn về phía thầy __ Các em biết nội quy của Nhà trường chưa?

__ Làm sao biết được? __ Tổ Phương phẩy tay.

__ Rồi sẽ biết! __ Thầy trả lời, không hề bối rối__ Một trong hai chục nội quy là trước khi khai giảng, mỗi lớp phải bầu ra ban cán sự lớp tạm thời. Thầy đề nghị là cứ ai được điểm cao nhất thì là lớp trưởng... các chức danh khác lần lượt lấy người cao điểm thứ hai... Vậy thì... xem nào... Em Nhật Duy sẽ là lớp trưởng!

Nhật Duy vụt đứng lên :

__ Em nghĩ... em không thể làm được...

__ Sao? __ Thầy mỉm cười __ Còn ai xứng đáng hơn em nữa đây? Chín năm làm lớp trưởng , ba năm làm liên đội trưởng được bằng khen của đoàn đội về liên đội trưởng xuất sắc nhất trong năm... Thầy mong em đừng từ chối!

__ Đúng đó, đừng từ chối! __ Một vài đứa lên tiếng...

Nhật Duy gật đầu và ngồi xuống. Trông cậu ta cứ như bị ép buộc vào một tội hình nào đó... Nhưng chẳng ai quan tâm , kể cả thầy giáo... Thầy đang lo nhìn xuống danh sách... khiến Tổ Phương thấy nóng ran trong người...

__ Em thứ hai là Tổ Phương. Chà... không được , em không thể làm lớp phó học tập được !

Tổ Phương cúi đầu, một vài đứa bần khoản, vài đứa xuyết xoa tiếc rẻ...

__ À, em này thì nghịch khủng khiếp lắm. Nếu làm lớp phó học tập thì lớp mình sẽ bị phê bình dài dài... Nào , thầy sẽ chọn em có điểm cao thứ ba... em Phương Doanh !

Tổ Phương nhìn hai đứa bên cạnh mình , chán nản ra mặt. Thầy giáo thì có vẻ vui sướng vì sự ngẫu nhiên... tuyệt vời đó!

Sau buổi họp lớp đầu tiên của một năm học đã không có sự cố gì xảy ra. Trông về, Tổ Phương chạy như bay ra ngoài và đụng vào Mỹ Phương. Trông cô bạn hả hê lắm. Cô biết ngay là Mỹ Phương đã được làm lớp trưởng lớp 10 Văn. Và để chúc mừng, Tổ Phương hớn hớn kéo bạn vào quán kem ở cổng trường.

Chọn cho cả hai đứa chỗ ngồi lý tưởng xong, Tổ Phương gọi hai ly kem sô cô la sữa. Kem vừa bưng ra, Tổ Phương định xục thìa vào thì một giọng nói sỗ sục cất lên :

__ Mấy cô bé cho tụi anh ngồi ghé được không?

Cả hai cô cùng ngước lên, bắt gặp ánh mắt láu lỉnh của hai thằng con trai nghịch ngợm. Chúng ăn mặc luộm thuộm một cách giả tạo đến buồn cười. Áo sơ mi trắng tinh không một vết bẩn, nửa bỏ trong quần,

nửa để thùng thành ra ngoài... Mặt mũi hiền hòa, nhưng đôi mắt thì lúc nào cũng cổ trợn ngược lên. Tổ Phương cúi đầu xuống ly kem để che một nụ cười che bai...

Mỹ Phương im lặng, nhưng rồi cũng gật đầu. Tổ Phương vội kêu lên :

__ KHOAN đã... được ngồi ké với hai điều kiện, ok?

__ Ok.

__ Thứ nhất ,cầm xừng anh với tụi này...__ Tổ Phương hơi hếch mắt lên__ Thứ hai, trả tiền kem, được chứ?

Mỹ Phương quay sang nhìn bạn, cười mỉm. Hai thằng gật đầu ngay, trên môi điểm những nụ cười đắc chí. Chúng gọi hai ly kem nữa và bắt đầu tán dóc. Mỹ Phương nhỏ nhẹ :

__ Các bạn học trường nào?

__ Học á? __ Một thằng nói to __ Tụi này nghỉ lâu rồi. Bây giờ đi lông bông chơi vậy thôi. Gặp ai xinh xinh... như các... bạn đây thì lại làm quen...

Tổ Phương ăn xong ly kem khi tên đó vừa dứt lời. Cô cao giọng gọi một ly nữa, và còn kể lể :

__ Còn tụi này học trong kia !__ Cô chỉ tay vào trường__ Chán phèo ý mà ! Tôi thích lông bông như vậy hơn...

__ Vậy hả?__ Một thằng sung sướng chìa tay ra __ Cùng một chí hướng rồi. Mình là Quốc Bảo, còn đây là Bảo Quốc...

__ Rất hay! Nhưng... tên ngộ quá à!

Quốc Bảo nhăn nhó vì bàn tay vừa bị tay Tổ Phương bóp chặt. Bảo Quốc nhìn chăm chăm vào Mỹ Phương, hỏi nhỏ :

__ Các bạn tên gì?

Tổ Phương lại hét

__ Cho hai ly kem sô cô la nữa chị ơi... Hả? Tên à? Tổ là Tổ Phương, còn bạn tổ là Mỹ Phương...Đều là đẹp tất đó.

__ Biết rồi! __ Bảo Quốc gật gù __ Chỉ cần nhìn hai cậu cũng thấy... Chúng ta kết bạn nhé?

Mỹ Phương thật sự choáng trước sự làm quen chóng vánh này. Ly kem của cô vẫn còn nguyên trong khi Tổ Phương đã... xơi trọn vẹn 5 ly. Bảo Quốc và Quốc Bảo nhìn nhau... đau đớn. Trời mưa ...

Anh căng ô che đầu

Hết mưa ...

Anh vút ô vào xó hay đâu đó

Cũng vậy thôi ...

Tình Yêu là chiếc ô

Che cho người khác khô

Riêng mình ... bị ướt !

Khi rời quán, Mỹ Phương cố nhịn cười trước hai bị mặt của hai thằng con trai. Họ vừa phải trả số tiền khá khá đấy chứ?

Mỹ Phương chia tay với ba người bạn sớm vì có việc bận. Còn Tổ Phương theo hai cậu bạn mới quen vào một quán bi a để gỡ lại số tiền đã mất vì... sỡ. Trong quán toàn học sinh cấp ba và hai. Đứa nào đứa nấy đều căng thẳng như đang ở trên chiến trường.

Cả ba tiến về một bàn bi a ở góc phòng, nơi có vài đứa trông to con đang cãi nhau chí chóe.

Nhìn thấy Quốc Bảo và Bảo Quốc, một thằng nói :

__ Chúng mày đến gỡ nợ hả? Sao lại mang con gái đến đây thế?

Quốc bảo nhíu mày :

__ Hôm nay tui tao sẽ cho tui mày biết thế nào là... bi a thật sự!

__ Hê... Bọn bay xem, mấy thằng công tử bột này đang ra oai kìa!

Hai cậu bạn mặt đỏ lựng lên. Tổ Phương bước lên phía trước, cười nhạt :

__Mấy ông có ngại khi chơi với con gái không?

__ Sao? __ Chúng mở tròn mắt.

Tổ Phương với hai tay chống nạnh, mắt hơi xếch lên :

- Tui nói là tui có thể đánh thắng các ông đó. Dám không?

Bọn kia nhìn nhau như trao đổi ý nghĩ. Tổ Phương thấy trên thành bàn đặt một cốc bia nguyên, cô điệu bộ anh chị tu một hơi liền hết sạch. Có lẽ chính vì hành động đó mà bọn to con kia nể nang và gật đầu đồng ý. Quốc Bảo và Bảo QUỐC xuyết xoa khen cô... ” bốp ” quá... nào đâu biết, đầu Tổ Phương đã bắt đầu ong ong..

Tổ Phương chơi bi a với tên đàn anh. Hắn sóc về sành sỏi nhìn Tổ Phương đắc thắng sau mỗi quả bi vào lỗ. Và vì tính sĩ diện, hắn đã để lỡ một cơ hội thắng Tổ Phương. Bi chệch lỗ và Tổ Phương giành quyền chơi. CỎ đã thắng liên tiếp ba ván và thu về được số tiền kha khá. Nhắm thấy ăn được như vậy là đủ... Tổ Phương dừng ngang. Tên đàn anh cầu :

- Sao lại bỏ ngang? Phải để anh đây gỡ chứ?

Tổ Phương nói cứng :

__ Tui không chơi nữa... Chơi gì chán phèo. Cánh ông toàn hạng... tép thế thôi à... Quốc BẢO, Bảo Quốc về đi... Đợi sau khi bọn ông nâng cao kỹ nghệ thì chúng ta chơi tiếp...

Tổ Phương hiên ngang đi trước, Bảo Quốc và Quốc Bảo theo sau. Bọn kia tức lắm nhưng đành phải nuốt bồ hòn làm ngọt. Ra đến cửa, Không chịu đựng được nữa, Tổ Phương đỡ lấy đầu mình, ngồi thụp xuống. QUỐC Bảo vội đỡ lấy cô, hỏi :

__ Cậu sao vậy?

Bảo QUỐC về lôi đời :

__ Chưa uống bia bao giờ đúng không? Cậu nên về nhà nằm nghỉ đi. Chắc đầu đau lắm! Tổ gọi xích lô cho cậu nhé?

Tổ Phương gật đầu, Bảo Quốc vội chạy ra đường gọi xích lô. Cô dúm vào tay QUỐC BẢO số tiền thu được , nói :

- Tiền của các cậu đây. Trả nợ vì ăn kem...

Quốc Bảo lắc đầu :

__ BỌn tớ bao mà !

__ Tổ khoái cái trò này rồi đấy. Tổ thắng vì các cậu mà... Đừng từ chối chứ? Xe xích lô tới rồi... Còn một điều nữa... hẹn gặp ngày mừng 5 tháng 9 nhé?

Bảo Quốc và QUỐC BẢO tròn mắt nhìn Tổ Phương lên xe. Rồi họ nhìn xuống áo xống của mình... Thật ngốc nghếch biết chừng nào !

Sáng 5-9, những gương mặt sáng sủa vui tươi tập trung tại sân trường để khai giảng Thầy giám thị đi đi lại lại, về mặt căng thẳng. Trong khi đợi thầy cô giáo ra, học sinh được phép ngồi.

Một tiếng kêu thất thanh vang lên, kèm theo đó là tiếng ghế nhựa đổ ập xuống sân trường. Bọn học sinh bùm miệng cười khi thấy một con bé tóc hoe vàng ngã ngựa người về đằng sau, mặt nhăn nhó vì xấu hổ lẫn

bực bội. Rồi những cái ngã cùng tiếng kêu vang lên nhiều hơn, dày hơn. Sân trường nhốn nháo vì sự hỗn loạn.. Thầy giám thị giận tím mặt, hét lớn trên loa:

— Thôi ngay đi! Em nào còn làm ồn, nhốn nháo hàng ngũ thì đừng trách.

Vẫn có tiếng ngã và kêu la. Học sinh đứng cả dậy và nhìn chiếc ghế của mình với đôi mắt e dè như nhìn một vật gì ghê gớm lắm. Thầy Minh chạy ra, nhìn bao quát toàn cảnh trường với một đôi mắt điềm tĩnh. Và như phát hiện được nguyên nhân, thầy hơi cười, quay sang thầy giám thị, nhỏ nhẹ:

— Không có chuyện gì đâu... Thầy để tôi giải quyết cho!

Thầy giám thị nhướng mày như không tin, nhưng chẳng biết làm thế nào khác, thầy hơi phẩy tay, đứng lùi lại phía sau.

Thầy Minh cầm lấy mic , cười như thể không coi chuyện đó là nghiêm trọng. Thầy cất giọng ôn hòa, trấn an những cô bé yếu tim :

— Không sao đâu... Làm gì có chuyện phù phép ở đây. Để thầy chỉ cho các em biết vì sao nhé?

Dừng lại một chút để học sinh tập trung, thầy tiếp lời :

— Em Tổ Phương lớp 10 toán... Em hãy lên đây!

Tổ Phương tỏ vẻ ngạc nhiên, hai tay xọc vào túi quần, rồi thả ra ngay. Cô quay nghiêng ngả một chút , nhún vai trước sự dò hỏi của vài đứa trong lớp. Nhật Duy hơi mỉm cười...

Hầu hết tụi con trai đều ngạc nhiên khi kể... gây ra náo loạn vào một ngày trọng đại này lại là một cô bé xinh xắn nhường ấy. Tổ Phương bước lên trước mặt hai ông thầy đang đắm đắm gương mặt. Cô ngây thơ hỏi... lớn :

— Sao em lại phải lên đây ạ?

Thầy giám thị như không tin lắm, ngạc nhiên hỏi nhỏ :

— Là cô này sao?

Thầy Minh không trả lời mà hỏi :

— Tổ Phương, em đã làm thế nào để những chiếc ghế kia đổ? Em không nghĩ rằng trò quậy phá của em làm ảnh hưởng đến mọi người như thế nào không?

Tổ Phương mở to mắt như vừa nghe được chuyện gì ghê gớm lắm:

— Em có làm gì đâu ! — Cô kêu lên thật thanh, giọng... đau khổ như bị oan ức lắm — Từ đầu tới giờ em ngoan ngoãn ngồi dưới đó, em cũng sợ bị ngã lắm chứ... Hai tay còn bám chặt lấy ghế, thầy không tin thì hỏi mấy bạn lớp em xem?

Thầy Minh nghiêm mặt, cau mày:

— Tổ Phương! Đừng chọc tức... thầy, hãy nói đi, nếu như em không muốn gặp thầy hiệu trưởng!

Vài đứa con gái bụm miệng lại lo sợ. Tổ Phương ngó xuống lớp Văn và thấy Mỹ Phương đang căng mặt lên lo lắng cho cô.

Tổ Phương hơi mỉm cười

— Em không làm gì cả!

Thầy Minh giận dữ:

— Tổ Phương, con đang chọc tức bố hả?

Cả trường ò lên ngạc nhiên, thầy giám thị giật mình :

— Thì ra... đây là con anh ư?

Tổ Phương cười, nhún nhẹ chân :

__ Cháu chào bác! Cháu có nghe bố cháu kể bác là một giám thị rất nghiêm khắc nhưng... rất yêu quý học sinh...

Đâu đó vang lên tiếng cười mỉa mai. Thầy Minh bực tức:

__ Con về chỗ đi... Sau lễ khai giảng đến gặp thầy hiệu trưởng và... không được gây náo loạn nữa!

Thầy giám thị nói to :

__ Trừ hai điểm ở lớp 10 Toán.

Hai tiếng vỗ tay hoan hỉ phát ra ở lớp 10 Hóa. Tổ Phương quay lại nhìn. Quốc Bảo và Bảo Quốc đang nhăn nhó cười. Cô cũng cười với họ, không một chút ngạc nhiên.

Phương Doanh bực bội :

__ Cây mình là con của hiệu phó mà làm tàng ư? Thật vô trách nhiệm...

2. Chương 2

Tổ Phương lừ mắt:

__ Kệ tớ ! Này Xuân Thi, cậu chớ có dại rút ghế của tớ ra nhé... Không xong đâu...

Xuân Thi vội rút tay lại. Cô đang định cho Tổ Phương trả giá vì đã làm cô ngã, song cô đã thất bại. Tổ Phương như có... phép màu hay sao ấy nhỉ?

Lễ khai giảng kết thúc, Tổ Phương thở dài khoan khoái. Ngồi vào chỗ của mình, cô uể oải định gục xuống ngủ, nhưng Nhật Duy đã nhắc nhở:

__ Thầy Minh vừa nhắc cậu đấy! Lên ngay đi!

__ Tớ không thích ngoan ngoãn như thế ! __ Tổ Phương lắc đầu ngún nguẩy __ Khi nào có loa gọi tớ lên cũng vừa.

Nhật Duy mỉm cười, không nói gì. Nhưng Phương Doanh thì bĩu môi :

__ Con hiệu phó cơ mà...

__ Im đi! __ Tổ Phương hơi gắt lên __ Đừng bao giờ nói kiểu đó nữa nếu không muốn... tao nổi khùng lên.

Cả lớp gần như choáng vì cách xưng hô của Tổ Phương. Phương Doanh xanh mặt, lắp bắp :

__ Cậu... cậu dám nói vậy ư?

Tổ Phương nhếch môi :

__ Nhắc lại lần cuối, chuyện tao nghịch ngợm cái gì và chuyện tao là con ai không bao giờ có liên quan đến nhau...

__ Ai biết đâu ! __ Xuân Thi buột miệng.

Tổ Phương khùng lên, vươn tay ra, nhưng Nhật Duy đã giữ lại :

__ Thôi , Tổ Phương đừng gây sự nữa!

Hất tay Nhật Duy ra, Tổ Phương lạnh lẽo :

__ Không liên quan gì đến cậu... Tôi sẽ cho con bé này biết tay...

Xuân Thi sợ hãi trước vẻ hùng hồn của Tổ Phương. May mắn cho cô là loa phóng thanh của trường đã vang lên đòi Tổ Phương lên gặp hiệu trưởng. Tổ Phương hậm hực bỏ đi.

Khi đứng trước cửa phòng hiệu trưởng, Tổ Phương vẫn chưa hết giận. Cô không thèm gõ cửa theo lịch sự thông thường, mà đẩy cửa lao vào trong. Thầy hiệu trưởng đang đắm chiêu suy nghĩ trên ghế sa lông, thấy Tổ Phương bước vào, thầy mỉm cười :

- Cháu vẫn nghịch ngợm kiểu đó à?

Tổ Phương nũng nịu ngồi vào lòng ông, nói :

__ Bố cháu cũng bảo thế nhưng cháu thích như vậy hơn...

__ Lớn rồi thì phải hiền một chút chứ? Nếu cứ như thế thì có cậu con trai nào dám kết bạn đây?

Tổ Phương hơi bĩu môi :

__ Cháu chẳng thèm... À, bác này, bao giờ thì anh Hùng về

Đôi mắt thầy hiệu trưởng thoáng buồn...

__ Cuối năm nó mới chịu về... Mà...bạn của anh ấy sẽ dậy ở đây đấy !

Tổ Phương cười :

__ Có phải cái anh cao cao, đẹp trai và vui tính không ạ? Chà, anh ấy dạy gì nhỉ?

__ Dạy Anh văn... Thầy sắp xếp cho anh ấy dạy lớp cháu đấy... Thôi, cháu về lớp đi !

Mà này __ Thầy gọi giật lại khi Tổ Phương đã ra đến cửa __ Nghịch ngợm thì cũng đừng gây sự với bạn bè trong lớp nghe chưa?

Tổ Phương hơi ngoe nguẩy đầu, cô chào thầy lần nữa rồi ra khỏi phòng. Ông trông theo dáng cô cháu gái mà lòng ngao ngán buồn. Nó còn quá nhỏ để hứng chịu những bất hạnh như thế !

Tổ Phương về lớp, suýt nữa thì xô vào Xuân Anh. Mặt cậu bạn lại đỏ ửng lên, cậu ấp úng :

- Có... bị phạt không vậy?

__ Không , chỉ bị khiển trách nhẹ thôi !

__ Vậy thì tốt rồi ! __ Nhật Duy nói to __ Tổ Phương lần sau cậu hãy cẩn thận hơn nhé?

__ Không cần cậu nhắc ! __ Tổ Phương cúi cần trả lời.

Trống báo hiệu vào lớp. Cả lớp vừa ổn định thì thầy giáo bước vào với nụ cười tươi tắn. Vừa để cặp xuống bàn, thầy nói:

__ Các em giở giấy kiểm tra 15 phút. Thầy sẽ xem thực lực của các em ... Nào nhanh lên !

Lũ học trò ngao ngán ưỡ ỏi lấy giấy ra. Một vài đứa hăm hở muốn thử sức mình, khuôn mặt bừng lên sự chờ đợi lẫn lo lắng. Tổ Phương nhিপ nhíp chiếc bút xuống giấy, tự hỏi bao giờ mới hết giờ !

Đề bài được ra, ai ai cũng lao đầu vào làm. Tổ Phương bỏ bút xuống tờ giấy trắng, đưa mắt hướng ra ngoài cửa sổ, nhưng lại chạm vào khuôn mặt của Phương Doanh và Xuân Thi nên cô lại quay trở lại với trang giấy...Mười phút trôi qua, Nhật Duy đã làm xong bài, nhìn sang bên Tổ Phương, dò hỏi bằng ánh mắt ngạc nhiên chứ không nói gì. Tổ Phương nhìn đồng hồ, bắt đầu ưỡ ỏi cầm bút. Viết được vài dòng, Tổ Phương ném bút xuống...

Thầy giáo thu bài, rồi lại cho bài tiếp theo để có thời gian chấm bài vừa rồi. Dù không thích làm bài mấy, nhưng hầu hết cả lớp vẫn còn rất nhút nhát, sợ sệt nên chăm chú làm bài lắm.Nhật Duy đọc xong đề rồi để đấy, cậu không biết làm gì khác ngoài chuyện... để ý xem cô bạn bên cạnh làm gì. Tổ Phương đang hý hoáy vẽ vời trên một trang giấy, đa phần là những bộ váy áo ấy cô người mẫu dây không có mặt của cô. Quả thực Nhật Duy không ngờ nét vẽ của Phương lại tinh tế như thế. Nó mềm mại , dịu dàng... Có lẽ Phương biết vẽ rất lâu rồi thì phải ! Sau 15 phút, thầy hắng giọng để học sinh chú ý. Cả lớp hồi hộp nhìn lên ;

__ Thầy rất vui... Lớp ta có trình độ khá đồng đều, kiến thức vững. Chúng ta có hai người đứng đầu, đó là Nhật Duy và Tổ Phương. Mỗi em đều có cách giải riêng, ngắn gọn lắm... Thầy rất hài lòng.

Phương Doanh buột miệng day nghiêng :

— Hừ ! Giỏi gì mà giỏi... Bố con mà , ai biết đâu đã giải trước ở nhà rồi!

Tổ Phương đập mạnh bài kiểm tra xuống trước mặt Phương Doanh, cô giận dữ quát lớn :

- Tao đã nói rằng mày đừng có nói kiểu như thế mà... Không ày một trận thì mày không chừa sao?

Thầy Minh quát lớn :

— Tổ Phương...

Tổ Phương nhìn lên, như bị dồn nén quá lâu, cô nói bặt đi:

— Bố xem... bắt con trở về có phải hại con không? Con đã nói rằng con đã chịu quá đủ chuyện của bố rồi... Con không chịu được nữa !

— Đủ rồi ! Hãy ngồi xuống đi, đây là lớp học, con đừng ngang bướng nữa.

Tổ Phương bước ra khỏi bàn, giọng lạnh hắt đi.

— Con về bên mẹ !

— Phương! — Thầy Minh kêu lên, bước xuống bực giảng, gấp gáp nói — Bố biết từ nhỏ tới giờ con bị áp lực nhiều... nhưng hãy cho bố được chăm sóc con... Chỉ cần bố biết mọi nỗ lực đều do con cả, thế thôi, nhé con?

Tổ Phương cúi xuống, gật đầu :

— Con xin lỗi!

Cô trở vào chỗ ngồi, lặng lẽ hắt đi. Phương Doanh xám ngắt cả mặt vì sợ và ngượng. Thầy MINH bước lên bực giảng, trở lại bàn, gần như kiệt sức vì xúc động. Thấy luôn sợ con mình phản ứng như vậy. Đã quá lâu không được ở gần đứa con yêu... nhớ thương biến thành nỗi sợ hãi mỗi khi Tổ Phương phật ý đòi về bên mẹ... Gia đình đã không cho con ông một tình yêu thương trọn vẹn... Lỗi của ông lớn biết bao !

Trống ra chơi đã điểm, hành lang lại ồn ào tiếng nói cười của học sinh. Bảo Quốc và Quốc Bảo như đã đợi sẵn Tổ Phương ở hành lang. Họ cười tươi và đồng thanh hỏi :

— Hôm qua không sao chứ?

— Không sao — Tổ phương mỉm cười gượng gạo — Chỉ cần đánh một giấc là ngon liền. Nè, sao lại nói dối là nghỉ học rồi... Mỹ Phương sợ chết khiếp đấy !

Quốc Bảo chằm chọc :

— Nghịch như cậu mà Mỹ Phương còn kết bạn nữa là tui tở...

Mắt Tổ Phương hơi đỏ , cô quay mặt đi, trả lời bằng quơ ;

- Tở á? Cũng tẻ ! Ai cũng chẳng hiểu mình, toàn chuyện rắc rối...

Bảo Quốc và Quốc Bảo thay nhau kể những chuyện vui ở lớp Hóa cho Tổ Phương nghe. Lòng cô dịu lại... Tiếng cười trong veo hòa cùng nắng ấm. Ngày khai giảng đầu tiên thật tẻ hại biết bao... Cô biết Phương Doanh chỉ vì ganh tỵ mà vô tình động vào chỗ đau sâu kín nhất trong lòng mình. Muốn đánh nó một trận... nhưng cô cũng tự thấy mình quá tẻ. Đã bao không bao giờ thêm để ý đến những lời nói kiểu thế, mãi mà không quen... nhạy cảm quá thì càng khổ mà thôi...

Buổi học trôi qua, cô thông thả đạp xe về nhà. Mấy ngày nay không gặp lại mẹ mà cũng không nghe thấy tiếng mẹ. Chắc mẹ lại có công việc gì bận rộn lắm. Mẹ cô thật vất vả và cũng thật kiên cường. Cô yêu mẹ và yêu cả bố nữa... Vậy mà tình yêu đó không được thể hiện dưới cùng một mái nhà... Đã 5 năm rồi, cô không thể nào quên được cái ngày mà bố mẹ bắt cô lựa chọn, bắt cô đo lường tình yêu của mình dành cho cả hai... Sự lựa chọn nào cũng có nỗi đau đớn... Nó đã vạch trong lòng cô một vết thương, vĩnh viễn không lành lại được. Về ở với mẹ, Phương, nhớ bố nhưng không dám nói... Mẹ lặng thầm trong cuộc đời cô đơn, có gì làm mẹ thêm khổ vì những đòi hỏi của cô?

Bây giờ, dù về ở với bố nhưng Phương vẫn thường xuyên trở về nhà mẹ, dọn dẹp và để ngửi những hương thơm còn quanh quất trong nhà của mẹ... Nhớ mà không biết làm thế nào giữa hai người... Phương chỉ còn biết khóc lặng thầm trong những giấc mơ...

..... Dậy, dậy đi con gái... Muộn rồi!”

Tiếng bố hét hoảng kéo Tổ Phương ra khỏi giấc ngủ. Cô nhìn đồng hồ, 7h kém 20 và nhoáng nhoàng chạy vào phòng tắm. Bố cũng đang đánh răng... Thấy vậy, Tổ Phương cau mày :

— Sao bố không gọi con dậy sớm?

— Thì bố cũng vừa mới dậy. Thôi, ra ăn sáng nhanh rồi bố đưa đến trường.

Tổ Phương hơi cười. Cô làm mọi cái thật nhanh chóng rồi quánh quàng ăn vội chiếc bánh mì đã có sẵn trên bàn.

Mặc dù đã cố gắng hết sức, nhưng Tổ Phương vẫn bị muộn. Sân trường đã vắng hoe. Chạy thực mạng vào lớp, Tổ Phương bình tĩnh hẳn khi không thấy thầy cô nào ngồi trên bục giảng.

Chưa kịp ngồi được vào chỗ, cô đã bị nghe tiếng chì chiết của Phương Doanh. Bỏ qua con bé, cô ung dung ngồi xuống, tựa lưng vào bàn dưới, và bắt đầu thở...

Nhật Duy rời mắt khỏi quyển sách, nhìn sang...

— Lại đến cậu phiền trách chuyện chậm trễ chút xíu của tớ đó hả? — Tổ Phương hỏi phủ đầu.

— Không — Nhật Duy nói nhỏ — Chuyện của cậu không liên quan gì đến tớ...

— Kể cả chuyện lớp bị trừ điểm? — Tổ Phương ngạc nhiên hỏi lại — Cậu là lớp trưởng mà...

Hơi cười, Nhật Duy vừa nhìn vu vơ ra ngoài cửa, vừa trả lời:

— KHÔNG quan trọng chuyện đó. Một mình tớ bảo vệ lớp thì cũng không ăn thua gì... Chi bằng... chờ đợi để có người cùng giúp mình.

Tổ Phương biết Nhật Duy ám chỉ đến mình, nhưng cô lờ đi. Phương Doanh và Nhật Duy, mỗi người một kiểu trấn áp cô... thật muốn điên cái đầu. Gương mẫu thì cũng vừa vừa thôi chứ?

Vào lớp rồi mà không thấy thầy Minh lên. Nhật Duy lên văn phòng hỏi thì được nhận câu ” thầy bận đột xuất, lớp tự học ”... Kể ra cũng lạ... Cậu vừa mới thấy thầy cũng Tổ Phương đến trường xong, chẳng lẽ đã có chuyện gì?

Tổ Phương cũng thấy lo ra. CÔ biết bố mình không có bận việc gì cả. Tự nhiên lại bận? Tim cô mách bảo có chuyện gì đã xảy ra... rất dữ! Cắn nhẹ móng tay, Tổ Phương im lìm suy nghĩ.

— Chắc không có gì đâu! Cậu đừng lo lắng quá như thế!

— Có phải bố cậu đâu mà...

Tổ Phương im bật. Cô không nên nói như vậy với một người đang quan tâm đến mình, nhưng... Nhật Duy mỉm cười, cậu phẩy tay như bỏ qua.

— Đúng là không phải bố tớ nhưng là thầy giáo tớ, chẳng lẽ tớ không lo?

Không nói được gì hơn, Tổ Phương nhún vai. Bây giờ thì cô biết Nhật DUY không phải là tầm thường. Cậu ta ít nói, ngoan ngoãn nhưng không có nghĩa là chỉ biết im lặng khi người khác nói sai hay nói bướng. Cậu ta biết cách khống chế người khác một cách tuyệt đối, bắt người ta nhận ra sự sai trái của mình và im lặng đi.

— Nếu lo lắng quá thì hãy lên gặp bác cậu xem !

— Ừm...

Tổ Phương nhìn sang Nhật DUY, ngạc nhiên. Sao cậu ta biết quan hệ đó?

— Tớ biết vì nhìn thầy MINH giống với thầy hiệu trưởng

Tổ Phương đứng dậy. Không thể không công nhân cậu ta quá tài tình... Cô bước qua Duy, không 1 lời cảm ơn.

Gần như choáng váng khi nghe tin từ bác mình, Tổ Phương lao vào lớp, dọn dẹp sách vở, rồi lại lao ra. Ngoài sân, thầy hiệu trưởng đã chờ sẵn bên xe.

__ Bình tĩnh đi cháu ! Mẹ cháu không sao đâu!

Tổ Phương òa khóc, gục đầu vào lòng ông. Mẹ bị thương trên đường truy bắt tội phạm... Lúc nào cô cũng có cảm giác như thế này mỗi khi mẹ đi công tác. Không ngờ nó xảy ra thật...Làm thế nào nếu như...

Không thể nghĩ tiếp được, Tổ Phương lại nấc lên. Ông hiệu trưởng xoa nhẹ mái đầu của cháu. Đau lòng thương xót, nhưng biết mình bất lực. Tình yêu của ông không thể bù đắp nỗi nỗi trống trải trong lòng đứa cháu tội nghiệp. Nghiệp chướng thay!

Mẹ đã được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, tình hình nguy kịch đã qua. Tổ Phương gấp bố đang lo lắng đứng nói chuyện với một sỹ quan cảnh sát. Thấy cô, ông lại gần, ôm vào lòng, an ủi :

__ Mẹ không sao đâu con! Con đừng lo lắng quá như thế...

__ Bao giờ thì mẹ tỉnh hả bố?

__ Mẹ cháu sẽ tỉnh sớm thôi ! __ Chú cảnh sát xoa đầu cô__ Còn bao nhiêu người đang lo lắng cho Trung tá nữa cơ mà...

Tổ Phương khẽ cúi đầu. Công việc của mẹ quá nguy hiểm, nhưng mẹ không từ bỏ được, mẹ đã quá đam mê. Nỗi đau mẹ thứ hai sau nỗi đam mê cao nhất không được đến đáp... Mẹ lấy nó để che giấu con người mình. Làm một người đàn bà cứng rắn, còn hơn là một người phụ nữ yếu đuối, sống tâm gửi vào người không bao giờ yêu mình...

Phương chỉ hiểu điều đó khi bước vào tuổi 16, tình cờ đọc được một trang nhật ký của mẹ. Từ bỏ sự nguy hiểm này chỉ có thể khi mẹ không còn thở được nữa... Tổ Phương âm thầm thương mẹ, âm thầm gửi những lời cầu bình an theo bước chân mẹ mỗi khi mẹ đi xa... Giá mà bố hiểu được tấm lòng mẹ... Tổ Phương nhìn theo bóng bố đi ra khỏi bệnh viện. Bố chỉ ở đó theo bốn phận, và cô chấp nhận điều này không một chút ngạc nhiên. Vì lẽ này mà mẹ yêu bố, yêu đến mức không thể tìm được tình yêu thứ hai sau khi mất bố... Cô đi vào phòng bệnh, nhìn mẹ thiêm thiếp trên giường, xung quanh bao bọc bởi một màu trắng thê lương... May mà mẹ còn ở đây...“Mẹ đừng bao giờ đầu hàng vì còn có con ở bên cạnh !”. Tổ Phương thì thầm. Cô nhớ đến hôm chuyển từ nhà mẹ về nhà bố, mặc ẹ nhìn theo lo lắng và đau buồn, cô vẫn bước đi với một tâm nguyện sắt đá. Đã 5 năm rồi, cô đã lớn, và có thể trở thành một cầu nối vững chắc cho bố mẹ.... Ngôi nhà sẽ lại có ba người cùng vui vẻ bên bàn ăn... Chẳng phải là mơ ước của mẹ sao?

Trên đường trở về nhà vào trưa hôm đó, Phương gặp một trục trặc lớn. Số cô quả là không may mắn khi gặp một lũ du côn bên quán nước lề đường. Lẽ ra thì cũng không đến nỗi nếu như Phương bỏ qua những gì lọt vào tai mình. Chúng cười cợt bàn bạc về vụ... giao tranh giữa cảnh sát và nhóm tội phạm buôn ma túy vừa mới xảy ra. Vừa buông lời tục tĩu về những người cảnh sát, vừa cợt nhả với những người qua đường, chúng lấy làm sung sướng vì làm mấy cô bé đi qua sợ sệt. Tổ Phương không thể kìm nén được lửa giận trong lòng. Lẳng lặng đi theo bọn chúng, và khi chúng rẽ vào con hẻm nhỏ thì cô lên tiếng lạnh lùng :

__ Chúng mày dừng lại đi, tao có chuyện muốn nói !

Cả bọn gờn bốn tên, dừng lại, và quay hẳn đầu lại khi thấy Phương. Chúng cười phá lên, ngạc nhiên lẫn thú vị. Một thằng bước lên, vừa tiến lại gần Phương , vừa nói :

__ Cô em xinh đẹp ! Có chuyện gì cần tới bọn anh sao? Một mình anh là đủ rồi mà !

Cả lũ lại cười. Và khi thằng kia tiến lại thật gần mình, Tổ Phương rút tay từ túi quần ra, vung mạnh tay lên , thằng kia tự nhiên lăn ra ngã khiến đồng bọn được phen hoảng hồn. Tổ Phương nghiêng rằng :

__ Tao không cho phép chúng mày nói như thế về những chiến sỹ công an. Chỉ vì chúng mày mà người ta không thể sống yên bình được. SAo không chết hết đi?

Tổ Phương vùng tay lên nữa, và hấn lại ngã sấp xuống như vừa bị một thế lực siêu nhiên trừng trị vậy. Mấy thằng còn lại lao về phía Tổ Phương như bị cơn kích động chi phối. Tổ Phương tung chân đá vào háng một tên khiến hắn rú lên, lăn lộn trên đất vì đau. Tên khác có vẻ thông minh hơn, vừa lẹ những cú đá của Phương, vừa tìm cách sấp vào cô. Phương định dùng ngón dây cước của mình để làm hắn ngã, nhưng chưa kịp ra tay thì đã bị một tên đá trúng lưng... Loạng choạng suýt ngã, Tổ Phương lui lại một bước phòng thủ...

_ Nhóc con cũng khá quá nhỉ?

Ba thằng từ từ tiến lại, rồi chúng rẽ ra làm ba hướng, bao vây Phương. Tổ Phương tung chân đá. Trúng một đứa... Đấm thêm một quả nhưng bị hụt... và cô bị một cú đá chí mạng vào bụng... khi không kịp phòng thủ. Ngã sòng xoài xuống đất, bụng quặn lại vì đau, Tổ Phương cố vùng dậy nhưng đã bị một tên khóa tay lại. Định đá hậu vào thằng đó, nhưng một tên đã dự đoán trước được, nó đấm thêm một cú nữa vào mặt cô. Máu trào ra khoe miệng, mằn mằn...

_ Giữ nó chặt vào ! _ Hấn ra lệnh _ Cần cho nó một bài học mới được ! Nhìn cũng ngon ra phết đấy!...

Nói rồi hắn nhìn xung quanh. Giữa trưa, đường vắng không một bóng người, cả bọn cười âm lên đắc chí.

_ Đại ca... ” dùng ” trước đi... Nhưng nhớ nhanh lên ... còn tụi em !

_ Yên tâm !

Phương ném cái nhìn căm thù về phía tên đại ca. Cô bị một tên bịt miệng, một tên khóa chặt tay... Không thể làm gì được cả ! AI có thể cứu cô đây? Hiện lên trong đầu Tổ Phương là một thứ ý nghĩ cam chịu... Cô ghét ý nghĩ này nhưng chẳng còn gì trong đầu cô nữa cả....

Tên đại ca khoái trá cười, bàn tay thô ráp của hắn toan đưa lên... nhưng hắn đã rút tay về, kêu như bị bỏng :

_ Cái gì vậy hả?

Hắn nhìn xuống tay... Bàn tay bị một viên đá nhỏ găm vào, đỏ rực lên Cả bọn hướng ánh mắt nhìn ra. Bên ngoài con hẻm, hình ảnh một người con trai đứng cạnh chiếc xe đạp hòa lẫn với ánh nắng buổi trưa... đẹp một cách kinh ngạc. Tổ Phương đỡ người vì ngạc nhiên.

_ Thả cậu ấy ra đi !

_ Hừm... ranh con... mày ăn gan hùm chắc?

Rời khỏi xe, người con trai ấy tiến lại gần, gương mặt thản nhiên như thể mọi chuyện đang diễn ra không có gì nghiêm trọng cả. Tổ Phương khẽ lắc đầu như ra hiệu. Cô không muốn cậu bị liên lụy, dù gì thì cũng là bạn bè và... chính cô cũng đã gây họa cho cậu một lần rồi đấy thôi!

Tên đại ca rút viên đá ra, cười nhạt khi vết thương rỉ máu. Hắn nhìn Nhật Duy như đo lường rồi bất ngờ tung một cú đá mạnh và nhanh. Nhật Duy lẹ nhẹ nhàng, cậu xoay người, vùng một nắm đấm vào ngay tên đang giữ tay Phương. Hắn bị bất ngờ thật, buông tay ôm mặt. Tổ Phương đợi thế, đá ngay vào bụng tên còn lại. Cả bọn xông vào vừa đánh vừa chửi tục. Tổ Phương gần như đuối sức khi hạ gục được một tên... và vì thế, một mình Nhật Duy phải cáng đáng hết... ba tên còn lại. Nhìn cậu vừa tấn công, vừa phòng bị... nhanh đến nỗi chóng mặt, Phương chợt thấy mình may mắn... Nếu không có cậu ấy thì... Tiếng còi hụ của cảnh sát vang lên đúng lúc Nhật Duy cảm thấy đuối sức. Bọn du côn hơi hoảng, và ngay lập tức tên đại ca bị một cú đá mạnh của Nhật Duy vào bụng. Hắn chệnh choạng ngã, khi dậy được cũng là lúc cảnh sát ập vào.

Tổng tên cuối cùng vào xe, chú cảnh sát mỉm cười chào hai đứa, rồi cũng lên xe. Con hẻm yên tĩnh trở lại. Tổ Phương ngồi bệt xuống đường, thở một nhọc. Nhật Duy nhìn cô chăm chăm, rồi yên lặng quay đi.

_ Đưa cánh tay đây nào...

Nhật Duy nhìn xuống tay mình... máu thấm qua chiếc áo trắng...đỏ thẫm một vùng. Cậu không thấy đau nên ngạc nhiên không biết bị thương từ lúc nào.

__ Tớ xin lỗi ! __ Tổ Phương nói nhẹ nhàng, cô rút một chiếc khăn xoa trong túi ra, luồn khéo léo qua cánh tay bị thương của Nhật Duy __ Về nhà cậu phải xem xét lại cẩn thận nha... Không biết vết thương có bị sao không nữa !

__ Đừng lo ! __ Nhật Duy mỉm cười __ Cùng là dân nhà võ mà không biết sao? Bị thương là chuyện bình thường thôi mà.

Buộc nhẹ hai đầu khăn, Tổ Phương ngược nhìn Nhật Duy, không thấy cậu nhún mắt nên yên tâm hơn. Cô nhìn lại con hẻm, vắng vắng lặng như nó vốn có. Vậy sao Nhật Duy xuất hiện đúng lúc?

__ Tình cờ đi qua thôi ! __ Nhật Duy nói như thể hiểu được cô nghĩ gì __ Tớ thấy cậu ở quán cóc, vẻ mặt cậu lúc đó đáng sợ lắm. Tớ biết chắc có chuyện rồi, nên đi theo cho chắc ăn...

__ Thế sao cậu không cứu tớ ngay lúc đầu?

Nhìn thẳng vào đôi mắt đang ngạc nhiên của Phương, Nhật Duy cười nhẹ :

__ Bởi vì cậu không bao giờ biết sợ, cũng chẳng biết nghe lời ai... Một bài học cũng có khi không đủ...

__ Đồ ác man! __ Tổ Phương kêu lên, cô gục mặt vào cánh tay Duy, tự nhiên òa lên khóc __ Có biết tớ sợ đến thế nào không hả? Cậu đáng ghét lắm....

Nhật Duy bối rối. Không ngờ Tổ Phương lại khóc... Không bao giờ cậu muốn làm tổn thương ai cả, đặc biệt là Tổ Phương... Vụng về vuốt nhẹ tóc bạn, Nhật Duy thì thầm như một kẻ đang mắc lỗi lắm :

__ Tớ xin lỗi... Không bao giờ có chuyện xảy ra như thế nữa đâu.

Tổ Phương ngẩng đầu lên, mỉm cười qua làn nước mắt. Hình ảnh đó đẹp đến nỗi làm trái tim Nhật Duy run nhẹ... Chuyện gì kỳ lạ thế nhỉ?

Gạt nhẹ những giọt nước mắt còn vương trên má, Tổ Phương đứng dậy. Nhật Duy cũng đứng lên, tay cầm luôn chiếc túi sách của Phương. Lại gần chiếc xe của Duy, Phương ngạc nhiên :

__ Xe mới à?

__ Không hẳn ! __ Duy mỉm cười __ Cái xe kia là của thằng bạn, tội nghiệp, nó khóc quá trời đấy !

Phương biết Nhật Duy nhắc đến vụ tông xe, nhưng cô chỉ cười:

__ Ừm... Cậu đưa tớ về nhé?

__ Nhưng đi ăn trước đã, ok?

__ Ok.

Thấy Phương cười vui, Nhật Duy cũng vui lây. Cậu chở Phương dưới cái nắng vàng mùa thu dịu dàng, dưới hàng hoa sữa xanh nhàn nhạt. Tiếng Tổ Phương đều đều vang lên từ phía sau... Tất cả dịu dàng, tinh khiết đến nỗi Nhật Duy không muốn thở mạnh. Quả thật cậu sợ tan vỡ những cảm xúc mới mẻ này...

Xe dừng lại ở cuối con đường, nơi có một cửa hàng ăn nhỏ nhỏ được sơn màu hồng nhẹ nhàng. Tổ Phương thích không khí quán ngay lập tức khi bước vào. Trong quán rất ít khách. Họ ăn nhỏ nhẹ trong tiếng đàn ghi ta độc tấu nhẹ nhàng. Tổ Phương bất giác nhón nhẹ chân vào một bàn sắt cửa sổ, nơi có một chiếc rèm trắng và vài cành hoa ti gôn rủ xuống tự nhiên. Nhật Duy lại quây hàng, cười tươi với người đàn ông đã đứng sẵn ở đó.

__ Cậu Nhật Duy ! Hôm nay lại không ăn cơm nhà à? Như thường lệ hả?

Nhật Duy lắc đầu :

__ Không ạ ,Cháu đi cùng bạn __ Vừa nói cậu vừa nghiêng người để ông chủ nhìn thấy.

Ông ta cười đầy ẩn ý. Nhật Duy làm lơ, nói tiếp :

- Bác cho hai suất đặc biệt nhé?

__ Được thôi ! Chà, bắt ngờ quá cậu Nhật Duy...

Nhật Duy phì cười, rời khỏi quầy hàng. Tổ Phương đang ngấm nhìn ra ngoài khung cửa sổ, đôi mắt cô mơ màng như thể đang chìm vào một cõi mộng riêng tư. Không muốn phá vỡ không khí ấy, Nhật Duy nhẹ nhàng kéo ghế, nhưng Phương đã quay vào, mỉm cười :

3. Chương 3

_ Tổ đang nghĩ đến mẹ !

_ Mẹ cậu bị thương phải không?

_ Ừm... May mà không sao!

_ Nhìn cậu buồn... thật sự tớ không đành ! _ Nhật Duy dịu dàng nhìn vào mắt Phương _ Cậu hợp với niềm vui hơn là nỗi buồn đó !

Hơi cười, Tổ Phương nhớ về thời gian trước. Đúng là chỉ có niềm vui....

_ Cách đây 5 năm, bố mẹ ly dị, một cú đánh hoàn toàn vào trái tim tớ. Niềm vui tuổi thơ cũng chấm dứt theo. Không muốn mẹ buồn, tớ tự tạo ra niềm vui bằng cách quậy phá, ngang bướng, bất cần... Có thể không con gái lắm, nhưng còn đỡ hơn...

Bác chủ quán mang đồ ăn ra, mỉm cười khi nhìn Tổ Phương.

_ Cháu xinh thật đấy !

_ Cảm ơn bác ! _ Phương nói thật lòng.

_ Những món này... mong cháu thích.

_ Sao bác lại ưu đãi cháu quá vậy?

_ Vì cháu làm cho cậu Nhật Duy vui !

Ông nói nhẹ nhàng rồi đi ra, không quên nháy mắt một cái với Nhật Duy. Cậu hơi đỏ mặt, nhún vai :

_ Bác ấy trước kia là đầu bếp nhà tớ. Nhưng bây giờ thì đã có một cơ ngơi riêng, bác ấy nấu ăn ngon lắm đấy... Cậu ăn xem !

Nhìn những món ăn bày trên bàn, Phương nghe đói bụng. Cô không khách sáo , cầm thìa lên ngay. Nhật Duy mỉm cười. Đúng là cậu đang rất vui. Từ khi biết suy nghĩ đến giờ, chưa lúc nào cậu thấy mình vui thật sự. Mọi cái đều gượng gạo, chùng mực đến cứng nhắc. Không ai như Tổ Phương, tự nhiên khóc, tự nhiên cười, tự nhiên thể hiện quan điểm của mình như thể không muốn thua thiệt ai. Sống một cách nồng nhiệt như thế, Nhật Duy chưa từng thấy bao giờ. Cậu gần như bị cuốn hút, không thể rời mắt khỏi Tổ Phương..." Chắc hẳn đã có chuyện xảy ra đối với mình rồi !" Nhật Duy thầm nghĩ...

_ mấy ngày qua bố toàn bắt tớ ăn nào là cơm khô, cơm nhão, nào là thịt kho mặn, cá cũng mặn nót... Tớ thì ghét mặn , chua , đắng... Bây giờ thì thấy những cái này như là... của ngon vật lạ là vậy !

_ Thế thì ăn đi , nhiều vào !

_ Cậu không chê con gái ăn nhiều chứ? _ Tổ Phương hỏi như trêu chọc _ Nhìn cậu chắc nghiêm túc lắm.

_ Không liên quan gì đến chuyện con gái ăn nhiều hay ít cả _ Nhật Duy hơi lắc đầu.

Cầm ngay một chiếc đùi gà vàng giòn, Tổ Phương gặm một miếng to. Cô cười rồi nuốt mạnh. KHÔNG cầu kỳ, cô tạo cho người đối diện cảm giác vui vẻ, không phải phòng bị. Một người như Tổ Phương sẽ chẳng làm ai đau làm ai tổn thương bao giờ...

Rời khỏi cửa hàng, Tổ Phương vươn vai và thở khi một tiếng. Cô nhìn lom lom vào gương mặt Nhật Duy, rồi nhìn xuống cánh tay vẫn còn đang buộc chiếc khăn tay nhỏ. Nhật Duy thản nhiên nhìn lại và chờ đợi Tổ Phương lên tiếng.

— Cậu không sao thật chứ?

— Ừ.

— Vậy thì tốt rồi... Cậu đưa tờ về bệnh viện được không?

Hơi cười, Nhật Duy ngồi hẳn lên xe. Cậu nheo mắt và kêu lên như than :

— Số tôi coi như... khổ rồi... Đề nghị vậy thì đá cũng phải chịu nữa là...

Leo lên xe, Tổ Phương cười giòn đắc ý. Cô không ngờ mình có thể chơi nhanh với Nhật Duy như thế. Bạn bè cô không phải là mẫu người nghiêm túc như Duy. Nhưng cậu lại mang tới cảm giác bình yên đến lạ kỳ... Giống như một người anh, cũng giống như một người bạn... và giống như một điều gì đó khác nữa... không định hình nổi...Đợi khi nào mẹ tỉnh, cô sẽ nói với mẹ về cảm giác này... cảm giác muốn đi chơi mãi với một người con trai quen biết chưa đầy một tuần. Chẳng biết có ai như thế không nhỉ? Sáng hôm sau, Tổ Phương lại đến muộn và như thường lệ, lớp lại mất điểm thi đua. Phương Doanh quay sang Nhật Duy, mặt đỏ gay gắt vì... phần kích :

— Cậu xem thế nào... trong ba ngày bị trừ ba điểm... Còn ra thể thống gì nữa?

— Mới đầu năm, cũng nên thông cảm chứ?

— Cậu còn bệnh nữa à?

Nhật Duy nhún vai :

— Tớ không bệnh. Nhưng thiết nghĩ rằng bên cạnh quy tắc thì cũng có ngoại lệ. Mà muốn chinh đốn một con người không phải dễ đâu, nhất là đối với một người như Tổ Phương...

Phương Doanh liếc Nhật Duy một cái sắc lẹm, rồi cô nguẩy đầu quay sang Xuân Thi. Cô nàng mơn trớn bạn ngay lập tức :

— Cậu là lớp phó học tập mà. Nó nghịch như vậy chắc bài tập cũng chưa hoàn thành đâu. Cậu cứ kiểm tra và đánh điểm nó về việc đó.

— Ờ nhỉ? _ Phương Doanh sáng mắt _ Nhiều lúc cậu cũng thông minh đấy.

Xuân Thi liếc mắt, nhưng rồi cũng mỉm cười bỏ qua. Cô thân với Phương Doanh từ bé, hiểu Phương Doanh như hiểu chính mình và sẵn sàng bỏ qua những lời nói đáng lẽ nên giận của Phương Doanh. Hơn nữa cô cũng đang... khoái vì nghĩ được kè hạ Tổ Phương... Nghĩ đến con bé ấy là bực mình lên rồi...

Vừa lúc đó Tổ Phương lò dò vào lớp với khuôn mặt vui như mở hội. Cô vẫy tay :

— Chào cả lớp !

— Vui vì lớp được vinh hạnh trừ 1 điểm đây mà ! _ Phương Doanh mỉa mai ngay.

Tổ Phương cười trả lại. Tự nhiên hôm nay cô thấy Phương Doanh cau có cũng có cái hay hay. Có lẽ sống để ganh tỵ là lẽ sống của nó, là bạn thì nên tôn trọng ! Nghĩ vậy nên Tổ Phương bỏ qua tất cả sự xích mích mấy ngày qua, cô bước vào chỗ ngồi, ngắm nhìn Nhật Duy không giấu diếm. Nhật Duy cười ;

— Mẹ cậu chắc đã tỉnh?

— Ừ. Tôi qua mình ở bên mẹ, sáng nay mới về nhà... Đến muộn có tý xíu thôi mà. Từ mai không thể nữa đâu.

— Đừng hứa! _ Nhật Duy kêu lên _ Để lời hứa bay mất là người không tốt đâu Phương...

Tổ Phương lại gật đầu. Nói chung hôm nay cô dễ tính, cô sẵn sàng bỏ qua tất cả kể cả những lời dạy dỗ kiểu như thế...Phương Doanh thì bĩu môi, lăm lăm vài câu, rồi ngồi ngay ngắn lại khi nghe thấy tiếng trống báo vào tiết.

Thầy giáo dạy Anh văn bước vào, hoàn toàn mang một phong cách mới, làm cả lớp choáng gần hết. Phong cách trẻ trung đến bất ngờ cùng với nụ cười... quyến rũ làm... những trái tim nhỏ bé của các cô bé 16 ngân lên. Nhưng ngay lập tức, phong cách ấy bị... sụp đổ khi thấy lao tới chỗ Tổ Phương, reo lên mừng rỡ như đứa trẻ nhận được quà...

— Tổ Phương, cuối cùng thì anh cũng được làm thầy của em... Tuyệt không chứ?

Tổ Phương thở hắt ra :

— Vâng, chúc mừng anh... Nhưng phong cách này thì dạy dỗ ai?

Thầy giáo giật mình, nhìn cả lớp. Hầu hết đều đang tròn mắt ngạc nhiên. Thầy giáo trẻ hắng giọng :

— À... chào các em. Tôi là giáo viên anh văn mới, tên là Bình. Cứ gọi thầy Bình cho trẻ... Cả lớp cười. Đúng là trẻ thật ! Phong cách quyến rũ chết người bị đẩy lùi đi một cách không thương tiếc. Nhưng được cái thầy nói tiếng anh hay như đang hát... Cách giảng cũng cuốn hút và sôi động. Và vì thế, một số cô bé lại quay trở lại với ý nghĩ ban đầu là lấy thầy làm thần tượng...thì cũng tạm được...

Tiết văn thì hoàn toàn ngược lại, chán ngắt đúng như Tổ Phương nghĩ về môn văn. Cô giáo dạy văn ngoài ba mươi, xinh đẹp và hiền dịu. Cách cô truyền đạt kiến thức cũng rất nhẹ nhàng. Tổ Phương buồn ngủ đến riu cả mắt, cô gục xuống bàn và ngay lập tức là tiếng hỏi thăm của cô giáo :

— Tổ Phương?

— Dạ ! — Tổ Phương uể oải ngồi dậy, đầu ghé sang một bên.

Cô giáo có vẻ như đang giận, đôi mắt cô buồn thăm thẳm. Tổ Phương hơi ngạc nhiên, tự hỏi mình có làm điều gì khiến đôi mắt ấy như đang có nước? Mà có lẽ cô nhạy cảm quá chăng?

— Bây...

— Gì? — Nhật Duy hơi nghiêng sang.

— Hình như tớ làm cô ấy buồn... Chỉ có hơi buồn ngủ thôi mà... Đây đứa ngủ gục có sao đâu?

Nhật Duy chép miệng:

— Cũng không biết, nhưng cậu nên tập trung vào.

Tổ Phương phẩy tay :

— Văn chán chết...

Nhật Duy thôi không bình luận nữa, cậu quay lên, bắt gặp cái nhìn của cô giáo. Cô đang nhìn Tổ Phương và bối rối khi gặp ánh mắt dò hỏi của Nhật Duy. Có gì đó... chắc chắn là có thì cô mới biết tên và quan tâm đến Tổ Phương đến vậy... Không biết rồi sẽ có chuyện gì xảy ra với Tổ Phương đây? Cậu lo lắng nhìn sang, Tổ Phương đang lơ đãng nhìn ra cửa sổ... Hình như cô cũng biết cô giáo vẫn để ý đến mình, nhưng lơ đi...

Sau hai tháng, lớp 10 toán bị cuối sổ liên tiếp hai lần, tên Tổ Phương vang danh khắp trường vì tật đi muộn và ham hồ đánh lộn. Nhật Duy dĩ nhiên không thể thờ ơ hơn được. Cậu góp ý nhẹ nhàng :

— Cậu không tự dậy được thì hãy dùng đồng hồ báo thức !

— Không thích, kêu to nhưc đầu lắm.

— Nhưng không thể muộn mãi được. Tớ thì không sao nhưng bao nhiêu người cố gắng như thế mà...

Tổ Phương nhún vai :

— Không liên quan gì tớ !

— Hãy sửa đi ! — Nhật Duy gần từng tiếng một — Tính ích kỷ của cậu đấy, nếu cứ như thế này thì không bao giờ lớn được đâu...

— Mặc xác tớ ! - Tổ Phương cũng gắt lên — Cậu không phải là bố của của tớ nghe chưa...

— Nếu có con gái như cậu thì thật bất hạnh cho tớ đấy...

Gần như không còn gì để nói nữa... Tổ Phương cảm phần, nguẩy đầu đi chỗ khác. Một bầu không khí lạnh bao trùm giữa hai người. Phương Doanh và Xuân Thi thì khoái trí ra mặt. Đã hai tháng qua, Nhật Duy quá ưu ái nó, bây giờ thì thế... ai mà không hả dạ cho được. Không biết ra sao nữa, có kịch hay để xem rồi !

Tổ Phương chỉ đợi có tiếng trống ra về là vất chân lên cổ chạy. Cô bước ra ngoài cố ý vung chiếc túi sách của mình vào Nhật Duy khiến cậu suýt ngã nhào xuống sàn nhà. Phương Doanh bĩu môi :

__ Thật chẳng ra làm sao cả !

Tổ Phương lừ mắt nhìn lại, rồi như đã làm Phương Doanh sợ hãi co mình lại, cô quay người chạy nhanh ra cửa. Nhìn thấy Bảo Quốc, khuôn mặt nặng như chì của cô tươi rói lên. Bảo Quốc cũng hơn hớn ;

__ Nè, bòn thằng Cương hẹn chúng ta hai giờ chiều nay đến quán bi a để đấu lại đấy. Chúng nó bảo là đã sáng chế ra được cách đánh mới...

Tổ Phương khinh khỉnh :

__ Lũ chúng nó tìm ra được mảnh chơi mới thì có. Chiều nay nhé? Thế Quốc Bảo có đi không?

__ Không... Nó phải đi họp. Làm lớp trưởng khổ thế đấy !

__ Hừ... nhưng nó không oai như... ai đó !

Nhật Duy vừa bước ra cửa và nhận được ngay cái liếc xéo của Phương. Loáng thoáng nghe được chuyện hẹn hò của cô, Duy hơn hẳn khoản nhưng ngay sau đó gặt phất đi vì bức mình. Thảo nào chiều này cũng bị bí thư chi đoàn khiển trách... Chưa bao giờ cậu rơi vào tình thế này cả... chỉ tại cái tính vô tổ chức của Tổ Phương... Lẽ ra không được nhân nhượng như thế suốt hai tháng qua !

Quả như Nhật Duy suy nghĩ, buổi chiều tại cuộc họp của cán bộ lớp, anh bí thư đã khiển trách Nhật Duy nặng nề trước bao nhiêu lớp trưởng khác. Nào là quản lý lớp kém để lớp luôn ở hạng bét, nào là chỉ một thành viên trong lớp mà không... trị nổi. Rất nhiều đến nỗi Nhật Duy không kịp nghe, đầu óc lơ mơ hẩn đi...

Sau khi uống một ngụm nước lấy giọng, anh ta nói tiếp :

__ Có phải cái cô Tổ Phương gây náo loạn đó không? Cậu cứ thẳng tay trừng trị không phải nể nang gì... Chẳng lẽ bỏ làm hiệu phó mà con có thể quậy tung thế sao?

Mỹ Phương uất ức bênh bạn : __ Nhưng Tổ Phương đâu có nhờ tiếng bố mà thầy nói thế?

__ Đúng đó, em thấy Tổ Phương tuy nghịch nhưng rất tốt... Luôn bênh các bạn bị bắt nạt trong trường __ Quốc Bảo lên tiếng.

Anh bí thư nhú mày :

__ Các cô các cậu còn bênh cho cô ta được à? Loại học sinh ấy mà hiệu trưởng không đuổi học là may mắn lắm rồi...

Nhật Duy toan phản đối thì có tiếng hắng giọng ngoài cửa ;

__ Ai nhắc gì tôi đó?

Cả phòng họp quay ra, thầy hiệu trưởng lững thững đi vào, mọi người đứng dậy chào còn anh bí thư thì nịnh nọt :

__ Ý của em là thầy sẽ phạt Tổ Phương nếu thầy muốn...

Thầy hiệu trưởng cười nhẹ :

__ Anh mới về nên không biết... chứ hiệu phó là em trai ruột tôi và Tổ Phương là cháu tôi...

Đầu đó vang lên tiếng cười khê khi thấy mặt anh bí thư đỏ rực lên vì ngượng và vì xấu hổ. Nhật Duy ngó nhìn nơi khác, lặng thinh nhưng trên môi điểm một nụ cười.

__ Tôi thấy cuộc họp này cũng khá lâu rồi mà chỉ nghe thấy tiếng anh nói, bèn xuống xem sao. Quả thực Tổ Phương đã làm liên lụy đến Nhật Duy... Thầy thay Tổ Phương xin lỗi em...

Nhật Duy đứng dậy, xua tay :

__ Thừa thầy, lỗi cũng tại em mà. Em đã dung túng cho tính tự do của Tổ Phương đi quá trớn...

__ Tổ Phương là thế mà !__ Thầy mỉm cười, nhìn Nhật Duy trù mến __ Tổ cũng có nghĩa là đẹp mà cũng có nghĩa là bão tố phong ba. Ngay cả thầy còn không bảo được nó nữa là... Nhật Duy, Mỹ Phương, thầy biết hai em là bạn thân của Tổ Phương, hãy bỏ qua những tật xấu của nó nhé... giúp nó vượt qua được rào cản tâm lý mà nó đang phải chịu...Được không?

Nhật Duy và Mỹ Phương cùng gật đầu. Thầy có vẻ hài lòng, hơi phẩy tay :

__ Tôi nghĩ... cuộc họp đến đây tạm dừng là được rồi !

Thế là cuộc họp kết thúc, mọi người lục đục ra về.Nhật Duy , Mỹ Phương và QUỐC BẢO tụm lại với nhau ở quán nước... để tìm giải pháp giúp Tổ Phương bớt ngang ngạnh.Nhưng chưa ngồi ấm chỗ thì Bảo QUỐC chạy xộc vào, nói hỏn hển :

__ Trời ơi... Mau lên đi, Tổ Phương đã gây chuyện lớn rồi ! Cả bọn đứng lên, hốt hoảng :

__ Chuyện gì?

__ Cậu ấy đánh nhau với tui thằng Cường ở quán bi a...

Không để Bảo QUỐC nói hết câu, Nhật Duy đứng lên và lao ra khỏi quán. Cả ba đứa cũng tất tả lao theo...

Sau một trận... quần nhau đã đời, cả lũ rút lui trong danh dự, nghĩa là vết sạch túi tiền để đền bù thiệt hại cho chủ quán và ra khỏi quán với vài vết tích...anh hùng. Tụi thằng Cường thì không đi đứng đoàng hoàng như vậy... vài đứa dìu thằng đại ca chạy trốn chết khỏi quán , vừa chạy vừa thề không bao giờ chơi bi a với con gái nữa...

Tổ Phương theo cả bọn về nhà Mỹ Phương. Vừa đi vừa ầm ục vì bị lừa tiền... Cô cay cú đến mức nói rả rích trên suốt đoạn đường đi... Mỹ Phương lắc đầu.Bị thương như vậy mà vẫn không chừa... cái tính ấy, đồ mà lớn được !

Nhà Mỹ Phương đẹp lộng lẫy trên con phố nhỏ, thừa thớt xe cộ. Bảo Quốc suýt xoa khen như thể chưa được nhìn thấy cái gì đẹp như thế! Cậu quên cả đau, đi lung xục khắp nhà để ngắm nghía... và học tập kinh nghiệm cho sau này.Mỹ Phương tất tả tìm hộp cứu thương. Vết thương của Quốc Bảo là nặng nhất vì bị chiếc ghế có đinh nhọn đập vào tay , sau đó là Nhật Duy bị rách một đường ở chân, Bảo Quốc bên má phải, Tổ Phương bị trầy da ở trán. Mỹ Phương băng bó cho Quốc Bảo xong rồi đến Nhật Duy. Tổ Phương nhẹ nhàng đảm nhiệm việc băng bó cho Bảo Quốc, cậu ta la oai oái vì bị Tổ Phương làm mạnh vào chỗ đau. Tổ Phương bực mình kêu lên :

__ Mặc xác cậu! Chờ Mỹ Phương băng cho ấy !

__ Còn hơn bị cậu tra tấn !

Tổ Phương bỏ xuống bếp luộc thức ăn. Vết trầy trên trán làm cô bị rát và đau. Cô dùng tay dỉ vào vết thương, rồi kêu lên:

__ Oái ! Đau quá đi mất!

__ Phải dùng cái này mới hết đau này !

Tổ Phương quay lại, bắt gặp nụ cười hiền của Nhật Duy, trên tay cậu là chiếc khăn giấy và hộp cứu thương.

Tổ Phương hơi héch mặt lên :

__ Tổ không cần !

Bỏ qua cơn giận dữ đó, Nhật Duy đứng trước mặt Tổ Phương, dịu dàng nhìn chăm chăm vào vết thương:

__ Để tớ băng lại cho không nhiễm trùng !

Tổ Phương xoay người đi. Đặt hộp cứu thương xuống bàn, cậu xoay người cô lại, ân cần :

__ Cậu vẫn giận tớ à?

__ Không.

__ Vậy sao không nhìn tớ?

__ Không thích nhìn kẻ xấu xí.

Giấu nụ cười trên môi, Nhật Duy mạnh bạo nắm lấy hay bàn tay đang để hờ trên chân Tố Phương, cậu bóp nhẹ nhẹ :

__ Không thích nhìn thì thôi, nhưng đừng lảng tránh tớ... Tớ thích nói chuyện với cậu lắm đấy... Bây giờ để tớ lau sạch vết thương cho nhé? Nhẹ thôi, không đau đâu.

Tố Phương định phản đối nhưng lại thôi. Cô biết mình chẳng có thể từ chối được cái gì trước đôi mắt sâu thăm thẳm của Nhật Duy...

Nhật Duy mỉm cười, cậu lau nhẹ vết thương , rồi xoa một chút thuốc mỡ lên chỗ đau một cách từ tốn, vừa làm vừa thổi nhẹ như sợ làm Tố Phương đau. Bằng xong vết thương một cách ngay ngắn, Nhật Duy hơi lùi lại, ngắm nghía công trình của mình một cách tự hào...

__ Cậu thấy thế nào?

__ Chẳng thế nào cả !__ Tố Phương cau có.

Nhật Duy cúi xuống thật thấp, hỏi nhỏ :

__ Vẫn còn giận?

__ Cậu là người biết cách mĩa mai người khác đấy...

Nhật Duy kéo một chiếc ghế lại gần Tố Phương, cậu năn nỉ :

__ Tha lỗi cho tớ... được không?

Tố Phương nhú mày :

__ Sao cậu lại ngồi đây?

__ Tớ sẽ ngồi đây nếu như cậu không tha lỗi cho tớ !

Tố Phương cau tiết, đá mạnh vào chân của Duy, không may vào đúng chỗ bị thương. Cậu kêu lên thảng thốt :

-Ồi ! Cậu làm đau chân tớ !

4. Chương 4

Tố Phương hốt hoảng cúi xuống :

__ Xin lỗi ! Cậu đau lắm hả... Nếu nó lại chảy máu... tớ sẽ đi tìm Mỹ Phương...

Tố Phương rời ghế, định chạy đi thì bị Nhật Duy kéo tay lại, cậu mỉm cười :

__ KHÔNG sao ! Tớ sẽ khỏi đau nếu như cậu tha thứ cho tớ...

Gỡ tay Nhật Duy ra, Tố Phương gạt nhẹ đầu :

__ Được rồi... nhưng lần sau đừng mắng tớ nghe chưa... Ai cũng được nhưng cậu thì không... Lần sau tớ sẽ sớm hơn.

__ Cậu mà đến sớm thì đâu còn là Tố Phương !

Tố Phương chỉ cười. Cô nhìn ra phía cửa, ba bạn đang vào với nụ cười trên môi. Tố Phương kêu lên :

— Cô chủ, có gì cho chúng tớ ăn không

— Có ! _ Mỹ Phương nheo mắt _ Nhưng cậu bị phạt vì gây ra tai nạn này.

Tổ Phương phán đối kịch liệt :

— Cả Bảo Quốc nữa chứ?

— Đây... này...

Bảo Quốc la lên. Cả hai lại cãi nhau chí choé. Mỹ Phương dọn ra bàn một đĩa bánh tự làm. Những chiếc bánh vàng ươm, ngon mắt đến mức cả lũ phải xực ngay lập tức.

— Cậu làm à?

— Không... Mình làm không đẹp như thế này...

Bảo Quốc khen :

— Biết làm là tốt rồi, còn hơn ới kẻ chẳng biết tý gì...

Bảo Quốc ném cái nhìn thách thức về phía Tổ Phương. Tổ Phương im lặng... ăn, không phản ứng.

— Tổ Phương à, cậu cũng nên tập làm mọi thứ đi _ Mỹ Phương dịu dàng khuyên bạn _ Ngay cả đến rửa bát cũng làm vỡ nữa là sao?

Ba thằng con trai đồng loạt kêu lên :

— Tiểu thư đến vậy sao?

Tổ Phương tiếp tục iếng bánh vào miệng, vừa nhai vừa hỏi lại:

— Thì sao?

— Thì mai sau cậu sẽ không lấy được chồng chứ sao? _ Nhật Duy điềm điềm nói _ Chẳng có ông chồng nào thích vợ mình làm vỡ bát đĩa cả...

— Tớ cũng... cóc cần những ông chồng như thế. Tớ sẽ lấy một ông chồng thích vợ đánh bóng chuyền.

Cả bọn gật gù vì biết Tổ Phương chơi bóng chuyền rất giỏi. Mỹ Phương kêu lên :

— Trong ba cậu, ai là người thích có cô vợ chỉ suốt ngày chơi bóng chuyền còn... nấu cơm thì mù tịt nào?

Không có ai phản ứng, tất cả ngó lơ đi chỗ khác. Tổ Phương cười :

— Làm như người ta ham lắm đấy !

Nhật Duy ngó xuống đồng hồ. Cũng khá muộn và cậu nhớ đến cái hẹn ở nhà. Cả lũ cũng đứng lên, hấp tấp về vì đã quá trễ. Chia tay nhau vội vàng, mấy đứa ừa ra những con đường khác nhau. Mỹ Phương hơi cười. Nhóm bạn lúc nào cũng ồn ào, vui vẻ đến lạ kỳ...

Về đến nhà, Nhật Duy đã thấy trong sân một chiếc xe ô tô màu đen bóng láng. Một cô bé mái tóc xoắn tự nhiên, khuôn mặt bầu bĩnh đang đi đi lại lại trước hiên nhà. Nhật Duy lên tiếng :

— Thực Uyên ! Cô bé quay ra, mắt lấp lánh :

— A... anh Nhật Duy...

Cô bé lao xuống, ôm chầm lấy Nhật Duy để tỏ lòng sung sướng. Nhật Duy lấp bắp :

— Ô... bỏ anh ra... người anh đang bận mà !

Cô bé nũng nịu :

— Ứ đâu ! Em bắt đền anh... Sao anh không ở nhà đón em?

Nhật Duy hơi cười. Cậu ngắm nhìn cô bé đang đeo người trên cổ mình, ngạc nhiên vì cô bé đã lớn hơn rất nhiều so với vài năm trước đây. Thực Uyên là một cô bé người Trung lai Việt. Mẹ cô bé là bạn thân mẹ cậu , nên hai đứa chơi thân với nhau từ hồi còn bé xíu. Thực Uyên năm nay học lớp 9 , được cưng như trứng

mỏng. Lẽ ra cậu cùng cả nhà ra sân bay đón gia đình Thực Uyên nhưng sự việc của Tổ Phương làm cậu quên bém mắt...

Gỡ tay Thực Uyên ra khỏi cổ mình, Nhật Duy mỉm cười :

__ Mình vào nhà thôi !

Thực Uyên ngẩng nhìn Nhật Duy từ đầu xuống chân, ngạc nhiên :

__ Mà sao anh bẩn thế nhỉ?

Nhật Duy hơi lắc đầu, cậu từ từ nhấc chân lên từng bậc thang, cổ không động đến vết thương. Nhưng đến nửa chừng, cậu phải ngồi xuống, nói nhẹ :

__ Chà... đau thật !

Thực Uyên tròn mắt :

__ Anh đau ở đâu?

__ Không sao ! __ Lắc nhẹ đầu, Nhật Duy mỉm cười __ Một vết xước nhẹ thôi mà.

Thực Uyên nhìn xuống chân Nhật DUY, cô kêu lên thất thanh khi thấy máu thấm đẫm gấu quần bò của Duy.

__ Máu.

__ Sao lại chảy nữa nhỉ?

Thực Uyên gọi lớn :

__ Mọi người ơi ! Mau ra đây đi, anh Duy bị thương rồi.

Nhật Duy hơi lắc đầu. Mọi người ra và giúp Nhật Duy vào nhà. Mẹ cậu, vừa ngạc nhiên vừa lo lắng :

__ Sao con không giữ gìn gì hết vậy hả? Lại đánh nhau nữa ư?

__ Sao? __ Thực Uyên kêu lên __ Từ hồi nào đến giờ anh có đánh nhau bao giờ đâu?

Không trả lời, Nhật Duy hơi nhích người trên giường. Kỳ lạ là cái chân vẫn còn đau nhức... Chỉ một vết thương nhỏ thôi sao lại đau đến vậy? Đang băn khoăn thì Thực Uyên bước vào với đĩa hoa quả trên tay. Cô bé duyên dáng trong bộ váy hoa màu trắng tinh khiết. Đặt đĩa hoa quả lên bàn, Thực Uyên nhẹ nhàng ngồi xuống giường , cô nói :

__ Hai bác lo cho anh lắm đấy... Bác bảo lần trước anh bị thương ở tay, lần này lại ở chân. Kẽ nào làm anh bị thương vậy?

Nhật Duy mỉm cười, trong đầu nghĩ ngay đến Tổ Phương. Nếu như nói là vì một cô gái thì chắc Thực Uyên sẽ cười sặc lên mắt. Có bao giờ cậu quan tâm đến ai đâu?

__ Không ai làm cả ! __ Nhật Duy nhẹ nhàng __ Có phải mẹ em về rồi không?

__ Vâng, mẹ bảo tháng sau đến đón. Anh Duy phải đưa em đi chơi nhiều nghe chưa?

Nhật Duy gật đầu. Cậu không có anh em gì nên coi Thực Uyên như em gái. Cậu thích sự nhẹ nhàng, đáng yêu của cô bé này... Đáng yêu đến mức người ta không thể nào từ chối được bất kể một yêu cầu gì... Nhật Duy khẽ nhắm mắt lại , cậu nghĩ đến chuyện sẽ đưa cô đi chơi trong những ngày tới, cũng đã lâu hai anh em không gần nhau rồi... Chắc vui vẻ lắm đây!

Riêng về phần Tổ Phương, cô gặp một tình huống chẳng mấy vui vẻ gì. Vị khách đặc biệt mà bố cô mời lại là cô giáo dạy văn xinh đẹp. Tổ Phương hơi ớn vì sợ cô phàn nàn về chuyện học văn ở lớp của cô ... nên cô tỏ ra dễ thương khi mỉm cười chào cô như thân thiết. Cả bố cô và cô giáo đều quan tâm đến vết thương trên trán , nhưng khi cô trả lời không sao thì họ lại quay sang nói tiếp câu chuyện của mình. Bữa cơm chán ngắt dù các món ăn khá ngon, chắc hẳn cô Nguyễn đã đến sớm để chuẩn bị... Phương còn chưa hết ngạc nhiên về khám phá mới mẻ này thì bố cô hắng giọng :

— Ăn xong... bố có chuyện muốn nói với con...

— Vâng ! — Tổ Phương uể oải trả lời. Cô lén nhìn cô giáo mà lòng ngao ngán, không biết cô Nguyên đã ” tổ ” những gì rồi nhỉ?

Bữa cơm cuối cùng cũng xong, Tổ Phương theo bố vào trong phòng khách, còn cô Nguyên thì dọn dẹp bàn ăn và ra sau. Hai bố con ngồi đối diện nhau, Phương nhận ra vẻ căng thẳng kỳ lạ của bố...và khi cô Nguyên đi ra, cô ngồi xuống cạnh bố, đôi mắt long lanh sáng nhưng vẫn có vẻ gì bối rối ngượng ngập. Tổ Phương kêu lên trước :

— Nếu là chuyện học văn thì con xin lỗi bố, con không thể học nổi môn văn chán ngắt đó. Ông Minh hơi cau mày một chút, rồi nói :

— Không, bố nói chuyện khác cơ. Chắc chắn con sẽ vui lắm!

Tổ Phương tròn mắt, nhưng vẫn ngồi im. Bố cô nhìn sang cô Nguyên, ánh mắt nồng nàn, rồi nói nhẹ :

— Bố và cô Nguyên sẽ kết hôn. Con sẽ có thêm một mẹ nữa...

Như một nhát dao cắt phập vào tim Phương... Tan nát cả giấc mơ hạnh phúc về một ngôi nhà có ba người... Cô thấy loang loáng đầu óc đôi mắt buồn thẳm thẳm của mẹ , mẹ không khóc được... và như thế, mẹ càng khổ biết bao...

— Phương... bố biết là con cũng khó chấp nhận, nhưng cô Nguyên rất tốt, cô sẽ lo lắng cho con...

— Con không cần ! — Phương hất mặt lên, giọng nghẹn lại — Cả đời này con chỉ có một mẹ thôi.

Dường như đoán được phản ứng của Phương, ông Minh không hề bối rối. Ông nắm chặt tay cô Nguyên như khuyến cô nhẫn nại. Rồi ông ôn tồn nói :

— Bố biết mẹ con luôn luôn là người mẹ tốt, yêu thương con rất mực. Nhưng mẹ con đi công tác luôn, không thể có nhiều điều kiện để quan tâm tới con. Cô Nguyên thương con lắm, cô ấy sẽ...

— Thương con hay thương bố? — Phương nhếch môi, đứng bật dậy — Con không bao giờ chấp nhận đâu... Có khi... chính cô ta là nguyên nhân khiến bố mẹ ly dị phải không? Cô cũng kiên nhẫn đấy nhỉ?

Cô Nguyên sững người, mặt tái đi. Ông Minh vụt đứng dậy, quát ầm lên :

— Con không được láo như thế...

— Nếu không có thì không việc gì phải sợ...

” Bốp!”...

Không khí như ngạt thở sau cái tát mà vì nóng giận ông MINH đã đánh con. Tổ Phương cảm phần nhìn cô Nguyên, cô nghiêng răng kêu lên :

— Nếu cô đã như thế... Tôi sẽ đi để cô được thoải mái trong ngôi nhà này... Coi như cô đã chiến thắng rồi đấy !

Bước nhanh về phía cầu thang, Phương bỏ lại sự bất lực của bố và đôi mắt sững nước của cô Nguyên... Đã chẳng còn gì để níu kéo nữa cả... Những gì cô nâng niu đã bay theo cơn gió sự thật mất rồi. Mẹ sẽ buồn đến mức nào mẹ ơi?

Đeo trên người là ba lô quần áo, cô bước nhanh xuống, lao ra cửa Ông Minh đuổi theo , gọi với lại nhưng không ăn thua. Ông thở dài nhìn theo bóng con mất hút...

— Anh MINH...

Ông quay vào, nhìn Nguyên như trấn an :

— Không sao đâu. Có lẽ nó về bên mẹ... Lan sẽ khuyên nó thôi.

Gục đầu trên vai ông, cô khóc lặng thẳm. Bao nhiêu năm, trong tình yêu son sắt của mình, cô chờ đợi ông... Chờ mãi mà cũng không được hạnh phúc...

— Em đừng suy nghĩ nhiều, anh đau lòng lắm !

— Em mong được làm mẹ nó biết bao... Được sống bên anh, chăm sóc anh và con, ước mơ của em như thế có gì là sai trái?

Vuốt nhẹ mái tóc đen mượt mà của Nguyên, ông Minh khẽ mỉm cười. Ông biết ước mơ đó từ hồi còn trẻ khi đang yêu cô say đắm. Nguyên hiền lành, yêu thương thủy chung... nhưng chính vì thế mà cô cam chịu... Mất ông về tay một người đàn bà khác, cô chỉ biết khóc thầm, sống lặng lẽ mà chờ đợi... Ông gặp lại khi đã ly dị được hai năm, ngạc nhiên lẫn đau lòng khi cô vẫn vậy, không thay đổi với khối tình chung son sắt... Bây giờ là lúc ông đền bù cho cô, cho những lỗi lầm của mình... cho tình yêu nồng nhiệt không bao giờ tắt của ông và cô... Chỉ cần Tố Phương chấp nhận mà thôi..

Tố Phương không đến lớp mấy ngày sau đó. Nhật Duy lơ mờ cảm nhận được đã có chuyện xảy ra. Khi vào lớp, không thấy Tố Phương, cô giáo dạy văn hốt hoảng, đôi mắt như có nhiều nước hơn... Thầy Minh gầy rạc người đi như đang lo lắng một chuyện gì đó lớn lắm.

Ngày Duy được... triệu tập lên phòng hiệu trưởng khi Tố Phương nghỉ học đến ngày thứ ba. Cậu gặp Mỹ Phương ở trước cửa phòng hiệu trưởng, nhìn nhau lo lắng.

Thầy MINH cũng ở trong phòng, mặt mỗi tựa tay vào bàn, nhìn hai đứa như đang tìm kiếm một vật gì quý hiếm lắm. Thầy hiệu trưởng mỉm cười chào hai đứa, rồi nhẹ nhàng :

— Các em đừng lo lắng quá... Chắc các em đã đoán được phần nào...Tố Phương đã biến mất ba ngày nay... Nó có ở nhà các em không ?

— Dạ không!

Cả hai cùng lắc đầu. Hai đứa đã biết điều này và mấy ngày nay có đi tìm, nhưng vẫn không có kết quả... Tố Phương cứ như không còn tồn tại nữa vậy!

Thầy Minh buồn bã :

— Thầy đã đến nhà mẹ Tố Phương nhưng không có. Nó có thể sống ở đâu được?

Thầy hiệu trưởng nhìn ông Minh, nổi giận bất ngờ :

— Tôi đã bảo chú rồi mà... Nó là đứa được thừa hưởng cái tính cứng đầu của chú và tính tự do của mẹ nó... hơn nữa nó đã bị tổn thương quá nhiều trong chuyện của vợ chồng chú... Làm sao nó có thể chịu đựng nổi? Nó mà xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ không để chú yên đâu...

5. Chương 5

Quay sang hai đứa đang đứng lơ ngơ giữa phòng, Thầy dịu giọng :

— Thôi, hai em về lớp đi. Nếu có tin tức gì của Phương nhớ báo cho thầy nhé?

Gật nhẹ đầu rồi chào hai thầy, Nhật Duy và Mỹ Phương đi ra. Ra đến cửa mà hai đứa vẫn còn nghe thấy tiếng thầy hiệu trưởng vỗ bàn rầm rầm. Cả hai đều im lặng. Mãi một lúc Mỹ Phương mới nói :

— Tố Phương không bao giờ bỏ nhà đi như vậy đâu , mà thầy hiệu trưởng cũng chẳng bao giờ giận dữ như vậy... trừ khi có chuyện ghê gớm lắm xảy ra...

Ngày Duy cười nhẹ. Cậu mặc kệ những nguyên nhân gì đi nữa, hiện tại cậu chỉ muốn biết một điều duy nhất là Tố Phương có thể ở đâu mà thôi... Cậu hỏi nhẹ :

— Mỹ Phương có biết Tố Phương hay chơi với những người nào không?

Mỹ Phương nhìn xuống như đang đếm bước chân mình đang đi. Cô thở hắt ra :

__ Nó chơi rộng lắm, cũng chẳng biết hết mà khoanh vùng... Nhưng theo tớ thì nó sẽ không ở mấy chỗ họ hàng hay bạn bè thân đâu, biết đâu chừng ở với bạn bụi đời cũng nên...

Nhật Duy không ngạc nhiên lắm về thông tin vừa rồi. Ai chứ Tổ Phương thì có thể lắm chứ?

__ Chúng ta sẽ chia nhau đi tìm ở những khu ở của bọn bụi đời đó xem sao...

__ Ừm... để tớ đi thông báo với Bảo Quốc và Quốc Bảo...

Vậy là sau buổi học, Nhật Duy cố đập lòng vòng qua các khu ở của những người vô gia cư, những người sống tạm vạt vờ... Chưa bao giờ cậu nghĩ lại có người ở trong những ngôi nhà bé tẹo , đồ nát như đang diễn ra trước mặt cậu. Những ngôi nhà to đẹp bên ngoài như một lớp vỏ bọc hào nhoáng, để che đậy những cuộc sống bần hàn.

Nhật Duy lảng tránh những cái nhìn tò mò , ngạc nhiên của những đứa trẻ nhem nhuốc, rách rưới...Cuộc sống đối với cậu là những tháng ngày sung sướng, còn những đứa trẻ này... cuộc sống là triền miên đói nghèo, khổ cực...

Nhật Duy đạp nhanh xe về nhà như chạy trốn vùng bùn đen của cuộc sống nơi đó. Chỉ nghĩ rằng Tổ Phương cũng đang ở đâu đó trong những xó tối, hẳn hũu cũng đã thấy nhói lòng thương...

Thục Uyên nhìn thấy Nhật Duy thì sung sướng reo lên. Cô bé lo lắng khi nhận ra những giọt mồ hôi trên gương mặt đỏ ửng của Nhật Duy... Đôi mắt cậu chất chứa lo âu và hốt hoảng... Và vài hạt cơm vào miệng, Nhật Duy đã bỏ bát xuống, mắt hướng xa xăm. Thục Uyên lo lắng hỏi :

__ Anh... anh làm sao thế?

Nhật Duy lắc đầu, không chú tâm lắm tới Thục Uyên. Cô bé hơi nheo mắt :

__ Anh có vẻ mệt nhĩ? Liệu có thể thực hiện lời hứa đưa em đi chơi chiều nay không?

__ Ừm.. được mà ! __ Nhật DUY gật nhẹ __ Hai giờ chiều nay anh sẽ đưa em đi vòng quanh HÀ NỘI cho biết nhé? Em sẽ thấy một Hà Nội khác biệt những gì người ta nói...

Thục Uyên tròn mắt ngạc nhiên, cô định hỏi thêm nhưng lại thôi vì Nhật DUY đã đứng lên, trầm lắng lạ kỳ. Cô đâu biết Nhật Duy đang chua chát với những ý nghĩ vật lộn trong đầu... Cậu nhận ra 16 năm qua mình đã sống như một cảnh tầm gửi... sống trong sung sướng và nghĩ rằng đó là thường tình giống như bao người khác. Cái thế giới mà cậu đang sống có hai mặt... đối lập nhau đến cùng cực... Thục Uyên lẽ ra không nên biết điều này vì sự giàu có của nhà cô cũng có thể nuôi cô no đủ cả đời nhưng con người muốn phát triển đầy đủ trong ý thức thì phải biết được một thế giới toàn vẹn...

Chiều hôm đó, Nhật Duy đưa Thục Uyên lòng vòng qua các khu ở của dân vạ chài của những kẻ làm thuê.Rồi sau đó là những hẻm sâu, tăm tối, bốc mùi của những người làm công lang bạt... Thục Uyên lúc đầu còn ngạc nhiên, cuối cùng thì bần khoản , cô hỏi Nhật Duy về những cái nhìn thấy và bày tỏ cảm xúc. Cô bé cũng kinh hãi những ánh nhìn, ghê sợ đời sống tối tăm ở đây. Khi vào một con hẻm tối om, mùi nước thải bốc lên khó chịu, Thục Uyên nằng nặc đòi về. Nhìn khuôn mặt trắng bệch vì sợ của Thục Uyên, Nhật Duy đành quay xe ra. " Có lẽ Tổ Phương cũng không ở khu này...!" Cậu ngẫm nghĩ rồi cho xe quành ra... Hôm nay không tìm thấy Tổ Phương nhưng lại được một bài học... để đời...Đã đến lúc không thể sống vô tư được nữa....

Tổ Phương đến lớp với khuôn mặt đen đi rất nhiều. Hôm nay là ngày kiểm tra cuối tháng, sự xuất hiện của cô làm dao động bầu không khí lớp, nhất là thầy Bình đang làm giám thị coi thi. Thầy phát đề cho lớp rồi bỏ ra ngoài ngay. Nhật Duy thì thầm :

__ Máy ngày nay cậu ở đâu?

Tổ Phương nhìn vào đề bài, thờ ơ trả lời :

__ Chẳng ở đâu cả. Mọi chỗ đều là nhà. Hình như bài bốn là dạng mới?

__ Ừ, thầy Minh vừa dạy xong.

__ Ra vậy..

Tổ Phương đáp cụt lủn rồi cầm cúi viết. Nhật Duy chưa chịu buông tha:

— Cậu có biết bao nhiêu người lo lắng cho cậu không? Cậu có thấy mình quá đáng lắm không?

Tổ Phương ngẩng lên, gắt nhỏ :

— Mặc kệ tớ ! Cậu có để yên cho tớ làm bài không? Nhật Duy lặng thinh, chú ý đến bài tập của mình. Hơi liếc nhìn Tổ Phương, thấy cô chăm chú viết như thể đang vội lắm... Mọi lần làm bài cô đều thông thả, chắc hôm nay không có ý định trở về nhà rồi !

Nhật Duy cũng vội vã viết. Phải bám theo Tổ Phương thì may ra mới có thể biết cô ở đâu. Bao ngày qua, mọi góc ngách đã được lục tung lên mà không thấy, mọi người như điên lên, thất thần, lo lắng và... chuẩn bị nghĩ đến những chuyện tồi tệ nhất...

Từ đầu, thầy Bình đã chú ý quan sát hành động của Tổ Phương. Theo thầy hiệu trưởng nói thì Tổ Phương đã hết giận bố sau một thời gian suy nghĩ , thảo nào cô bé cũng về nhà. Và bây giờ thầy có nhiệm vụ là giữ chân Tổ Phương cho đến hết giờ.

Mới hết nửa thời gian, Tổ Phương đã làm bài xong. Cô nói nhỏ với Nhật Duy :

— Nộp bài hộ tớ nhé? Em thưa thầy, em ra ngoài ạ?

Thầy BÌNH rời mắt khỏi tờ báo, khẽ gật đầu... Tổ Phương vác vội túi sách, lao bứt ra ngoài. Thầy bình chơi với, đứng bật dậy. Nhật Duy cũng lao theo...

Ra đến cổng cậu thấy Tổ Phương đã nhảy lên chiếc xe phân khối lớn do một thằng con trai lái. Nhật Duy lo lắng vội vội một chiếc xe ôm.

— Chú bám sát chiếc xe phân khối lớn kia nhé?

— Ok.

Ông xe ôm cười lên khoái trá :

— Tôi thích những phi vụ thể này lắm.

Không còn lòng dạ nào đùa, Nhật Duy bám chặt vào xe... Chiếc xe xé gió lao đi...

— Sao, người yêu ở trên xe ấy sao?

Ông lái xe, hồi lớn như tò mò. Nhật Duy lắc đầu chứ không nói.

Cười sang sảng, ông hơi bĩu môi :

— Thằng đó là dân móc túi và trấn lột đấy !

Nhật Duy hơi ngạc nhiên. Không ngờ Tổ Phương lại có thể... giao du rộng như thế. Cô chơi mà không chọn bạn sao?

Chiếc xe mô tô quẹo vào một con hẻm nhỏ. Nhật Duy nhớ ra đây chính là con hẻm mà đi giữa chừng cậu và Thực Uyên bỏ về... Mùi hôi hám xộc vào cánh mũi làm cậu khó thở. Ông xe ôm chỉ dừng lại ngoài hẻm, không vào trong. Nhật Duy đành phải chạy đuổi theo tiếng xe máy từ đằng trước vọng lại.

Trong bóng đen mờ mờ của con hẻm, Nhật Duy thấy những đôi mắt nhìn ra lạ lùng, nhưng ko tò mò ngạc nhiên... Tổ Phương đã sống ở đây trong hai tuần lễ, không có ánh mặt trời... không có cả không khí sạch để thở... Coi thường bản thân mình đến thế sao?

Tiếng Động cơ ngừng hẳn, Nhật Duy dừng lại nghe ngóng. Cậu chậm chạp tiến vào theo vài tiếng léo nhéo ở trong một ngôi nhà vọng ra...

Tổ Phương cúi người xuống để bước vào trong nhà. Ánh điện đỏ làm cho cô thêm mệt. Cô bỏ túi sách xuống giường rồi thở :

— Mệt quá !

Một tên cười khi đưa cho Tổ Phương quả táo :

— Em bỏ quách việc học hành đi ! Học chẳng vui tí nào cả !

Tổ Phương cười nhẹ, không nói gì. Một người thanh niên cao lớn, mắt xếch dữ tợn:

— Không được nói thế ! Tổ Phương phải học để có thể sống đàng hoàng , chứ sống như chúng ta sao?

— Đại ca... em chỉ nói thế thôi mà...

Tổ Phương nhìn đại ca với con mắt tinh nghịch. Dù đại ca là một tên lưu manh có hạng, nổi tiếng khắp Hà Nội này nhưng anh đã đối xử rất tốt với cô. Thời gian vừa qua anh lo lắng chăm sóc cô như chăm sóc một người em gái... Nhường cho cô ngủ, không bắt cô mớ vào bất cứ việc gì và cấm đàn em rủ rê cô đi đua xe hay đi móc túi...

Đại ca tên Tứ Diên, người vùng Thanh Hóa, nhà nghèo phải lên Hà Nội kiếm sống từ năm 13 tuổi. Cậu bé ấy lớn lên bằng cách vật lộn với đời, tranh giành miếng ăn, chỗ ở... Để bây giờ trở thành một Tứ Diên 18 tuổi lạnh lùng, sừng sỏ và lời đời. Cả băng này cũng toàn là những đứa trẻ bị đời ruồng rẫy, ghét bỏ cả. Tổ Phương quen với Tứ Diên khi đang bị bọn côn đồ đánh đả thương. Tứ Diên đã giúp cô thoát khỏi bọn chúng và từ đó tình bằng hữu giữ cô và nhóm móc túi được hình thành. Tổ Phương yêu mến sức sống bền bỉ của họ, nhưng không tán thành cách kiếm sống của họ. Lúc trước cô chơi với họ có chừng mực, khoảng cách, còn bây giờ... nếu lâu hơn nữa, có thể cô cũng không thể giữ được ình trong sạch... Cuộc sống quá khó khăn hơn mình tưởng rất nhiều.. — Em có biết hôm nay là ngày gì không Tổ Phương? — Tứ Diên hỏi nhỏ, cắt ngang dòng suy nghĩ của Phương. Cô lắc đầu. Tứ Diên vẫn giữ nụ cười trên môi :

— Là ngày mà một Bùi Tổ Phương ra đời... làm khuynh đảo cả đất trời...

Tổ Phương phì cười :

— Anh đang làm thơ đó hả? Mà đúng thật, hôm nay là sinh nhật em !

Tứ Diên móc trong túi áo ra một hộp nhỏ màu đen. Anh nói với giọng bí hiểm :

— Đây là quà của bọn anh giành cho em. Mở ra đi !

Tổ Phương vui vẻ mở chiếc hộp ra. Một dây chuyền bằng vàng sáng lấp lánh dưới ánh điện . Đưa ánh mắt dò hỏi nhìn Diên, Tổ Phương kêu lên :

— Lấy đâu ra tiền mà mua cho em?

— Em yên tâm, đây là tiền bọn anh kiếm ra rất chính đáng. BỌn anh muốn giành cho đứa em gái nhỏ đáng yêu một món quà bất ngờ. Em đừng từ chối được không?

Lặng im một chút, rồi nhoẻn miệng cười, Tổ Phương nói :

— Anh đeo cho em đi, Đại ca!

Tứ Diên gạt đầu, mấy tên đàn em vỗ tay tán thưởng. Anh nhẹ nhàng cầm lấy sợi dây, vòng qua cổ Tổ Phương, run run khóa móc lại. Chiếc vòng mỏng manh như sáng rực hơn trên chiếc cổ cao trắng xinh của Phương. Ngắm nghía nó một chút, Tứ Diên ngập ngừng khen :

— Em... xinh thật !

Lại một tràng pháo tay tán thưởng nữa vang lên, Tổ Phương chum chím cười. Một sinh nhật tuy không tròn vẹn nhưng ấm áp hơn rất nhiều những sinh nhật đã qua... Ở đây, cô không phải chứng kiến nỗi cô đơn của mẹ, càng không phải trở thành đứa con tử thân bên cạnh chiếc bánh sinh nhật...

Có tiếng ồn ào ngoài cửa, hai thằng con trai tức tối lôi một người nào đó vào cái nhà lụp xụp. Cả Tổ Phương và Tứ Diên cùng quay ra, Tổ Phương ngạc nhiên, kêu lên :

— Nhật Duy?

Nhật Duy đứng đối diện với Tổ Phương, ánh mắt lạnh lùng chiếu lên mặt cô. Tổ Phương sau phút bàng hoàng, cũng im lặng nhìn lại thách thức.

— Bạn em? — Tứ Diên hỏi nhỏ

__ Cậu tới đây làm gì? __ Tổ Phương lên tiếng trước __ Theo dõi bạn là không tốt.

__ Sống là như vậy sao? Tưởng cậu tìm được nơi tốt hơn ở nhà chứ?

Tứ Diên nhếch môi :

__ Nó không phải bạn em rồi... Bạn bè thì không thể không hiểu nhau... Tổng cổ nó ra ngoài đi.

Hai thằng định nắm lấy cánh tay Duy nhưng cậu hất mạnh ra, gần giọng :

__ Tổ Phương, tớ muốn nói chuyện với cậu!

Ánh mắt đăm đăm của Duy làm Phương không thể từ chối. Cô quay sang Tứ Diên, mỉm cười nhẹ :

__ Đợi em chút, đại ca!

Tứ Diên lặng thinh. Cuối cùng thì anh cũng mất Phương... Những ngày tháng qua chỉ là một giấc mơ của một gã tiểu phu nghèo, mong ước có được nàng tiên mình yêu... Phương không phải sinh ra để sống như thế này... Anh đâu đủ tư cách giữ cô đâu?

__ Đại ca!

Một đàn em kêu lên bất mãn khi nhìn Phương bước ra ngoài theo Nhật Duy. Diên mỉm cười , lắc đầu :

__ Viên ngọc phải được đặt đúng chỗ... ta đâu đủ tư cách đâu!

Tổ Phương đi theo Nhật Duy, người đi trước, người đi sau, không ai nói một câu nào. Vượt qua con hẻm tối om và vào một cái quán nước nhỏ đối diện , Nhật Duy gọi đồ uống cho cả hai. Tổ Phương thần nhiên chờ đợi.

__ Cậu hãy quay về đi !

__ Đừng nói cái giọng đó với tớ!

Nhật Duy nhún vai :

__ Phải nói cho đến khi nào cậu nghe ra thì thôi. Cậu sống như vậy mà không cảm thấy khó chịu ư?

__ Họ là những người tốt ! __ Tổ Phương nhả từng chữ __ Và tớ sống ở đó còn yên ổn hơn cả ở nhà bố tớ!

__ Cậu ích kỷ thật! Tổ Phương ngẩng phắt lên, giận dữ :

__ Đã bao là cậu không có quyền nói như thế mà...Mà cậu đến đây chỉ để giảng đạo lý thì thôi đi. Không ích gì đâu.

Tổ Phương đứng dậy, định bỏ đi thì Nhật Duy đã kéo tay cô lại, xuống giọng :

__ Thôi được ! Tớ xin lỗi... Tớ chỉ muốn tìm cậu về thôi mà !

Tổ Phương cộc lốc :

__ Tớ không về!

Nhật Duy hạ giọng gần như là thì thầm :

__ Cậu đừng giận như thế... cậu bỏ học là thiệt đó. Còn tương lai cơ mà. Nhiều người lo lắng cho cậu lắm, bạn bè trong lớp, Mỹ Phương, QUỐC BẢO , BẢO QUỐC.... lo đến sốt vó lên... Cậu về đi !

Tổ Phương nghiêng đầu không nói. Nhật Duy mỉm cười :

__ Cả tớ nữa... tớ mong cậu nhiều lắm!

__ Mặc kệ cậu... Ở đây thích hơn... Tớ ghét phải nhìn thấy mặt họ lắm...

Nhật Duy nhíu mày... Tổ Phương nhếch môi :

__ Bố và cô Nguyên... bỏ qua tất cả những định kiến, bỏ qua những niềm mơ ước...định đến với nhau đây...

— Cậu không chấp nhận được ư? — Nhật Duy nhẹ nhàng nhìn vào mắt Phương — Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến chuyện cậu đi học nào... Cậu còn có mẹ cậu nữa cơ mà... Bỏ lại mẹ cậu để thỏa mãn tình hờn dỗi trẻ con ư?

Tổ Phương chột chạnh lòng. Cô thương mẹ vô cùng... không biết giờ mẹ thế nào? Lo cuống lên vì sự mất tích của cô, rồi lại còn công việc, nhớ lại bị thương?...

— Bỏ đi thế này thì... làm rào cản sao được? — Nhật Duy giả giọng ranh mãnh — Tưởng cậu thông minh lắm chứ?

— Thế... cậu có thấy bố tớ và cô Nguyễn... gần gũi nhau ở trường không?

Nhật Duy giấu nụ cười vào trong, cậu tỏ ra vô tư kể lể ;

— Có, nhất là những lúc sau khi thầy hiệu trưởng mắng mỏ thầy Minh vì khiến cậu bỏ đi , cô Nguyễn còn... gục đầu lên vai thầy Minh khóc nữa cơ...

Tổ Phương bật dậy :

— Không thể được ! Tớ phải về để ngăn họ...

Nhật Duy bật cười. Tổ Phương không để ý nhiều... Cô hấp tấp kêu Duy chờ mình một chút, rồi bỏ vào trong hẻm. Nhật Duy ngồi chờ, nghĩ vẩn vơ... Thế là Tổ Phương đã thay đổi ý định... Cô ấy sẽ trở về, không còn biến mất nữa.. Bóng hình ấy sẽ lại nhảy nhót trước mắt cậu, nói líu lo, cười sang sảng... Hai tuần, đã quá lâu rồi thì phải...

Đón Tổ Phương ở đầu hẻm, Nhật Duy mỉm cười, đưa cho cô một hộp nhỏ. Nhìn qua Tổ Phương biết ngay, cô lém lỉnh :

— Vừa mới mua hả?

— Coi thường bạn bè ghê! —Nhật Duy lắc đầu — Mình chuẩn bị từ lâu rồi... Hôm nay cầm đi phòng trừ cậu đến lớp... tặng cậu, chúc cậu mọi điều tốt lành!

Tổ Phương nhận hộp quà. Nhẹ nhàng bóc lớp giấy bọc, cô ngạc nhiên khi thấy chiếc hộp đen bằng nhựa cứng. Cô từ từ mở nắp hộp. Một đôi kẹp tóc sáng lung linh dưới ánh nắng cuối cùng của ngày... Tổ Phương nhận ra là nó rất đẹp và cầu kỳ. Mặt trên của kẹp là những viên hạt xoàn màu trắng tinh khiết, mặt dưới là một khối màu nâu đỏ đặc quánh có những vân tròn. Tổ Phương bật lên tiếng khen :

— Đẹp ghê cơ ! Nhưng đắt lắm nhỉ?

Nhật Duy cầm lấy hai kẹp tóc, cậu ta giữ Tổ Phương lại, ân cần :

— Tóc cậu bắt đầu dài rồi! Mỗi khi viết lại xóa ra... Để mình gài cho nhé?

Nhật Duy nhẹ nhàng cài kẹp lên tóc Phương. Không hiểu sao trái tim Phương run lên nhè nhẹ... Ừm... cậu ấy lo lắng cho cô thật lòng, bỏ qua tất cả những ương bướng của cô, chấp nhận con người thật ích kỷ vô lối... Thật không dễ dàng phải không Duy?

Nhật Duy kéo tay Phương đi dọc con phố. Cậu thấy xung quanh hình như đang chậm chậm lại...Đâu đâu cũng thấy nụ cười tươi vui... Hà Nội như rực rỡ hơn dưới cái nắng nhạt nhòa... Một ngày đẹp biết bao!... Miền đất lạ

Đầu tháng 8, Tổ Phương về ở với mẹ hai tuần lễ. Hai mẹ con làm đủ thứ việc, vui vẻ và hạnh phúc. Ban ngày Tổ Phương đi học và đi chơi còn buổi tối cô ở nhà với mẹ, cùng thủ thỉ tâm tình.

Đêm cuối cùng của hai tuần lễ, Phương nằm bên mẹ, nghĩ ngợi mung lung về ngày mai phải trở về... Có thể sẽ thường xuyên phải gặp cô Nguyễn... Mẹ thì có gì thua kém cô ấy đâu chứ?

— Mẹ... mẹ ngủ chưa?

— Chưa...

Tổ Phương ngồi dậy và bật đèn. Mẹ cô mỉm cười :

— Có chuyện gì thế?

Tựa người vào ngực mẹ, Phương hỏi nhỏ :

— Mẹ... mẹ còn yêu bố không?

— Lớn rồi à? — bà Hiền Lan châm chọc — Đã biết hỏi mẹ chuyện yêu đương rồi sao?

— Mẹ...

Bà ngẩng lên nhìn trần nhà, cười nhẹ nhàng :

— Cũng đến lúc con cần biết rõ mọi chuyện...

— Chuyện gì à?

— Mẹ lúc nào cũng yêu bố con... từ khi còn là một cô sinh viên trẻ trung cho đến bây giờ... một người phụ nữ cô đơn...

— Vậy là... cô ta là nguyên nhân khiến bố mẹ ly hôn thật rồi ! — Tổ Phương buột miệng.

— Ai?

— Cô Nguyên... cô ấy đang quen với bố.

Mặt bà Lan chợt nhợt nhạt hẳn đi. Bà ôm nhẹ Tổ Phương vào lòng, giọng yếu ớt :

— Mẹ giành giật với người ta nhưng lại không hạnh phúc... Mẹ là người phá hoại chứ không phải cô ấy đâu con... Mẹ thật sự điên cuồng lao vào cuộc đời một người đàn ông không bao giờ là của mình... Lấy bố con bằng áp lực gia đình, mẹ tưởng là hạnh phúc. Mẹ tưởng khi hình ảnh người đàn bà kia nhạt nhòa đi, thì hình ảnh mẹ sẽ được thay thế vào... Nhưng bố con là một người chung tình... đến mức cực đoan... Mẹ cay đắng nhận ra rằng mình thất bại...

Tổ Phương gục đầu xuống ngực mẹ, nghe bên trong đó cuộn cuộn một niềm đau. Yêu không phải là cái tội đâu mẹ ơi! Đừng đau lòng nữa... Con là tình yêu của mẹ, còn có con... vĩnh viễn còn có con!

Xoa đầu con một cách âu yếm, rồi lau nhẹ những giọt nước mắt trên má con, bà cảm thấy nhẹ lòng... Nó đã khóc cho bà, cho cuộc tình say mù quáng của bà... Tấm lòng nó rộng lượng biết bao!

— Cô Nguyên đã về... Chắc bố con muốn kết hôn với cô ấy. Con hãy để bố con được tự do... Ông ấy có quyền đó mà... Cũng đã quá lâu rồi, bắt họ chờ đợi nữa là có tội đấy con à...

Tổ Phương lắc nhẹ đầu :

— Không được đâu mẹ ơi... Mẹ còn yêu bố mà !

— Rồi cũng đến lượt mẹ đi thôi con à ! — Bà Lan buồn buồn nói — Đi xa một lần này...

— Mẹ?

— Cuối tuần mẹ bay... Mẹ được cấp trên điều qua Mỹ để làm việc. Lẽ ra mẹ không nên là thành viên của Tổ chức liên hiệp cảnh sát quốc tế thì hơn...

— Mẹ bỏ con sao?

— Mẹ không muốn bỏ con lại... Nhưng qua đó con sẽ thấy khổ sở lắm...

Phương khóc nức lên, lắc đầu nguầy nguậy :

— Con là tình yêu của mẹ, con không thể xa mẹ được... Con đi với mẹ ơi!

Ôm thật chặt con vào lòng, bà Lan cũng lặng lẽ khóc. Đứa con bé nhỏ của bà, làm sao có thể để nó cô đơn... nhưng cũng không thể rời xa nó... Nguyên cuối cùng cũng giành lại được người đàn ông của mình, còn bà... lẽ nào trắng tay? Tình yêu đúng là không có tội, sao bà lại khổ sở một đời như thế? Mới chỉ bước qua tuổi ba mươi tám, nhưng bà đã làm gì để tuổi trẻ qua đi, cuộc đời chỉ là một dấu lặng!

Coi như quyết định xong, Tổ Phương nhắm mắt lại như ngủ. Cô không muốn mẹ thấy mình buồn. Mẹ chẳng còn gì ngoài cô, không thể để mẹ buồn... Phương chợt nghĩ tới Nhật Duy... Không hiểu sao bây giờ lại nghĩ đến cậu ấy và buồn như thế. Cả một mùa hè, hai đứa rong chơi trên những con phố... rủ rê nhau ra biển tận Hải Phòng, lên Lạng Sơn sắm những đồ rẻ... Đi khắp nơi, nhưng nơi nào cũng có nhau, đến nỗi mỗi buổi sáng khi thức dậy Phương nghĩ ngay đến Duy, như một lẽ tự nhiên nhất... Đến lúc nào đó... không thể cùng Duy rong chơi... cô chắc chắn sẽ ân hận về quyết định này... Nhưng bây giờ...

Sáng chủ nhật, Tổ Phương về nhà sớm. Cô dành với mẹ về chuyện sẽ là người thông báo về chuyến đi cho bố biết. Bố sẽ hiểu rằng Phương yêu mẹ đến nhường nào.... Dù mẹ có nhiều lầm lỗi tổng quá khứ đi chăng nữa, vĩnh viễn mẹ vẫn là đẹp nhất, tuyệt vời nhất...

Cửa nhà không đóng, Phương nhận ra chiếc xe máy của cô Nguyên dựng trong góc phòng khách. Có nghĩa cô đã ở đây từ lâu... có thể là hôm qua, mà cũng có thể từ nhiều ngày trước. Và khi nghe thấy tiếng bố cười vọng ra từ phòng bếp, Phương nhận ra một sự thật rõ ràng... Rồi bố cũng có hạnh phúc riêng, những đứa con riêng với người mình yêu thương... đâu chỉ là có mỗi mình Tổ Phương đâu?

Tổ Phương đi hẳn vào bếp. Cô Nguyên trong chiếc tạp dề, vui vẻ nâng chiếc muối lên để bố ném thử món ăn cô đang làm... Tổ Phương chợt chạnh lòng... Có lẽ mẹ cũng mong một lần được như thế!

6. Chương 6

_ Bố...

Cô Nguyên rút tay lại ngay, mặt đỏ lên vì ngượng ngùng. Ông Minh cũng bối rối không kém... Cô Nguyên ngay lập tức bước ra xa, hấp tấp :

_ Phương... cháu về rồi à?... Anh Minh... em đi đây...

Ông Minh muốn giữ Nguyên lại, nhưng lại thôi vì sợ Phương phản đối. Tổ Phương cười nhẹ :

_ Cô ở lại đi ! Cô là người bố cháu chọn cơ mà?

Ông MINH hơi nường mắt cảnh giác. Một lần đụng độ thôi cũng đã đủ đau lòng... Ông không muốn những người ông yêu thương phải đau khổ... Nhìn con như van nài, Ông Minh nhẹ nhàng :

_ Sao về sớm vậy Tổ Phương? Mẹ con lại đi công tác à?

Tổ Phương lắc nhẹ đầu. Cô Nguyên tháo tạp dề ra, ngần ngại nửa muốn đi, nửa muốn ở lại... Phương lại mỉm cười :

_ Cô đừng đi đâu hết... Cháu nói thật lòng là mong cô và bố cháu hạnh phúc...

Sững sờ nhìn con, ông MINH không kịp phản ứng thì Phương đã tiếp tục với giọng đều đều :

_ Con sẽ không ở đây nữa... Con ở với mẹ!

_ Con nói gì? _ Ông MINH hét lên _ Mẹ dụ dỗ con phải không? Lại chống đối bố nữa sao?

_ Mẹ không bao giờ làm thế, tại bố không bao giờ chịu xóa ác cảm với mẹ thôi.. Bố tưởng chỉ có bố và cô Nguyên biết yêu thương và chờ đợi sao?

Cô Nguyên hơi cúi đầu... Cô không biết nói gì ngoài nỗi chua xót... Có thể cô vĩnh viễn không được đưa con gái của người cô yêu thông cảm... Dù gì cô cũng có lỗi phần nào...

_ Mẹ chỉ còn có con thôi mà ! _ Phương nói nhỏ, giọng nghẹn ngào _ Rồi bố cũng sẽ có những đứa con khác, có hạnh phúc khác... nữa nào bố để mẹ cô đơn?

_ Phương...

Cả ông MINH và cô Nguyên cùng kêu lên... kinh ngạc lẫn đau khổ. Cô Nguyên hơi bước lên, dè dặt nói :

— Cô xin lỗi... nếu như... cháu không thích cô thì... cô sẽ không bao giờ tới nữa...

— Nguyên?

— Em không muốn mình mang tội cướp hạnh phúc của một đứa trẻ... nó cần anh mà !

Phương nhếch môi, lặng lẽ nói :

— Mẹ bảo cô hiền... Đúng là cô hiền thật , nhưng cô phải biết đấu tranh chứ? Chính vì cô không đấu tranh, lặng lẽ bỏ đi mà cháu được sinh ra trong bi kịch đó... Lần này cô định lại bỏ đi sao? Mẹ cháu đã tình nguyện ra đi rồi cơ mà? Cô còn sợ gì nữa?

Ông Minh lại gần con, ôm vào lòng. Thế là nó đã hiểu rõ những bi kịch của cuộc tình tay ba năm nào... Nó chẳng có tội tình gì cả... Sao lại phải khổ sở bởi lỗi lầm của người lớn kia chứ?

— Bố... bố phải hạnh phúc nghe bố !

— Ừ... bố sẽ tạo ra hạnh phúc cho con...

— Mẹ mong bố được hạnh phúc với cô Nguyên đấy !

Ngăn ình không khóc, Tổ Phương cứng rắn nói thêm :

— Thứ 7 tuần sau con và mẹ sẽ sang Mỹ...

— Cái gì?

Buông con ra, Ông Minh sững sờ. Nghe như một tiếng sét vừa đánh xuống đầu mình, ông ngồi sụp xuống ghế... Cô NGUYÊN rớt nước mắt vì thương cảm...

— KHÔNG phải vì cô đâu, cô đừng buồn... Vì mẹ thôi. Cháu yêu mẹ cháu và không thể coi ai khác là mẹ được... Sang bên đó, có mẹ có con thì sẽ vui hơn...

— Đi bao lâu?

— Năm năm bố à... Con sẽ có điều kiện học hành hơn... Sau đó con sẽ về mà...

Lại gần bố mình, Phương ngồi xuống dưới chân ông, nức nở khóc gục trên đôi bàn tay để hững hờ trên đầu gối của ông...

— Con yêu bố... Con mong bố hạnh phúc... mãi mãi...

Ôm chặt con vào lòng, Ông Minh ứa nước mắt. Ông yêu nó, đứa con bé bỏng ngày nào... bi bô tập nói. Chờ đợi bao năm để lại được tự tay chăm sóc từng miếng ăn giấc ngủ... vậy mà nó lại ra đi... Con đường lựa chọn này liệu có gian truân vất vả?

— Con phải trở về nghe không?

— Vâng. Đến tận lúc này, Phương mới thật sự nhận ra rằng bố yêu mình ra sao. Đã lâu lắm không được yêu thương như thế này... Vĩnh viễn sẽ không quên khoảnh khắc kỳ diệu mà Phương tận hưởng được tình yêu của bố... Thời gian sẽ nhanh thôi mà bố... Khi con lớn khôn, có thể con sẽ dễ dàng chấp nhận thực tại hơn... Năm năm thôi mà...

Chia tay với bạn bè dễ hơn là Phương tưởng. Cô chọn cách nghỉ học ba ngày đi chơi tay với người thân, coi đó là đi du lịch rồi, mua quà về cho lớp... Mọi người ăn uống vui vẻ, trêu đùa nhau... Phương cũng cười, im lặng lắng nghe mọi người nói, kể cả những lời chê bai của Phương Doanh... Đến giờ cô cũng nhận ra được nét đáng yêu của Xuân Thi... Con bé trung thành với bạn đến lạ, tính toán nhiều nhưng không phải ình mà cho người khác. Nó cũng được Phương Doanh đáp lại bằng tình cảm chân thật... Thử có ai đụng với Xuân Thi xem, con bé chẳng nổi sùng lên? Tất cả sao mà dễ yêu đến thế nhỉ?

Nhật Duy không hiểu những im lặng suy tư của Phương nhưng chính vì vậy mà cậu đâm lo lắng. Phương bây giờ không cảnh giác với cậu nữa, mọi suy nghĩ cô đều chia sẻ... Đã có chuyện gì mà trông cô buồn thế kia?

— Phương... có chuyện gì sao?

— Không... Sao cậu lại hỏi thế hả? — Phương cười nhẹ — À, chiều nay đi chơi nha?

Nhật Duy nhún mày không hài lòng. Phương nhún vai như không để ý, cô vừa thu dọn sách vở, vừa nói :

— Chiều nay, hai giờ... đã hẹn với 4 đứa kia ở quán Bà Béo rồi. Cậu đến đón tớ nha?

— Ừ.

Cười như thể đó là chuyện tự nhiên, Phương phóng ra trước. Buổi trưa nay cô phải đến nhà bác cả để ăn bữa cơm tiễn biệt... Kể cũng lạ... bây giờ đối diện với Duy lại sợ ánh mắt của cậu ấy thế ! Nhìn nhiều chắc sẽ òa khóc lên mất!

Đón Phương ở dưới cửa chung cư, Nhật Duy không phải chờ lâu. Cô ra ngay, cười tươi và ra lệnh khởi hành. Hai đứa gặp ba bạn còn lại trong quán Bà Béo, sau khi thống nhất chỗ chơi, bỏ qua những nguyên do... Phương đề nghị mọi người phải chơi hết mình. QUỐC BẢO và BẢO QUỐC vỗ tay tán thưởng, duy chỉ có Nhật Duy là vẫn theo đuổi những suy nghĩ bản khoản của mình... Tại sao lại có những cảm giác không yên?

— Về nhà Phương nhé?

— Chơi mệt quá rồi...

— Tớ đã chuẩn bị sẵn đồ ăn rồi. Ok đi?

— Ok.

Thế là dù trời đã tối mịt, cả lũ kéo về nhà Phương. Căn phòng im lìm trong sự trống trải... Những chiếc bàn ghế đã được phủ tấm vải trắng... Mỹ Phương ngạc nhiên kêu lên :

— Sao lạ thế? Mẹ cậu và cậu định chuyển đi đâu à?

— Cứ từ từ... Ngồi xuống bàn ăn chút gì đi.

Trên bàn đã bày sẵn rất nhiều hoa quả và bánh ngọt. QUỐC BẢO nhún mày :

— Hôm nay chi trả hết mọi khoản là Phương... Bây giờ lại chu đáo thế này ư?

— Có chuyện vui nên chia sẻ với mọi người! — Phương lại cười.

— Chuyện đại sự mất thôi ! — BẢO QUỐC vừa nhón một quả nho tống vào miệng vừa giọng châm chọc.

Nháy một mắt như đồng tình, Phương nhẹ nhàng thông báo:

— Hãy chúc mừng đi... Thứ 7 này tớ theo mẹ sang Mỹ đó!

Im lặng. Cả bọn chết đứng trước nụ cười tươi như hoa của Phương. Mãi một lúc, BẢO QUỐC mới lắp bắp :

— Chuyện... thật à?

— Chẳng lẽ lại đùa? — Phương nghiêng đầu, dập tắt nụ cười trên môi — Bữa tiệc này là tiệc chia tay đấy.

— Hãy ở lại đi ! — Mỹ Phương nắm tay TỐ PHƯƠNG giật giật — Cậu sẽ thấy rất buồn khi xa nhóm mình đấy... Bọn tớ cũng sẽ chẳng biết làm gì nếu thiếu cậu đâu...

— Tớ xin lỗi. Mọi chuyện đã xong xuôi hết rồi. Mỹ Phương dường như cảm thấy bất lực trước hoàn cảnh, nhưng cô lại không cam chịu, cô quay sang Nhật Duy, van nài :

— Nhật Duy, cậu nói đi... Hãy giữ TỐ PHƯƠNG ở lại... làm ơn đi mà.

Nói rồi cô òa lên khóc, mấy thằng con trai quay mặt đi. Nhật Duy đứng dậy, lại gần phía cửa, nửa giận dữ, nửa thương yêu. Câu giận Phương vì cô quyết định mà không nói ình biết sớm... Thương vì nhận ra những cố gắng kìm nén tình cảm dường như quá sức của Phương... cao hơn tất cả là sự mất mát... Chắc chẳng thể ngăn cản được quyết định của Phương nữa rồi.

— Nhật Duy, Phương nhẹ nhàng đặt gói quà trong tay cậu, thì thầm thật nhẹ :

— Tớ sẽ nhớ cậu. Đừng quên tớ nhé?

Nhật Duy gật đầu, mỉm cười như khuyến khích. Dù cho Phương có làm gì đi nữa thì cậu vẫn cứ đứng bên cạnh mà ủng hộ. Cậu tin vào Phương... bao giờ cũng vậy... Phương không phải là người khờ dại khi chọn lựa mà không có lý do!

— Tổ sẽ về mà các cậu! Chắc chắn đấy!

Phương khẳng định nhưng mắt cô như thắm xuống. Liệu có trở về được không khi cô luôn cảm giác bấp bênh. Cứ như chuyển ra đi này là ra đi mãi mãi... Tim cứ đau nhói từng nhịp mỗi khi nghĩ đến chuyện vĩnh biệt... Bao nhiêu người chờ đợi... Liệu có về được không?

Sau bữa tiệc, Tổ Phương nằm lặng lẽ trên giường, nước mắt chảy tràn trên mi. Bây giờ cô mới dám khóc... khó cho sự lựa chọn đúng đắn của mình... Chỉ đến khi Nhật Duy cười, Phương mới cảm nhận hết được những mất mát mà mình sẽ phải gánh chịu. Đó là Nhật Duy... không thể có được một Nhật Duy như thế trên đất Mỹ... Phương sẽ hoàn toàn mất người bạn quan trọng nhất... người bạn mà cô tìm thấy khi rất muộn màng...Ồi! Nhật Duy... Liệu có hiểu được Phương chăng?

Nhắc điện thoại lên, Phương hít hà thật sâu để ngăn tiếng nấc. Giọng bên kia ầm ập làm trái tim Phương đập sai một nhịp...

— Tổ Phương à?

— Ủ... Nhật Duy phải không?

— Đang khóc à? — Nhật Duy hỏi nhẹ — Phương đừng khóc được không?

— Có khóc đâu... Tại hôm nay đi chơi mệt quá !

Tiếng Nhật DUY cười trong máy, thân quen đến mức gần làm Phương rớt nước mắt. Duy dừng cười, nghiêm túc nói:

— Bởi vì mỗi khi Phương khóc, tớ không thể không cảm thấy trái tim mình đau...

—...

— Còn ngày mai nữa là tớ phải xa cậu rất lâu... Chúng ta đi chơi riêng nhé?

Tổ Phương im lặng nghe trái tim mình run nhẹ... Đúng là còn một ngày nữa thật... Nhật Duy đến đón cô bằng xe mô tô mà rất ít khi cậu đi khi chơi với bạn bè. Phương hơi cười. Cô nhớ lại chiếc xe đạp méo mó của Duy khi bị xe cô tông đổ... Cứ nghĩ một anh chàng cù lần nào... hóa ra lại là một chàng hoàng tử... hòa hòa nhất mà Phương may mắn được quen.

Duy giữ hai tay Phương đặt vào eo mình, đùa đùa :

— Ôm cho chắc vào nha... Duy không chắc mình sẽ điềm tỉnh mà thông thả đâu...

Phương vờ kêu lên :

— Vậy thì Phương sợ lắm. Phương dị ứng với tốc độ mà Duy !

Cười như thể vừa nghe một chuyện hài hay ho lắm, Duy tăng ga, cho xe nhập vào với dòng người đang ùn ùn đi làm. Duy muốn nói một điều gì đó nhưng lại thôi. Phương đã không bỏ tay ra, cũng không hờ hững đặt ở eo cậu... Đó là một biểu hiện tình cảm mà cậu cảm nhận được... Chỉ còn hôm nay nữa thôi...

Xe ra tận Gia Lâm, ghé lên mạn trên của huyện, vào một con đường nhựa tĩnh lặng. Phương ngạc nhiên vì khung cảnh đã hoàn toàn đổi khác. Rất nhanh như người ta vừa hạ màn sân khấu vậy. Không gian khoáng đạt, đâu đó trong gió một làn hương thơm dịu dịu...

Mùi hương hoa lan lan trong gió, Phương vươn tay ra như muốn hứng trọn. Duy mỉm cười :

— Mùi hoa hồng đó! Đằng trước có cả một vườn hồng đủ màu sắc... Phương đến vào mùa xuân thì hết ý!

Phương hơi ngạc nhiên khi Duy dừng lại trước một ngôi biệt thự. Cậu bấm chuông và quay lại nhìn Phương :

— Đây là nhà của ông bà nội... Hiện tại thì không có ai ở nhưng Duy hay về đây lắm...

Nhún vai một cái vẻ như đã hết tò mò, Phương quan sát kỹ ngôi nhà từ xa. Đó là một biệt thự xây dựng theo kiến trúc thời Pháp, cổ kính nhưng không lạc hậu. Nét đẹp trầm mặc của nó phản ánh một sự giàu sang lâu đời của dòng họ Ngô. Phương nhận ra những nét tinh tế trên các ngọn tháp cao của những nóc nhà... Đến những cột thu lôi cũng mang nét cổ kính đáng yêu...

Vừa lúc đó một người đàn ông già đi ra. Ông kêu lên vui mừng :

— Cậu... Hôm nay có phải thứ 7 đầu nhĩ?

Và khi nhìn thấy Phương đứng ngó ngán đằng sau, ông à lên một tiếng rồi nhanh nhẹn mở cổng. Phương mỉm cười :

— Bác Nhân đây là bạn cháu... Tổ Phương !

— Chào cô Phương...

— Ồ... cháu chào bác ạ !

Phương bối rối mất một chút vì sự kính cẩn của người đàn ông đó. Nhưng khi nhìn thấy một vườn hoa rộng , thơm ngát trong nắng sớm thì Phương như quên hết ngại ngùng, kêu lên :

— Ôi... Duy.... Đẹp quá !

Duy dựng xe xong, lại gần Phương, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô :

— Mình ra vườn hoa nào.... Phương gạt đầu và để Duy kéo đi giữa những luống hoa đủ màu sắc. Màu hồng phấn, hồng sậm, màu nhung, màu vàng, màu trắng, rồi những màu lai lại mất.... hài hòa như một tấm thảm hoa mỹ tuyệt vời.... Duy ngắt một bông hoa đỏ thắm đưa cho Phương, trên môi điểm một nụ cười buồn :

— Tặng Phương.... Mãi mãi không được quên Duy đâu đấy!

Xoay nhẹ bông hoa trong tay, Phương cất giọng xa xăm :

— Rồi Duy cũng sẽ quên đi một người bạn chơi với mình có một năm thôi mà. Thời gian sẽ làm lu mờ tất cả....

— Thời gian sẽ càng khắc sâu nỗi nhớ trong lòng Duy Duy sẽ ở đây chờ Phương về đấy, Phương phải nhớ nghe không?

Nắng chiếu xiên thành từng vệt dài chạy suốt vườn hoa. Phương như nhìn thấy rõ những luồng hương thơm đang tỏa lên trời theo ánh nắng ngọt ngào buổi sớm.... Đâu đó vang lên tiếng chim nhẹ nhàng, buồn man mác. Bàn tay Phương vẫn bị tay Duy nắm chặt , ấm áp đến lạ lùng. Bàn tay Duy to, nhưng dài và mảnh... Đôi bàn tay ấy như chứa đựng cả một bầu trời ấm nồng.... Phương đã được đôi bàn tay ấy cứu giúp, dắt đi để không lạc lối trong suốt một năm trời... Liệu có thể nào tiếp tục sống vui vẻ mà không có đôi bàn tay này dắt đi?

Dắt Phương đến cuối vườn, nơi có một cánh cổng hình vòng do những cành tầm xuân uốn lượn mà thành.... Lá xanh chen lẫn những bông hoa màu hồng nhẹ , dịu dàng tỏa hương chứ không ngào ngạt như những bông hồng kiêu sa trong vườn. Duy quay lại, nhìn sâu vào mắt Phương, nói như thì thầm :

— Chiếc cổng này do đích thân ông nội làm cho bà nội. Ông bảo nó là cánh cửa thiên đường.... Sau khi đi qua một vườn hồng rực rỡ như thế, tâm hồn đã thanh thản hơn... chỉ cần bước sang cánh cổng này.... mọi buồn vui đau khổ như được gạt sạch hết.... Phương, sang đó nha?

— Ừ.

Bước chân qua chiếc cổng thiên đường, Phương lặng người đi trong khung cảnh tuyệt vời của thiên nhiên... Dòng sông chảy uốn khúc như tấm lụa đào với những con sóng lăn tăn.... Nước sông trong veo và chảy êm êm. Hai bên bờ cỏ mọc xanh rì, thơm ngai ngái ... Bên kia là những dãy cây cổ thụ lớn , tiếng chim kêu lanh lảnh, yên bình.... Gió thổi mạnh hơn.... làm tung bay những sợi tóc mềm của Phương... Cô giang hai tay ra như muốn thả tự do tâm hồn mình bay lượn

Nhặt Duy bắt chợt ôm lấy Phương từ đằng sau , thì thầm trong run sợ :

— Phương... đừng biến mất... đừng bỏ đi như gió được không?

Phương không phản ứng được gì. Quá bất ngờ đến nỗi cô cũng không cảm thấy sự ngưng ngừng khi lần đầu tiên được một người con trai ôm... Duy ôm siết lấy Phương, úp mặt trong tóc cô, giọng nói cũng xa xăm như gió :

— Nếu Phương thả hồn theo gió thì Duy chỉ biết đứng nhìn... Nhưng Phương phải biết lòng Duy đau ra sao.... Duy sẽ chẳng còn được nghe Phương cười, Phương nói.... Nhìn Phương nghịch ngợm dưới những tán cây màu vàng rực, càng không thấy Phương tươi vui trong làn nước trắng xóa.... Làm sao Duy vượt qua tất cả những điều đó hả Phương?

Phương để mặc những giọt nước mắt rơi trên má. Cả hai khi đã rõ tâm tư của nhau, mới biết là đã quá... muộn... Điều đó đau lòng biết bao !

Sau một lúc im lặng, lòng Duy đã lắng lại. Cậu buông nhẹ Phương ra, nhưng không ngại ngần khi nhìn vào mắt Phương. Hơi cười, Duy nói :

— Để Duy tặng Phương cái này....

Kéo Phương ngồi xuống vệ cỏ ven sông, Duy rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ. Phương cầm mà lạ lẫm. Lần trước khi tặng sinh nhật cô, Duy cũng tặng cô một chiếc hộp, và món quà thì.... giá trị không thể tưởng được.

— Khi ông cầu hôn bà , ông có tặng bà cái này. Dòng họ mình cứ cách hai đời lại truyền tay cho người nối dõi , để anh ta tặng cho người con gái mà anh ta yêu thương nhất

Phương không dám từ chối mặc dù cô biết ý nghĩa của món quà này. Duy chân thành đến mức khiến cô có cảm giác nếu mình từ chối thì chính mình cũng cảm thấy đau ...

Bóc lớp giấy bọc ra , Phương nhận ra một chiếc hộp khảm trai tuyệt đẹp. Tổ Phương mở nắp hộp, ngạc nhiên khi trước mắt cô là một chiếc vòng tay bằng ngọc trai trắng ngà. hai hàng ngọc với những viên ngọc to tròn hai đầu xếp sít vào nhau như dính một thứ keo đặc biệt.. Bên trên mặt vòng là ba hình trái tim nhỏ màu xanh ngọc bích. Bên trong hình trái tim là ảnh của Nhật Duy và Tổ Phương chụp chung với nhau đã được thu nhỏ.... Tổ Phương giơ chiếc vòng lên, dưới ánh nắng, nó càng rực rỡ hơn !

— Để Duy đeo vào cho nào ! Đừng từ chối nghe chưa? Nó tuy không bằng tình cảm của mình dành cho bạn... nhưng hãy coi nó là vật làm tin đi. Khi đi xa nhìn nó hãy nhớ đến mình đang mong đợi bạn trở về

— Nhật Duy... tốt hơn hết là đừng nói gì... Ai biết được sau này sẽ ra sao ?

— Mình không quan tâm tới những gì sẽ thay đổi... Chỉ biết rõ một điều : Mình sẽ chờ Phương trở về.... Tình cảm này chỉ có thể tăng thêm mà không bao giờ mất đi !

Phương cười nhẹ, mắt Nhật Duy sâu thẳm đến lạ kỳ ... Bây giờ cô cảm nhận mình như đang trải qua một đời người... Hai đứa chợt lớn lên, hứa hẹn với nhau về chuyện tương lai... Liệu tình yêu có được thủy chung son sắt như của bố và cô Nguyên....?

Nén một tiếng thở dài, Phương nhìn ra phía dòng sông.... SÔNG vẫn chảy hiền hòa , gió vẫn thổi vi vút trên mặt sóng... Lẽ tự nhiên suốt đời vẫn vậy.... giống như tình yêu chẳng?

Nhật Duy nắm tay Phương , kéo tay cô đứng lên :

— Sắp trưa rồi ! Tụi mình đi ăn trưa do vợ bác Nhân làm nhé? Chiều Duy đưa Phương đi mua sắm ...

— Mua sắm?

— Ừm.... Duy muốn Phương có những bộ tuyệt đẹp khi sang bên đó ... Quan trọng hơn nữa là Duy muốn mình là người đầu tiên được ngắm nhìn Phương trong những bộ đồ đó.

Phương không nói gì, theo Duy trở ra. Mùi hương hoa làm lòng cô dịu lại. Những màu hoa vừa mới gặp mà tưởng như đã quen từ lâu. Cô chợt nhớ năm lớp năm xưa kia, cứ hằng đêm cô ngủ đều mơ thấy một vườn hoa trải rộng, rất rộng. Cô nhảy múa tung tăng giữa những luống hoa.... và một người con trai nhìn cô cười dịu dàng Lúc cô quay lại nhìn thì giấc mơ đã vội chấm dứt.... Phương mỉm cười. Đây có phải số phận

đã dự định? Không muốn trả lời, Tố Phương nhìn về phía trước.... Dáng Nhật Duy cao cao, gầy gầy nhưng vững trãi như một cây cổ thụ lớn... Tự nhiên cô lại tin tưởng đến lạ kỳ về một tương lai có cô và Duy...

Sau bữa ăn trưa thịnh soạn, Nhật Duy và Tố Phương cùng đến một cửa hiệu bán quần áo lớn ở Hà Nội. Cô phục vụ tươi cười với cả hai, cô hỏi :

— Các em muốn mua gì?

— Dạ, chị cho xem những bộ váy và quần áo vừa mới thiết kế được không?

Ngó Nhật Duy một cái nhìn ngạc nhiên, cô phục vụ lắc nhẹ đầu :

— Chúng tôi chưa tung ra thị trường...

— Nhật Duy à?

Giọng nói vọng ra từ một cánh cửa vừa bật mở. Một người phụ nữ sang trọng mỉm cười nhìn Nhật Duy. Bà hồ hồ :

— Tưởng cháu đến muộn hơn chứ? Ủa, bạn gái à?

Tố Phương đỏ mặt, lí nhí chào mà không hiểu mình chào gì. Nhật Duy hơi cười :

— Tố Phương... bạn cháu đấy ạ. Như đã nói với dì... cháu đến để lấy một số bộ đồ cho cô ấy...

Bà dì nom có vẻ chiều cháu. Bà lại gần, ngắm nghía Phương một lúc, rồi gật đầu :

— Ok... Có vẻ mấy mẫu của dì tìm được chủ xứng đáng rồi... Tố Phương theo dì nào...

Tố Phương lại đỏ mặt khi thấy bà xưng hô thân mật như cô đã là... cháu dâu của mình rồi vậy. Cô nhìn Duy như dò hỏi...

— Phương vào trong đó đi. Duy ở ngoài này chờ !

Với ánh mắt khuyến khích của Duy, Phương đi theo bà vào một căn phòng rộng và trống. Cuối phòng đặt vài con ma_lơ_canh cùng với một chiếc gương lớn. Giữa phòng là một bàn việc rộng, bày la liệt những bản mẫu vẽ, thước đo, kim chỉ, vải vóc...

— Cháu thấy nơi làm việc của dì thế nào?

— Dạ... đẹp ạ !

Bà cười nhẹ, lại gần một ma_lơ_canh và tháo chiếc áo đang mặc trên người nó ra. Đưa cho Phương, bà nói như nhận xét :

— Cháu chắc không phải sửa nhiều đâu nhỉ? Phóc người chuẩn quá đi... Có tập thể thao không?

— Cháu có tập chút ít, nhưng cũng không để ý lắm !

Phương gượng gạo cười, cầm chiếc áo trên tay, Phương ngó quanh quất tìm chỗ thay đồ. Bà dì lấy tay che miệng cười, mắt ánh lên vẻ... ranh mãnh :

— Thay luôn ở đây đi cho tiện... Dì cũng tò mò lắm đó...

Phương lắc đầu nguầy nguậy, nhưng cuối cùng thì cũng phải ngượng ngùng thay trước đôi mắt tò mò của bà dì... trẻ con vì không tìm thấy chỗ thay đồ đâu. Nhưng khi nhìn , bà nghiêm trang hẳn đi, và đánh giá với con mắt nghề nghiệp hơn là một người bình thường đứng trước cái đẹp :

— Hơi gầy... nhưng nói chung thì chắc cháu cũng khó béo phải không... Đứng đây để dì sửa luôn cho...

Tố Phương nhìn vào trong gương. Chiếc áo quây dài bó ngang hông, trên cổ có hai dải vắt sang ngang màu tím. Chiếc váy dài đến đầu gối, một hàng cúc tím đính dọc xuống. Chất liệu vải mềm mại và mát mr. Trông cô hiền lành đi rất nhiều...

— Cháu rất đặc biệt !

— Cháu à? — Tố Phương ngạc nhiên.

__ Ừ ! Nhật Duy nó lạnh lùng ít nói từ bé... Bố mẹ nó không thật sự hạnh phúc với nhau, chính sự thờ ơ của họ làm Duy sống khép kín hơn... Chưa bao giờ thấy nó nói về một cô bạn gái nào... Nay lại dẫn cháu đến đây với... chiếc vòng gia truyền của dòng họ... Thằng bé đã lựa chọn rồi !

Phương im lặng, vừa ngưỡng ngàng vừa ngạc nhiên. Bà dì giữ những cây ghim áo ra, nhẹ nhàng :

__Nó là người vững vàng và ít thay đổi. Khi đã chọn ai thì trung thành với sự lựa chọn lắm đó... Cháu đừng nghi ngờ vào tuổi tác của nó mà tội nghiệp...

Phương không bao giờ nghĩ đó là những lời nói băng quơ, nói ra rồi quên của một đứa trẻ con. Cô tôn trọng Nhật Duy, tôn trọng tình cảm của cậu cũng như tôn trọng chính bản thân mình... Đeo chiếc vòng là sự tự nguyện của Phương... Lời thề cũng đã hiện thân của chiếc vòng đó thôi...

Phương bước ra ngoài với bộ đồ đã được sửa cho hợp với vóc người cô. Nhật Duy không khen, nhưng cách cậu nhìn và mỉm cười với cô cũng đủ thấy một sự ngưỡng mộ không che dấu vẻ đẹp thánh thiện mà Phương có được. Đôi má Phương ửng đỏ khi nghĩ mình giống như một cô dâu đang thử váy cưới cho chú rể ngấm ngấm.... Hai người hoàn toàn hòa hợp về tâm hồn...cùng tự hào về hạnh phúc mà mình đang có.

Mãi gần tối, cả hai mới rời khỏi cửa hàng, trên tay Duy là những bộ đồ mới nhất, đẹp nhất mà bà dì mới nghĩ ra. Hai bộ đi học, hai bộ đầm dự các bữa tiệc... nhiều vậy mà Nhật Duy còn trách bà dì... thiết kế chậm !

Đưa Phương đến tận cửa nhà, Nhật Duy mới đặt mấy túi đồ vào tay Phương. Cậu im lặng không nói gì... Phương chợt muốn khóc khi nghĩ đến chuyện chia tay... Mới đây thôi, hai đứa còn nói chuyện cười đùa.... và vài tiếng nữa là hoàn toàn xa nhau...

__ Cảm ơn cậu về hôm nay...

Nhật Duy vẫn không nói gì, nhìn Phương bằng đôi mắt buồn thăm thẳm. Phương bỏ mấy túi đồ xuống, bắt chợt ôm lấy cơ Duy, nức nở :

__ Tổ không muốn xa cậu, Duy à...

7. Chương 7

Nhẹ nhàng ôm lấy vai Phương, Duy mỉm cười nhẹ :

__ Cậu không phải là người hay khóc lóc hối hận vì những quyết định của mình. Duy luôn ủng hộ Phương... và luôn chờ đợi...

Phương hít nhẹ mũi , hơi tách người ra. Cô tháo chiếc vòng cổ xuống, rồi tự mình đeo cho Duy...

__ Tổ đeo nó từ lúc học lớp 5 khi tổ có những giấc mơ về khu vườn hoa hồng với.... chàng hoàng tử của mình... Không bao giờ được quên rằng... Phương sẽ trở về vì lời hứa của chúng ta, nghe Duy?

Nhật Duy gật đầu... Bây giờ, không còn gì ngăn cản cậu nữa cả.... Cậu cúi xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má Phương... Những tình cảm theo đó mà như ùa ra, Phương gục mặt vào ngực Duy, tận hưởng những giờ phút êm đềm cuối cùng của mình... Sẽ không bao giờ quên được... Đến chết cũng không quên được những rung động đầu đời này. Tất cả đẹp như một bài thơ viết trên giấy lụa hoa thơm phức... hòa trong tiếng nhạc ngân nga của tâm hồn son trẻ... Phải nhớ tất cả nghe Duy !

__ Mai tổ qua đón cậu... đến một nơi mà đã từ lâu tổ muốn đưa cậu đến...

__ Ừ...

__ Tổ Phương ngoan ghê!

Bật cười vì câu đùa không đúng lúc của Nhật Duy, Phương chợt quên đi nỗi cô đơn của mình... Ấm áp vì những lời Duy nói...hay vì gì chẳng nữa... cũng chẳng cần tìm hiểu làm gì... bây giờ phải tận hưởng đã!

.....

Sân bay náo nhiệt giống như một ngày hội. Phương cố gắng mỉm cười với mọi người đi tiễn biệt mẹ con mình. Trong đầu cô man mác giọng nói của Duy trong điện thoại. Cậu nói sẽ không ra sân bay tiễn Phương đâu... Nhìn chiếc máy máy đưa người mình yêu thương nhất...thì sẽ không thể chịu đựng được... Phương cũng không muốn bật khóc trước mặt mọi người... Đó là sự lựa chọn của cô !

_ Nhật DUY không đến à? _ Mỹ Phương hỏi nhỏ, hơi ngạc nhiên.

Khẽ lắc đầu, mỉm cười :

_ Hôm qua Duy có gọi cho tớ rồi mà... Cậu ấy không thể đến được... Các cậu ở nhà vui vẻ và cố gắng học tập nha !

_ Cậu ấy... có gì buồn nhớ mail về nhé ! _ BẢO QUỐC thở dài

_ Sao giờ đã thấy nhớ cậu vậy trời?

Cả bọn lại ngậm ngùi, lòng buồn rười rượi. Ông Minh lại gần, ôm siết con vào lòng, hôn lên trán Phương :

_ Phải cố gắng nghe con... Nếu không chịu đựng được thì hãy quay về... Con phải nhớ là còn bố, các bác các chú nữa...

Phương gạt đầu. Cô vẫy tay chào mọi người lần cuối cùng trước khi theo mẹ vào trong... Tự nhiên một giọt nước mắt rớt xuống tay Phương, cô hốt hoảng lau đi... Mẹ mỉm cười nhẹ, ôm Tố Phương vào lòng, thì thầm :

_ Tội nghiệp con tôi !

Nhật Duy tựa người vào cột, nhìn về phía sân bay. Dáng Tố Phương nhỏ dần và mất hút... Cô ấy đang đi về phía không có mình ! KHÔNG có tất cả những gì có thể che chở bảo vệ cô ấy... MÌNH chỉ có thể cầu nguyện, nghĩ về cô ấy hàng giờ... mong cô ấy bình an... Chỉ làm được duy nhất việc ấy !

Cay đắng với ý nghĩ bất lực ấy, Duy bước nhanh ra phía cửa kính... Bên ngoài hành khách đang lên máy bay... Thì thầm gọi tên Tố Phương, Nhật Duy mỉm cười nhẹ... Cậu nghĩ đến chuyện sẽ gặp lại cô trong một tương lai gần... Không thể có gì ngăn cản cả !

Máy bay cất cánh, Phương cảm thấy nao nao... Khi bước chân lên bậc thang, cô nghe thấy đâu đó vang lên tiếng gọi tha thiết, cầu chúc cô lên đường bình an của Duy... Cậu cũng ở lại bình an nha Duy !

_ Tố Phương...

_ Dạ?

Bà Hiền Lan mỉm cười động viên :

_ Mẹ biết con đang buồn lắm, hụt hẫng lắm... Nhưng thời gian là một liều thuốc tốt nhất cho những vết thương... Con còn nhỏ tuổi, sẽ còn phải nếm trải nhiều khó khăn... Hãy biết nuốt nước mắt vào trong để kiên cường mà sống đường hoàng... Nghe con?

Phương nghĩ đến thời gian, và lớp bụi phủ của nó. Những lớp bụi phủ dày lên những gì đỏ rực nhất, có thể làm nó thôi ấm nóng... Bỗng dưng Phương mỉm cười chua chát... Đừng sợ như thế ! Chẳng phải DUY đã bảo tin DUY , tin mãi mãi sao? Chắc hẳn tình cảm của Duy là một thứ lửa đỏ rực, vĩnh viễn vượt lên trên những lớp bụi dày của thời gian để ấm nóng mãi... để sưởi ấm mãi mãi... ” Tố Phương... đến nơi rồi, đừng thôi !”

Tố Phương mở choàng mắt... Máy bay đã hạ cánh sau một khoảng bay dài, hành khách đang lục đục kéo xuống.

Phương và mẹ cũng rời chỗ người, theo đoàn người đi ra.

Bầu trời của nước mỹ cũng xanh nhưng khác với bầu trời Hà Nội quá ! Tiếng ồn ào huyên náo cũng khác... Tiếng Việt thân thương không còn mà chỉ còn lạ lẫm những tiếng mà Phương chưa bắt kịp âm điệu... Phương giúp mẹ đẩy đồ ra... giặt mình bởi tiếng gọi trầm bổng :

__ Hiền Lan... Ở đằng này!

Mẹ nhìn lên, cười tươi khi thấy một người đàn ông trạc tuổi mẹ đang giơ bó hoa vẫy vẫy. Tổ Phương ngăn người ra, chú ấy là người Việt !

Một lát sau, Tổ Phương mới biết đây là đồng đội của mẹ. Ngày xưa là bạn thân của mẹ, sau khi tốt nghiệp xong qua bang Washington này học tiếp rồi được điều lại ở đây luôn. Chú tên là Hồng Nam và là một người rất vui tính. Chú đến đón hai mẹ con về căn hộ mà mẹ được phân. Căn hộ không rộng lắm nhưng tiện nghi. Sắp xếp đồ đạc xong, chú Hồng Nam đưa mẹ con Tổ Phương đi ăn trưa. Thức ăn có vị lạ, Phương không ăn được... Cô ngoảnh quanh tìm kiếm khiến chú Nam ngạc nhiên :

__ Gọi thêm gì hả cháu?

__ Cháu tìm điện thoại...

Chú Nam mỉm cười :

__ Ở phía trong buồng kia... Cháu đã đổi tiền chưa?

Phương lắc đầu, nhìn mẹ. Nhưng chú Nam đã móc túi, rút ra mấy đồng tiền xu , đưa cho Phương. Nhận tiền rồi cảm ơn chú, Phương đi vào trong... Sau một số thủ tục gọi điện đi nước ngoài, Phương nghe thấy đầu dây một giọng nữ vang lên :

__ Alo... Xin hỏi ai vậy ạ?

__ Thưa... bác, cho cháu gặp Nhật Duy với ạ !

__ Ủ, cô chờ chút nha...

Tổ Phương đợi chưa đầy nửa phút thì Duy đã... hấp tấp ở đầu dây :

__ Phương phải không?

__ Ủ... Tổ đây !

Một khoảng im lặng làm lòng hai đứa chao đảo... Tưởng như đã lâu lắm mới gặp lại...

__ Phương sao rồi?

__ Tổ vừa mới đi ăn cùng mẹ và chú Nam.. Gọi điện cho cậu để cậu khỏi lo !

Duy khẽ cười trong máy...

__ Đúng là Duy lo thật... Nhưng giờ thì lại thấy bớt rồi... Phương nghĩ đến chuyện gọi điện ình là Phương đã nghĩ đến chuyện... sẽ tự bảo vệ mình để Duy khỏi lo. Cảm ơn Phương !

__ Tổ sẽ liên lạc lại sau khi nhà ổn định được. Ok?

__ Ok !

Phương định cúp máy thì Duy đã nhẹ nhàng lên tiếng :

__ Duy nhớ Phương lắm... Sắp không chịu được rồi !

Phương bần thần cả người... Bây giờ thì thật sự biết, người ta chẳng thể có tất cả những gì mà người ta muốn có, lựa chọn là con dao hai lưỡi... Nó giúp ta phòng vệ đằng trước nhưng chính nó cũng làm ta đau bởi mũi dao sau... Không biết đằng nào hơn?

Về lại căn nhà xa lạ, Tổ Phương thấy cô đơn và lạnh lẽo quá ! Mẹ phải đến sở gấp sắp mới theo lời chú Nam... Cô chẳng biết làm gì trng căn nhà này... Không bạn bè để bày trò nghịch ngợm, không còn bố để mà giận dỗi, càng không có không khí quen thuộc để mà hít thở... Phương ném mình xuống sofa, nhắm mắt lại... Cô chỉ ước ao khi mở mắt ra, căn phòng lại thân quen như trước... Nhưng... chỉ là một giấc mơ viễn

vòng... cô đã ở quá xa nơi đó... Phương muốn khóc, òa khóc thật to... Mà cũng chẳng có Nhật Duy ở đây mà lau nước mắt hộ cô... Không được khóc...

Nén lòng lại, Phương im lặng nghĩ về những tháng ngày đã xa.... Giống như đó là những viên thuốc an thần... làm lòng cô dịu lại. Phương đi vào giấc ngủ một cách nhẹ nhàng hơn. Và trong giấc mơ, Duy lại nắm tay Phương bước đi giữa những luống hoa hồng dưới ánh nắng xiên từng dải... mượt như tấm lụa đào...

Tổ Phương chỉ quanh quẩn ở nhà, giở sách ra đọc, và dọn dẹp linh tinh... Mẹ đã nhập học cho cô vào một trường gần nhà. Lẽ ra là cô phải học lại lớp 10, nhưng nhà trường xét những giấy tờ, chứng chỉ mà cô đạt được khi ở Việt Nam... đã mạnh dạn đưa cô vào lớp 11B6... Phương phải dành thời gian đọc sách là... đúng thôi, nếu như không muốn trở thành vẹt nghe sấm giữa lớp...

Đúng hôm khai giảng, mẹ viết giấy để lại là sẽ quay về đưa cô đến trường vào lúc 8h30... Vẫn còn sớm, cô vu vơ bật máy lên... Có lẽ giờ này Duy chẳng ở trên mạng đâu... Bên đó trời vẫn chưa sáng mà...

Nhưng, Nhật Duy đã vào nick Phương ngay khi cô vừa xuất hiện. Phương ngạc nhiên kêu lên :

_ Sao cậu vẫn còn trên mạng?

_ Thần giao cách cảm ! _ Duy trả lời lại với hình mặt cười rất to

_ Cậu không ngủ sao? _ Phương lo lắng thật sự _ Bật wc lên tở coi nào... Chắc chắn xuống sắc lắm!

_ Tở quen rồi mà... Không có gì ghê gớm đâu... Sao hôm nay cậu lên mạng sớm thế?

_ Chuẩn bị đến trường khai giảng... Tở nhớ Hà Nội quá ! Một chút nắng, một chút ồn ào nhưng vẫn đầy dịu dàng, cổ kính... Nhớ buổi khai giảng năm ngoái nữa...

_ Ước gì tở đang ở bên cậu, Phương ơi... để chia sẻ nỗi nhớ nhà cùng cậu... Nhớ một mình sẽ nặng lòng biết bao !

Phương cười buồn... Đúng là rất nặng lòng.. Không ngờ cô có thể nhớ sâu sắc đến thế... Rất nhớ cậu... Duy à !

_ Học cho ngoan nha! Rồi, phải tự tin nữa... Phương ngông nghênh số một mà. Phương khoác chiếc ba lô to sụ lên lưng, đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen lên sụp kín trán. Áo sơ mi trắng và chiếc quần jean nâu góp phần tạo nên vẻ đẹp cứng cỏi trong cô. Mẹ ủa vào và kéo cô ra xe. Vừa đi mẹ vừa thuyết tình cũng cố tình thân, Phương chỉ cười. Mẹ thật vẫn như xưa!

Ngôi trường mới thật to và đẹp. Tổ Phương hí một hơi thật sâu rồi bước ra khỏi xe. Mẹ động viên cô lên cuối rồi phóng vội đi vì công việc còn đang đợi. Tổ Phương nhìn xung quanh, ngỡ ngàng. Học sinh hoàn toàn khác với học sinh Việt Nam, Phương hơi tò mò quan sát, rồi cũng nhún vai vì biết đây là sứ sở của một nền dân chủ lâu đời... Học sinh thường đi nhóm với nhau. Có một vài đứa nhìn cô, rồi cười khúc khích... ừm, chắc tại Phương trông bé con quá lại còn đứng ngỡ ngàng ở giữa cổng trường như... bò lạc mẹ nữa...

_ Ê... người mới à?

Phương quay lại, nhìn người đối diện với con mắt thán phục. Con bé cao hơn cô một cái đầu, tóc màu xám, mặt đầy tàn nhang nhưng đôi mắt lại màu nâu sáng... có duyên đến lạ.

_ Người Trung Quốc à?

_ Không, người Việt Nam.

Con bé à lên một tiếng, rồi chìa tay ra , mỉm cười :

_ Jalet là tên của tở... Mình chơi với nhau nhé?

Phương mỉm cười... Không ngờ có một người thân thiện đến thế, giống Bảo Quốc và Quốc Bảo biết bao...

_ Tở là Tổ Phương... Mới đến đây được 5 hôm...

_ Nói tiếng Anh được đấy chứ nhỉ? Mình cùng vào trong đi...

Tổ Phương gật đầu. Trên đường vào trong trường, Phương và Jalet cùng bất ngờ vì sự trùng hợp khi hai đứa học lớp 11B6. Dẫn Tổ Phương lên tầng hai là khu của lớp 11, Jalet huyền thuyên về ngôi trường và truyền thống của nó. Phương thì mãi mê quan sát xung quanh. Ngoài hành lang đặt san sát các tủ đựng đồ của học sinh. Jalet đến khu tủ của lớp 11B6 và bắt đầu tìm tên mình... Một lúc, Jalet kêu lên :

— Đây rồi, tên cậu nè !

Tổ Phương vội vã đến bên chiếc tủ của mình. Nói là tủ nhưng nó chỉ là một ngăn nhỏ ở vị trí thứ 4 tính từ bên trái sang. Cô lấy chìa khóa và mở cửa tủ... Bên trong gồm hai ngăn, ngăn trên nhỏ có lẽ là để đựng sách và đồ ăn, còn ngăn dưới thì dài hơn. Phương làm mọi cái theo Jalet... Tự nhiên cảm thấy mình may mắn vì gặp được Jalet... Nếu không thì... khổ !

Jalet kéo Phương đến hội trường lớn của trường vì lễ khai giảng sắp bắt đầu. Cô hý hửng khoe chương trình đặc biệt mà nhà trường sẽ dành cho học sinh để nâng cao tinh thần học tập của một năm mới. Phương dĩ nhiên là không thích tiếng ồn lắm (Chưa quen được việc nghe tiếng... tây suốt ngày mà)...

Ở đằng xa là một sân khấu lớn được trang hoàng cầu kỳ. Học sinh lục tục kéo nhau ngồi xuống ghế. Khi hai đứa vừa ngồi xuống thì một chàng trai cao lớn , da ngăm đen đến chào Jalet. Họ hôn nhau một cách tự nhiên, rồi chàng trai liếc nhìn Phương ngạc nhiên.

— Tổ Phương ! — Jalet mỉm cười — Đây là Mark , bạn trai tớ. Mark ! Đây là Tổ Phương, bạn mới quen của em đó !

Phương chủ động chìa tay ra để Mark bắt . Mark cười tươi :

— Rất vui được làm quen với bạn Tổ Phương !

Mark ngồi xuống cạnh Jalet, khi bọn học sinh vào chỗ ngồi đông đủ thì một hồi chuông dài ngân vang lên. Tất cả đều im lặng. Thầy cô giáo lần lượt đi vòng qua sân khấu rồi xuống bậc tam cấp vào chỗ ngồi dành cho giáo viên. Tổ Phương thấy có rất nhiều giáo viên trẻ và đẹp. Cô lại nhớ đến cô Nguyễn, hơi chạnh lòng buồn...

Cô hiệu trưởng đứng lên, sửa gọng kính trên sống mũi rồi nói to vào mic :

— Và đây là hai vị khách mời đặc biệt của chúng ta... Ngài Tomat Taylor và ngài Jim Duboux...

Cả hội trường vỗ tay rầm rầm... Jalet ghé vai cô, thì thào :

— Ông Tomat Taylor là thị trưởng của bang... có người con trai tuyệt vời lắm... Một ngôi sao ca nhạc nổi tiếng ở Mỹ này đó... Trước đây anh ấy có học ở trường này, nhưng vì rắc rối quá nên về nhà học... Anh ấy giỏi lắm , Mark nhỉ?

Mark tỏ vẻ khó chịu .Nhưng Jalet lơ đãng, nói tiếp :

— Còn ông Jim kia thì một Thượng Nghị sỹ đấy... Cha của con nhỏ Elizabeth..

— Hoa khôi của trường này đấy, Phương à ! — Mark đệm vào trước khi Jalet cắn mặt lại.

Phương mỉm cười... Hai người này yêu nhau hay thật!

Sau bài diễn văn dài 15 phút của hiệu trưởng là bài diễn văn dài gần 10 phút của ngài thị trưởng, học sinh ai nấy đều tựa đầu vào thành ghế... chuẩn bị bước bào giắc chiêm bao...

Và cuối cùng cô hiệu trưởng đã nói lời mà gần nghìn học sinh mong đợi :

— Và... chúng ta hy vọng một năm mới tốt lành... Buổi khai giảng đến đây kết thúc !

Tiếng vỗ tay rào rào át cả tiếng cô. Cô cố hét lên :

- Còn nữa... Yên lặng nào ! Đây là món quà của nhà trường dành cho các em...

Cô hiệu trưởng rời sân khấu, lũ học sinh tròn mắt , chờ đợi... Mặc dù ngồi gần đầu nhưng Jalet vẫn ngẩn cổ lên xem cho Một người con trai bước ra sân khấu trong rực rỡ ánh đèn. Gần như con gái trong hội trường đứng bật dậy , la hét... Henry nói nhẹ :

— Cảm ơn các bạn đã chào đón... Tôi xin tặng các bạn một bài hát... chúc mừng những gì đạt được trong năm qua, và cầu mong cho những mục tiêu mới trong năm nay đạt được !

Nhạc bắt đầu vút cao, Henry cũng tung người theo điệu nhạc. Phương gần như không còn chịu nổi những tiếng hét nữa... giờ lại là những cái hích người... đến mạnh ! Jalet nhảy chồm chồm lên như con lồi choi làm Mark khó chịu... Nhưng khi giọng hát Henry cất lên thì mọi tiếng ồn tắt hẳn. Tổ Phương nhận ra một giọng hát mượt mà, trầm ấm... và cả sự cuồng nhiệt trong những bước nhảy điêu luyện của Henry. Phương nhìn kỹ chàng ca sỹ lần nữa. Đó là một chàng trai cao nhưng dáng người thư sinh. Mái tóc xoăn bồng bênh như bọt biển, màu xám tro và vết lằn đặng trên chiếc trán cao... Đôi mắt màu đen, sâu và buồn... Có lẽ mỗi khi đôi mắt đó nhìn ai thì nó sẽ cuốn sâu người đó mất... Giống như đôi mắt của Nhật Duy vậy !

Henry kết thúc bài hát và cúi chào. Lũ con gái chen lấn nhau để tặng hoa và xin chữ ký. Jalet bỏ mặc Mark kéo Tổ Phương đi cùng. Vì sự chen lấn kịch liệt Phương mất dấu Jalet lúc nào không biết. Một đám con gái sấn sổ lao vào Phương đánh bắt cô ngã chúi vào thành ghế. Vừa thở dốc, Phương chạy vào một hành lang. hành lang này rất dài, ngút mắt... Phương tự nhiên thấy nguyên rửa sự rắc rối này... Cái trường gì mà đông học sinh, gì mà rộng, gì mà phải mời ca sỹ nổi tiếng... Vừa lầm bầm, Phương vừa liều mạng đi sâu vào trong , hy vọng cuối hành lang có một lối cửa sau... Có tiếng nói vọng lại, cô nghĩ đến lúc thoát thân rồi.. Phóng như bay về phía trước.... Và vì quá mãi miết chạy mà Phương không hề để ý tiếng nói cứ to dần và cũng có tiếng bước chân chạy tiến lại...

Tại khúc quẹo của hành lang, Tổ Phương đã đâm sầm vào một người nào đó. Người kia chơi vơi, còn Phương ngã bật về sau... Cô vừa nhăn nhó vừa ngẩng lên nhìn. Trời ! Đó là Henry Taylor !

Henry bối rối :

— Bạn có sao không?

Tổ Phương đứng dậy, nhận ra mình thật thấp bé giữa những người này...

Người bên cạnh Henry , cất giọng nói khinh khỉnh :

— Một cách làm quen hay đấy !

— Tony! — Henry gắt nhẹ.

Phương hơi héch mặt lên :

— Ai là fan của cậu ta? Tôi đang tìm lối thoát khỏi đám fan điên loạn đó đây...

Tony nhún vai, Henry thì hoảng ra mặt :

— Bạn nói sao? Đầu kia cũng có người? Chúa ơi ! Tony, cậu tính sao?

— Chịu!

Tổ Phương cũng tò mò :

— Lối đó không ra được hả?

Tony bật cười :

— Hướng đó là đi vào phòng hiệu trưởng... Bạn mới vào học à?

— Phải.

— Người Đông Dương?

Phương miễn cưỡng gật đầu, lo lắng nhìn xung quanh.

— Rất xin lỗi vì cú ngã vừa rồi ! — Henry dịu dàng nói.

Tổ Phương mở mắt thật to để nhìn Henry làm cậu ngượng, mặt chột đỏ bừng lên :

— Người nổi tiếng mà cũng biết câu xin lỗi ư? Lạ nhỉ?

— Đó đâu bắt nguồn từ trái tim đâu, phải không Henry?

Cả ba cùng quay lại, một cô gái xinh đẹp đang đứng khoanh tay trước ngực. Cô ta mặc một chiếc váy ngắn, bó sát... chiếc áo cũng ngắn, không cổ để lộ làn da trắng nõn...

Henry có vẻ không hài lòng, lắc đầu :

__ Đừng nghĩ thế Elizabeth...

Elizabeth đến đứng giữa Henry và Tony, nhìn Phương với đôi mắt trịnh thượng, kinh miệt :

__ Da vàng à? Xìu... Một bọn nghèo rách... Ăn mặc thì cổ lỗ sỗ... Có phải đất nước cô toàn những người như thế?

Phương mím chặt môi lại, ngăn ình đừng bộc phát tức giận...

__ Nói vậy không được Elizabeth... Màu da nào mà chẳng là màu da... Mỗi nước lại có một thể mạnh riêng chứ?

Elizabeth vẫn mỉa mai :

__ Cô là người Việt Nam? Có phải mẹ cô là cảnh sát mới đến?

Phương nhướn mày...

__ Ba tôi bảo chưa từng gặp người phụ nữ nào như vậy.... Đẹp thì đẹp đấy nhưng đẹp một cách... ngây ngô... Chắc đã ra gì mà... năng nổ. Khi tiếp mẹ cô xong, ba tôi cười vỡ bụng... Một người đàn bà ngu ngốc.

Phương không dần được nữa, tung một cái tát nảy lửa vào gương mặt như hoa của Elizabeth. Tony và Henry đứng trời trồng. Elizabeth loạng choạng, tay ôm mặt. Phương gằn giọng:

__ Nghe cho rõ đây. Mày mà nói xấu về mẹ tao nữa thì hãy biết lấy cái tát làm bài học. Tao không biết kiềm chế hay nương nhẹ tay đâu.

__ Tổ Phương, Tổ Phương ! __ Jalet hốt hải chạy lại, cô ngạc nhiên khi thấy Phương giận dữ, còn ba người kia thì sững sờ.

Jalet cũng chẳng ngạc nhiên lâu, cô nhảy cẫng lên sung sướng ;

__ Henry... Ôi , anh cho em xin chữ ký...

Tổ Phương kéo mạnh Jalet lại, lạnh lùng :

__ Đừng dây dưa vào mấy kẻ giàu có và nổi tiếng này... Hóa ra chỉ được cái mã ngoài thôi, bên trong thì... nhiều rắn rết lắm đấy !

__ Đây... __ Elizabeth hét lên __ Tao sẽ không tha ày đâu. Nhớ đấy !

Jalet cự lại :

__ Mày nói gì Elizabeth? Đừng tưởng nhà giàu có quyền thế mà to nhé... Tao cóc sợ... Tao sẽ phục thù...

__ Đội bóng của mày đẹp tiệm rồi mà __ Elizabeth nhếch môi __ Không ngờ... mày lại chơi với con nhỏ này... Cũng hợp cạ lắm đó.

Jalet lừ mắt :

__ Còn hơn trăm lần con người mày... Mày cứ đợi đấy, chiều nay sẽ rõ... Tổ Phương đi thôi, Mark đang chờ trong cantin đó...

Phương quay mặt đi... LÒNG cô vẫn còn tê tái một nỗi đau không tả nổi... Còn nhiều khó khăn... và chắc chắn một trong số đó là biết cách kìm nén sự tức giận... Bỏ ngoài tai những kiêu khích và tìm cách trả lại một cách tương xứng nhưng bằng cách khác... hoàn toàn khác cách họ ném mình...

Jalet và cô mua thức ăn ở quầy và ra ngồi cùng bàn với Mark. Cả ba nói chuyện vui vẻ. Jalet còn tiếc mãi vì để lỡ việc xin chữ ký của Henry. Mark đùa :

__ Kiểu này anh phải cố gắng làm người nổi tiếng thôi !

__ Ôi không ! __ Jalet kêu lên __ Em thích anh như vậy hơn... Làm người nổi tiếng không được đi chơi mấy đâu.

Phương cười. Đúng là rất khó mà yêu được người nổi tiếng, nhưng càng khó hơn để duy trì tình yêu đó giống như bình thường... Phương chợt nghĩ đến Duy... Duy không có cái nổi tiếng như một ngôi sao, nhưng cậu lại là niềm mơ ước của nhiều cô gái... Phương biết mình có nhiều đối thủ, và tự lượng sức mình, cô cũng chẳng có khả năng nhiều để cạnh tranh... Thế mà cuối cùng, Duy đã chọn Phương, chọn những tháng ngày xa cách bấp bênh... chọn sự chờ đợi đằng đằng...

__ Mình vào lớp thôi , Phương ! __ Jalet đứng lên.

Mark cười nhẹ :

__ Phương ít nói nhỉ? Hay chưa nghe quen lắm?

Phương lắc đầu, đùa đùa :

__ Tại muốn nghe hai bạn nói chuyện... Tự nhiên thấy bình yên lắm ! Jalet đỏ mặt, nhìn Mark. Rồi cô kéo Phương ra khỏi căn tin. Jalet vừa đi vừa thuyết trình về môn học sắp tới. Đó là môn toán, đã khó rồi mà thầy còn khó hơn. Ông thầy... đã man với cái đầu thông minh thì... học sinh chỉ đến khổ !

Phương chọn một bàn ở cuối lớp, bên cạnh là Jalet. Một cậu con trai mỉm cười với Phương, nhưng ánh mắt thì lại nhìn Jalet dò hỏi :

__ Học sinh mới phải không?

__ Ừ ! Liệu mà cư xử cho... phải phép đó !

Một lũ nữa quay ra cười với Phương, ào ào bắt chuyện. Phương cười lại, mơ màng với khung cảnh ngày xưa... Không phải cách làm quen nhiệt tình này.... nó nhẹ nhàng hơn... Mỗi kiểu mỗi khác, nhưng lại làm Phương trong một thoáng không định hình được mình đang ở đâu. Nhìn sang Jalet, mới biết là... không phải cứ quay mặt sang là gặp được cậu, Nhật Duy à !

Thầy giáo bước vào với một cái đầu bóng lộn... ít tóc, khuôn mặt lạnh nhạt như đang đứng ở chỗ không người. Mới đặt được cái cặp xuống, ông đã đe :

__ Lớp này học toán rất vớ vẩn, năm nay tôi không để yên như thế đâu... Nhà trường cho tôi toàn quyền xử lý những... thái độ không tôn trọng môn toán và tôi...

Jalet hơi bĩu môi, thì thầm với Phương :

__ " Môn toán và tôi " cơ đấy... Làm như là giáo sư toán học không bằng !

__ Hãy giải bài toán này trong vòng 5 phút cho tôi !

Jalet gục mặt xuống bàn, một vài đứa thở dài náo nức :

__ Biết là lại ra oai mà... Không ngờ sớm thật !

Đề đọc nghe đơn giản nhưng Tổ Phương nhận thấy thầy đang... chơi khăm cả lớp. Chương trình lớp 10 không có dạng bài này, nó ở giữa quyển 11. Tổ Phương hơi cười, ngẩng lên nhìn thầy. Thầy nhíp nhíp tay lên bàn, đôi mắt hơi to giương lên tự đắc... Hết 5 phút, thầy cười như thể đang chờ đợi một điều không tưởng :

__ Sao? Có em nào không? Chán nhỉ? Nghe nói lớp này do thầy Tim White chủ nhiệm nhả? Thầy ấy thì...

Thầy nhú mày khi thấy một cánh tay giơ lên từ cuối lớp.

__ Em trả lời đi !

Tổ Phương đứng dậy trong bao nhiêu con mắt ngạc nhiên . Thầy nhếch môi :

__ Người Châu á?

__ Em xin trả lời câu hỏi của thầy __ Phương nói rành rọt __ Nói kết quả ngay hay phải trình bày cách giải ạ?

__ Nói cả hai đi.

Phương ngậm sự tức giận lại. Cô không còn có môi trường để.. quậy nữa. Ở đây lại quá xa cách với Duy , phải tự biết bảo vệ mình thôi... Và thật từ tốn, Phương nêu cách giải và kết quả. Khuôn mặt của thầy như đang được bơm đầy khí C02 , nó căng lên và tím tái. Cả lớp vỗ tay hoan hô khi Tổ Phương dừng lời. Thầy bực bội :

__ Được ! Cách làm có hơi dài nhưng đã tìm được kết quả đúng... Thôi, cả lớp gỡ sách học bài đi !

Phương quay sang Jalet, mỉm cười nhẹ nhàng. Con bé có vẻ khoái chí lắm, cười toe toét suốt buổi... Phương nhìn dáng thầy trên bảng, chạnh lòng nhớ tới bố... Bố là một người thầy tuyệt vời nhất... Chưa một ai có thể hơn được bố cả về phẩm chất lẫn tài năng... Ôi ! Giá mà bây giờ được quay trở lại, Phương sẽ không làm bố buồn vì sự lười nhác của mình nữa đâu... Cô sẽ để bố truyền đạt kiến thức ình, để sự hài lòng luôn ngự trị trong ánh mắt của bố !

Thầy giáo vừa bước ra khỏi lớp thì lớp đã thành cái chợ. Cười đùa, la hét có khi đập phá nữa làm Tổ Phương phải thất kinh. Tổ Phương im lặng, xọc tay vào túi quần, những sợi giấy cước rộn rạo dưới tay cô... Bỗng nhiên cô nhớ tới buổi khuya giảng năm ngoái, sao mà vui vậy? Những chiếc ghế đổ, những gương mặt thất sắc hình như đã quá xa?....

__ Làm gì mà thần người ra quá vậy?

Tổ Phương giật mình, ngẩng lên. Jalet nhìn cô tươi cười, nhòai người lại gần :

__ Cậu biết không... Tổ không ngờ Helen đã chuyển trường nên mới thách đấu với Elizabeth ... Giờ làm sao đây?

Phương ngơ ngác :

__ Nhưng chuyện gì?

__ Chả là... tiết sau là tiết thể dục __ Jalet bứt tóc __ Lớp mình và lớp 11A4 học chung. Tổ đã thách là sẽ chơi với bọn nó và cho bọn nó... bẹp như giấm ! Thiếu Helen thì đội bóng chuyển sẽ không đấu được. Thảo nào con đó cũng tung tin là tụi mình sợ nó cho xem...

__ Tìm người khác đi ! __ Phương đưa ra kế sách

Jalet đập bàn, bực bội :

__ Cay đắng là lớp mình ít con gái quá... Lớp cũ có 5 móng, đi một thêm một thì vẫn là 5...

__ Ý cậu là muốn tổ thay vào chứ gì? __ Phương nhíu mày hỏi

__ Tổ không chơi được đâu nhé?

__ Thì cậu phòng thủ thôi __ Jalet kêu lên sôi nổi __ Hoặc là truyền bóng cho tổ để tổ tấn công... Mấy đứa lớp mình chơi giỏi lắm mà... Mình có thua thì cũng ngoan cường hơn , đúng không?

Phương miễn cưỡng gật đầu. Cô băn khoăn về chuyện đồ thể dục chưa có, nhưng Jalet gạt đi... Chuyện nhỏ thể không thể ngăn được hừng hực lửa phục thù của nó đối với con nhỏ Elizabeth kiêu kỳ...

Giờ thể dục trở thành một trận đấu giao hữu bóng chuyền giữa hai lớp. Con trai hai lớp ngồi hai khán đài đối diện nhau và hâm hè. Đội bóng bên kia toàn những cô gái cao đến mức Phương cảm thấy bất bình thay cho bên này... Rõ ràng bên đó có ưu thế chọn người hơn. Sao lớp thì nhiều con gái mà lớp lại ít vậy nhỉ?

Elizabeth nhìn Tổ Phương rồi hất hàm hỏi Jalet :

__ Nó vào đội mày ư? Muốn thua nặng à?

Jalet nói cứng :

__ Hôm nay chúng mày mới phải nghĩ đến từ đó... Tụi tao sẽ đè bẹp tụi mày cho coi...

__ Xì ! __ Elizabeth nhếch môi __ Để xem mèo nào cắn mỉu nào?

Nói rồi Elizabeth nhìn lên khán đài khiến Jalet ngạc nhiên nhìn lên theo. Henry và Tony ngồi ở trên đó, vỗ tay cười toe toét. Jalet bực bội trong lòng. Cô ghé vai Tổ Phương nói nhỏ :

__ Cố gắng chuyển bóng cho tớ nhé? CHÚNG ta phải thắng !

Phương không nói gì. Từ trước đến nay cô chơi bóng không phải để phân thắng bại mà chủ yếu là vì vui thích... Người thầy dạy cô những đường đi bóng cơ bản cũng coi đó là bài học căn bản nhất trước khi nhận cô làm đệ tử... Niềm say mê với bóng phải thật trong sáng thì mới không bị lụi tàn khả năng của mình...

Hiệp đầu, đội 11B6 phát bóng trước. Carol mỉm cười với cả đội, và sau tiếng còi của trọng tài , cô tung quả bóng lên cao, đánh thật mạnh. Quả bóng xé gió lao đi... Elizabeth tung người đánh bóng bật trở lại rơi đúng ngay vào Phương. Cô luống cuống hất bóng lên , rất nhẹ. Quả bóng rơi xuống sàn và một điểm dành cho Đội A4...

Jalet hét lên :

__ Tổ Phương, cậu phải đánh mạnh vào chứ?

8. Chương 8

Lần sau, bóng lại đánh vào Tổ Phương , cô tung mạnh cú đâm vào bóng. Quả bóng bật vào mặt Jalet rồi bật ra khỏi sân. Bọn con trai ô lên. Phương vội vã chạy lại phía Jalet đang ôm mặt :

__ Cậu có sao không? Tớ xin lỗi...

Jalet xua xua tay, nói :

__ Không sao... Nhưng cậu phải điều hòa sức mạnh ở cánh tay tùy vào khoảng cách tớ và cậu chứ?

Elizabeth đã tìm ra chỗ yếu nhất của đội B6 và cứ nhằm Tổ Phương mà chuyển bóng. Tổ Phương lại chuyển cho Jalet khi Jalet chưa cân bằng được sau cú đánh bóng của một cầu thủ đối địch. Quả bóng lại rớt , Jalet thì ngã sòng xoài. Jalet kêu lên :

__ Cậu phải xem ai thuận tiện thì hãy truyền , hiểu không?

__ Tớ tưởng chỉ truyền cho cậu? __ Phương cũng kêu lên bất mãn.

Trận đấu bây giờ là một trò cười cho lũ con trai A4. Tony xoa cằm , nhận xét :

__ Cô ta không biết có phải ngốc nghếch không, Henry?

Henry hơi cười, cậu nhớ lại đôi mắt sáng rực của Phương khi cô nhìn cả ba đứa trong hành lang. Đến tận giờ không hiểu sao cậu vẫn thấy đó là một người không bao giờ khuất phục, kể cả trận đấu này vậy...

__ Nếu như nhìn kỹ thì mình sẽ thấy hình như... cô ấy đang chơi với bóng thì đúng hơn... Cho mọi người cười hỷ hả xong rồi thì... đến cuối sự ngạc nhiên sẽ... là bất tận thôi...

Tony quay xuống nhìn. Hiệp một đội B6 thua liểng xiểng, hiệp hai đang diễn ra và chiến thắng vẫn nghiêng về đội của Elizabeth. Cầu thủ đội A4 phát bóng và trúng ngay Tổ Phương khiến cô ngã nhoài ra. Alice vội nằm xoài đỡ quả bóng đang có nguy cơ chạm đất... Jalet đánh mạnh quả bóng thì... hời ôi, quả bóng không qua lưới. Cả đội nhìn nhau ngao ngán...

Tốc độ trận đấu nhanh đến nỗi chưa đầy 10 phút , đội Elizabeth đã ghi 24 -10 (?). Chỉ cần một quả nữa thì coi như đội B6 thua... toàn diện. Từ một đường phát bóng của bạn, Elizabeth bậm môi, ném cái nhìn tàn nhẫn về phía Tổ Phương và đánh mạnh quả bóng về phía cô. Jalet lao đến định đỡ bóng thì Tổ Phương nhảy lên và đập mạnh bóng. Quả bóng tưởng như rơi ở bên này lưới thì hóa ra nó xoay hai vòng và rơi nhanh xuống lưới đội A4 mà các cầu thủ chắn lưới không kịp phản ứng. Jalet kêu lên trong sung sướng :

__ Giải quá Tổ Phương !

Đổi phát bóng, Carol phát và một cầu thủ bên kia cũng đỡ lại. Tổ Phương phản công bằng đòn mạnh, Elizabeth và cả đội lao ra đỡ.. Jalet chỉ đứng nhẹ bóng và quả bóng nằm lăn lóc ở trên sân A4 ...

Nửa trận còn lại, Tổ Phương thật sự tỏa sáng. Cô có những mánh lừa tuyệt vời... Đội A4 bị Phương xoay vần như chong chóng. Hiệp hai kết thúc , Đội B6 đã giành được thế cân bằng. Tụi con trai B6 thì được nước reo hò tung trời...

Sang hiệp 3, đội A4 có ghi thêm được một vài điểm , còn lại là đội của Tổ Phương. Quả cuối cùng, Tổ Phương xoay người lên cao hai mươi phân, đánh bóng chéo vào góc

Tụi con trai A4 kêu lên :

__ Ra ngoài kia !

Nhưng không, khi sắp rơi thì như có một lực kỳ ảo, quả bóng cũng xoay vòng và rơi gọn trong góc sân cách mép đúng... hai mươi phân. Tiếng còi của trọng vang lên kết thúc trận đấu. Đội B6 dành chiến thắng chung cuộc 2-1. Jalet ôm lấy Tổ Phương sung sướng... Elizabeth bực bội bỏ về phòng thay đồ.

Henry quay sang Tony, mỉm cười :

__ Thế nào?

__ Một sự lợi ngược dòng ngoạn mục __ Tony dường như vẫn chưa khỏi bàng hoàng __ Tổ chưa từng thấy cách đánh bóng có ma lực như vậy !

Henry đứng dậy , thở dài :

__ Tổ phải ra xe đây... Tự dưng thêm được là người bình thường quá đi mất !

__ Mình phải viết bài về cô bạn này mới được... Dù Elizabeth giận cũng mặc kệ...

__ Cậu làm đúng đó ! __ Henry vẫy vẫy tay...

Phương khóa tủ lại, khoác ba lô trên vai chuẩn bị ra về. Tony đứng chặn lại, mỉm cười thân thiện :

__ Cho tớ hỏi vài câu được không?

__ Không.

Tony chìa thẻ... phóng viên trường ra, nhẹ nhàng đề nghị :

__ Tớ phụ trách báo trường... Nếu cậu vẫn giận chuyện ban sáng thì... cho tớ xin lỗi... Nhưng lúc vừa rồi, cậu chơi bóng tuyệt quá...

__ Thật hân hạnh quá ! __ Tổ Phương mĩa mai __ Nhưng chúng ta không có gì để nói cả. Dẹp ra cho tớ đi.

Tony ngơ ngác , nhưng Phương đã lách qua người cậu, đi nhanh xuống dưới. Tony chỉ biết đứng nhìn theo , lắc đầu ngao ngán ” Không phải dân... hiền lành đâu !” Tổ Phương đi dọc con phố huyền ảo của bang Washington. Cô ngược mắt nhìn lên trời. Sắc xanh của trời, sắc trắng của mây mới đẹp làm sao. Ở Hà Nội chắc bây giờ trời còn tối. Bố chắc đã dậy để soạn giáo án. Mỹ Phương, Quốc Bảo, Bảo Quốc có lẽ vẫn còn ngủ vùi... Nhật Duy?

Cô dừng lại trước một tủ điện thoại công cộng. Lăn khắp túi áo mà không có một xu nào, Phương nhớ ra là mình quên nó ở trên bàn học... Đang đắm chiêu suy nghĩ thì một bàn tay xò ra cho cô hai đồng xu... Phương ngẩng lên, và ngay lập tức cau có :

__ Làm gì vậy? Tôi đâu có xin bố thí đâu?

Henry vẫn không rụt tay lại, cậu cười cười :

__ Không phải bố thí mà cho vay... Cậu đang cần gọi đi đâu mà?

__ Được thôi ! __ Phương chiếu ánh mắt mĩa mai vào Henry __ Nhưng tôi sẽ trả cho cậu khi nào và ở đâu?

Đội Phương cầm lấy tiền, Henry xọc tay vào túi áo, ánh mắt tinh nghịch :

__ Đảm bảo trong một ngày không xa...

Phương nhún vai, bỏ vào trong bộ điện thoại. Henry hơi hăng một chút, nhưng rồi cũng bước vào xe ô tô đang chờ sẵn. Chiếc xe phóng đi... nhưng Phương không để ý. Cô chăm chú bấm số, và lặng lẽ chờ đợi...

Nhật Duy chấp chờn trong giấc ngủ muộn... giật mình bởi tiếng chuông điện thoại. Với lấy chiếc điện thoại, Duy nói với vẻ uể oải ngái ngủ :

— Duy đây ạ... Ai ở đầu dây vậy ạ?

— Tổ đây !

Nhật Duy bật dậy, tỉnh như sáo :

— Ôi... Cậu đang ở đâu đó?

— Tổ đang ở ngoài đường... Vừa mới đi học về. Cậu đang ngủ à?

Nhật Duy cười nhẹ :

— Tổ đang mơ được gặp cậu... Cậu xinh lắm !

Phương im lặng... Nhật Duy luôn làm cô bối rối... không đúng lúc. Cách thể hiện tình cảm của cậu ấy... nhiệt thành quá khiến cô vẫn có cảm tưởng mình đang ở Hà Nội... Chỉ cần bước ra khỏi đây, sẽ nhìn thấy Duy cười, đứng bên cạnh và nắm lấy tay cô... Nhớ xiết bao !

— Nếu cậu khóc lúc này thì tổ buồn lắm. Hãy chỉ khóc bên cạnh tổ thôi... vì khi đó tổ sẽ không có cảm giác như lúc này... Người mình yêu thương nhất đang khóc mà bất lực không lau được những giọt nước mắt đó... Phương à... Phải luôn cười... Nụ cười của cậu đẹp lắm đó !

Nhật Duy luôn an ủi cô, làm chỗ dựa những lúc như thế này... Phương biết mình sẽ chẳng bao giờ cô đơn nếu như còn Nhật Duy bên cạnh... Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi thôi !

Tổ Phương bình thần đi đến chợ dành cho người nước ngoài, mua thức ăn sẵn. Hai mẹ con đều rất vụng về, nhưng được cái là dễ tính trong ăn uống. Mẹ cô bận rộn đến chóng mặt. Sáng đi từ sớm, tối mịt mới về... Cô ăn một mình, lang thang một mình trong phòng... Đường như đã quen nên cô không thấy bất mãn, chỉ thấy buồn ẹ, ình...

10 h tối mẹ ào về vội vã. Mẹ đã ăn qua loa ở tiệm gần sở... Phương im lặng nghe mẹ kể chuyện sở làm... Lúc vui sướng, lúc giận dữ... mẹ như một cô gái trẻ mới vào nghề... Mẹ không được giao ngay việc điều tra mà phải kiểm tra những hồ sơ đã thụ lý và sắp xếp nó lại cẩn thận. Điều kỳ lạ là mẹ đã tìm ra được một vụ án liên quan đến ông Thượng Nghị Sĩ danh tiếng nhất bang... Phương uể oải chặn mẹ lại :

— Chắc đã giải quyết xong?

— Không ! Hồ sơ ấy chưa được ai giải quyết cả. Có lẽ nó được ém đi. Mẹ nghĩ mấy ông làm to ăn giây với nhau.

Phương đưa tay che miệng cười :

— Giống ở Việt Nam ghê !

— Mẹ sẽ tìm hiểu vụ này ! — Bà Lan đứng dậy, dứt khoát nói

— Không thể dễ yên như thế !

Phương bỗng có cảm giác khó chịu... Là lạ như khi cô linh cảm thấy có chuyện gì bất trắc... Định ngăn mẹ lại nhưng mẹ đã đi vào trong phòng. Phương đành im lặng ngồi nghe ti vi nói... Có thể nguy hiểm nhưng không đến nỗi như năm ngoái...

Chắc chắn là thế !

Nhật Duy ra sân bay đón Thực Uyên. Hôm nay cô bé đã quyết tâm trở về quê ngoại để... hòa nhập. Duy thấy gia đình đó chiều con quá mức. Uyên thích gì thì sẵn sàng cho cô, không kể bất cứ phiền hà nào. Uyên sẽ ở nhà cậu cho đến hết những năm học cấp ba... Cô bé còn gọi điện sang là sẽ làm phiền Duy... cho đến chết !

Duy chỉ thấy buồn cười... Kể ra thì hai đứa đã không còn là trẻ con như những năm xưa. Thời gian trôi quá nhanh... đến bây giờ... thì sững lại. Đến là đáng ghét biết bao...

Sân bay huyền ảo khiến tim Duy như dội lại một nỗi buồn. Phương cũng đã đi xa bằng một trong những chiếc máy bay kia... Nó mang người này tới, mang người kia đi xa... Không tốt nhưng cũng chẳng xấu... Chỉ có điều lạnh lùng quá...

Thục Uyên nhảy cẫng lên khi thấy Nhật Duy ôm bó hoa to. Bà mẹ khẽ nhắc :

— Con gái phải ý tứ chứ?

Cô ngúc ngoắc đầu, đón lấy bó hoa từ Duy, mỉm cười :

— Em rất hạnh phúc vì anh đến đón !

— Anh cũng rất vui vì em đã quay trở về ! Tài xế mang hành lý ra xe. Thục Uyên ôm hôn tất cả những người đi đón mình, nhưng riêng Nhật Duy thì cô... buông tha. Cô ôm lấy cánh tay cậu, léo nhéo không thôi :

— Anh Duy... em nhớ anh lắm đó ! Mẹ chẳng cho em sang bên anh... Anh bận gì mà không đến thăm em?

Nhật Duy lắc nhẹ đầu :

— Cuối cùng thì em cũng sang đây đây thôi !

Thục Uyên mỉm cười hạnh phúc. Cô hài lòng với thực tại biết bao... Nhật Duy đang ở bên cô, cùng cô đi dưới ánh nắng vàng tươi này... Bao ngày mong nhớ... đã được thỏa nguyện rồi...

Nhật Duy nhìn ra cửa kính... Nắng vàng nhưng không rực rỡ.... Phải chăng thiếu Tố Phương? Bao giờ thì cậu có thể đi đón Tố Phương quay trở về? Bao giờ thì được nhìn lại nụ cười ấm như nắng ấy nhỉ?...

— Anh Duy...

— Gì?

— Ở lớp anh... có ai xinh không?

Nhật Duy quay sang nhìn Uyên, bình thản trả lời :

— Nhiều lắm !

— Thế ai xinh nhất?

Khẽ cười, Duy đưa mắt nhìn ra xa :

— Xinh nhất hả? ừm ... Có một người... nhưng đã chuyển đi mất rồi...

— Thế em có bằng chị ấy không? — Thục Uyên ganh tỵ hỏi.

Hơi quay lại, Nhật Duy chăm chú nhìn Uyên, nhỏ nhẹ :

— Mỗi người mỗi khác chứ em... và cũng còn tùy vào tình cảm người đối diện nữa.

Thục Uyên hơi quay đi. Duy lại chìm đắm trong ý nghĩ của mình. Phương sẽ luôn xinh đẹp trong ánh mắt mọi người... Không ai hơn được cô ở vẻ tươi tắn, hạnh phúc ấy... Nhưng kể cả khi Phương khóc, nước mắt cũng làm cô đẹp xiết bao...

.....

Tố Phương tỉnh dậy vào lúc 8h sáng. Cô uể oải trên giường mắt một lúc mới ra bàn ăn. Lại toàn bánh mì với trứng. Mấy ngày nay, mẹ hay bận rộn và luôn làm những món đơn giản. Ăn sáng kiểu này nhiều chắc chết mất !

Phương vừa ăn vừa xem thời khóa biểu. Vui thật ! Hôm nay không có thể dục và văn. Nghỉ lại hôm qua mà thấy mình đại, tự dừng lại đi gây thù chuốc oán với kẻ khác... Nhưng không làm thế thì chắc đêm qua mất ngủ vì tức quá ! Giờ cô mới thấy Nhật Duy tài tình. Cậu có thể kiềm chế được sự tức giận đến mức lạnh lùng vậy ư?

Nhìn đồng hồ, Phương hấp tấp đứng lên. Đâu còn có ông bác làm hiệu trưởng che chắn nữa mà đi muộn? Thay đồ nhanh như... gió, Phương lao ra khỏi nhà. Đang cầm cúi bước vào cổng trường, Phương cũng phải ngạc nhiên để ý khi thấy nhiều con mắt lại nhìn mình... chòng chọc. Trên tay chúng vung vẩy những tờ báo... Phương đi ngang qua bản tin trường, một tờ báo đã gài sẵn... Trên trang nhất là hình cô đang đánh quả bóng cuối cùng kết thúc trận đấu ngày hôm qua. Phương cầm lên đọc. Toàn là những lời lẽ ca ngợi... nhưng hình như nó giản dị chứ không sáo rỗng... Nhìn tác giả bài báo, Phương nhíu hết cả mày lại. Tony.. quả thật to gan !

Một giọng nói gọi giật lại :

__ Ê... cô gái Đông Dương... có thư nè !

Phương quay lại thì ra là một bạn cùng lớp. Cậu con trai đó vung vẩy trên tay hai lá thư , nói lớn :

__ Một có ký hiệu của một cô gái đẹp, một có ký hiệu hình mặt trời với trái tim..

__ Cảm ơn. __ Phương đưa tay ra, nhưng cậu bạn lơ đi, lượn quanh Tổ Phương , nhả nhỏ cười :

__ Nhận làm bạn gái tớ không?

__ Sao phải nhận?

__ Tớ thấy cậu đẹp lắm... Nhận làm bạn gái tớ thì tớ đưa thư cho.

__ Còn không? __ Phương gần như điên lên.

Tên con trai lắc nhẹ đầu. Phương lao tới , nhả tay cầm thư của cậu ta mà giật. Cậu ta kéo mạnh tay lại, tung thư cho 1 thằng bạn đứng đó không xa. Phương bắt chợt đứng im lại, tung tay lên và ngay lập tức tên con trai cầm thư ngã sòng xoài... Hai lá thư văng ra xa. Tổ Phương đút tay vào túi quần, rồi bỏ ra... thời gian cho hành động này chỉ là... 1s. Phương toan chạy lại nhặt thư thì một cậu con trai khác đã cúi xuống nhặt. Phương bậm môi lại. Một vài đứa con gái đứng trong hành lang rú lên ngạc nhiên. Henry lơ đi, lại gần Phương, dịu dàng nhìn cô :

__ Thư của bạn đây ! Bọn họ thật là đã đùa quá mức và đã bị.. " trời " phạt thích đáng...

Phương nhận lấy hai bức thư, không một lời cảm ơn, định xoay bước bỏ đi. Henry vẫn giữ nụ cười trên môi, nói :

__ Tớ đến để... lấy nợ !

__ À... Tôi sẽ thanh toán ngay...

__ Không phải bằng tiền... Trưa nay bạn đãi tôi một món gì đó thôi, ok?

Phương nhún vai, bỏ đi không bình luận gì thêm. Henry cũng quay bước bỏ đi, trên môi cậu ta điểm một nụ cười thú vị... Không ngờ trường học lại cuốn hút cậu một lần nữa như thế này... Dù rắc rối đến mấy... chỉ cần nhìn thấy cô ấy... nhả nhó cũng đủ vui.. Lạ lùng thật !

Sau hai tiết học là đến giờ ăn trưa .Tổ Phương cùng Jalet đến phòng ăn. Cô ngó dáo dác, nhưng không tìm được ghế ngồi mà lại bất gặp ánh mắt của Henry. Henry đang ngồi ăn với Tony và Elizabeth, cậu ta nháy mắt như nhắc nhở. Phương chếp miệng, mua hai cái bánh giăm_bông và bưng khay thức ăn của mình lại bàn Henry. Cô đặt khay xuống trước mặt Elizabeth khiến cô nàng kêu lên :

__ Không có chỗ đâu !

Henry vội cười :

__ Chỗ mình còn thừa này... Tony có thể ngồi sang bên kia.

Tony tròn mắt kinh ngạc, còn Phương thì bình thản :

__ Tôi đến trả nợ. __ Đưa cho Henry một chiếc bánh, Phương ngó Elizabeth, cười nhẹ __ Túc giận mau già lắm đó , cô bạn !

Henry nhận bánh, kêu lên hoan hỉ :

— Món bánh mà tớ thích nhất !

— Vậy thì chúc ngon miệng.

Lạnh lùng xoay lưng bỏ đi... Phương không để ý thấy bao đôi mắt... lườm nguýt mình. Elizabeth mĩa mai :

— Cậu thích nó từ bao giờ thế?

— Từ khi cô ấy đặt nó trên bàn này ! — Henry thản nhiên. Cậu gạt khay đồ ăn ra, bóc bánh ăn ngon lành. Elizabeth gạt ghế, tức giận bỏ đi. Tony gằm mặt xuống bàn, cố nén một nụ cười. Không ngờ có kẻ làm Elizabeth mất mặt một cách... hay ho thế ! Đến là khâm phục !

— Đó là nguyên do để cậu quay trở lại ngôi trường này à?

— Ừm... có gì không?

— Không ! — Tony lắc đầu, rồi cười nhún nhử — Tớ ủng hộ cậu hai tay... bà chằn Elizabeth.. đáng sợ lắm !

Henry cười. Cậu không coi Elizabeth là bạn gái bao giờ. Cô ấy là một cô em gái thì đúng hơn ... Ngay từ nhỏ , cậu đã chiều Elizabeth như thế rồi... giờ làm sao quay ra yêu được?

Sau buổi học , Tổ Phương rời trường với cái đầu đầy kế hoạch. Trước tiên là vào chợ mua cơm, sau là về nhà... chat với Nhật Duy... đọc qua mấy quyển sách lịch sử... Nghĩ cũng oải nhưng bận rộn còn hơn không !

Henry đi lững thững ở đằng sau, mỉm cười nói với theo :

— Tổ Phương...

Phương giật mình quay lại, khó chịu :

— Có chuyện gì?

— Tớ muốn đi cùng cậu...

— Tớ thì không. Làm ơn để tớ yên !

Henry lắc đầu. Cậu bước rần lên phía trước , nhẹ nhàng :

— Cậu không nên ác cảm như thế hiểu không? Lúc nào người ta cũng muốn thêm bạn bớt thù, cậu thì lại khác... Bướng bỉnh thế không tốt đâu !

Ánh mắt sâu thẳm thẳm của Henry làm Phương nhớ tới Nhật Duy. Cậu cũng hay có những lời khuyên như thế, chân thành đến nỗi Phương luôn cảm thấy mình sai lầm ngay tức khắc...

Phương nén tiếng thở dài, cười vu vơ :

— Cậu nói đúng... Nhưng đi xa tớ ra đấy !

Henry bất ngờ trước câu trả lời của Phương... Cứ nghĩ phải nài nỉ thêm nữa chứ... Tính Phương thật khó lường quá đi mất!

Cả hai dừng lại trước cổng chợ. Phương phẩy tay như đuổi, nhưng Henry lơ đi, nhìn vào trong với vẻ tò mò :

— Tớ nghe nói đây là chợ của người Việt Nam?

— Không, của một số nước Đông Nam Á! — Phương hơi khó chịu — Cậu không về đi , định theo tớ vào đây à?

— Ừ... Cho tớ vào với, tớ... muốn biết !

Nhìn liếc qua Henry, Phương gạt nhẹ đầu. Henry theo Phương len qua cổng chợ đông người để vào khu của người Việt. Ở đây có bán những loại đặc sản ăn ngay thơm nức mũi. Mùi vị lạ đến mức Henry phải kêu lên, ghen tỵ :

— Thật sung sướng khi quê hương cậu có nhiều mùi vị thế này !

Tổ Phương cười nhẹ. Cô quay sang hỏi Henry :

__ Cậu muốn thử không?

__ Có.

Phương hấp háy mắt, bước vào một quán bán bún bò Huế và gọi luôn hai tô. Henry, kêu lên oai oái :

__ Ăn cái gì dùng thìa thì tớ mới có thể ăn được chứ?

Bà chủ nhìn Henry tươi cười :

__ Tập cho quen cậu ơi !... Ủa, trông cậu...

__ Giống Henry Taylor chứ ă? __ Phương nhanh nhẩu __ Bạn cháu là bản sao copy anh ấy mà bác !

__ Thế à... Vậy mà tôi cứ tưởng... Tôi là tôi mê cậu ta hát lắm đó !

Phương và Henry cùng cười. Nhìn hai tô bún bốc khói nghi ngút , Henry thấy ái ngại. Phương vắt chanh, bỏ tương, dấm vào cả hai bát, rồi cầm đũa lên.. Henry... e ngại :

__ Tớ không biết dùng đũa !

Phương bật cười. Cô giơ đũa của mình lên, giảng giải :

__ Đôi đũa rất công dụng đó nghe... Khi cầm phải chụm các đầu ngón tay lại. Ngón cái và ngón trỏ cầm còn ngón giữa thì kê đũa để khi mở đũa ra, gấp đũa vào. Hiểu chưa? Cậu làm thử xem?

Henry cầm đũa lên, lóng ngóng suýt làm rơi. Bà chủ che tay cười. Phương giúp cậu chụm các ngón tay lại, sửa cách để đũa giữa ba ngón tay, kèm cậu gấp như là kèm một đũa trẻ tập viết. Tớ Phương cười giòn khi thấy bún của Henry trơn tuột từ đầu đũa xuống khi sắp đưa được lên miệng. Henry chép miệng :

__ Công nhận là... cầm đũa cũng là một nghệ thuật!

Sau khi đợi Henry vắt vả ăn xong, Phương mới ghé qua hàng mua đồ ăn tối ẹ và cô. Henry lại được phen ngạc nhiên khi biết Phương không hề có khả năng nấu nướng như người ta ca ngợi về con gái Phương Đông... Phương về đến nhà thì chậm mất nửa tiếng so với giờ hẹn với Nhật Duy. Cô vội vã mở nick, Nhật Duy câu... hiện ra :

__ Phương...

__ Ôi.. tớ xin lỗi, nhưng mới có chậm nửa tiếng...

Nhật Duy gửi hình mặt người khóc nước nở lên, rồi trả lời lại :

__ Duy mong Phương không chịu được!

Phương lại cười, cô nói vu vơ :

__ Hôm nay Phương bắt gặp hình ảnh Nhật Duy trong một người đấy.. Cũng thấy nhớ cậu ghê

__ Ai vậy?

__ Một ca sỹ... Người mà tớ đã gây hấn trong lễ khai giảng ấy!

Nhật Duy hơi choáng, cậu im lặng chờ Phương kể tiếp nhưng cô đã chuyển đề tài :

__ Mai cậu khai giảng hả?

__ Không phải mai mà là vài tiếng nữa...

__ Mãi rồi tớ cũng lẫn lộn hết thời gian bên này và bên nhà mất! __ Phương kêu lên.

__ Tớ sẽ không để cậu lẫn lộn __ Nhật Duy nghiêm túc __ Cậu sẽ phải sớm trở về thôi mà, đúng không?

Phương cười. Đúng vậy ! Vài năm sẽ không làm cô quên nỗi giờ giấc ở Hà Nội được. Nếu cô quên, thì Nhật Duy sẽ nhắc, cậu bao giờ cũng ở bên cạnh, lặng lẽ bảo vệ cô cơ mà...

Nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, Phương vẫn không quên dặn Duy xin lỗi bạn bè ỉnh. Cô đã ra đi như thể chạy trốn , không một lời từ biệt, không một cuộc chia tay đúng nghĩa... Chắc sẽ có người giận cô...

nhưng biết làm sao được? Phương không muốn mình òa khóc trước lớp... Con người yếu đuối như thế sẽ làm nhiều người bối rối, day dứt không yên...

Sự ồn ào của lớp học khiến Nhật Duy ngơ ngái.. Xuân Anh từ đâu đâm sầm vào Duy, để chừa ngượng, cậu ta cười :

__ Một tuần không gặp... Vui chứ?

Nhật Duy cũng mỉm cười lại, nhưng không nói gì. Nhật Duy để cặp vào chỗ, bên cạnh Phương Doanh vẫn ngồi đúng vị trí thứ ba.. Duy chạnh lòng , thở dài. Trống báo hiệu tập trung, cả lớp lục tục kéo nhau ra. Phương Doanh chì chiết :

__ Lại đến muộn, không tha cả buổi lễ quan trọng này?

Nhật Duy quay lại, nhẹ nhàng thông báo :

__ Không phải đến muộn mà... không bao giờ đến nữa...

Nhiều bước chân dừng lại tò mò. Xuân Anh kêu lên :

__ Bỏ học sao?

Nhật Duy lắc đầu, nhìn Xuân Anh như đang an ủi :

__ Bạn ấy sang Mỹ cách đây một tuần...

__ Từ hôm liên hoan lớp ấy ư? __ Phương Doanh bất chợt kêu lên, lòng trống rỗng. Cô đã đặt quyết tâm năm nay phải vượt qua Phương về mọi mặt... nhưng bây giờ...

__ Tởm ghét Tở Phương ! __ Doanh gục mặt xuống __ Cậu ấy là kẻ thua cuộc khi chưa phân thắng bại mà đã bỏ đi... Tở ghét lắm!

Xuân Thi ngồi xuống bên cạnh, vỗ nhẹ trên lưng bạn, an ủi dịu dàng:

__ Phương sẽ vui khi biết cậu mong cậu ấy ở lại biết bao... Cậu đừng khóc nữa mà... Bây giờ, chỉ còn một cách duy nhất để chiến thắng cậu ấy thôi... đó là đưa lớp ta đứng đầu toàn trường... Ok đi Phương Doanh?

Cả lớp bất chợt vỗ tay. Xuân Anh hết đỏ mặt, hét lớn :

__ Cùng tiến lên phía trước nào, Tở Phương !

Nhật Duy mỉm cười... Sẽ hạnh phúc lắm đây, Tở Phương... Ai cũng yêu quý cậu và vì thế đừng buồn nữa.... Cùng tiến lên nhé Phương?

Phương đến trường với tâm trạng không được vui lắm. Hôm nay phải làm bài luận môn văn học cổ điển (Không biết có môn này không?). Cô đã ôn nhất môn văn rồi mà lại còn biết bằng tiếng Anh nữa mới sợ ! Mặc dù đã đọc được khá nhiều, nhưng Phương vẫn chưa đủ tự tin... Jalet thì vẫn cười, dù nó bảo trong đầu nó không có gì cả...

Đề thi ngắn nhưng khó hiểu... Phương không có lời bình nào khi rời khỏi lớp. Jalet có vẻ thích kêu ca... nói mãi cho đến khi đứng xếp hàng để lấy cơm trưa...cho cả hai.

Phương ngồi sẵn một bàn, và trong lúc chờ đợi bèn làm một việc mà... chưa khi nào cô làm, đó là lôi quyển sách lịch sử nước Mỹ ra đọc.

Henry đặt khay đồ ăn xuống, hỏi :

__ Chăm chỉ thế sao?

Phương vẫn không ngẩng lên, nói lạnh nhạt :

__ Chỗ đó có người rồi!

Henry cười :

__ Một bàn có thể ngồi bốn người mà... Tở sẽ ngồi chỗ cậu vậy !

Tony từ đâu chạy ào vào, nói như không thêm thở :

__ Ngồi chung với nhé?

__ Chỗ đó của Mark ! __ Jalet hét lên từ đằng xa.

Tony thần nhiên :

__ Theo điều tra thì Mark đã nghỉ vì ốm !

Jalet bĩu môi, ngồi phịch xuống. Cô chỉ tay về phía bàn Elizabeth :

__ Có người đang chờ các cậu kìa !

Henry xúc món súp, nhún nhẹ vai :

__ Mắc mớ gì đến tớ?

Phương gấp sách lại, cầm thìa lên. Tony húng hắng giọng :

__ Tuần sau thi đấu rồi... Các cậu tập được nhiều không?

Jalet ậm ờ trong cổ họng, Phương hơi ngẩng lên :

__ Cũng chưa có gì...

__ Tớ phỏng vấn cậu vài câu được không? __ Tony hấp tấp __ Một vài câu thôi...

__ Đừng gọi tớ là " Cô gái Đông Dương dễ thương " nữa ! __ Phương ra điều kiện, Tony gật đầu mừng như bắt được vàng...

Henry ngẩng đầu lên, mỉm cười chúc mừng ban. Tony hỏi ngay :

__ Cậu chơi bóng lâu chưa?

__ Không lâu lắm !

__ ừm... Cậu ... đã có bạn trai chưa?

Cả bàn cùng dừng lại, Henry nhìn Tony ý nghĩa. Jalet cũng hướng đôi mắt tò mò về Phương. Phương cười nhẹ :

__ Rồi... Cậu ấy đang ở Việt Nam!

Gần như một tiếng sét ngang tai Henry... Cậu im lặng, nhìn ra xa, cổ trắn tĩnh mình... Đó cũng là sự thật hiển nhiên thôi... Phương quá cuốn hút cơ mà !

__ Cậu ấy chắc... đẹp trai lắm nhỉ? __ Jalet hỏi về rụt rè...

Phương lại cười , trầm ngâm suy nghĩ :

__ Mọi người ai cũng nói thế... Đối với tớ, quan trọng nhất là cậu ấy luôn ở bên tớ, trong mọi hoàn cảnh...

Tony cùng Jalet gật đầu, cổ mừng tượng ra anh chàng của Phương. Riêng Henry thì lại cảm cúi xuống khay đồ ăn, lạnh lùng hẳn...

Khi chia tay với hai cô gái, Tony cùng Henry đi về phía lớp mình. Tony cười nhẹ :

__ Cậu định đầu hàng à?

__ Không ! __ Henry nói với vẻ ghen tỵ __ Nhưng tớ vẫn thấy bức tức... Tại tớ quen Tổ Phương muộn hơn cậu ta... Nếu như cùng lúc thì chưa chắc mọi chuyện đã như vậy giờ... Không đời nào tớ chịu buông tay đâu...

__ Cậu thật... dũng cảm !

Khẽ lắc đầu, Henry dừng lại ở chiếc cửa sổ của hành lang, nhìn ra ngoài trời... Cậu nói nhỏ như chỉ với chính mình :

— Khi gặp Phương, tớ mới thấy mình khác hẳn đi... Sống để cho bản thân mình chứ không phải vì gia đình hay vì danh tiếng... Cô ấy là niềm ham sống của tớ, cậu biết không Tony? Tony gật đầu. Cậu nhìn ra bên ngoài... Trời hơi nắng, ấm áp và lung linh... Không gian bình yên đến mức Tony cũng phải ngạc nhiên với chính mình... Lâu lắm rồi, cậu không dừng lại để ngắm nghĩ, để ngắm nhìn cuộc sống... Mới có 17 mà như một ông già... Quay cuồng trong nhịp sống này... bỏ quên tất cả những gì bình yên nhất... Thật phí phạm biết bao... Ở bên Phương... người ta có cảm giác muốn dừng lại, tận hưởng những thứ mà mình bỏ quên... Henry cần Phương... rất cần !

Cuộc thi đấu bóng chuyền nữ của trường Phương học khai mạc bằng trận thi đấu giữa lớp Phương và lớp 11A3. Đội của 11B6 ra quân trong tiếng reo hò vang dội. Henry và Tony ngồi lẫn trong đám con trai lớp 11B6, hò reo hết mình. Đám fan của Henry thấy thần tượng cổ vũ cho đội nào thì nhào theo đội ấy, nên tên đội 11B6 được hô vang khắp sân đấu.

Khi tiếng còi vang lên, bóng được chuyền vào sân nhanh như cắt. Phương hầu như tránh né hết những quả bóng lao về phía mình, để mặc cho đồng đội đỡ... Đội A3 không hề lơ là khi hiệp đấu đang nghiêng dần về phía mình. Jalet khổ sở khi nhắc nhở Tổ Phương từ hiệp 1 đến lúc giải lao. Tụi con gái cười Tổ Phương tưởng như là muốn nổ tung nhà thi đấu. Alice bực dọc :

— Sao trên trời lại sinh ra giống con gái cười vô duyên vậy nhỉ?

— Ai sinh đâu ! — Carol vừa lau mồ hôi vừ càu nhàu — Chúng tụi ngoi lên mặt đất đó chứ... Đúng là lũ vô duyên...

Tiếng còi vào hiệp hai vang lên. Cả đội lại động viên Phương lần nữa... Không ai trách cô khi cô nhõn nhỡ... vì nghĩ rằng đó là chiến thuật... Không hiểu sao, ở Phương người ta tìm thấy được sự tin tưởng... đến lạ lùng !

A3 phát bóng trước, chúng tìm cách ghi điểm, và số điểm tăng lên vùn vọt... Tiếng la hét cho B6 giảm dần... thay vào đó là nỗi thất vọng khi Phương lòng ngóng đỡ bóng... Tỷ số tăng lên vùn vọt và dừng lại ở con số... vực thẳm 24_7... Đội trưởng đội A3 tung quả bóng cho 1 con nhỏ rồi con bé đó đẩy nhẹ qua bên B6. Jalet đỡ và phản công dữ dội, bóng bật ra xa. Đội trưởng đội A3 đỡ bóng, lại truyền cho con nhỏ vừa nãy đứng ở đầu lưới. Có lẽ cả đội B6 lầm tưởng con nhỏ đó sẽ đánh nhẹ... nên đã đứng kề sát bên rào lưới. Mặt ai cũng căng lên. Con nhỏ đó rít lên, uốn mình theo quả bóng. Quả bóng bay vèo vượt qua tầm tay của cầu thủ B6... khiến cả đội không kịp trở tay. Phương nhún mình, vòng hai vòng trên không như nhào lộn, cô dùng ngực hất quả bóng và cũng trả đòn bằng quả đội bóng như trái phá. Đội A3 ngã ra trong chiến thắng bị tuột khỏi tay. Cả sân ào lên vì bất ngờ. Bóng mạnh vậy mà đến nửa đường thì xoay 2 vòng trở lại.. đập vào đầu con nhỏ vừa đập bóng và rơi xuống đất. Trọng tài huýt còi :

— 8-24. Đổi phát bóng.

Alice ôm lấy eo Tổ Phương mà reo mừng. Tài năng của Tổ Phương đã xuất hiện. Jalet gỡ được ba điểm, Carol được hai, Alice cũng được 2, còn lại do Tổ Phương nỗ lực... Nhưng nói là nỗ lực thì cũng không đúng hẳn, cô thường dùng những mảnh lừa hiệu quả như làm ảo thuật với bóng, làm xiếc theo bóng... đủ trò khiến nhiều phen khán giả ồ lên thích thú như đang xem... xiếc chứ không phải trận đấu bóng nữa.

Kết thúc trận đấu là kết quả mỹ mãn của B6. Bình luận viên hét toáng trong loa ” Thật chưa từng thấy một sự lợi ngược dòng nào hay như vậy, Đội B6 quá tuyệt trong những mảnh lừa bóng... Đó có phải chiến thuật của họ? Tuy vậy, chúng ta cứ tin tưởng rằng lớp A4 đã có khắc tinh !”

Jalet cười tươi khi Mark tặng cô một bó hoa thật to. Anh cũng không thiên vị mà còn tặng mỗi cô trong đội một bó nữa.. Jalet phồng mũi tự hào :

— Thấy anh ấy có ga lăng không?

Alice không để ý mà quay sang hỏi Tổ Phương :

— Có phải đó là cách chơi của cậu?

— Như thế nào? — Phương lơ đãng hỏi lại.

— Cậu cố tình để đội mình thua như vậy để cho đội đối phương lơ là?

__ Chiến thuật hả? __ jalet bồi thêm.

Phương lắc đầu cười.

__ Chiến thuật gì đâu. Tớ không cố tình tạo cho địch lơ là. Các cậu vẫn thấy đội A3 chơi rất tập trung đấy thôi... Tớ chỉ muốn tạo cho tớ một động lực để cố gắng... Nếu tớ không bị dồn vào thế bí thì tớ không thể chơi được. Càng khó khăn thì tớ càng thích thú...

Carol lắc đầu ngao ngán :

__ Nhưng bọn tớ thì cứ giật thót liên tục... Nếu vì một lý do nhỏ xíu nào đó mà tụi mình hỏng quả đó thì...

__ Tớ thi đấu thất thường lắm !__ Phương vừa buộc dây giày, vừa nói __ Do vậy tớ rất bồn chồn khi nhập đội... Thôi, giờ tớ phải về rồi... Bye !

Ra đến cổng, cô gặp Henry đang cầm bó hoa đi đi lại lại. Phương mỉm cười :

__ Cậu chờ tớ hả?

__ Ừ... Chúc mừng cậu !

Phương nhận bó hoa và khen đẹp. Henry cũng cười... Bây giờ Phương thật sự đã trở thành bạn của cậu, không lảng tránh cũng không dè chừng nữa... Cô chơi vô tư không nghĩ ngợi... khiến Henry vừa thích thú nhưng cũng vừa đau lòng... Hình như đối với Phương... những người con trai khác không hề tồn tại... chỉ vì cậu con trai ở quê nhà kia ư?

9. Chương 9

Tổ Phương vào mạng như đã hẹn nhưng không thấy Nhật Duy đâu... Không ngờ lại gặp Mỹ Phương. Cả hai mừng như bắt được vàng, huyền thuyên mãi.

Mỹ Phương khoe khoang :

__ Cậu không biết đâu, giờ trong trường có phong trào... bình bầu ghê lắm. Bầu ba hotboy của trường... tụi con gái trường ngoài cũng tích cực tham gia trên diễn đàn trường mình đấy...

__ Tiêu chí là gì vậy?

__ Học giỏi nhất, đẹp trai nhất, nhiều fan nữ nhất... nhiều tài lẻ nhất !

Tổ Phương liên tưởng ngay đến Nhật Duy, nhưng không hỏi mà chờ đợi cảm hứng của Mỹ Phương. Mỹ Phương cao hứng:

__ Đứng đầu , dĩ nhiên vẫn là Nhật Duy, thứ hai là Bảo Quốc và thứ ba là Việt Hùng__ lớp trưởng lớp 10 Lý... Thằng bé nom được mắt lắm.

Phương cười. Không hiểu sao nhỏ Mỹ Phương này ăn nói mạnh bạo ghê!

__ Bảo Quốc đi đâu cũng phải sụp mũ xuống vì sợ chị em nhào ra... đưa thư tình. may có Quốc Bảo bên cạnh chứ không cậu ấy... điên lên mất ! Việt Hùng thì cũng chết dí trong lớp... Tội nghiệp thằng bé, mới có lớp 10... Duy chỉ có Nhật Duy là vẫn cứ ung dung bởi bên cạnh lúc nào cũng có 1 con bé lớp 10 toán ... Nó xinh xắn lắm, nghe đâu đang ở trọ nhà Nhật Duy thì phải...

Phương sa sầm mặt lại.. Vậy mà cậu ta giấu mình... Được lắm !

Mỹ Phương cười hình hích trên mạng. Cô cũng đoán biết chuyện tình cảm giữa Duy và Tổ Phương đang tốt đẹp... Chọc Duy chơi chút có sao? Cậu ta đang rảnh rồi quá mà !

Nhật Duy lên sau 30 phút trễ hẹn. Cậu vội vã xin lỗi ngay bằng những bông hồng tuyệt đẹp. Phương lạnh nhạt:

__ Mang hoa mà tặng cô bé xinh đẹp 10 toán của cậu ấy !

Mỹ Phương cũng nhảy vào trêu chọc :

__ Cô bé đó xinh quá mà !

Duy tròn mắt, vậy là không xong rồi. Tranh thủ lúc Duy lên chậm, hai cô đã bà tám với nhau... nhiều đến mức sự thật đã bị bóp méo... Khổ chưa chứ?

__ Đó là con bạn mẹ tớ ở Trung Quốc, đang ở nhà tớ. Tớ coi cô bé đó như em gái thôi mà...

Rồi cậu gửi cho Mỹ Phương lời đe dọa :

__ Cậu... cứ ở đó... Đến trường biết tay nhau!

Phương mỉm cười. Cô không bao giờ có ý nghi ngờ Duy cả.. Cậu trung thực hơn bất cứ ai... thành thật hơn bất cứ ai... và cũng không bao giờ thay đổi dù cho cuộc sống có như thế nào đi nữa...

__ Chúc mừng cậu trở thành hotboy số một của toàn trường !

Nhật Duy kêu trời... Đến chuyện vợ vẫn đó cô cũng biết... Thật là có cô bạn hay hết ý !...

Nhưng Duy lại thấy vui. Đang ở cách xa nhau như vậy nhưng cả hai không hề lạc mất nhau... Biết rõ nhau hơn... yêu quý nhau hơn... Đó chẳng phải là tất cả những gì cậu ao ước?

Tổ Phương nằm xuống ghế và không muốn ăn chút nào. Mẹ đã về và bắt đầu hỏi han cô. Nghe cô trả lời qua loa xong, mẹ lại kể về công việc. Mẹ không thích ông sếp của mình... Theo lời mẹ thì ông ta nhất... chết, sợ uy quyền và tiền bạc. Mẹ phát hiện ra ông Thượng Nghị sỹ đã ăn hối lộ, bòn rút công quỹ từ hàng chục năm nay ,nhưng chưa được xử lý. Ông ta còn có dấu hiệu dính dáng đến buôn bán ma túy nữa... Mẹ cau có :

__ Mẹ không sợ dù cho ông ta có cả Thống đốc chống lưng... Không bao giờ !

Phương hơi ngẩng đầu lên. Vậy là bố Henry cũng dính dáng đến những phi vụ này... Nếu công chúng biết ca sỹ lừng danh Henry có một người cha buôn ma túy thì tiếng tăm của cậu có còn nữa không?

__ Mẹ dễ tư liệu trong máy nhà mình... Chứ ở cơ quan... nguy hiểm lắm !

Phương gật đầu, nhưng cũng cố dằn dò :

__ Mẹ cẩn thận nha mẹ... Gì mẹ cũng làm một mình như vậy có nguy hiểm lắm không? Ông ngoại mà biết mẹ phiêu lưu như vậy chắc nhồi máu mất...

__ Ông con chắc chắn ủng hộ mẹ thôi !

__ Mẹ... Một cảnh sát như mẹ thật là hiếm !

Bà Lan nhìn con, cười dịu dàng :

__ Một người mẹ như mẹ mới hiếm chứ?

Phương sà vào lòng mẹ, thì thầm :

__ Mẹ... con yêu mẹ nhất!

__ Mẹ biết trong lòng con có những nỗi đau mà mẹ đã vô tình tạo ra. Con đừng oán trách mẹ nhé? Cả cuộc đời mẹ chỉ có con... hãy ở bên mẹ mãi mãi được không?

__ Vâng ạ !__ Phương gật nhẹ đầu.

__ Nhưng mà... phải theo chồng chứ con?

Phương đưa một tay lên trời, thề thốt :

__ Con bắt chồng con ở rể suốt đời mẹ ạ !

__ Thế thì mẹ biết số mẹ hẩm hiu... không có con rể rồi !

Phương cười ngặt nghẽo. Hôn nhẹ lên má mẹ, Phương rời ghế sofa vì có điện thoại. Duy gọi. Cậu nói nhớ Phương, muốn nghe giọng nói của cô... Phương ngược mắt lên trời... Bầu trời trong lành thật... Một buổi tối đáng yêu làm sao!

Phương nhận lời rủ đi chơi với Henry vào chủ nhật. Chơi thân hơn với cậu, Phương thấy rất thoải mái. Henry dễ tính, hòa đồng nhưng lại có những cảm nhận tinh tế, sâu sắc. Con người của Henry là sự kết hợp hài hòa giữa con người của công chúng với con người sâu lắng dịu dàng... Đôi khi Phương còn nhìn thấy được cái tôi cô đơn rất lớn của Henry.. có thể cuộc sống sôi động của cậu, cũng có những mảng tối u buồn.. Và Phương không còn giữ khoảng cách nữa... Đúng là cô cần bạn chứ không muốn tạo thêm thù oán... Ở đất nước xa xôi này.. phải sống vui vẻ để Nhật Duy có thể yên tâm...

Henry đưa Phương đến công viên chơi đủ các loại trò chơi... kinh dị nhất. Phương thích đến mức gần như cuồng lên khi nhìn thấy tàu siêu tốc, hang thủy quái... hay những thứ đại loại kinh dị như thế... Henry chỉ cười. Trong đầu cậu chỉ xuất hiện duy nhất một câu hỏi: Cái gì có thể làm Phương sợ? Cô không giống bất cứ một cô gái nào cả, không sợ độ cao, không sợ tốc độ, không sợ ma quái... Thật kinh dị quá đi!

Cậu mua ổi dứa một cây kem bơ, vừa ăn vừa xem diễn hài. Phương cười gập cả người, làm kem rơi vào áo một vị khách... Thế là cả hai phải chuồn sớm trước khi người kia phát hiện ra...

Khi đã chậm rãi đi trên con đường rợp bóng cây, và trải dày những chiếc lá vàng rồi, Phương vẫn không ngớt cười. Cô công nhận với Henry là kịch hay nhưng nếu tưởng tượng ra khuôn mặt của người bị dí kem khi phát hiện cái áo đẹp của mình dính đầy kem thì thích hơn nhiều...

Henry lặng im, ngắm nhìn say mê nụ cười của Phương. Không hiểu đã có ai khen nụ cười của Phương đẹp chưa? Chứ Henry gần như muốn... mê đi trong thứ cảm xúc lạ lùng của người vừa được ngắm kỳ quan... Nụ cười hồn nhiên làm khuôn mặt thanh tú của Phương sáng bừng lên... Phụ họa theo đó là đôi mắt nheo lại tinh nghịch nhưng rèm mi cong rợp lại hơi rủ xuống... êm đềm. Người đối diện đi hết từ cảm giác thích thú đến ngạc nhiên, rồi từ say mê đến... khao khát được hôn lên đôi mắt nửa hồn nhiên, nửa quyến rũ đó...

— Henry... nhìn xem... lá vàng tuyệt quá!

Henry dừng nghĩ, nhìn ra xa.. Như một thảm hoa màu vàng sậm, ngun ngút mắt. Phương không cười nữa, cô đưa mắt nhìn lên, khẽ thở dài... Những ngày trước, tưởng như mới hôm qua, Duy cùng Phương đi khắp Hà Nội kiếm từng chiếc lá cho bộ sưu tập của Duy... Cũng có lúc cả hai đi dưới con phố Hoàng Diệu, trầm lắng dưới những tán cây mùa thu... Gió mơn man thổi nhẹ mái tóc. Không ai nói một câu, nhưng lại như hiểu rõ lòng nhau...

— Phương nghĩ gì vậy?

— Nghĩ về quá khứ! — Phương dịu dàng — Những cơn gió này giống những cơn gió ở trên con đường Hoàng Diệu lắm...

Henry mơ màng:

— Tổ cũng muốn đến con đường đó một lần xem sao...

— Con đường trầm lắng đến mức những người đi qua cũng không dám đi nhanh... không dám làm bụi bẩn những chiếc lá... Đẹp mơ hồ nhưng không xa cách... Tổ muốn quay trở về để được cùng cậu ấy đi dạo dưới tán cây ấy...

Tim Henry đập mạnh, một cảm giác ghen hờn cồn lên. Hơi quay mặt đi, Henry nói băng quơ:

— Phương chắc... nhớ cậu ấy lắm?

— Nhớ... nhưng lại không dám nghĩ đến... Vì cứ nghĩ tới là trái tim lại đau...

Một tên con trai hạnh phúc! Henry chưa chát nghĩ thâm... Hắn ta liệu có biết hết hạnh phúc của mình và liệu có xứng đáng nhận nó?

Phương cúi xuống nhặt một chiếc lá lên, đưa nó ra phía trước. Ở đây cao nên có thể thấy được mặt trời đỏ au ở phía xa. Những luồng sáng cuối ngày rực lên, rọi vào chiếc lá mỏng manh, hắt lên gương mặt bầu bĩnh của Phương... Thật dịu dàng...

— Đó là một điểm tựa mà mình tìm thấy sau bao năm chơi với không yên... Cậu ấy sẵn sàng chịu những vết thương thay mình, chịu những lời trách mắng, chịu đựng cơn giận dữ vô cớ của mình... không một lời than, không một chút mệt mỏi... Kể cả khi mình ra đi, cậu ấy cứ vẫn cười giống như hiểu được mong muốn của mình là không ai được khóc... Chỉ có cậu ấy, duy nhất cậu ấy hiểu mình thôi...

— Nếu cậu mở lòng... thì sẽ còn một người nữa ! — Henry dịu dàng, nhìn thẳng vào mắt Phương... Đôi mắt ánh lên vẻ bồn khoăn, rồi ngay lập tức tỉnh ngịch trên đầu.

— Đã sẵn sàng mở cửa... Mời quý khách vào !

Henry bật cười... Cậu nhìn ra xa. Bây giờ cả hai đang đứng trên một đỉnh đồi Gió thổi mạnh hơn, mát lành đến tận... tâm can. Henry biết mình sẽ còn cố gắng nhiều hơn nữa , nhưng không thấy buồn. Cậu đến sau, nhưng lại được ở bên Phương nhiều hơn người con trai ấy... Coi như lợi thế của cả hai đã cân bằng, giờ chỉ còn là những cố gắng không từ nan... giành lấy hạnh phúc của mình thôi...

Chia tay với Henry , Tổ Phương đi bộ về nhà. Gió thổi nhẹ, cô cảm thấy khoan khoái... Ngược nhìn lên bầu trời, đen thẫm một vệt ngoằn ngoèo, Phương nghĩ đến cơn mưa lớn... Nhưng trời đã vào thu rồi còn gì? Cô cũng đã bắt đầu thấy se lạnh... Hình như mùa đông cũng lẩn khuất đâu đây...

Một vài tiếng la ó, chửi thề vang lên trong một con hẻm phía trước làm Phương chú ý :

— Mẹ kiếp ! Sao nó lâu vậy?

— Đợi tí đi !

Rồi một giọng nói lạnh lạnh vang lên khi Phương đi đến con hẻm đó :

— Nó kia... Nào , ra cho nó bài học đi !

Phương giật mình, hơi lùi lại khi thấy toán người từ hẻm tối lao ra... Ba đứa con trai cùng với một con bé tóc vàng...có che mặt. Phương không kịp phản ứng thì ba tên lao ra, nắm lấy cánh tay cô kéo vào trong... Con hẻm cụt. Chúng ném mạnh cô vào bức tường , dưới ánh sáng mù mịt của một cây đèn công cộng.. Đứng nhanh dậy, Phương quắc mắt nhìn bốn đứa, gần giọng :

— Tụi mày là sao?

— Mày không được gần Henry nữa. Cảnh cáo lần đầu... nếu còn ngoan cố thì... không còn đường sống đâu.

— Đồ du côn!

Phương rút dây cước ra, mắc nó vào những dây thép trên tường, đu mạnh lên, và co chân đá những tên lao đến mình... Những cú đá khá mạnh, nhưng chỉ làm chúng ngã chứ... không có vẻ gì là làm chúng đau...

Nhưng Phương đã tính sai lầm..., cô không rút được những sợi cước ra. Ngay lúc ấy, một tên lao vào, Phương chỉ kịp xoay người tránh cú đâm của hắn. Thêm một tên nữa, Phương cũng chỉ tránh và thi thoảng... phản lại nhưng không mấy hiệu quả. Phương cố gỡ những sợi dây, nhưng càng gỡ càng rối... Cô đành rút tay ra, ngã lăn xuống đường lệ sự tấn công của hai thằng cùng một lúc. Con bé duy nhất trong nhóm đứng ngoài, hét toáng lên :

— Cho nó bài học thật sự đi !

Một thằng rút con dao nhỏ ra, lợi dụng cô né người tránh hai tên kia, phi con dao về phía cô. Phương lại phải tránh, nhưng cánh tay vẫn bị con dao xẹt qua thành một vết dài. Phương nghe đau rát, những vẩn cổ vùng tay đầm... Ba thằng có vẻ như không sợ mà lao vào cùng một lúc, bám lấy tay cô, dúi mạnh. Phương mất đà, ngã sấp xuống đường... Bọn chúng cười ré lên, cùng lao xuống, đè mạnh cô ngay khi cô chưa kịp vùng dậy. Thằng giữ chân, thằng kẹp tay, thằng còn lại túm lấy tóc kéo đầu cô lên...

Phương gằn giọng :

— Lũ khốn nạn!

— Con bé này cũng... ghê chứ mày...Nó đâm tao... giờ vẫn đau này... Làm gì nó đây?

— Trông nó ngon mắt đó...

Phương chợt thấy trong đầu hình ảnh của năm ngoái... Người cô như mơ đi trong cảm giác vừa chua xót , vừa giận hờn... Nhật Duy... Nhật Duy ơi...

— Tụi mày tùy ý... sử dụng ! — Đứa con gái nói lạnh lùng...

Ba thằng cười ré lên khoái trá, nhưng cũng tắt lịm đi khi một giọng nói giận dữ vang lên :

— Chúng mày dám sao? Dưới ánh sáng mờ mờ, Henry đứng xọc tay vào túi quần, cười lạnh lùng... Con nhỏ có vẻ sợ, đứng lù lại. Ba thằng thì cười nhạt :

— Thằng ca sỹ... yếu ớt đã xuất hiện. Định làm anh hùng cứu mỹ nhân?

— Tao không thích mỹ danh anh hùng lắm đâu.. Chỉ tại chúng mày tạo cơ hội cho tao thôi nhé...

Ba thằng lao lên, bỏ mặc Phương nằm đó... chưa hết bàng hoàng. Henry không phải là một tay mơ trong... đấm đá. Cậu ta có võ.. và con bé kia chỉ biết hét lên :

— Biến thôi... Cậu ta đai đen Karate đó... Muốn lộ chuyện à?

Ba thằng xẹt xuống như bánh đa nhúng nước. Henry cũng chẳng muốn đánh nhiều vì lo cho Phương quá đổi... Để mặc bốn đứa chạy , cậu lại gần , xóc Phương lên. Phương hơi cười :

— Tổ cứ tưởng... Nhật Duy lại cứu tớ lần nữa !

Phương khóc lặng lẽ vì biết rằng mãi mãi không quay lại được. Henry lau nhẹ những giọt nước mắt vương trên má Phương, định ghì chặt cô vào ngực mình, nhưng lại không dám...

Phương ngồi dậy, lau lại mặt bằng cánh tay không bị thương, uể oải nói :

— Cảm ơn Henry... Nhưng sao lại quay lại?

— Vì những đồng xu may mắn của Phương trong trò chơi kinh dị còn trong túi mình... Để mình đưa Phương đi bệnh viện...

Nhìn xuống tay mình, Phương khẽ gật đầu... Cô không biết Henry xót xa thế nào khi nhìn thấy vết máu vương trên cánh tay trắng nõn của Phương... Giống như ai đó cứa vào trái tim mình... Vì tay đau mà Tổ Phương không tham gia chơi bóng được. Lớp 11B6 phải đi mượn người ở lớp khác, nhưng thua liên tiếp hai trận, vớt vát thắng hai trận với hai đội yếu nhất trường. Kết quả cũng đứng nhì bảng và vào Tứ kết, gồm 4 đội : 11B6, 11A 4, 11A3 và 12 C1. 11 B6 đấu với 11A4 ngay vào vòng đầu tiên của tứ kết, nhưng Phương từ chối vì có bài kiểm tra phần Lịch sử Thế Giới cổ đại (?). Đội 11B6 đã thua một cách rõ ràng. Đội 11A3 thắng 12C1 một cách ngon lành và đấu tiếp với 11B6.

Jalet thuyết phục Tổ Phương :

— Cậu phải thắng trong 3 hiệp liên tiếp mới có khả năng vượt điểm 11A3 và 12C1 và vào đấu với 11A4... Nếu ta cứ thua một hiệp thì cũng thiếu điểm, vậy là nhục ” nước nhà ” khôn rửa...

— Để tớ xem lại..

Jalet hơi hài lòng. Nhưng trong lòng cô vẫn thấy bấp bênh, thắng 3-0 đội 11A3 thì đúng là... nằm mơ ban ngày...

Trước lúc thi đấu, Phương nhận không biết bao nhiêu lời động viên chân thành. Nhật Duy động viên và hứa sẽ tặng cô một món quà khi cô chiến thắng. Phương thấy không có gì là rào cản nữa , chỉ bản khoăn... bao giờ thì quà Duy tới và là cái gì? Duy bao giờ cũng làm người ta bất ngờ mà...

Ngay quả đầu tiên, đội B6 đã ăn điểm. Nhưng rồi lại để mất điểm ngay. Phương bị con bé đội trưởng lừa ột cú ngã sóng xoài trên sàn nhà. KHI bóng trong tay Phương , cô đẩy bóng lên cao. Jalet lao theo hướng bóng rơi vì hoảng sợ tưởng Phương bắt đầu nghịch. Phương xẹt qua, móc bóng sang phía bên kia nhanh như chớp...

Đội bên kia bất ngờ lao theo bóng nhưng bóng đã rớt xuống sàn như có một phép thần. Con nhỏ đội trưởng A3 ngã úp mặt xuống, đáng còn tức cười hơn cả cú ngã của Phương lúc vừa. Tiếng bình luận viên sôi nổi ” Thật bất ngờ, những trận trước có Tổ Phương , đối thủ của đội B6 luôn chiến thắng dễ dàng ở hiệp 1 vậy

mà nguy cơ bây giờ đang bị thay đổi. Đội trưởng A3 càng lúc càng hăng, còn Tổ Phương vẫn giữ được vẻ nhẹ nhàng và tinh nghịch. Kia Jalet chuyển bóng cho Carol... Carol phản công...”

Lũ con trai reo hò inh ỏi :

__ Jalet cổ lên !

” Hãy cứ nghĩ rằng Duy đang xem Phương thi đấu, cố vũ hết mình cho Phương... Cố gắng hết sức mình nhé Phương? ” Lời Nhật Duy như vang bên tai Phương. Cô bậm môi phát bóng. Quyết thắng trận này... Phải biết thi đấu theo kỹ thuật chứ không được ỷ vào tâm lý... hãy xem đây...

Bóng chuyển tới tay Tổ Phương , quả này quyết định cho đội cô sẽ chiến thắng ở hiệp 1 hay không? Cô nhún mình, quả bóng bay vút lên không trung. Tổ Phương xoay hai vòng , tay chạm bóng. Quả bóng bay nhẹ sang bên lưới đội A3. Một con nhỏ đưa tay lên đỡ, quả bóng bay xoay ngoặt một đường vuông góc tránh xa tầm với của cô ta và rớt xuống. Đội trưởng A3 lao vào cứu bóng. Quả bóng lại ngoặt bất ngờ và lần này nó rơi xuống đất một cách ngạo nghễ. Cả đội B6 mừng đến phát khùng. Khán đài như muốn vỡ tung bởi tiếng reo hò...

Ở hiệp 2, Đội B6 suýt thua nếu không vì Alice tỉnh táo đỡ lại ngón lừa điêu luyện của đội A3. Tổ Phương biết rõ con nhỏ đó bắt đầu dùng thủ đoạn và cô đâm ghét nó vô cùng. Truyền sự căm phẫn vào cú đập bóng, Phương quyết định sử dụng thủ thuật. Cô tung hỏa mù đối phương bằng cách cho quả bóng xẹt nhanh trên đầu đối thủ khiến 5 tên đầu tướng mình nhìn thấy bóng và giơ tay bắt. Nhưng kết cục bóng đã nằm lọt ở dưới đất. Hiệp 2 B6 lại thắng.

Trên đà thắng lợi, Đội b6 đề bẹp đối thủ một cách không thương tiếc ở hiệp ba, giành chung cuộc với chiến thắng 3-0 lừng lẫy...

Đúng như giờ hẹn, Nhật Duy gọi điện sang. Phương liền thoả thuận lại trận đấu cho Duy nghe, dứt lời là một câu nghiêm trọng :

__ Quà đâu? Bao giờ tới? Đã gửi chưa?

Nhật Duy cười trong máy , đùa :

__ Tổ biết cậu thể nào cũng thắng mà...Tổ đã gửi rồi...

__ Là gì vậy? __ Phương hý hửng

__ Phương hãy bước ra ngoài ban công, ngược nhìn lên bầu trời...

Phương nhíu mày, nhưng vẫn làm theo. Bầu trời đen thẫm, có một vài vì sao nhỏ nhoi đính trên đó như lạc điệu... Một ngôi sao xa xăm đứng lẻ loi ở tận cuối trời...

__ Đây... định ” xù ” hả? Trên trời thì có gì ngoài sao?

__ ” The star What is in the sky far away is the missing heart ”... Phương, I love you !

Phương lặng đi nghe trái tim mình đập mạnh.. Ngôi sao xa xăm kia nhấp nháy mãi không thôi...

__ Tối mai ngôi sao đó lại mọc trên bầu trời của Duy... gửi theo nỗi mong nhớ của Phương...

Im lặng. Hình như Phương nghe thấy rõ trái tim hai đứa đang rung động dịu dàng... Khẽ nhắm mắt lại, Phương như thấy Duy xuất hiện bên cạnh mình, vẫn nụ cười dịu dàng, trên tay là một vì sao đang tỏa sáng... Trái tim của Duy đó... Duy trao tặng mãi mãi cho Phương !

Sáng sớm, Tổ Phương tỉnh dậy, và thấy mình cần phải nữ tính hơn một chút, dù gì cũng sắp đến ngày sinh nhật ! Phương buông xả mái tóc dài ngang vai, kẹp nhẹ nhàng chiếc kẹp Duy tặng vào năm ngoái... Vương vất đầu đó, đôi tay nhẹ nhàng của Duy trên làn tóc... Phương chọn một bộ váy xanh nhẹ trong bốn bộ Duy tặng, thấy kỳ lạ với bản thân mình trong gương. Con bé đó xinh xắn như một cô tiểu thư nhà lành, đôi mắt tròn đen láy nhìn lại Phương , môi mỉm cười e ấp... Tự nhiên lại muốn biết Duy nghĩ gì vào ngày hôm đó khi thấy cô mặc chiếc váy này quá...

Cả lớp hoàn toàn bất ngờ, Tony thì tắc lưỡi, Henry ngấm Phương từ xa. Không nói lời khen ngợi nào vì chợt thấy ngôn từ bình thường sẽ không truyền tải được hết những cảm xúc trong lòng cậu...

Elizabeth nhìn Phương với con mắt tức giận. Có lẽ cô ta đang trào lên sự căm phẫn đến nổi chết đứng ở cửa nhà vệ sinh. Jalet cười khúc khích :

— Cần thận mất ngôi vị hoa khôi đó !

Ngày hôm sau, Phương chọn chiếc váy trắng mềm mại , trang điểm thêm chút ít cho đôi môi thêm hồng. Cả lớp lại ồn ào vì Phương khác quá... Phương cười, hơi ngượng khi có ai đó coi cô như biểu tượng cô gái Đông Nam Á...

Giờ ăn trưa, Tổ Phương uể oải đứng đây. Jalet đã vọt đi đâu mất. Cô cùng Alice xuống phòng ăn. Điều bất ngờ là cả phòng ăn tối om vì đã đóng tất cả rèm lại. Giữa phòng những ngọn nến lung linh sáng rực... Tổ Phương mỉm cười. Giọng hát của Henry vang lên :

— ” Happy birthday to you!”, sau đó mọi người cùng vỗ tay cùng hát. Alice kéo cô lại chiếc bàn. Một luồng sáng chiếu rọi đúng chiếc bàn đặt bánh sinh nhật, Phương nheo mắt nhìn. Jalet, Henry , Tony đang đứng trước mặt cô, nụ cười đọng trên môi.

— Hãy thổi nến và ước đi Phương !

Phương gạt đầu, và ước ao... Ước ọi người hạnh phúc, ước được gặp lại Nhật Duy.... Ước cho hai ước mơ kia được thực hiện !

Nến tắt, các rèm cửa được kéo ra, và tiếng vỗ tay hoan hỉ vang lên...

Một người từ ngoài chạy vào , tay ôm mấy món quà, cô bé đó cười với Phương :

— Quà vừa nãy người đưa thư mang đến... Từ Việt Nam đó... Tổ nghĩ cậu mong lắm nên vội đem đến !

— Cảm ơn bạn !

Alice giục cô mở quà, trước tiên là quà ở Việt Nam gửi sang... Chiều bạn, Phương chọn món quà có giấy bọc hình mặt trời tươi tắn.... Một mùi thơm quen thuộc tỏa ra khiến tim Phương ngáy ngất...

Phương thốt lên bằng tiếng Việt :

— Hoa sữa !

Cả bọn ngỡ ngác không hiểu nhưng cũng gạt gù vì hương thơm lạ lùng của loài hoa màu trắng tinh khiết... Hoa vẫn tươi, dịu dàng trong lòng tay Phương... Jalet kêu lên :

— Cho mình xem với...

Đưa cho bạn xem bằng đôi tay trân trọng, Phương mỉm cười. Ai đó giục Phương đọc bưu thiếp. Cô hơi đỏ mặt, nhưng cũng đọc lên :

” Tổ Phương thân yêu,

Cả Hà Nội đang thơm lừng hoa sữa. Con đường chúng ta đi ngày trước cũng đã rực rỡ sắc trắng của hoa... Duy muốn gửi cả Hà Nội sang cho Phương , nhưng không thể... Chỉ có cành hoa này mang hương sắc mùa thu Hà Nội... Hãy luôn là chính mình nghe Phương...

I love you.

Nhật Duy ” Jalet ngẩn ngơ :

— Lãng mạn quá ! Gửi cả Hà Nội đến ư?

Mark cười, Tony nâng cành hoa lên, hít hà :

— Ở Hà Nội có thứ hoa lạ này à? Mùi thơm quá... Phục anh chàng này thật !

Henry che giấu sự ghen tỵ tận sâu đáy lòng, ngắm nhìn Phương đang trong niềm hạnh phúc. Cô xinh đẹp một cách mềm mại , trầm lắng với đôi má ửng hồng vì ngượng ngập, đôi mắt long lanh sáng như hai vì sao trên bầu trời đêm nhung mượt... Những tính cách tưởng như đối lập trong cô lại hài hòa , đáng yêu đến thế... Chưa từng có một cô gái nào lại mang đến cho cậu cảm giác... đắm say này...

Tổ Phương cầm một món quà nữa lên, mở ra và ngạc nhiên. Một chiếc xược tóc nhỏ , thanh mảnh màu đen có đính những hạt đá màu trắng nhỏ li ti... kèm theo một lá thư... Phương không nhận thấy sự quen thuộc trong nét chữ cứng cáp này. Cô liếc nhanh đến cuối thư, tên người đề tặng lạ hoắc ” Việt Hùng ”...

Phương gấp thư lại, bóc lần lượt những món quà khác, trong khi mọi người ăn uống và ca hát. Henry hát tặng cô một bài và căn phòng nào nức hân lên. Cảm giác cô đơn đã gần như biến mất.. Phương không còn thấy xa lạ nữa... Đâu đâu có bạn bè đều là nhà mình cả.

Về đến nhà, Phương lôi thư ra đọc, vừa thấy lạ lùng, vừa thích thú với tình cảm của Việt Hùng....

” Tổ Phương thân,

Chắc hẳn Phương sẽ ngạc nhiên khi nhận được thư này... Một người hoàn toàn xa lạ với Phương...

Nhưng đối với mình, Phương đã thân thiết từ lâu... dù chỉ là qua ảnh. Mình còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Phương, nhớ rõ từng chi tiết... Đó là hôm thầy hiệu trưởng gọi mình lên vì quá lo lắng ình, nhưng thầy có một chút việc và chỉ còn một mình mình trong căn phòng giải dị của thầy... Bức ảnh trên bàn thầy làm mình tò mò... Nụ cười của Phương khiến cho bao lo lắng của mình tiêu tan hết. Mãi sau mình mới biết Phương là cháu của thầy... Hãy coi Hùng là bạn được không?

Đừng ngạc nhiên vì tính quá táo bạo của Hùng... Thực ra Hùng... nhát lắm đấy. Khi bị các bạn trong trường bình bầu, và đi đâu cũng bị chú ý mình đã sợ hãi mà trốn biệt trong lớp... Hình ảnh về con gái chỉ còn là những tính xấu xoi và táo bạo... Nhưng nụ cười của Phương thì khác... Nụ cười như phốt lờ mọi thứ, cao ngạo nhưng thẳng thắn... Mong được làm bạn với Phương lắm !

Chúc mừng sinh nhật!

Việt Hùng ”

Dưới bức thư còn có địa chỉ mail của Hùng, Phương lẩm bẩm cho dễ nhớ, trên môi điểm một nụ cười... Nhật Duy mà biết chắc không để tên này yên... Táo bạo dễ sợ... Vậy mà kêu nhát... Ừm... càng nghĩ hẳn càng giống Duy... Bề ngoài thì mực thước , hiền hòa nhưng bên trong thì nhiệt thành đến mức... táo tợn ! Cũng rất thú vị đó chứ nhỉ?

Trong đầu Phương loé lên một ý tưởng nghịch ngợm... Ai bảo Phương không thể với tay khuấy động ngôi trường đó nữa?

Mấy ngày sau, Tổ Phương đi ra bưu điện để gửi thư. Trên đường về có hơi xót xa vì tiền bảo đảm quá nhiều, Phương chậm rãi đi. Một giọng nói cao vút nhưng quen thuộc vang lên :

— Hãy cố làm xong đi !

Phương dừng lại hẳn. Trước mặt cô là con hẻm nhỏ là cổng của một chung cư. Elizabeth đang đứng tựa người vào tường, khuôn mặt đanh chắc. Tổ Phương vội nhảy qua một bên để tránh bị nhìn thấy. Một cô gái có mái tóc vàng xõa vai đứng xoay lưng lại, giọng vẻ như lo sợ :

— Vâng... tôi sẽ cố gắng !

Giọng nói, cái lắc đầu hoàn toàn giống cô gái đã chặn đánh Tổ Phương. Elizabeth cười lạnh lùng :

— Nếu hỏng việc thì hậu quả như thế nào cô biết chứ?

— Vâng...

Nói rồi Elizabeth đi ra. Phương lùi người , nép sâu vào trong. Mất một lúc sau, cô gái tóc vàng mới đi ra... Gương mặt cô ta xinh xắn như búp bê, hiền lành và dường như đang chìm đắm trong một nỗi lo buồn không dứt... Nếu động cơ là vì Henry thì Phương không thêm chấp, nhưng vì Elizabeth thì... Phương vội đuổi theo cô gái, kéo mạnh cô ta vào công viên gần đấy. Cô ta phản ứng không lại được với Phương , buông xuôi khi Phương ấn cô ta ngồi xuống 1 chiếc ghế :

— Tôi định tha thứ cho bạn rồi nhưng giờ thì không được !

Cô ta lạnh lùng :

__ Tôi không biết bạn !

__ Đừng nói láo! __ Phương gần giọng __ Vết thương trên tay tôi còn chưa lành hẳn cơ đấy... Lại còn bàn nhau với Elizabeth để hãm hại tôi chẳng?

Cô ta cũng người, nhìn Phương như thể nhìn một người kinh khủng lắm... Nhưng cô ta chạm phải ánh mắt sắc lạnh của Phương... Sau một hồi im lặng, cô ta cúi đầu, nhếch môi :

__ Cũng chẳng có gì... Biết rồi thì tiện đây tôi nói à hay...Đừng tham gia trận đấu nữa.. không thì không phải là đau tay đâu !

__ Đừng đe dọa tôi ! __ Phương mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh __ Dù có chết tôi cũng phải tham dự trận đấu đó... Elizabeth đe dọa bạn cái gì?

__ KHÔNG liên quan gì bạn !

__ Hãy nói đi, tôi có cách giúp đấy.. KHÔNG muốn mình là tay sai thì phải hợp tác với tôi thôi..

Cô ta nhìn Tổ Phương 1 cái, đôi mắt loé lên tia sáng..

Phương mỉm cười chờ đợi...

__ Bố tôi là quản gia nhà Elizabeth. Cô ấy biết được chuyện bố tôi đã gây ra án mạng cách đây 5 năm. CÔ ta đe dọa nếu không theo lệnh cô ta thì ba tôi... sẽ vào tù. Tôi sợ và phải làm theo... Cũng chỉ vì lo sợ bạn cướp mất người mà cô ta yêu từ lâu nên mới làm vậy.. chứ thực ra...

__ Cô ta sống ích kỷ và kèn kiệu quá.. Cần ột bài học ! Tên bạn là gì?

__ Sa__ra !

__ Tên hay quá... __ Phương chìa tay ra __ Minh làm bạn đi !

Sa__ra ngạc nhiên, song cũng đưa tay bắt lấy tay Phương... Nụ cười ảm áp của Phương khiến cô tin tưởng lại kỳ ... Elizabeth có một đôi thủ... vượt trên cả cô ta... lo sợ cũng phải thôi! Cuối cùng trận đấu đã đến, sáng sớm mà mọi người đã đến chật ních sân. Tổ Phương mang cái mặt với 2, 3 vết thương được dán băng đến làm mọi người... kêu lên vì lo lắng. Tay cô được quấn băng trắng ... dày quá cỡ. Phương giải thích là ngã cầu thang, nhưng... chẳng xi nhê gì với cô cả... Thi đấu không chiến thắng thì không phải Tổ Phương !

Trận đấu được thi theo 5 hiệp... Khi tiếng còi của trọng tài cất lên thì tiếng reo ầm ĩ cũng vang lên. Phương đón bóng từ đường truyền của bạn rồi hất nhẹ sang bên kia, khuôn mặt giả đồ như... đau đớn. Henry ngồi trên... chỉ biết lo lắng không yên !

Sự quyết tâm đã làm nên chiến thắng. Đội 11B6 nhanh chóng thắng ở Hiệp 1 tổng khi hàng ngũ đội 11A4 rối loạn. Giờ nghỉ giải lao, Phương bị một người lạ gọi ra. Vừa đi tới chỗ hẹn, Phương vừa cười thầm...

Elizabeth đăm đăm nhìn Phương , nổi cảm ghét như muốn trào ra ngoài. Phương tấn công trước :

__ Cô định bày trò gì tiếp theo đây? Quá trễ rồi.. Tối qua, Sa__ra đã bị tôi cho nhừ... đòn rồi!

Elizabeth sa sầm nét mặt , song cô ta bình tĩnh lại, lên giọng:

__ Đã biết Sa__ra thì chắc biết tôi ghét cô lắm, và muốn loại cô ra khỏi cuộc chơi...?

Phương khoanh hai tay trước ngực, thách thức :

__ Định bắt tôi vờ thua trong trận này?

__ Đúng... Nếu không Sa__ra không được yên đâu !

Phương nhìn xoáy vào Elizabeth, trong lòng gợn lên một chút ghê tởm...

__ Cả bố Sa__ra nữa chứ? __ Phương mỉa mai __ Là người của gia đình cô mà... luôn làm theo lệnh chủ hình như là một quy tắc?

Elizabeth giang tay định cho Phương một cái tát tai thẳng cánh nhưng Phương đã giữ lại, cô nhếch môi , đe dọa :

— Đừng nghĩ đến chuyện làm hại ai nữa... Tôi đã biết rất nhiều việc làm không chính đại của gia đình cô, có cần phải nói ra không? Cánh nhà báo rất thích đó?

Elizabeth quay mặt đi, nói :

— Mà như mẹ mày... đều ngoan cổ cả !

Tổ Phương nói với theo khi Elizabeth sắp đi vào phòng thay đồ :

— Hãy chơi như những đấu thủ trong sạch...

Tổ Phương mỉm cười một cách mỉa mai. Đâu có muốn xen vào chuyện của mẹ nhưng cô ta quá ngang ngược...

Trận đấu kết thúc, thật bất ngờ, đội bóng chuyền bách chiến bách thắng của 11A4 đã hoàn toàn thất bại trước 11B6. Cả đội hân hoan giơ cao cúp vô địch trường và nhận một suất tham dự bóng chuyền nữ học đường toàn bang... Elizabeth nhìn Phương căm thù... Có trời mới biết được cô ta nghĩ gì !

.....

Cả trường ồn ào lên vì cả ba hotboy của trường đều nhận được thư từ Mỹ gửi về. Và bọn con gái lớp 11 vẫn biết là ai gửi nên tung tin thất thiệt làm... tội con gái tức điên lên... Phương đã gửi cho 5 người, 4 tên con trai và Mỹ Phương nữa, mỗi người hai tấm ảnh của cô, chỉ có Nhật Duy được nhận 3 cái. Một chiếc là hình cô chụp với các bạn trong lễ sinh nhật, một là hình cô quay hai vòng đánh bóng trong trận đấu tiên đến trường, riêng cái ảnh của Nhật Duy thì là hình cô cười chụp riêng trong lễ sinh nhật.

Ai ai cũng hạnh phúc như điên khi nhận được thư Phương. Mỹ Phương và lũ bạn khen Henry đẹp trai không bút nào tả xiết... Có đứa ao ước được nghe cậu hát và xin tình nguyện dâng con tim mình... Quốc Bảo và Bảo Quốc lại thấy tự hào và sung sướng vì Phương vẫn giữ nguyên được phong cách... nổi trội ngày nào...

KHi nhận được thư của Phương, Việt Hùng bất ngờ lắm. Tay run run mở bì thư, tim đập loạn xạ.

TỰi con trai ở bên cạnh trực cướp thư... Hai ảnh lấy ra và bọn con trai nhào tới... Việt HÙNG vụt đứng lên và hét :

— Phương đã trả lời rồi !

— Ai? Xem nào?

— Tổ xem trước...

Mặc kệ lũ bạn nhao nhao, Việt Hùng cứ một tay nâng ảnh trước mặt, một tay cứ hất bắt kể đứa nào nhào vào... Lớp nhộn nhạo.... vui kinh khủng !

Nhật Duy xem ảnh mà ầm ỨC tức... Henry cũng đẹp trai quá chứ? Vậy mà Phương bảo vẫn thua mình... An ủi vậy ai chịu được? Hắn ta tự nhiên choàng tay ôm cổ Phương cười nhả nhả như trêu người Duy...

Phương Doanh tò mò ghé mắt vào . Nhật DUY vội úp ảnh vào ngực mình :

— Ảnh của tớ !

Ngăn nụ cười lại, Doanh nhún mày :

— Phương là bạn mọi người mà. Ai cũng mong bạn ấy, cậu là lớp trưởng không thể ích kỷ như thế?

Nhật Duy ngậm ngùi đưa hai ảnh cho bạn bè xem, riêng ảnh Phương dịu dàng chụp một mình cậu giữ riêng mình... Phương hiền dịu đến không ngờ ,.. giống như cô gái của hôm chia tay ấy !

— Ai vậy anh? — Giọng nữ vang lên bên tai Duy. Cậu ngẩng lên, ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt Thực Uyên đo đỏ , giận dữ... Thực Uyên nói :

— Anh ra đây có chuyện muốn nói !

Duy mỉm cười. Cậu theo Uyên ra hành lang đã vắng người... Uyên vào đề luôn :

— Đó là ai vậy? Cả trường đang đồn ầm lên kia kìa...

__ Đó là bạn anh !__ Duy nói tỉnh __ Có vấn đề gì không?

__Có ! __ Uyên cau có __ Em không thích thế !

Duy nhìn Uyên nghiêm khắc :

__ Em đừng ích kỷ như thế... Bạn anh chứ không phải bạn em mà em có thể nói kiểu đó... Hãy quay trở lại là em đi !

Mặc cho Uyên đứng sững ở hành lang, Duy bỏ vào trong lớp... Một cơn gió nhẹ thổi bay vài sợi tóc quăn títt vương trên trán. Uyên nghe lòng mình mẩn mẫn, nhâm nhấm những nỗi đau... Duy và cô, mỗi lúc một xa nhau... Anh bảo cô trở lại là bản thân mình... Những gì đã xảy ra cho cô? Những gì đã làm cô xấu đi trong mắt Duy?... Hay anh không còn như xưa nữa?

Thời gian cứ trôi đi vùn vụt... Cuộc sống của con người theo đó mà cũng biến đổi theo. Tổ Phương bị cuốn vào guồng quay của học tập, vươn lên để khẳng định mình. Cô vẫn chơi thân thiết với Henry , Tony, Jalet và Sa__ra.

Hàng ngày dành một chút thời gian để trò chuyện cùng Nhật Duy, đôi khi là Việt Hùng hay Mỹ Phương. Mẹ vẫn tận lực làm việc và điều tra ngoài lề. Mọi dữ liệu đều do Tổ Phương xử lý và gửi một bản về bên Nhật Duy để cậu giữ hộ. Sự đe dọa càng lớn , mẹ càng cứng rắn. Nhiều lúc Phương sợ, mẹ chỉ như một cây nhỏ yếu ớt làm sao chống lại được cả trời mưa bão? Có nên không khi mà công lý chỉ còn một phần nghìn ánh sáng của hy vọng? Những lúc như vậy, mẹ lại an ủi và động viên cô.

Thật buồn cười biết bao, lẽ ra cô phải động viên và cổ vũ mẹ chứ ?

Và một tin đau buồn nữa là bố đã kết hôn với cô Nguyên. Mẹ chắc đau lòng lắm nhưng mẹ vẫn cười ” Bố con đã làm theo tiếng gọi trái tim ”... Phương thì không cứng rắn được thế, cô khóc nức nở... Mặc dù đã chúc bố hạnh phúc với cô Nguyên , nhưng cô lại luôn cầu mong có một sự cố trong ngày cưới của bố... Bố vui bao nhiêu thì mẹ con cô lại buồn bấy nhiêu... Ở quê nhà, bố có nhớ cô gái xinh đẹp Hiền Lan đứng dầm mưa chờ bố từ sân bay đưa tiễn người yêu về ? Bố có nhớ những giọt nước mắt tủi phận của mẹ hàng đêm? Và bố có nhớ đứa con nghịch như quỷ sứ và ngang bướng của bố? Bố có nhớ không?.....

10. Chương 10

Cây Đứng Nơi Đất Khách

Cuối năm học, trường của Tổ Phương tổ chức buổi dạ hội tốt nghiệp của lớp 12. Đâu đâu cũng thấy chuyện tình bạn nhảy, náo nức chuyện váy áo, trang điểm... Chuyện học hành như rơi vào quên lãng... Hầu như cả trường đều biết Henry sẽ đi cùng Tổ Phương, nhưng một vài cô vẫn... không thể bỏ qua cơ hội lại gần cậu... mời mọc... dù chỉ để thấy đôi mắt ngạc nhiên của Henry...

Tối hôm đó, Phương mặc chiếc váy dạ hội và tự... trang trí đầu tóc mình. Không biết xử lý ra sao, cô buộc thành búi đằng sau, cài thêm một bông hoa hồng trắng đang nở rộ... Ngắm mình trong gương, Phương vẫn thấy thiếu thiếu cái gì đó... không có nó, bộ váy như không có hồn... Phương cầm chiếc hộp khảm trai lên và lấy một chiếc vòng ra. Đeo chiếc vòng trên tay, Phương không còn cảm giác trống trải nữa.. Bà dì của Duy nói rằng thiết kế cái áo này cho Phương, duy nhất mình Phương thôi... chắc là ở ý này... Chiếc váy chỉ hoàn hảo khi có chiếc vòng trên tay !

Buổi dạ hội đẹp lộng lẫy những bóng hồng thướt tha... Ai ai cũng dịu dàng hẳn đi trong những bộ váy dài, mềm mại... Henry đón Phương ở cửa phòng nhảy, đôi mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên lẫn ngưỡng mộ vẻ đẹp trong sáng của Phương... Bông hoa màu trắng tinh khiết lóng lánh những sắc màu của ánh đèn hết như đang ngậm sương đêm. Chiếc váy dạ hội màu vàng nhạt, nhẹ nhàng thanh thoát ôm lấy thân hình mảnh mai nhỏ bé của Phương... khiến cô như một nàng tiên nhỏ, lúc nào cũng có nụ cười ngọt ngào trên môi...

Phương nhảy đẹp, mềm mại theo sự dìu dắt của Henry... Quên đi cảm giác chua chát của kẻ đến sau, Henry để hết lòng vào điệu nhảy... để hạnh phúc được tràn trong lòng... Tổ Phương đang ở trong vòng tay cậu, hiền hậu và dễ thương quá đỗi... Chẳng cần biết tương lai, cũng chẳng cần biết quá khứ... hiện tại là điều Henry mong mỏi và nâng niu... Chỉ cần luôn ở cạnh cô thôi ! Chỉ cần duy nhất điều ấy !

Được một điệu thì Henry phải lên hát, Phương lang thang dọc sân trường. Đến bờ hồ nhỏ ở đằng sau lưng dãy lớp học, cô tựa vào lan can, đứng nghĩ ngợi. Gió thổi mát rượi. Tiếng reo hò cổ vũ cứ ào lên mỗi lúc một lớn... Đám đông đang bị kích động vì giọng ca tuyệt vời của Henry. Phương thấy buồn buồn. Nhật Duy chắc đang ngồi học... Mọi người đang tất bật với công việc trong ánh nắng đầu hạ... Hạ về ! Phương không còn được nghe tiếng ve kêu xao động không gian, không được nhìn phượng đỏ thắm, bằng lăng tím ngắt những con đường... Nỗi đau như lại còn lên... Nước Mỹ xa hoa và lộng lẫy cũng chẳng bằng quê hương mình... Xa quê mới thấy quê hương đẹp biết bao , đẹp hơn tất cả....

_ Nghĩ gì vậy Phương?

Phương quay ra, Henry đã đến bên cạnh, mỉm cười. Phương nhận ra tiếng ồn ào đã lắng xuống và nhạc nhảy vui vẻ đã vang lên... thánh thót, nhịp nhàng... Gió thổi tung mái tóc nâu sẫm của Henry , khuôn mặt cậu lấm tấm mồ hôi...nhưng vẫn ngời lên một niềm lạc quan say mê bất tận... Cậu nhìn sâu vào mắt Phương, Phương mỉm cười đáp lại :

_ Nghĩ về quê hương !

_ Cậu không thể coi đây là quê hương thứ hai của cậu? _ Henry kêu lên khắc khoải _ Nước Mỹ cũng có những thứ đáng để bạn yêu thương, lưu giữ chứ?

Phương quay đi, không nói gì.. mà đúng hơn là không thể nói... Đối với mỗi người, quê hương là niềm yêu dấu tự hào, chẳng có gì mà ta lại đi chê bai quê hương của người khác cả... Phương không yêu được nước Mỹ, nhưng chưa thấy ghét... Vậy là quá tốt rồi phải không?

Henry, xoay người lại, hơi tựa người vào thành lan can... Gương mặt Phương nghiêng nghiêng, dịu dàng...

_ Phương có biết dạo gần đây Henry cứ hay mơ về Phương hay không nhỉ?

Phương hơi quay lại, im lặng nghe cậu nói :

_ Những cơn ác mộng thì đúng hơn... Henry sợ Phương bỏ đi lắm... Vĩnh viễn không được thấy Phương trong tầm mắt... Không còn gì có thể tồi tệ hơn...

_ Có thể hứa với mình một câu không Phương?

_ Mình... không biết...

_ Hãy ở bên cạnh Henry mãi được không... Mình không cần Phương nghĩ về mình như đang nghĩ về Duy , mình không cần Phương yêu nhiều như thế... Chỉ xin Phương đừng bỏ đi...

Giọng Henry thiết tha đến mức, Phương thấy trái tim run nhẹ... Có người yêu thương cô như thế... vậy mà cô không thể đáp lại... Giống như mình mang một tội lỗi rất lớn, không bao giờ có thể đáp đối được...

Khẽ lắc nhẹ đầu, Phương đưa tay lên... Chiếc vòng sáng lấp lánh dưới ánh điện mờ ảo... Henry nhìn thấy ảnh của Phương và Duy, dù nhỏ xíu nhưng cũng có thể thấy những nụ cười tươi vui hạnh phúc.

Phương thở nhẹ ra :

_ Đó có thể là một lời thề của hai đứa mình... Mình yêu quý cậu nhưng không thể vì thế mà làm khổ cậu bởi một lời hứa nữa... Chúng ta chỉ nên là bạn... và như thế, mình vẫn có thể cười tươi với cậu dưới ánh sáng mặt trời...

Henry lặng người đi... Tia hy vọng mong manh người con trai kia là bọt biển là hư vô đã theo gió mà bay... Vĩnh viễn người đến sau vẫn chỉ là người đến sau !

_ Mình sẽ nhớ mãi ngày hôm nay, tại chỗ này... Henry đã cho tớ thấy mình không bao giờ cô đơn !

Henry cầm tay Phương lên, hôn nhẹ nhàng... Đây là nụ hôn đặt nền móng cho tình bạn của chúng ta, Tổ Phương à !

.....
Phương uể oải mở cửa, cô gọi :

— Mẹ ơi ! Con về rồi !

Tay lần cong tắc điện, miệng ngáp dài. Điện sáng Phương hoảng hồn. Căn phòng lộn xộn như vừa qua một trận xô xát... Phương nghe thấy tiếng vận nắm cửa nhà tắm, vội vã chạy vào phòng mình và khóa cửa lại. Phương tháo nhanh chiếc vòng và giấu đi. Nắm cửa đang xoay, cô hốt hoảng ngồi vào bàn học. Tiếng người đâm vào cửa ỳnh ỳnh... Tay Tổ Phương run bần bật... Cô biết mẹ con cô đang gặp nguy hiểm... Phải làm gì? Cô vùng đứng dậy, vớ lấy bộ quần áo thường phục và thay nhanh... Cửa sắp không chịu được sức đẩy từ bên ngoài... Phương luống cuống đóng cái cúc cuối cùng, mở toang cửa sổ... ” Đây là phòng hai, có nên nhảy không? Mẹ đang ở đâu?”

Phương quay lại nhìn máy tính... Máy tính đang mở... lẽ nào mẹ đang truy cập? Phương vội gửi cho Duy một tin nhắn ” Cứu tớ... Tony... Điện thoại...xxxxxxx”, rồi tắt vội máy đi... Tiếng chửi rủa bên ngoài làm Phương thêm hoảng sợ... Phương trèo ra ngoài, đứng ép sát vào tường... Cửa bật mở, hai gã cao to tiến vào hòng hổ...

Một tên lục tung căn phòng, một tên nhòm ra cửa sổ :

— Nó nhảy rồi... Chạy xuống mau !

Đứng im một lúc, đợi cho những bước chân chạy qua... Phương mới tìm gờ tường thứ hai ở phía dưới để trèo xuống.. Chân cô vừa chạm đất thì một giọng nói cất lên đặc thảng :

— Biết ngay mà... Tao chờ ở đây đâu có uống?

Phương quay ngoắt lại, ba thằng to con, đều che vải đen ở mặt đang bao vây cô. Phương tấn công trước vào một tên gần nhất, hấn nhanh nhẹn lé tránh. Cả ba cũng xông vào một lúc... Phương rút dây ra, quay dây quanh mình tạo thành một lớp vỏ bọc... Cả ba vội lé tránh... Phương vùng chạy...

Tiếng hét đuổi theo gấp rút... ” Bịch ” Phương ngã sòng xoài vì cú ngáng chân... chưa kịp phản ứng thì hấn đã dí vào mũi cô một chiếc khăn mùi xoa có mùi ngai ngái... Phương thấy mình như đang trôi bồng bênh trên mây... Cô cố vùng ra khỏi cánh tay của kẻ đang đỡ mình... nhưng đầu óc cứ mụ dần đi Đứng ngủ, Phương ơi... Tiếng Nhật Duy vắng vắng xa xăm...

Nhật Duy tỉnh dậy lúc 4 giờ, theo thông lệ cậu phải chạy cùng Thực Uyên mất nửa tiếng rồi mới vào mạng gặp Phương... Cậu mở yahoo, ngạc nhiên vì tin nhắn của Phương thì ít mà lo lắng cho cô thì nhiều... Tin được gửi lúc 11h... đã quá một ngày... Liệu có sao?

Với lấy điện thoại, Duy bấm số, chờ đợi trong khi ruột gan... nóng bùng bùng... Ở đầu bên kia, giọng nam trầm vang lên tò mò :

— Tony đây... Xin hỏi...

— Tớ là Nhật Duy ! — Duy nói ngay bằng tiếng Anh — Mau lên, đến nhà Tổ Phương mau đi... Cô ấy đang gặp nguy hiểm...

— Cái gì? Nhưng sao cậu biết được?

Duy không muốn giải thích lúc này, cậu gần như gất lên :

— Thì cậu cứ đến đó xem sao... Rồi tớ sẽ nói sau...

— OK... Tony tắt máy, nhìn Henry đang ngơ ngác ở bên cạnh, cậu nói nhẹ :

— Phương đang gặp nguy hiểm !

Cả hai lao ra khỏi nhà, phóng như điên đến nhà Phương.. Henry đập tung cánh cửa không khóa... Gần như không thở được khi nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn trong nhà. Henry gọi to :

— Tổ Phương..... Phương?

Tony bước vào bên trong phòng của Phương, cánh cửa đã bị bung ra... máy tính cũng bị phá hỏng... Căn phòng không thấy có sự vật lộn, nhưng... lạnh lạnh như có điềm không lành... Henry ngồi xuống giường, lo lắng đến mức mù đầu đi...

Ngay lúc đó, điện thoại Tony reo, Nhật Duy lên tiếng ngay :

_ Thế nào rồi Tony?

Tony thở dài :

_ Căn nhà đã bị... lục soát... Có lẽ Phương đã bị bắt đi !

Henry ngẩng lên, hỏi:

_ Ai vậy?

_ Nhật Duy !

Cách trả lời ngắn gọn vậy của Tony thật sự tác động mạnh vào ý chí của Henry , cậu lao đến, giằng lấy điện thoại, kêu lên :

_ Sao cậu biết Phương không ở đây?

_ Phương nhắn ỉnh bảo gọi điện cho Tony...

_ Sao không nhắn gọi ỉnh?

Duy biết ngay đó là Henry, biết cậu ta cũng bấn loạn như mình, nên không thể nói rõ nguyên nhân lúc này... Cậu nhỏ nhẹ hẳn :

_ Giờ chuyện ấy không quan trọng... Cậu và Tony kiếm một cái máy tính nối mạng nào ngay giờ đi... Chúng ta cần xác định giờ Phương đang ở đâu... Tất cả phụ thuộc vào các cậu lúc này...

Giọng Duy nghe nặng nề một nỗi lo không cách gì hóa giải được... Henry thở hắt ra...

_ Được rồi, hẹn cậu 10 phút nữa...

Đưa máy cho Tony, Henry hất mạnh đầu :

_ Mình cần bình tĩnh như cậu ấy... Đi nào !

Tony gật đầu... Bây giờ thì cậu biết bản lĩnh thật sự của Duy rồi... Con người này, luôn khiến người ta khâm phục trong bất cứ hoàn cảnh nào...

Nhật Duy lục lại những tư liệu Phương gửi cho cậu từ những ngày trước... Những tư liệu này không những có đủ những chứng cứ về tội lỗi của ông Thượng Nghị sỹ mà còn cả gia sản của ông ta cũng được liệt kê, phân loại... Những tòa nhà nào do tiền tham ô mà có, những tòa nhà nào không... Tất cả chi tiết đến nỗi Duy phải ngạc nhiên... Phương giúp mẹ chỉnh sửa tài liệu... chắc chắn cô biết nguy hiểm luôn rình rập mình... vậy mà... không nói một tiếng nào !

Thục Uyên gõ cửa, ngạc nhiên khi thấy Duy vẫn trong bộ đồ thể thao, cầm cúi trên mạng... Cô lên tiếng :

_ Anh Duy... muộn giờ rồi !

_ Anh không đến trường được đâu ! _ Duy không quay ra, tiếp tục nói _ Có việc quan trọng lắm !

_ Quan trọng hơn cả lễ bế giảng?

_ Nó không thể so sánh được ! _ Duy quay ra, câu thật sự _ Tổ Phương đang gặp nguy hiểm, em hiểu không? Nếu không tìm ra cô ấy, thì sẽ không còn gì tồn tại nữa... Em ra ngoài đi!

Thục Uyên khẽ nhắm mắt lại, tránh để những giọt nước mắt tủi thân rơi xuống. Duy cũng chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm, cậu quay vào ngay, chăm chú trên đồng tài liệu... Thục Uyên nhẹ nhàng đóng cửa lại... Giờ thì đã biết thật sự Duy không còn là anh Duy của bé Uyên ngày xưa nữa... anh ấy là của cô gái khác...

Duy gặp được Tony và Henry trên mạng ngay sau đó. Gửi qua cho hai bạn những địa điểm mà cậu vừa phân tích rằng có khả năng Phương ở đó. Henry ngạc nhiên khi một trong những địa điểm đó có biệt thự

nhà mình... Tony thì khách quan hơn, cậu chia ra làm hai vùng địa điểm để hai thằng chia nhau đi tìm... Nhiệm vụ của Nhật Duy chỉ còn... phân tích lại để thu hẹp không gian truy tìm mà thôi...

Đọc thật sâu những tài liệu còn lại, Duy không thể không nghi ngờ ông Nghị sỹ này dính dáng đến ma túy... Nếu vậy.. Duy nghĩ ngay đến biệt thự ven biển phía tây vùng..ABCD. Vội gọi điện cho Tony, Duy khẳng định :

— Đúng là nơi đó đó, nhanh lên đi... Tớ sợ Phương xảy ra chuyện gì lắm... Bọn maphia mà...

Tony cúp máy, gọi điện ngay cho Henry... Cả hai đi chung một chiếc xe ô tô, Tony lái vì tinh thần Henry không được ổn định cho lắm khi biết địa điểm được xác định cuối cùng như thế... Liệu gia đình cậu có dính dáng gì?

.....

Tổ Phương khẽ trở mình, cánh tay và bả vai đau nhức. Bà Hiền Lan nhìn cô lo lắng... Cả hai mẹ con đang bị trói tay về đằng sau và bị bịt miệng... Phương dần dần nhận ra khung cảnh thật sự xung quanh...

Cửa mở, một người đàn ông bước vào... gương mặt nom tựa một con... chuột trũi... hần cười vẻ đắc thắng... Kéo mảnh băng dính bịt miệng của hai mẹ con ra, nói :

— Con bé này kêu to quá... Đã biết điều hơn chưa?

Hắn nhìn chằm chằm vào bà Lan, nhếch môi :

— Đã làm khổ... người đẹp Đông Dương rồi... Nhưng cũng không phải chịu khổ lâu nữa đâu...

Đôi mắt bà Lan loé lên một tia sáng căm thù... bà gằn giọng:

— Im ngay... Các người sẽ phải trả giá cho việc này...

Hắn lại chiếc ghế đầu duy nhất trong phòng, ngồi chễm chệ... Gương mặt mang đậm vẻ mỉa mai... càng làm hắn giống một con chuột tẻ hại.. Phương mệt mỏi đưa mắt quan sát xung quanh...

— Bà cảnh sát thân mến ! bà đã biết quá nhiều... nên chẳng thể nào tồn tại được nữa. Đã bao lần cấp trên chỉ thị dừng ngay mà bà vẫn cứng đầu... Trúng làm sao chơi được đá hủ? Tự chuốc họa vào thân thôi !

— Nếu vậy thì chỉ có các người phải sợ thôi!

— Bà không sợ... nhưng con gái bà sợ đấy !

Phương hơi quay đầu nhìn mẹ, mỉm cười :

— Chỉ cần mẹ ở bên con, con không sợ gì cả !

Hắn cười, như thể đang chứng kiến một màn kịch... Phương quắc mắt nhìn lại :

— Hãy nói với ông chủ của các người rằng : Chính mẹ con tôi sẽ đưa ông vào nhà tù !

Hắn nhún vai, đứng dậy. Trước khi ra ngoài, hắn còn vẫy vẫy tay như chào tạm biệt :

— Chúc vui vẻ nhé!

Đợi cánh cửa đã hoàn toàn đóng chặt, bà Lan mới quay sang hỏi con :

— Có đau lắm không con? — Con về không thấy mẹ... Mẹ đừng lo cho con ! Con chịu được...

Bà Lan ghé đầu vào con, mỉm cười :

— CON cứng rắn lắm... Mẹ tự hào về con biết bao !

Phương cũng mỉm cười lại... Nói không sợ thì không đúng, nhưng bây giờ thực sự cô cảm thấy vững lòng lắm. Có mẹ ở bên, thấy mẹ không sao, thế là đủ cho nỗi lo sợ trong cô từ bao ngày trước...

— Chúng ta phải tự thoát thân thôi ! — bà nói nhỏ — Trong khe giày của mẹ có một con dao nhíp...

Phương dịch dần xuống phía chân mẹ... Bà Lan tìm cách tháo giày, con dao nhíp được gài trong hốc giày. Phương cúi xuống, dùng răng để lòi nó ra. Sau hai lần trượt, lần thứ ba cô đã ngậm được đầu sao và nhả vào tay mẹ. Bà Lan cố sức dùng bàn tay để cắt đứt dây cho con... Từng tích tắc là từng phút căng thẳng...

Phương lầm rầm khấn phật đừng có kẻ nào vào lúc này... Bình thường cô chẳng tin vào phép màu nhưng bây giờ, cô ao ước có được phép màu đó, thật lòng mong mỏi... Ước gì có Nhật Duy ở đây như mọi lần rắc rối khác, ước gì có bố ở đây để ôm gọn hai mẹ con vào lòng... Ước gì đây chỉ là một cơn ác mộng, để khi tỉnh dậy cô vẫn là cô bé Tố Phương ngày nào... Không! Ước gì dây trói bị đứt ngay để mẹ đỡ vất vả...

" Bứt " từng sợi dây đứt là từng tiếng reo vui trong lòng Phương... Mất một tiếng sau dây trói đứt hết... Phương nhanh chóng cởi dây ẹ ... Nhìn xung quanh, hai mẹ con chỉ thấy có một cửa sổ được đóng kín... Bà Hiền Lan lại gần, dùng sức để mở cửa. Cô nói khẽ :

_ Mẹ... nhỏ thôi !

Cửa mở được thì hai mẹ con thở dài... Đây là tầng thứ ba của căn nhà, mà ngôi nhà lại ở sát bên bờ vực, phía dưới là bãi đá sẫm sấp nước biển... Nhảy xuống thì cũng coi như... chọn đường chết!

_ Mẹ có thể nhảy xuống được...

_ Mẹ đừng liều... Mẹ đâu còn trẻ trung như xưa? Con có cách!

Phương móc từ trong túi ra những chiếc dây và tung nó sang bên cây cổ thụ ở đằng xa... Các móc móc sâu vào những cành cây. Bà Lan ngạc nhiên :

_ Liệu những sợi mảnh này có...

Phương xoáy mười dây vào cánh tay, một tay cô ôm eo mẹ... Cả hai đã đứng lom khom bên bệ cửa sổ...

_ Mẹ phải bám nhanh vào cành cây nhé... Con không sao đâu... Nhanh thôi !

Cô nhún mình một cái mạnh.. Cả hai đóng cửa giữ không trung... Cánh tay Phương đau rát vì những sợi cước cửa vào ... bà Lan theo đà nhảy mạnh về phía cây, bám được một cành cây...

Rắc...

Bà Lan rơi tay xuống một cành cây khác... Phương nghe tim nảy lên sợ hãi... Khi mẹ cô đã nhảy nhẹ xuống rồi, Phương mới quặc chân vào một cành cây, thu dây rồi tiếp đất nhẹ nhàng... Tiếng hét từ trên lầu ba vọng xuống :

_ CHÚNG NÓ TRỐN RỒI !

Còi hú báo động vang lên. Bà Lan vội kéo Phương chạy về phía rừng cây... Phương thở phà phò sau những bước chân quỳnh quáng của mẹ... Tiếng súng dội lại nghe chát chúa... Một tên đứng ở đỉnh tòa nhà, dùng súng ngắm bắn từ xa... Hắn cười nhạt, từ từ đưa nòng súng lên ngang mắt...

Bà Lan cảm thấy lạnh sống lưng... Bà khựng lại và đẩy con lên trước... Phương tưởng mẹ mệt nên kéo mẹ chạy thực mạng... Tên bắn lên bấm còi... Tiếng súng hòa cùng tiếng rì rào của gió... Hình như bà nghe rõ tiếng đạn bay vun vút... Bà cố chạy theo đúng những bước chân của Phương ở phía trước...

Trong vài tích tắc, đạn ghim vào sườn bà... Cảm giác mát lịm rồi đau nhói dội lên từ mạng sườn.. Bà khụy xuống, máu đã thấm ướt áo... Phương dừng lại, mắt bàng hoàng trong nỗi đau chết sống... bà ngẩng lên, mỉm cười :

_ Không sao... Hãy chạy đi !

Cổ không rơi một giọt nước mắt, Phương xốc mẹ lên, giục già :

_ Cố chịu đựng chút mẹ ơi... Sắp thoát rồi...

Mặc ẹ đẩy cô ra, mặc những tiếng hò reo phía sau, Phương bặm môi kéo mẹ đi...

_ Con làm sao sống thiếu được mẹ, mẹ ơi! Con sẽ đưa mẹ tới bệnh viện ngay... Đừng bỏ cuộc mẹ ơi!

Bà Lan xoa tay bắt lực. Để tránh làn đạn, Phương đi lòng vòng qua các thân cây. Chân mẹ cô ngày một nặng, bà sắp mất đi cách điều khiển cơ thể vì máu ra quá nhiều...

Một lực lượng bảo vệ tòa nhà chặn đường trước. Phương vội dìu mẹ ép vào một hốc cây... Đợi chúng đi qua, cô lại dìu tiếp. Nhưng mẹ cô đã ngất đi, không còn tiếp tục được nữa... Phương hoảng sợ :

— Mẹ... mẹ ơi... Mở mắt ra đi... Con xin mẹ ! Con cầu xin mà...

Bà Lan khẽ mở mắt, nói thều thào ;

— Mẹ... có lỗi nhiều quá... Lại bỏ con một mình rồi, Phương à...

— Con không chịu! Không bao giờ chấp nhận điều vô lý đó !

Bà Lan đưa cánh tay nhuộm máu lên, vuốt nhẹ mái tóc buông xõa của con... Tự dưng bà tỉnh táo lạ lùng , ngắm nhìn khắp lượt hình dáng con gái thân yêu, bà mỉm cười :

— Con là con của mẹ... Mẹ mong con được sống hạnh phúc biết bao... Đừng oán hận hay tìm cách trả thù ... Đừng sống cuộc đời của kẻ khác con à, cuộc đời của con thôi ,là đủ rồi... Hãy về Việt Nam... sống với bố và tiếp tục con đường con đã chọn... Hãy chạy mau đi!

Phương òa khóc, gục đầu vào ngực mẹ, nói như mê đi :

— Làm sao lại như thế được... Hãy nói với con đây chỉ là một cơn ác mộng... Con không thể mất mẹ được. Mẹ là tất cả của con mà, là tất cả mẹ biết không?... Đừng nhắm mắt lại... Đừng...

Phương hôn nhẹ lên trán mẹ, rồi dìu mẹ ngồi dậy tựa vào thân cây và ghé lưng để cố mẹ... Như có một sức mạnh vô hình, Phương dẫn mẹ đứng dậy, chạy , chạy hết sức...

Tiếng súng lại vang lên ràn rạt... Người chạy rầm rập ở phía xa..Phương đặt mẹ nằm xuống cỏ, lấy thân mình che ẹ sau lùm cây dại... Mẹ đang mê man và gọi tên bố... Phương để mặc những giọt nước mắt rơi... Đến lúc nguy cấp đến tính mạng mẹ vẫn không quên được bố... mẹ gọi như người ta cần một thiên sứ cho tâm hồn yên ổn... Tình yêu chôn chặt bao năm, cứ theo tiềm thức mà dội ra... Mẹ ơi ! Sao tội thế này?...

Tiếng rè rè của ô tô làm Phương giật mình... Cố nép mình bụi cây, Phương ngăn những giọt nước mắt rơi...

Chiếc xe dừng lại ngay phía trên Phương nấp... Giọng nói quen thuộc làm cô muốn nổ tung mà hét ... Henry và Tony ! Mẹ ơi... Chỉ chút nữa thôi...

— Henry... Tony...

Henry giật mình, rời khỏi ô tô... Cậu bước nhanh đến chỗ phát ra tiếng gọi ... Nhìn thấy Phương, cậu nhảy xuống, ôm chầm lấy :

— Phương... Ôi... cậu không sao chứ?

Phương bật khóc :

— Mẹ tớ !

Tony cũng đã nhảy xuống, hét lên nho nhỏ :

— Mau đưa cô ấy đi bệnh viện thôi...

Tony bế xốc bà Lan lên, cùng với sự giúp đỡ của Henry, đưa được bà vào xe... Khuôn mặt bà trắng bệch ra như sữa... đôi mắt nhắm nghiền toàn thân toát ra khí lạnh... Phương ôm ghì đầu mẹ trong lòng, đôi mắt ráo hoảnh hỏi Henry :

— Bệnh viện có gần không?

Henry mỉm cười an ủi :

— Cũng gần thôi... Cô ấy sẽ được cứu mà, Phương đừng lo...

Phương hôn lên vầng trán lạnh của mẹ, , hai bàn tay mẹ đỏ sẫm màu máu... Mẹ đau lắm phải không?...

Phương thì thầm :

— Con yêu mẹ, con yêu mẹ mãi mãi... yêu nhất trên đời này... Mẹ cũng thế phải không? Mẹ yêu con mà... yêu con thì phải sống mẹ ơi... Những vết thương trước chỉ để lại sẹo thôi. Vết thương này cũng vậy, một vết sẹo anh hùng... Đừng bỏ con lại, mẹ nhé?

— Ừm... Phương! — Bà Lan mở mắt, đôi môi mấp máy — Vậy là... mẹ... có thể... an tâm... con... con sẽ không sao, phải không?

— Vâng! — Phương gật đầu nhưng không biết gì nữa...

Bà Lan lại mỉm cười... nụ cười thanh thản và hạnh phúc:

— Chỉ có yêu thương... mới... giúp... con hạnh phúc... Phải... tự... chăm... sóc mình hơn... nữa... Con.. ngủ hay đạp chân xuống lắm đấy!

— Mẹ...mẹ ơi! Con không đạp chân nữa, không bao giờ nữa...

Bà Lan nhắm mắt lại, chìm vào cơn mê dài... Phía xa, trong đám sương mù, bà như thấy hình ảnh của ông Minh trẻ trung ngày trước.. Xin lỗi anh vì em đã biến tình cảm anh em thành tình vợ chồng xa lạ... Lẽ ra... anh phải được hạnh phúc sớm hơn!

Nửa giờ sau, bà Lan được đưa vào bệnh viện. Phương cùng hai bạn ngồi đợi ngoài phòng cấp cứu.. Từng tích tắc là những nỗi lo lắng bồn chồn của Phương...Thời gian như trôi người người ta bởi những bước đi chậm chạp... Phương tựa đầu vào tường mắt chong chong nhìn vào cánh cửa... Mẹ đang ở trong đó... Phải ngoan cường chiến đấu mẹ ơi!

Cánh cửa rung động, một người bác sỹ đi ra, đôi mắt thoáng buồn. Phương đứng bật dậy, cô sững sờ khi thấy chiếc xe cứu thương đã phủ toàn màu trắng...Phương ngã sụp xuống, cổ nghẹn đắng... nước mắt rơi thẫm lặng trên khuôn mặt vô hồn... Người bác sỹ lắc đầu:

— Đưa bệnh nhân đến quá trễ!

Chiếc xe được đẩy đi một cách vô tình, Phương lần theo bằng đầu gối, khóc nghẹn ngào...Cô hét lên, nhưng không còn ra tiếng được nữa... Henry ôm Phương vào lòng, nước mắt cậu cũng lăn trên gò má... Nỗi thương cảm đến xé lòng, đau nhức... Tony đứng nhìn theo chiếc xe... Xe đang đi về miền băng giá!

Phương ngất đi... Không hiểu mình đang ở đâu và đang đi về đâu... Không gian đặc quánh, khó thở... Mẹ chỉ nhìn cô cười nhẹ, rồi xoay lưng bước đi... Muốn chạy theo kéo lại cũng không được... Mẹ luôn là người đi nhanh hơn cô, luôn luôn là thế... Bây giờ hình như mẹ đang bay nữa.. còn cô, đôi chân đã bị đóng chặt dưới lớp sương mờ...

Phương trầm tĩnh hẳn sau cái chết của mẹ... Cơ quan giúp cô các thủ tục đưa tiễn mẹ đi xa và mua vé máy bay cho cô về Việt Nam...Phương cảm ghét tất cả nhưng đã quá mệt mỏi để thể hiện... Và cô để mặc cho Ông Thượng Nghị Sĩ, ông Thống đốc mặc sức thể hiện... niềm thương tiếc bi ối của họ... Bây giờ chưa phải lúc để các người phải trả giá...

Nước mắt đã ráo trên mi, trong Tổ Phương chỉ còn nỗi đau khan... Henry đã gọi điện cho Nhật Duy là Phương đã bình an... Chỉ một điều đơn giản như bao điều khác... nhưng sâu xa trong đó là nỗi đau không giấu được.. Duy cảm nhận được một sự ngóng trông vô hình đang bủa vây mình... Chắc còn chuyện gì nữa xảy ra...

Phương tạm biệt căn hộ mà có lúc cô coi nói như tù ngục, xách chiếc va ly cá nhân ra xe. Henry đưa cô ra sân bay, lặng lẽ chấp nhận sự thật.. Cậu đã mất Phương mãi mãi!

Trong sự chia tay tiễn biệt, Phương chỉ cười... Khác với lần tiễn biệt trước, lần này cô thấy nhẹ nhõm vô cùng... Đi khỏi đây thôi... vĩnh viễn đi khỏi đây!

Phương quay sang Henry, đôi mắt cậu đượm buồn và có vẻ cam chịu. Phương biết cậu dẫn vật vì sự thật, thương cậu nhưng không thể nghĩ đến từ thỏa hiệp được.. Phương vĩnh viễn không thể tha thứ...

Henry chợt ôm Phương vào lòng, thì thầm:

— Tha lỗi cho tớ, cho tất cả những gì đã xảy ra...

— Cậu không có lỗi ! — Phương thì thầm lại — Nhưng hãy quên mình đi...

Phương tách người ra khỏi vòng tay Henry... cúi đầu chào mọi người rồi bước vào phòng kính, trên tay cô là bọc nhỏ có chiếc lì gốm đựng hài cốt mẹ...

Henry nhìn máy bay cất cánh , lòng buồn rười... Phương đã quay trở về với Tổ quốc của cô ấy, trở về nơi không có cạm bẫy, không có nỗi đau nát lòng.. không có Henry... Những gì đã qua ở đây, cô ấy sẽ quên như cắt bỏ một ung nhọt đau đớn... — Cậu đã gọi cho Nhật Duy chưa? — Tony quàng qua vai bạn

— Ừm... bây giờ đây...

Cậu mở máy, và chờ đợi.. Giọng Nhật Duy vang lên vội vã hết như cậu đang chờ đợi cú điện thoại này vậy..

— Henry...

— Tổ Phương... đang trên đường về Việt Nam... Tớ vừa tiễn cô ấy xong...

Giọng Henry nghèn nghẹn , Duy hỏi lại :

— Có chuyện gì nghiêm trọng sao?

— Mẹ cô ấy... đã mất rồi!

Duy lặng thinh... Vậy là những linh cảm ấy là đúng...Phương đang quay trở về với nỗi đau khôn nguôi.. Cậu đã khóc hết bao nhiêu nước mắt hả Phương?

— Hãy chăm sóc Tổ Phương nhé ! Cậu mà làm cô ấy khóc nữa, tô biết được , tô sẽ đến và mang cô ấy đi ngay... cậu biết chưa?

Duy thở nhẹ... Henry có lẽ đang mang tâm trạng của cậu cách đây một năm... KHÔNG thể níu giữ... người mà mình yêu thương nhất...

— Được rồi !— Duy thản nhiên — Chuyển bay lúc mấy giờ?

Henry nghe lòng ứ lại, nhưng không còn thấy ghen tỵ nữa...

— KHi Phương về.. hãy gọi điện báo cho tớ một tiếng nhé?

— Ừ! Nhất định là vậy rồi!

Duy gác máy, mỉm cười nhẹ... Rồi sẽ vượt qua được thôi Henry.. Những dằn vặt hối hận trong cậu... theo thời gian sẽ nhẹ nhõm đi nhiều...

Tại bữa ăn sáng, Nhật Duy mân mê cốc cà phê sữa không chịu ăn uống gì.. Uyên dò hỏi :

— Có chuyện gì à anh?

Ông Hoàng cười trêu chọc :

— Hay bắt đầu để ý đến ai rồi? Không được đâu nhé, bố đã chọn đối tượng cho con rồi...

Duy ngước lên, lắc đầu :

— Đâu phải vậy bố!

Mẹ cậu nâng cặp kính lên, nheo mày :

— Thế con buồn vì không được đi chơi hè à? Không cần phải suốt ngày ở công ty đâu...

— Đúng thế... con thông minh nên cũng dễ...

Duy thấy chán ngắt, muốn đứng dậy nhưng mẹ đã lên tiếng với vẻ nghiêm túc :

— Con đã tặng ai chiếc vòng đó rồi?

Hiểu mẹ đang nói chuyện gì, và DUY không muốn né tránh, cậu nói thật :

— Con tặng cho bạn gái con !

Ông Hoàng cau mày :

__ Đòi lại ngay.... Sao con lại tùy tiện thế hả?

__ Đó là của con , con muốn tặng ai mà cũng phải xin phép sao?

__ Nhưng nó liên quan đến sự suy vong của dòng họ..

Duy bật dậy, lạnh nhạt nói :

__ Con sống vì cuộc sống của con chứ không phải vì những cái hư ảo đó... Xin bố mẹ đừng ép con...

Nói xong, Duy bỏ lên lầu mặc cho Ông Hoàng điên tiết vò nát chiếc khăn lau. Thục Uyên im lặng, nghe tiếng tim mình trở đau... Cũng đã không còn là điều mới mẻ , vậy mà khi nhắc lại vẫn thấy đau âm ỉ...

Bà Trang Nhung bỏ kính xuống, nhìn chăm chăm vào Uyên, như muốn tìm hiểu sâu hơn :

__ Cháu có biết con bé đó không?

__ Cháu không biết ! __ Uyên lắc đầu __ Chỉ nghe nói chị ấy xinh lắm, cùng lớp với anh Duy ngày trước...

__ Xin lỗi cháu ! __ Bà Nhung thở dài __ Lẽ ra là cô và mẹ cháu trở thành thông gia... Nhưng sao cháu lại từ chối, chỉ coi nó là anh trai? Có phải đã rõ chuyện này từ lâu..?

Uyên cười nhạt nhòa :

__ Cháu cũng mới biết... nhưng anh Duy là người nhất nhất như một... Cháu chỉ biết đừng nhìn từ xa... Cô chú đừng cản anh ấy nữa...

__ Gia đình con bé ra sao? __ Ông Hoàng hỏi vẻ nghiêm trọng

__ Một gia đình công chức bình thường... Nhưng thiết nghĩ, tình cảm mới là quan trọng chứ ạ? Thôi, cháu xin phép...

Ông Hoàng lẩm bẩm :

__ Tình cảm à?

__ Tôi đi làm đây ! __ bà Nhung cũng đứng dậy, lảng tránh ánh mắt chồng...

Ông Hoàng nhìn theo bóng dáng vợ mà lòng buồn rười rượi... Mười tám năm trước , ông cũng bị bố bắt lấy người mà ông không yêu làm vợ... Vì quá uất ức , ông đã chán ngán và tự biến đổi mình... Giờ có lẽ nó đã thành thói quen... Nhưng Nhật Duy mà quen được con bé này thì rất tuyệt... Xinh đẹp, hiền dịu và quan trọng hơn gia thế của cô bé này sẽ là bàn đạp cho sự nghiệp kinh doanh của gia đình... Nhật Duy phải làm được điều đó...

Nhật Duy vừa gọi điện thoại hẹn Mỹ Phương, Bảo Quốc, Quốc Bảo tại công viên... Cậu gác máy xong thì Thục Uyên bước vào, khuôn mặt buồn buồn... Duy mỉm cười, dịu dàng hỏi :

__ Có chuyện gì làm công chúa buồn vậy?

__ Anh đi đâu thế? __ Uyên hỏi lại vẻ gượng gạo...

__ Đi đón Tổ Phương.

Câu trả lời nhẹ nhàng cùng với gương mặt ngời lên vẻ hạnh phúc của Duy , đủ làm Uyên hiểu hết mọi chuyện... Duy đang hạnh phúc lắm... Anh ấy gần như trở thành người anh trai ngày xưa... Dịu dàng , thân thiết... Duy hạnh phúc thì Uyên cũng hạnh phúc thôi... Tự nhiên, nghĩ được như thế, Uyên thấy nhẹ nhõm hẳn... Khẽ nắm lấy tay anh, Uyên nói :

__ Em mừng cho anh, cho chị Phương... Anh đưa em đi đón chị ấy nhé? Để chị ấy gặp em gái của anh, được không anh?

Nhìn gương mặt trong sáng của Uyên, Duy mỉm cười. Cậu khẽ ấn nhẹ tay lên trán cô :

__ Được thôi... cô em gái nhỏ !

Thế là có thể trở lại như xưa... Không cần phải gượng ép gì...và sẽ chẳng có nước mắt để rơi nữa... Khi là em gái, Uyên chắc chắn sẽ không bị thương tổn nào nữa đâu nhỉ? Duy sẽ bảo vệ em gái của mình mà... Mà mãi mãi phải không anh?

Duy thông báo cho cả nhóm biết hết tình hình hiện tại của Tố Phương... cả nhóm cứ rơi hết từ tâm trạng này đến tâm trạng khác... Cuối cùng cả nhóm quyết định đến thông báo cho thầy Minh... Đáng lẽ, người phải biết đầu tiên là thầy mới đúng !

Duy ngập ngừng bấm chuông... Một lúc sau, thầy Minh đi ra, trên môi thầy vẫn còn đọng lại nụ cười hạnh phúc... Thầy ngạc nhiên khi thấy cả bọn đứng buồn so trước cổng ... cả bọn đi vào nhà , Cô Nguyên ngồi trên ghế, tay cầm cuốn sách ” Cẩm nang cho các bà mẹ khi mang thai ”... Gương mặt cô không còn nét buồn phiền mang mác nữa mà là nét hạnh phúc mỹ mãn của người vợ được chồng yêu thương, của một người mẹ sắp sửa đón đứa con chào đời... Duy nhói lòng khi nghĩ đến Phương... Cô ấy vừa mới mất mẹ... Liệu có chịu đựng nổi khi về đây?

_ Các em đến thăm thầy cô , thật quý hóa quá... Nào, ngồi xuống đi...

_ Các em uống gì? _ Thầy Minh mỉm cười _ Uống nước cam nhé?

Mỹ Phương khẽ gật đầu, và trong khi đợi thầy Minh đi làm nước, cả bọn xoay sang nhìn cô Nguyên... Cô hơi cười :

_ Ngại với các em quá..

_ Bao giờ cô sinh vậy ạ? _ Mỹ Phương hỏi tò mò

_ Ba tháng nữa...

_ Và mười ngày ! _ Thầy Minh nói để vào từ cửa...

Cả bốn nhìn nhau, trong lòng đứa nào cũng thấy đau xót cho Phương... Một gia đình mới đã được hình thành, hạnh phúc viên mãn đến độ làm cho người ta ghen tỵ ... Thầy Minh sẽ đặt được bé này ngang hàng với Phương, tình yêu thương cho cô sẽ không còn duy nhất... Phương sẽ hụt hẫng biết bao...

Quốc Bảo hí hích chân Duy ra hiệu... Nhật Duy cười cười, hít một hơi dài, nói :

_ Thầy có biết tin tức gì về ... mẹ con Tố Phương không ạ?

Thầy Minh và cô Nguyên nhìn nhau.. Cô Nguyên cười :

_ Có lẽ họ đang sống vui vẻ.. Hôm cưới của thầy cô, mẹ Tố Phương còn gửi thiệp chúc mừng...

Duy ngẩng lên, đôi mắt lạnh nhạt hệt như giọng nói :

_ Không phải như vậy đâu...

_ Sao? _ Thầy Minh lo lắng _ Em biết tin gì ư? Mỹ Phương nắc lên :

_ Cô Lan... cô ấy hy sinh trên đất Mỹ rồi... Tố Phương đang bay về với lọ hài cốt của cô ấy...

Cô Nguyên buông rơi quyển sách, còn ông Minh... gần như sụp xuống...

_ Thật ư? Sao lại thế?

_ Em mới nhận được tin vào sáng nay... Phương sắp về rồi thầy ơi!

Cô Nguyên đứng bật dậy , nói gấp gáp :

_ Anh Minh, mình phải dọn phòng gấp thôi.. Phương sắp về như mong đợi của chúng ta rồi... Phải bù đắp cho con , nhé anh?

_ Ừ !

Nhật Duy cười với ba bạn... Phải tin tưởng vào những gì sẽ xảy ra thôi.. Phương còn nhiều người ở bên cạnh mà... Chắc chắn cô sẽ không cô đơn đâu !

Sân bay Nội Bài...náo nhiệt với vẻ vốn có của nó... Gia đình nội ngoại Tổ Phương đều đến đón cô. Duy mua một bó hoa đứng chờ ở rào chắn... Cậu muốn mình là người nhìn thấy Phương đầu tiên... Rất nhớ dáng hình cô , nhớ và bây giờ thì giấc mơ sẽ thành hiện thực... Một năm tưởng như là quá dài đối với một đời người... Lần này, cậu sẽ không để Phương đi, không bao giờ chấp nhận sự xa cách nữa...

Chuyến bay Mỹ _ Việt Nam hạ cánh đúng 10 h. Nhật Duy lặng đi như đang nghe được tiếng bánh xe máy bay nghiêng trên đường băng... Thời gian như ngừng lại vì sự chờ đợi căng thẳng... Tình cảm bị dồn ứ lại, khiến tim ai cũng đập rộn ràng... Mau ra đi Phương !

Dòng người từ cửa phòng kính đi ra, cứ mỗi lúc một thưa mà bóng dáng Phương mất hút... Mọi người lo lắng nhìn nhau... Cô tiếp viên trẻ trung đi ra, ông Minh vội hỏi :

_ Cô ơi... Hành khách trên chuyến bay Mỹ _ Việt Nam... đã xuống hết chưa?

Cô tiếp viên cười :

- Rồi ạ.. Chú tìm người ư?

_ Một cô bé 17 tuổi, dáng cao cao,...ừm...

_ Cô bé đó có phải Tổ Phương? _ Một giọng nói thanh thanh vang lên từ đằng sau. Mọi người chột nhìn ra, ngạc nhiên khi thấy cô tiếp viên khác.. Trên tay cô là những bức thư và một hộp quà...

Ông Minh vội gật đầu :

_ Cô bé có nhờ cháu đưa giùm cho bố cô là thầy Minh lá thư này ! _ cô nói nhỏ _ Phương còn nói , thảo nào bố Phương cũng đến đón... và có ai là Nhật Duy không?

Nhật Duy bần thần bước lên... nói không ra hơi :

_ Em đây...

Mỉm cười như động viên, cô tiếp viên nhỏ nhẹ :

_ Cô bé có quà cho cậu... Phương không về trong chuyến bay này đâu... Thôi, cháu chào mọi người... cháu xin phép...

Ông Minh vội vả bóc thư, và đọc lướt nhanh... Mọi người nhìn ông thất thần buông rơi tờ giấy... cũng là lúc Duy xoay bước bỏ đi... Thế là hết... Phương đã không trở về...

” Bố yêu quý của con !

Con gái ngàn lần xin lỗi vì đã có hành động sai trái này... Bố sẽ đau lòng lắm khi nghĩ con bơ vơ trên quê người... Đừng lo cho con... Vĩnh viễn mẹ sẽ lo lắng cho con rồi. Con sống được và sẽ sống tốt... Đừng tìm con nhé...

Con Yêu bố, yêu gia đình mình...

Con, Phương ”

” Nhật Duy yêu thương...

Phương không xứng đáng với Duy chút nào cả. Phương yếu đuối quá, ngốc nghếch quá khi chọn con đường này... Phương phải trả lại chiếc vòng cho Duy thôi... Hãy quên Phương đi, và tìm một cô gái khác xứng đáng với chiếc vòng và tình yêu của Duy hơn...

Phương yêu Duy... nhưng Phương cũng yêu mẹ rất nhiều... Lời hứa với mẹ, Phương không thể không thực hiện...

Vĩnh biệt Duy...

I love you”

Duy nhìn xuống hộp quà, lẳng lặng mỉm cười như thể đang nhìn một vật vô giá trị... Chẳng còn ý nghĩ gì nữa đâu Phương... Lời hẹn thề Phương đã mang nó đi mãi mãi rồi, chiếc vòng đâu còn gì nữa... Phương gửi lại làm chi?

11. Chương 11

Biến đi...

Người đàn ông to con hất một cô gái nhỏ nhắn ra ngoài cổng. Tiếp theo là chiếc va ly chưa kịp kéo khóa khiến nó bung ra.. Gió thổi lớn quá... Sự tử cực đã lên đến cực điểm, cô gái đứng sững người...

Tiếng chửi bới cũng vẫn chưa dứt :

_ Còn cái của nợ này nữa...

Chiếc lọ được ném mạnh ra, cô gái nhoài người với theo... Nhưng gió mạnh quá, cái lọ xoay trượt tay cô và rơi xuống vỡ toang.. Một thứ bột mịn bay theo gió... Cô gái dang tay cố ôm những hạt bụi lỏng lách... Nước mắt tràn mi...

_ Mẹ ơi... Đừng bỏ con !

Gió thổi mạnh... Từng hạt bụi bị cuốn đi nhập nhoè trong bóng tối... Cô gái úp mặt vào lòng tay, thổn thức... Gió cuốn tung những lọn tóc buông xõa của cô...

Cô gái đó chính là Bùi Tố Phương !

Lạc lõng giữa vùng đất Philadenphia, Phương bị vùi dập nhân phẩm, lòng tự trọng... Cô đã chạy trốn tất cả để đi vào vòng đời cay nghiệt... Cô đã mua vé đi Philadenphia và thật trùng hợp chuyến bay đó cất cánh cùng giờ với chuyến bay Mỹ _ Việt Nam... Cô đã liên hệ và bàn bạc với một gia đình giàu có ở đây, để cho cô làm việc tại gia đình này... Công việc hàng ngày là quét dọn, trông trẻ. Nhưng cô thường xuyên bị bà chủ la mắng vì ghen tuông... và họ phát hiện ra lọ đựng hài cốt của mẹ cô... Họ kinh sợ , tổng cô ra khỏi nhà khi cơn bão sắp ập đến... Thật bạc bẽo biết bao...

Phương chệnh choạng đứng lên. Mưa bắt đầu rơi... Từng hạt mưa như kim châm vào da thịt. Phương không cảm thấy đau... Cô đã mất mẹ hoàn toàn... Lỗi là ở cô! Hoàn toàn là tại cô... Linh hồn và thể xác mẹ bây giờ đã theo gió vẩn vơ ở đâu nhỉ?... Mưa như thế này... lạnh không mẹ ơi?

Cắn chặt môi, Phương lầm lũi bước đi... ầm... cũng chẳng còn gì nữa cả, ngoài sự căm thù đến tận cùng tâm can... Phương không còn cảm giác sống , chỉ còn là sự tồn tại... Tồn tại trong thành phố này, đất nước này... dù có phải nhuộm đen mình đi nữa... Hãy xem con trả thù đời , mẹ ơi!

Mưa ngớt... thành phố lại tấp nập... Phương ngồi bất động dưới chân tượng lớn... Một vài tên nát rượu đến buông lời tầm xàm... Phương gần như tìm được vật để trút giận... Chúng bị dằn một trận, hoảng hồn... lẩn mất...

Một bà lão đi qua, im lặng nhìn Phương với đôi mắt thương cảm... Phương không nói gì, nhìn vô hồn vào một điểm... xa xăm.

_ Cháu gái... cháu không sao chứ?

_ Không có gì tệ hơn được nữa đâu ! _ Phương mấp máy môi...

Nhìn vẻ mặt trắng bệch của cô, bà lão lo sợ... Vốn là một người nhân hậu, bà không thể bỏ cô gái xa lạ này trong tình trạng nguy hiểm đến tính mạng... Bà lại gần, nhỏ nhẹ :

_ Cháu cần một chỗ để sưởi ấm... không sẽ cảm lạnh mà chết đấy !

Phương ngược nhìn lên, héo hắt :

_ Chết... Cháu muốn sống, bà ơi !

Ôm Phương vào lòng, bà rùng mình vì tấm thân lạnh lẽo của Phương... Phương như lả đi... Gọi một chiếc tắc xi, bà lão đưa Phương về nhà mình... Giúp cô ủ ấm bằng chiếc chăn bông nhỏ, và cho cô ăn một bữa ăn đơn sơ, bà hài lòng khi thấy sắc mặt của cô khá hơn... Phương kể cho bà nghe chuyện mình đi tìm việc và mất việc ra sao... Bà cười đôn hậu :

— Cứ yên tâm mà tỉnh dưỡng... Khi cháu khoẻ, cháu sẽ có một công việc !

Phương nhoẻn cười... Cô nghĩ đến những ông Bụt bà Tiên trong truyện cổ tích , hiện lên giúp đỡ những người nghèo khổ, cô thế... Bà lão này cũng mang lại cho cô cảm giác ấy... Và cô không muốn nhắm mắt lại, sợ đó chỉ là một giấc mơ... Đã lâu lắm rồi... Phương chẳng giữ được cái gì trong tay mình cả... Sợ cũng là lẽ tất yếu thôi... Nhưng cơn buồn ngủ đã kéo sụp mi mắt cô xuống, trước khi chìm vào giấc ngủ, Phương lẩm nhẩm :

— Bà đừng biến mất nhé... Đừng biến mất...

Bà lão mỉm cười, sửa lại chiếc chăn cho Phương... Tội nghiệp cô gái nhỏ !

Thế là ngay sau đó bà gọi điện ột quản gia của một biệt thự lớn và đề nghị cho Phương một chỗ làm... Bà đưa Phương đến đó vào sáng hôm sau. Đi hết nửa ngày đường, hai bà cháu mới tới nơi... Đó là một biệt thự cổ nhưng lớn nằm giữa những lùm cây và thảo nguyên... Không khí trong lành ủa vào lồng ngực khiến Phương thấy nhẹ nhõm hơn nhiều ...

Bà quản gia tên là Brenda trạc 50 tuổi, cao gầy, gương mặt xương xường nhưng hiền hậu.... Nhìn Phương chăm chăm như đánh giá, rồi bà ra hiệu cho Phương đi theo. Phương không lạ lắm với kiểu kiến trúc ” tốn tiền ” này nhưng cô lại thấy ngạc nhiên vì ở đây toàn người làm mà không có gia chủ... Một cô gái trạc tuổi Phương, nhìn cô xăm soi khi cô vào bếp.

Bà Brenda nói :

— Cô phụ với Barbara rửa bát đĩa nhé?

Phương hơi lắc đầu chán nản... trong đầu cô loé lên ý nghĩ sẽ phải rời đây sớm... Cô không quen rửa bát đĩa vì rất đoãng... Barbara nhìn cô, chờ đợi :

- Nào, rửa đi... Hay không biết tiếng Anh đấy?

— Chị có thể... cho em việc khác được không? — Phương đề nghị nhỏ nhẹ — Em e...

— Không rửa được? Thế cô đến đây làm gì, thưa tiểu thư?

Phương thấy tự ái khi Barbara châm chọc mình... Nhưng nhìn chồng bát đĩa cao ngều... cô cũng thấy choáng... Xắn tay áo lên, Phương thận trọng cầm một chiếc, chà nhẹ nhàng...

” XOảng ”

Barbara quay lại, kinh ngạc nhìn Phương... Phương hấp tấp thu dọn, bối rối nói :

- Trơn quá... Xin lỗi...

Lần này, Phương cầm thật chặt chiếc đĩa, cho dầu rửa vào, rồi chà nhẹ hơn... Cô rửa qua tất cả các đĩa, chồng chúng lên nhau, để tiếp tục rửa lần hai... Nhưng khổ nỗi, loáng quánh thế nào mà tay cô chạm nhẹ vào chồng đĩa còn đang có bọt nước rửa... Tiếng vỡ đĩa loảng xoảng như đạn liên thanh... bà Brenda và Barbara chỉ còn biết... lắc đầu...

Những ngày sau đó, người ta không cho cô rửa bát nữa mà bắt cô gọt khoai tây hay làm những việc linh tinh gì đó... Barbara thì không thể hiểu được sao lại có người đến đoãng đến thế... Bà Brenda hay cầu nài nhưng không có ý định đuổi Phương... Bà biết hoàn cảnh của cô, và niềm tin vào tài nội trợ của con gái trong bà vẫn chưa hoàn toàn tắt đối với Phương... Cứ luyện dần dần, cô cũng sẽ quen việc thôi !

Và một ngày đen đui với Phương đã đến, Đó là ngày cậu chủ _ theo lời bà quản gia nói _ sẽ dẫn một số bạn bè đến nghỉ hè ở đây... Nói là nghỉ thực ra là nhậu nhẹt hai ngày mà thôi, nên các gia nhân phải đón tiếp vô cùng trọng thể... không thì mất mặt cậu chủ mất... Barbara vào ngày hôm đó ăn mặc rất đẹp, cô ta đứng

trước gương lâu tới 30 phút... chỉ để được đứng tiếp thức ăn cho cậu chủ và bạn bè của cậu ta... Phương thì chỉ muốn yên ổn , dù ở trong xó bếp cũng được...

Phương ngồi lì trong bếp mà không mó tay vào việc gì , cụ thể hơn là chẳng ai cho cô làm gì cả... Khi cậu chủ và bạn cậu ta đến, cô cũng không ra nghênh tiếp... bà quản gia nhìn cô, nghiêm khắc :

_ Phương sẽ là người tiếp thức ăn...

Phương kêu lên :

_ Cháu ạ? Sao không là chị Barbara?

Barbara cũng chen vào :

_ Cậu chủ quen với cháu hơn !

_ Trong nhà này ai cũng phải làm thì mới có tiền lương... Cả buổi Tổ Phương chỉ ngồi bây giờ phải đi làm!

Phương và Barbara cùng hậm hực... Nhưng cuối cùng, Phương cũng vẫn phải đẩy xe thức ăn ra phòng ăn... Tiếng cười nói làm cô sượng sùng... Cô cúi gằm mặt xuống tường như có ai đó sẽ nhận ra mình... Thật ra cũng chẳng ai quan tâm đến cô người hầu mới, mà chỉ tán ngẫu với nhau về thể thao... Phương để ý người ngồi đầu bàn ít nói cười hơn... Anh ta lơ đãng để đầu óc đi đâu đó, thi thoảng cười với cô gái bên cạnh khi cô ta ghé sang hỏi han... Phương đoán đó là cậu chủ của mình, và cố ra sức không để sự cố gì... Đưa từng món ăn đến từng người, Phương làm thận trọng... Đến lượt cậu chủ, cô cầm phải đĩa súp nóng nhất... Lúc đầu cô cố chịu, nhưng khi hạ đến ngang ngực anh ta thì ... cô buông vội tay ra theo phản xạ... Cậu chủ chỉ kịp hất đĩa súp ra và đứng bật dậy... Chiếc áo sơ mi lem luốc súp... Phương hoảng hốt, đứng im như tượng... Khách khứa cũng chỉ biết tròn mắt...

Phương mất một lúc mới tỉnh trí, cô cúi gằm mặt : _ Xin lỗi... Tôi không cố ý đâu !

_ Cô là ai? _ anh ta giận dữ _ Barbara đâu? Thật hết chịu nổi?

Phương vội nói khấn khoản :

_ Xin để tôi giặt lại áo cho ông... Tôi...

Anh ta nhìn Phương một cái, rồi quay ra với đám khách :

_ Xin lỗi các bạn nhé... Hãy dùng tự nhiên... nào , cô lên phòng tôi ngay...

Phương lầm lũi đi theo cậu chủ, lòng buồn vô hạn...

Cậu chủ thay áo xong, vắt cái xoạch vào cô :

_ Hãy giặt đi... Nếu có chuyện gì nữa thì... đừng trách tôi. Gọi Barbara đến tiếp thức ăn.

Phương lặng im, nhẫn nhục chịu đựng... Cô nuốt nước mắt vào trong , cầm chiếc áo đi xuống bếp... Tiếng cười đùa rộ lên, khiến Phương đỏ mặt...

Tổ Phương bắn khoăn với chiếc áo đó... Có nên ngâm nó vào nước ấm trước rồi cho vào máy giặt không? Cô biết súp rất khó giặt nhưng mẹ làm thế nào thì cô chịu... không nhớ nổi...

Tổ Phương vò đầu nghĩ. Có mỗi một chiếc áo thôi mà cũng phải nghĩ... Tội thật ! Mang danh là học sinh giỏi mà một việc con con vậy cũng phải nát óc... Phương bặm môi, quyết định theo ý nghĩ vừa rồi... Cô trải phẳng chiếc áo ra, dội nước 60 độ vào chính giữa chỗ bẩn. Chiếc áo xèo xèo... Phương nhìn lại, ôi thôi, chiếc áo đã nhăn nhúm lại như bị cháy... Phương vội ần chiếc áo dưới vòi nước lạnh... nhưng lại như dầu vào lửa, không thể làm phẳng chiếc áo lại được nữa... Cô hậm hực nhìn chiếc áo. Tim cô đập thình thịch... Hết đổ súp vào áo cậu chủ ngay trước mặt bạn bè , rồi lại làm hỏng chiếc áo... đẹp đẻ của anh ta... Trận này trăm phần trăm cô bị đuổi việc rồi...

Phương ngồi thừ ra đau khổ, bà quản gia đi vào, ngạc nhiên:

_ Đang làm gì thế?

Phương chỉ vào chiếc áo, buồn bã... bà Brenda sững sốt :

__ Chiếc áo này là chiếc áo thử nghiệm đầu của công ty MC... Sao lại ra nông nỗi này?

__ Cháu đầu cổ ý? __ Phương phân bua __ Chẳng qua chúa nghĩ súp khó giặt thì... ngâm qua nước ấm trước khi...

__ Ngốc quá, cũng tùy vào loại vải chứ? Cậu chủ vốn là người điềm tĩnh nhưng chuyện này thảo nào cũng... nổi sùng cho xem... Thôi, để đó đi, bác nhận cho !

Phương lắc nhẹ đầu :

__ Không, cháu làm cháu chịu !

Bà Brenda nhẹ nhàng ngồi cạnh Phương, nói như khuyên nhủ :

__ Bác đã hứa với bà bạn rồi mà... Chả lẽ cháu không có ý chí phấn đấu. Phải làm ở đây thì mới có thể quen việc... cháu hiểu không?

Phương gật đầu, lí nhí cảm ơn... Cô không nhìn thấy cái nhìn ầm áp của bà quản gia dành ình... Bà thật sự quan tâm tới cô, không muốn cô bơ vơ ngoài đời... Phương chỉ mãi lo nghĩ về chuyện cái áo, với bản khoản nửa muốn ở lại làm, nửa lại không muốn bà Brenda phải vạ lây...

Sáng hôm sau, Phương phải mang thức ăn lên cho cậu chủ. Thật đáng ghét ! Barbara thì mong mà không được, còn cô, ghét cay ghét đắng lại phải hứng chịu...

Trời chẳng chiều lòng người chút nào...

Phương gõ cửa.. Mất một lúc thì có tiếng nói vọng ra :

__ Vào đi !

Cô mang vào bên trong... Cậu chủ vẫn còn ngủ, mắt nhắm mắt mở trên giường. Anh ta nói :

__ Cô đặt trên bàn cho tôi !

Phương ngó mắt lên trần nhà, rồi không thấy mệnh lệnh gì thêm, cô len lén đi ra... Anh ta chợt gọi giặt lại :

__ Thế cô không chờ tôi ăn xong rồi mang xuống à?

Phương tròn mắt ngạc nhiên vì thứ... thói quen tư sản đó. Ăn thôi cũng phải có người hầu ở bên cạnh ư? Nhưng cô cũng cúi đầu, giấu đi đôi mắt.. mĩa mai... nói nhỏ nhẹ :

__ Tôi còn phải xuống dưới đó nữa...

__ Barbara vẫn thương làm thế !

Phương ngẩng lên, mỉm cười :

__ Nhưng tôi không phải là Barbara thừa cậu chủ...

Cậu chủ hơi ngạc nhiên vì thái độ của Phương, song cũng nhún vai , lạnh nhạt :

__ Mệnh lệnh đó... Sáng nào cô cũng phải chờ... Còn chiếc áo thì sao?

Phương đang tức nghẹn cổ, nghe đến chiếc áo thì... xùi xuống như bánh đa gặp nước...

Phương khẽ nhắm mắt lại, rồi mở ra, hướng ánh mắt hối lỗi về phía cậu chủ, nói nhẹ :

__ Tôi xin lỗi ! Tôi trót dùng nước 60 độ để giặt... không ngờ chiếc áo quần queo lại...

Cậu chủ vùng dậy, quắc mắt :

__ Sao? Hừ... Thật quá đáng...

Phương hơi lùi lại, nhưng do đã chuẩn bị tâm lý nên cô nói cứng cỏi :

__ Tôi không cố ý... Xin đừng đuổi việc tôi... Xin ông đừng...

__ Gọi tôi là Paul !

Phương hơi hăng :

— Ô... gì ạ?

Paul cười :

— Tôi không nói cô quá đáng đâu... Thật ra tôi đang nói người cung cấp vải cho công ty chúng tôi ... Hẳn bảo rằng loại vải tốt không có trong bất cứ trường hợp nào... Phải cảm ơn cô ấy chứ !

Phương thở phào nhẹ nhõm... Vậy mà cứ nơm nớp lo lắng không yên...

..... Paul bước ra từ phòng tắm, Phương vội quay đi... Cô không quen kiểu tự nhiên ... chết người này... Anh ta chỉ mặc có độc chiếc quần soóc thôi mà...

Paul ngồi xuống bàn ăn, hỏi :

— Cô là người Châu á?

Phương gật nhẹ đầu.. Paul ngẩng lên :

— Tên gì?

— Tổ Phương.

Paul nheo mắt, không ngạc nhiên lắm vì thái độ của Phương... Về sau, không khí hoàn toàn im lặng.. Phương không muốn nói và Paul cũng vậy... cả hai đang theo đuổi những ý nghĩ riêng tư của mình...

Ăn xong đồ ăn sáng nguội ngắt, Phương lại phải bê một đồng quần áo ra phơi... Những bộ váy , đồ âu phục nặng trĩu, trĩu hết cả tay.. Phương loay hoay mãi mới phơi được một nửa... Cô ghét mình đến lạ ! Ngày xưa, giá cô chăm chỉ quan sát mẹ làm thì đâu đến nỗi vụng thối thế này...

Một quả bóng lăn vào chân cô, Phương ngạc nhiên nhìn ra xa... Một cậu bé chừng 8, 9 tuổi đang đứng ngó lom lom cô. Phương bỏ chiếc váy vào chậu, rồi cúi xuống nhặt bóng lên.. Cô nói với đứa bé :

— Quả bóng này của em hả? Chơi có một mình thôi sao?

Cậu bé gật đầu nhưng không có ý định lại gần để lấy bóng. Phương thấy ngứa ngáy chân tay quá... Cũng lâu rồi chưa được chơi cùng bóng, cái cảm giác lâng lâng thật hạnh phúc... Cô tung bóng lên và giơ chân đá... Quả bóng lăn dài trên bãi cỏ. Phương lộn ba vòng, tay cầm bóng... Bóng được tung lên tung xuống nhịp nhàng theo sự uốn lượn của thân hình Tổ Phương... Đứa bé reo lên khi Phương xoay hai vòng trên không theo trái bóng, rồi đá mạnh... Tiếng reo của đứa trẻ làm cho Paul giật mình. Anh đang nằm dài trên đỉnh đồi cách đó không xa để suy nghĩ về mọi chuyện, về Eliza... Anh ngồi dậy nhìn về phía có tiếng reo... Cô gái buổi sáng với quả bóng làm anh sững sờ... Cô bé đó chơi với bóng như làm ảo thuật, thân hình mềm dẻo như đang múa... Ngay lập tức anh bị cuốn vào điệu múa bóng của Tổ Phương... anh nhìn say mê...

Phương dừng lại làm cậu bé cụt hứng và làm cho cả Paul cũng thấy tiếc... Phương cười :

— Em xem, chị còn cả đồng đồ chưa phơi... Chị bỏ bể là có chuyện đấy !

Cậu bé kỳ kèo :

- Thôi mà chị... Chơi chút thôi.. Chị chơi bóng đẹp chưa từng thấy.. Làm ơn đi mà...

Phương đưa bóng cho cậu bé , lắc nhẹ đầu :

— Lẽ ra là... nhưng thôi, giúp chị phơi đồ... rồi chị em mình cùng chơi. Ok?

Cậu bé nhất trí ngay, cả hai bắt tay vào phơi đồ. Nhờ có sự giúp đỡ của cậu ta, công việc có vẻ nhanh hơn... Cậu bé khoe

— Chị Barbara của em giỏi làm hơn chị nhiều... Nhưng chị lại vui tính và biết chơi bóng... Barbara chẳng bao giờ động đến bóng cả ! Còn cảm em chơi nữa!

— Vậy em là em trai của chị Barbara à?

— Vâng, em là Barry...

Phương cười... Barry cũng cười lại.. Hai chị em đuổi nhau trên bãi cỏ, cười vang cả một góc vườn...Paul lạ lùng khi nhận ra nhưng nét lạ lùng mà những cô bạn anh chưa một ai có... Ban sáng anh thấy một cô gái xa cách, thờ ơ nhưng rất tự chủ, bây giờ anh lại thấy một cô bé con nghịch ngợm , thơ ngây.. Khi cô ta chơi với bóng, ở cô ta toát lên vẻ quyến rũ của một cô gái đẹp dịu dàng... Những cô gái quanh anh không có nhiều vẻ mặt như thế...trừ có Eliza, nhưng... cách thể hiện của cô kiểu cách quá khiến anh cảm thấy mệt mỏi... Đúng là cảm giác mệt mỏi này...

Bữa sáng hôm sau, Phương mang cả hai khay đồ ăn lên... Cô ngồi xuống một bàn nhỏ ở góc phòng, và chuẩn bị ăn thì có tiếng hét từ điện thoại vọng ra :

_ Tôi hết chịu nổi anh rồi ! Suốt ngày làm việc , anh có quan tâm gì đến tôi đâu...

Paul điềm đạm mặc dù trông anh như sắp đập phá một cái gì đó :

_ Eliza , em nên về đi... Chúng ta đâu cần phải như vậy? Em định đi chơi với anh ta đấy à?

_ Đúng...

_ Vậy được thôi. Coi như em đã lựa chọn... Chào em !

Paul đặt máy xuống, bực tức. Và anh càng giận hơn khi thấy Phương ngồi đó, vẻ như không nghe gì... Anh quát :

_ Ai bảo cô được phép ăn cùng với chủ?

Phương nhếch môi lạnh lùng :

- Đừng giận cá chém thớt... Tôi đâu có ăn cùng bàn với ông, cũng không ăn cùng đồ ăn nữa... Paul ngồi xuống ghế, im lặng không muốn nói nữa... Ngó xuống khay đồ ăn, anh chán nản... Coi như chuyện anh và Eliza đã chấm dứt, anh không hối tiếc sự chia tay này, nhưng vẫn có gì đó luyến lưu... Anh đã bỏ biết bao công sức để duy trì một mối quan hệ nghiêm túc... Vậy mà, cuối cùng Eliza cũng chẳng hiểu anh... mà cũng chẳng ai hiểu anh cả...

Phương thần nhiên bẻ lát mỳ ra, chấm vào bát súp... Ăn một cách uể oải, Phương coi như không có Paul ở bên cạnh.. Anh nhìn cô, kinh ngạc... Đột nhiên anh hỏi :

_ Cô là người nước nào?

_ Châu á..

_ Cụ thể?

_ Việt Nam! _ Phương thờ ơ trả lời... Tại anh ta hỏi trống không nên cô cũng trả lời thế... Cũng chẳng có gì đáng sợ nữa... Trông dáng anh ta không phải là dạng tức mình vì những chuyện con con.. Phương chắc không bị đuổi việc vì nói... giống như chủ !

_ Cô năm nay bao nhiêu tuổi?

Phương gương mặt lên, cảnh giác :

- Ông hỏi làm gì?

_ Đừng gọi tôi là ông.. Tôi có 24 tuổi thôi, già gì đâu?

Phương hơi cười...

_ Dù gì tôi cũng chỉ là người làm, phải xưng hô vậy cho lễ phép...

_ Vậy thì xin mời ! Tôi không ép.

Phương lặng thinh... Cũng chẳng đáng tự hào gì khi che giấu mình trong cuộc sống của một cô người hầu nhỏ bé... " Nhưng biết sao được hả Phương? Mày chỉ tồn tại thôi... chứ đâu phải sống... Tất cả những gì mày có... đã theo gió bay đi còn đâu..." Mưa ngớt... thành phố lại tấp nập... Phương ngồi bất động dưới chân tượng lớn... Một vài tên nát rượu đến buông lời tâm xâm... Phương gần như tìm được vật để trút giận... Chúng bị dấn một trận, hoảng hồn... lẫn mất...

Một bà lão đi qua, im lặng nhìn Phương với đôi mắt thương cảm... Phương không nói gì, nhìn vô hồn vào một điểm... xa xăm.

__ Cháu gái... cháu không sao chứ?

__ Không có gì tệ hơn được nữa đâu ! __ Phương mấp máy môi...

Nhìn vẻ mặt trắng bệch của cô, bà lão lo sợ... Vốn là một người nhân hậu, bà không thể bỏ cô gái xa lạ này trong tình trạng nguy hiểm đến tính mạng... Bà lại gần, nhỏ nhẹ :

__ Cháu cần một chỗ để sưởi ấm... không sẽ cảm lạnh mà chết đấy !

Phương ngược nhìn lên, héo hắt :

__ Chết... Cháu muốn sống, bà ơi !

Ôm Phương vào lòng, bà rung mình vì tấm thân lạnh lẽo của Phương... Phương như lả đi... Gọi một chiếc tắc xi, bà lão đưa Phương về nhà mình... Giúp cô ủ ấm bằng chiếc chăn bông nhỏ, và cho cô ăn một bữa ăn đơn sơ, bà hài lòng khi thấy sắc mặt của cô khá hơn... Phương kể cho bà nghe chuyện mình đi tìm việc và mất việc ra sao... Bà cười đôn hậu :

__ Cứ yên tâm mà tỉnh dưỡng... Khi cháu khoẻ, cháu sẽ có một công việc !

Phương nhoeo cười... Cô nghĩ đến những ông Bụt bà Tiên trong truyện cổ tích , hiện lên giúp đỡ những người nghèo khổ, cô thế... Bà lão này cũng mang lại cho cô cảm giác ấy... Và cô không muốn nhắm mắt lại, sợ đó chỉ là một giấc mơ... Đã lâu lắm rồi... Phương chẳng giữ được cái gì trong tay mình cả... Sợ cũng là lẽ tất yếu thôi... Nhưng cơn buồn ngủ đã kéo sụp mi mắt cô xuống, trước khi chìm vào giấc ngủ, Phương lẩm nhảm :

__ Bà đừng biến mất nhé... Đừng biến mất...

Bà lão mỉm cười, sửa lại chiếc chăn cho Phương... Tội nghiệp cô gái nhỏ !

Thế là ngay sau đó bà gọi điện ột quản gia của một biệt thự lớn và đề nghị cho Phương một chỗ làm... Bà đưa Phương đến đó vào sáng hôm sau. Đi hết nửa ngày đường, hai bà cháu mới tới nơi... Đó là một biệt thự cổ nhưng lớn nằm giữa những lùm cây và thảo nguyên... Không khí trong lành ủa vào ***g ngược khiến Phương thấy nhẹ nhõm hơn nhiều ...

Bà quản gia tên là Brenda trạc 50 tuổi, cao gầy, gương mặt xương xương nhưng hiền hậu.... Nhìn Phương chăm chăm như đánh giá, rồi bà ra hiệu cho Phương đi theo. Phương không lạ lắm với kiểu kiến trúc ” tốn tiền ” này nhưng cô lại thấy ngạc nhiên vì ở đây toàn người làm mà không có gia chủ... Một cô gái trạc tuổi Phương, nhìn cô xăm soi khi cô vào bếp.

Bà Brenda nói :

__ Cô phụ với Barbara rửa bát đĩa nhé?

Phương hơi lắc đầu chán nản... trong đầu cô loé lên ý nghĩ sẽ phải rời đây sớm... Cô không quen rửa bát đĩa vì rất đoảng... Barbara nhìn cô, chờ đợi :

- Nào, rửa đi... Hay không biết tiếng Anh đấy?

__ Chị có thể... cho em việc khác được không? __ Phương đề nghị nhỏ nhẹ __ Em e...

__ Không rửa được? Thế cô đến đây làm gì, thưa tiểu thư?

Phương thấy tự ái khi Barbara châm chọc mình... Nhưng nhìn chồng bát đĩa cao ngều... cô cũng thấy choáng... Xắn tay áo lên, Phương thận trọng cầm một chiếc, chà nhẹ nhàng...

” XOảng ”

Barbara quay lại, kinh ngạc nhìn Phương... Phương hấp tấp thu dọn, bối rối nói :

- Trơn quá... Xin lỗi...

Lần này, Phương cầm thật chặt chiếc đĩa, cho dầu rửa vào, rồi chà nhẹ hơn... Cô rửa qua tất cả các đĩa, chồng chúng lên nhau, để tiếp tục rửa lần hai... Nhưng khổ nỗi, loáng quánh thế nào mà tay cô chạm nhẹ vào chồng đĩa còn đang có bọt nước rửa... Tiếng vỡ đĩa loảng xoảng như đạn liên thanh... bà Brenda và Barbara chỉ còn biết... lắc đầu...

Những ngày sau đó, người ta không cho cô rửa bát nữa mà bắt cô gọt khoai tây hay làm những việc linh tinh gì đó... Barbara thì không thể hiểu được sao lại có người đẽnh đoảng đến thế... Bà Brenda hay cầu nhàu nhưng không có ý định đuổi Phương... Bà biết hoàn cảnh của cô, và niềm tin vào tài nội trợ của con gái trong bà vẫn chưa hoàn toàn tắt đối với Phương... Cứ luyện dần dần, cô cũng sẽ quen việc thôi !

Và một ngày đen đủi với Phương đã đến, Đó là ngày cậu chủ _ theo lời bà quản gia nói _ sẽ dẫn một số bạn bè đến nghỉ hè ở đây... Nói là nghỉ thực ra là phải nhậu nhẹt hai ngày mà thôi , nên các gia nhân phải đón tiếp vô cùng trọng thể... không thì mất mặt cậu chủ mất... Barbara vào ngày hôm đó ăn mặc rất đẹp, cô ta đứng trước gương lâu tới 30 phút... chỉ để được đứng tiếp thức ăn cho cậu chủ và bạn bè của cậu ta... Phương thì chỉ muốn yên ổn , dù ở trong xó bếp cũng được...

Phương ngồi lì trong bếp mà không mó tay vào việc gì , cụ thể hơn là chẳng ai cho cô làm gì cả... Khi cậu chủ và bạn cậu ta đến, cô cũng không ra nghênh tiếp... bà quản gia nhìn cô, nghiêm khắc :

_ Phương sẽ là người tiếp thức ăn...

Phương kêu lên :

_ Cháu ạ? Sao không là chị Barbara?

Barbara cũng chen vào :

_ Cậu chủ quen với cháu hơn !

_ Trong nhà này ai cũng phải làm thì mới có tiền lương... Cả buổi Tổ Phương chỉ ngồi bây giờ phải đi làm!

Phương và Barbara cùng hậm hực... Nhưng cuối cùng, Phương cũng vẫn phải đẩy xe thức ăn ra phòng ăn... Tiếng cười nói làm cô sượng sùng... Cô cúi gằm mặt xuống tường như có ai đó sẽ nhận ra mình... Thật ra cũng chẳng ai quan tâm đến cô người hầu mới, mà chỉ tán ngẫu với nhau về thể thao... Phương để ý người ngồi đầu bàn ít nói cười hơn... Anh ta lơ đãng để đầu óc đi đâu đó, thi thoảng cười với cô gái bên cạnh khi cô ta ghé sang hỏi han... Phương đoán đó là cậu chủ của mình, và cố ra sức không để sự cố gì... Đưa từng món ăn đến từng người, Phương làm thận trọng... Đến lượt cậu chủ, cô cầm phải đĩa súp nóng nhất... Lúc đầu cô cố chịu, nhưng khi hạ đến ngang ngực anh ta thì ... cô buông vội ta ra theo phản xạ... Cậu chủ chỉ kịp hất đĩa súp ra và đứng bật dậy... Chiếc áo sơ mi lem luốc súp... Phương hoảng hốt, đứng im như tượng... Khách khứa cũng chỉ biết tròn mắt... Phương mất một lúc mới tỉnh trí, cô cúi gằm mặt :

- Xin lỗi... Tôi không cố ý đâu !

_ Cô là ai? _ anh ta giận dữ _ Barbara đâu? Thật hết chịu nổi?

Phương vội nói khẩn khoản :

_ Xin để tôi giặt lại áo cho ông... Tôi...

Anh ta nhìn Phương một cái, rồi quay ra với đám khách :

_ Xin lỗi các bạn nhé... Hãy dùng tự nhiên... nào , cô lên phòng tôi ngay...

Phương lồm lũi đi theo cậu chủ, lòng buồn vô hạn...

Cậu chủ thay áo xong, vắt cái xoạch vào cô :

_ Hãy giặt đi... Nếu có chuyện gì nữa thì... đừng trách tôi. Gọi Barbara đến tiếp thức ăn.

Phương lặng im, nhẩn nhục chịu đựng... Cô nuốt nước mắt vào trong , cầm chiếc áo đi xuống bếp... Tiếng cười đùa rộ lên, khiến Phương đỏ mặt...

Tổ Phương bắn khoăn với chiếc áo đó... Có nên ngâm nó vào nước ấm trước rồi cho vào máy giặt không? Cô biết súp rất khó giặt nhưng mẹ làm thế nào thì cô chịu... không nhớ nổi...

Tổ Phương vò đầu nghĩ. Có mỗi một chiếc áo thôi mà cũng phải nghĩ... Tội thật ! Mang danh là học sinh giỏi mà một việc con con vậy cũng phải nát óc... Phương bặm môi, quyết định theo ý nghĩ vừa rồi... Cô trải phẳng chiếc áo ra, dội nước 60 độ vào chính giữa chỗ bẩn. Chiếc áo xèo xèo... Phương nhìn lại, ôi thôi, chiếc áo đã nhăn nhúm lại như bị cháy... Phương vội ấn chiếc áo dưới vòi nước lạnh... nhưng lại như dầu vào lửa, không thể làm phẳng chiếc áo lại được nữa... Cô hậm hực nhìn chiếc áo. Tim cô đập thình thịch... Hết đổ súp vào áo cậu chủ ngay trước mặt bạn bè, rồi lại làm hỏng chiếc áo... đẹp đẻ của anh ta... Trận này trăm phần trăm cô bị đuổi việc rồi...

Phương ngồi thừ ra đau khổ, bà quản gia đi vào, ngạc nhiên :

__ Đang làm gì thế?

Phương chỉ vào chiếc áo, buồn bã... bà Brenda sửng sốt :

__ Chiếc áo này là chiếc áo thử nghiệm đầu của công ty MC... Sao lại ra nông nỗi này?

__ Cháu đầu cổ ý? __ Phương phân bua __ Chẳng qua chúa nghĩ súp khó giặt thì... ngâm qua nước ấm trước khi...

__ Ngốc quá, cũng tùy vào loại vải chứ? Cậu chủ vốn là người điềm tĩnh nhưng chuyện này thảo nào cũng... nổi sung cho xem... Thôi, để đó đi, bác nhận cho !

Phương lắc nhẹ đầu :

__ Không, cháu làm cháu chịu !

Bà Brenda nhẹ nhàng ngồi cạnh Phương, nói như khuyên nhủ :

__ Bác đã hứa với bà bạn rồi mà... Chả lẽ cháu không có ý chí phấn đấu. Phải làm ở đây thì mới có thể quen việc... cháu hiểu không?

Phương gật đầu, lí nhí cảm ơn... Cô không nhìn thấy cái nhìn ầm ập của bà quản gia dành ỉn... Bà thật sự quan tâm tới cô, không muốn cô bơ vơ ngoài đời... Phương chỉ mãi lo nghĩ về chuyện cái áo, với bản khoản nửa muốn ở lại làm, nửa lại không muốn bà Brenda phải vạ lây...

Sáng hôm sau, Phương phải mang thức ăn lên cho cậu chủ. Thật đáng ghét ! Barbara thì mong mà không được, còn cô, ghét cay ghét đắng lại phải hứng chịu...

Trời chẳng chiều lòng người chút nào...

Phương gõ cửa.. Mất một lúc thì có tiếng nói vọng ra :

__ Vào đi !

Cô mang vào bên trong... Cậu chủ vẫn còn ngủ, mắt nhắm mắt mở trên giường. Anh ta nói :

__ Cô đặt trên bàn cho tôi !

Phương ngó mắt lên trần nhà, rồi không thấy mệnh lệnh gì thêm, cô len lén đi ra... Anh ta chợt gọi giật lại :

__ Thế cô không chờ tôi ăn xong rồi mang xuống à?

Phương tròn mắt ngạc nhiên vì thứ... thói quen tư sản đó. Ăn thôi cũng phải có người hầu ở bên cạnh ư? Nhưng cô cũng cúi đầu, giấu đi đôi mắt.. mĩa mai... nói nhỏ nhẹ :

__ Tôi còn phải xuống dưới đó nữa...

__ Barbara vẫn thương làm thế !

Phương ngẩng lên, mỉm cười :

__ Nhưng tôi không phải là Barbara thừa cậu chủ...

Cậu chủ hơi ngạc nhiên vì thái độ của Phương, song cũng nhún vai, lạnh nhạt :

__ Mệnh lệnh đó... Sáng nào cô cũng phải chờ... Còn chiếc áo thì sao?

Phương đang tức nghẹn cổ, nghe đến chiếc áo thì... xù xuống như bánh đa gặp nước...

Phương khẽ nhắm mắt lại, rồi mở ra, hướng ánh mắt hối lỗi về phía cậu chủ, nói nhẹ :

__ Tôi xin lỗi ! Tôi trót dùng nước 60 độ để giặt... không ngờ chiếc áo quần queo lại...

Cậu chủ vùng dậy, quắc mắt :

__ Sao? Hừ... Thật quá đáng...

Phương hơi lùi lại, nhưng do đã chuẩn bị tâm lý nên cô nói cứng cỏi :

__ Tôi không cố ý... Xin đừng đuổi việc tôi... Xin ông đừng...

__ Gọi tôi là Paul !

Phương hơi hăng :

- O... gì ạ?

Paul cười :

- Tôi không nói cô quá đáng đâu... Thật ra tôi đang nói người cung cấp vải cho công ty chúng tôi ... Hẳn bảo rằng loại vải tốt không có trong bất cứ trường hợp nào... Phải cảm ơn cô ấy chứ !

Phương thở phào nhẹ nhõm... Vậy mà cứ nơm nớp lo lắng không yên...

Paul bước ra từ phòng tắm, Phương vội quay đi... Cô không quen kiểu tự nhiên ... chết người này... Anh ta chỉ mặc có độc chiếc quần soóc thôi mà...

Paul ngồi xuống bàn ăn, hỏi :

__ Cô là người Châu á?

Phương gật nhẹ đầu.. Paul ngẩng lên :

__ Tên gì?

__ Tổ Phương.

Paul nheo mắt, không ngạc nhiên lắm vì thái độ của Phương... Về sau, không khí hoàn toàn im lặng.. Phương không muốn nói và Paul cũng vậy... cả hai đang theo đuổi những ý nghĩ riêng tư của mình...

Ăn xong đồ ăn sáng nguội ngắt, Phương lại phải bê một đồng quần áo ra phơi... Những bộ váy , đồ âu phục nặng trĩu, trĩu hết cả tay.. Phương loay hoay mãi mới phơi được một nửa... Cô ghét mình đến lạ ! Ngày xưa, giá cô chăm chỉ quan sát mẹ làm thì đâu đến nỗi vụng thối thế này...

Một quả bóng lăn vào chân cô, Phương ngạc nhiên nhìn ra xa... Một cậu bé chừng 8, 9 tuổi đang đứng ngó lom lom cô. Phương bỏ chiếc váy vào chậu, rồi cúi xuống nhặt bóng lên.. Cô nói với đứa bé :

12. Chương 12

__ Quả bóng này của em hả? Chơi có một mình thôi sao?

Cậu bé gật đầu nhưng không có ý định lại gần để lấy bóng. Phương thấy ngứa ngáy chân tay quá... Cũng lâu rồi chưa được chơi cùng bóng, cái cảm giác lâng lâng thật hạnh phúc... Cô tung bóng lên và giơ chân đá... Quả bóng lăn dài trên bãi cỏ. Phương lộn ba vòng, tay cầm bóng... Bóng được tâng lên tâng xuống nhịp nhàng theo sự uốn lượn của thân hình Tổ Phương... Đứa bé reo lên khi Phương xoay hai vòng trên không theo trái bóng, rồi đá mạnh... Tiếng reo của đứa trẻ làm cho Paul giật mình. Anh đang nằm dài trên đỉnh đồi cách đó không xa để suy nghĩ về mọi chuyện, về Eliza... Anh ngồi dậy nhìn về phía có tiếng reo... Cô gái

buổi sáng với quả bóng làm anh sững sờ... Cô bé đó chơi với bóng như làm ảo thuật, thân hình mềm dẻo như đang múa... Ngay lập tức anh bị cuốn vào điệu múa bóng của Tố Phương... anh nhìn say mê...

Phương dừng lại làm cậu bé cụt hứng và làm cho cả Paul cũng thấy tiếc... Phương cười :

— Em xem, chị còn cả đồng hồ chưa phơi... Chị bỏ bể là có chuyện đấy !

Cậu bé kỳ kèo :

- Thôi mà chị... Chơi chút thôi.. Chị chơi bóng đẹp chưa từng thấy.. Làm ơn đi mà...

Phương đưa bóng cho cậu bé , lắc nhẹ đầu :

— Lẽ ra là... nhưng thôi, giúp chị phơi đồ... rồi chị em mình cùng chơi. Ok?

Cậu bé nhất trí ngay, cả hai bắt tay vào phơi đồ. Nhờ có sự giúp đỡ của cậu ta, công việc có vẻ nhanh hơn... Cậu bé khỏe

— Chị Barbara của em giỏi làm hơn chị nhiều... Nhưng chị lại vui tính và biết chơi bóng... Barbara chẳng bao giờ động đến bóng cả ! Còn cấm em chơi nữa!

— Vậy em là em trai của chị Barbara à?

— Vâng, em là Barry...

Phương cười... Barry cũng cười lại.. Hai chị em đuổi nhau trên bãi cỏ, cười vang cả một góc vườn...Paul lạ lùng khi nhận ra những nét lạ lùng mà những cô bạn anh chưa một ai có... Ban sáng anh thấy một cô gái xa cách, thờ ơ nhưng rất tự chủ, bây giờ anh lại thấy một cô bé con nghịch ngợm , thơ ngây.. Khi cô ta chơi với bóng, ở cô ta toát lên vẻ quyến rũ của một cô gái đẹp dịu dàng... Những cô gái quanh anh không có nhiều vẻ mặt như thế...trừ có Eliza, nhưng... cách thể hiện của cô kiểu cách quá khiến anh cảm thấy mệt mỏi... Đúng là cảm giác mệt mỏi này...

Bữa sáng hôm sau, Phương mang cả hai khay đồ ăn lên... Cô ngồi xuống một bàn nhỏ ở góc phòng, và chuẩn bị ăn thì có tiếng hét từ điện thoại vọng ra :

— Tôi hết chịu nổi anh rồi ! Suốt ngày làm việc , anh có quan tâm gì đến tôi đâu...

Paul điềm đạm mặc dù trông anh như sắp đập phá một cái gì đó :

— Eliza , em nên về đi... Chúng ta đâu cần phải như vậy? Em định đi chơi với anh ta đấy à?

— Đúng...

— Vậy được thôi. Coi như em đã lựa chọn... Chào em !

Paul đặt máy xuống, bực tức. Và anh càng giận hơn khi thấy Phương ngồi đó, vẻ như không nghe gì... Anh quát :

— Ai bảo cô được phép ăn cùng với chủ?

Phương nhếch môi lạnh lùng :

- Đừng giận cá chém thớt... Tôi đâu có ăn cùng bàn với ông, cũng không ăn cùng đồ ăn nữa... Paul ngồi xuống ghế, im lặng không muốn nói nữa... Ngó xuống khay đồ ăn, anh chán nản... Coi như chuyện anh và Eliza đã chấm dứt, anh không hối tiếc sự chia tay này, nhưng vẫn có gì đó luyến lưu... Anh đã bỏ biết bao công sức để duy trì một mối quan hệ nghiêm túc... Vậy mà, cuối cùng Eliza cũng chẳng hiểu anh... mà cũng chẳng ai hiểu anh cả...

Phương thản nhiên bẻ lát mỳ ra, chấm vào bát súp... Ăn một cách uể oải, Phương coi như không có Paul ở bên cạnh.. Anh nhìn cô, kinh ngạc... Đột nhiên anh hỏi :

— Cô là người nước nào?

— Châu á..

— Cụ thể?

__ Việt Nam! __ Phương thờ ơ trả lời... Tại anh ta hỏi trống không nên cô cũng trả lời thế... Cũng chẳng có gì đáng sợ nữa... Trông dáng anh ta không phải là dạng tức mình vì những chuyện cỏn con.. Phương chắc không bị đuổi việc vì nói... giống như chủ !

__ Cô năm nay bao nhiêu tuổi?

Phương gương mặt lên, cảnh giác :

- Ông hỏi làm gì?

__ Đừng gọi tôi là ông.. Tôi có 24 tuổi thôi, già gì đâu?

Phương hơi cười...

__ Dù gì tôi cũng chỉ là người làm, phải xưng hô vậy cho lễ phép...

__ Vậy thì xin mời ! Tôi không ép.

Phương lặng thinh... Cũng chẳng đáng tự hào gì khi che giấu mình trong cuộc sống của một cô người hầu nhỏ bé... " Nhưng biết sao được hả Phương? Mày chỉ tồn tại thôi... chứ đâu phải sống... Tất cả những gì mày có... đã theo gió bay đi còn đâu..." Khi khách đã về hết, chỉ có Paul ngồi ăn một mình.. Barbara đứng bên cạnh tiếp thức ăn cho cậu chủ... Paul nói :

- Cô dọn ra một suất nữa đi !

__ Có khách ư? __ Barbara ngạc nhiên hỏi lại

__ Gọi Tổ Phương lên nhé ! __ Paul lạnh nhạt ra lệnh - Tôi muốn nói chuyện với cô bé ấy...

Dù ngạc nhiên nhưng Barbara cùng làm theo lời cậu chủ.... Phương thì không để đâu lo lắng... Chẳng lẽ những suy đoán của cô về cậu chủ này... hoàn toàn trái ngược?

Paul mỉm cười khi thấy Phương lơ ngơ đi vào :

__ Cô ngồi xuống đây ăn đi...

__ Nhưng người làm không được phép ngồi ăn cùng ông chủ... __ Phương cảnh giác __ Tôi...

__ Không sao, tôi cho phép mà.

Phương biết không thể từ chối, cô đành ngồi xuống theo lệnh. Paul thì nhẹ nhàng khoát tay :

__ Tôi thật muốn biết cô là người thế nào. Cô bao nhiêu tuổi, cô có học không? Tôi không có ẩn ý gì hết đâu... Đừng cảnh giác như thế !

Phương gỡ khăn ăn ra, hơi ghéech đầu lên, nhưng không nhìn Paul... Giọng cô xa xăm :

__ Nếu không hỏi thì tôi cũng sắp quên rồi... Thưa cậu chủ, tôi 17 tuổi, mới học lớp 11 thôi...

__ Thế sao nghỉ học?

Phương mỉm cười nhẹ... Tim hơi nhói lên một cái, nhưng không thấy nước mắt trào ra... đúng là đã hết nước mắt thật rồi...

__ Vì cần tiền!

Paul nhúm mày. Vẻ thần nhiên của Phương khiến anh ngạc nhiên nhiều hơn là bức bối thái độ thờ ơ của cô... Mới 17 tuổi đang học mà phải nghỉ... chắc chắn hoàn cảnh của cô ta không được bình thường... Và đột nhiên anh cảm thấy ray rứt với ý nghĩ tiếp theo của mình... Liệu có nên đề nghị thế? Nhưng đó có phải thật đâu?

Hít một hơi thật sâu, Paul cũng tỏ ra thần nhiên hỏi Phương :

__ Cô có muốn đi học tiếp không?

Phương một lần nữa ngẩng lên, chiếu đôi mắt sáng về phía Paul, tìm hiểu xem đó có phải là một câu hỏi nghiêm túc... Nhưng đôi mắt xanh của Paul thì lại trong veo, và rất thực lòng...

__ Tôi không biết ! __ Phương rè rặt __ Mà nếu có muốn cũng không được thưa cậu chủ... Xin đừng mĩa mai tôi.

__ Tôi không mĩa mai cô - Paul nghiêm giọng __ Tôi sẽ giúp cô học tiếp nếu cô muốn...

__ Ông ư?

__ Phải...Nhưng với một điều kiện !

Phương mỉm cười, im lặng chờ đợi.

__ Cô hãy chấp nhận làm... bạn gái trên danh nghĩa của tôi !

Phương sững người, đôi mắt lạc đi như không còn thấy gì... Trong đầu cô lướt nhanh những hình ảnh đã qua... vườn hồng rực rỡ dưới ánh nắng vàng, gương mặt Nhật Duy với ánh mắt trầm buồn... rồi hình ảnh mẹ với mong ước Phương được hạnh phúc... Đôi bàn tay đầm máu ấy với những gương mặt đáng căm thù... Phương không thể trả thù được nếu như chỉ là một cô người hầu nhỏ nhoi... Phải đứng ở trên à nhìn xuống, phán xét như một vị quan tòa.... Như vậy thì... Phương nhìn Paul... không thể từ chối được lời đề nghị của anh ta!

Phương cười lạnh nhạt :

__ Tôi đồng ý, nhưng phải thêm một vài điều kiện nữa...

__ Tất cả sẽ được ghi thành hợp đồng ...

Phương gạt đầu, cúi xuống tiếp tục ăn... Thức ăn trôi vào miệng như chỉ là một phản xạ phải ăn... để tồn tại...

Hợp đồng được soạn thảo, theo đó Phương sẽ được đi học tiếp, trở thành bạn gái Paul nhưng chỉ trên danh nghĩa... tức là Paul không thể có bất cứ hành động... âu yếm nào với Phương cả... Phương vẫn làm việc đều đặn, Barbara đã đối xử tốt hơn với và hay giúp đỡ cô... Barry càng ngày càng quẩn quýt lấy Phương, đòi Phương dạy bóng cho bằng được... Cậu ta sẵn sàng làm đỡ Phương... bất cứ việc gì để cô có thời gian rảnh nhiều hơn...

Paul đã về NewYork hơn một tháng nay. Cũng chẳng có khách khứa đến nữa, công việc nhàn hạ hẳn đi... Không một ai biết được bản hợp đồng ngầm giữa cô và Paul... thời hạn đến 5 năm liền... cũng dài nhưng Phương đoán sẽ chấm dứt sớm thôi... Anh ta có lẽ vì... thất tình nên tìm cách trả thù cô người yêu... nhí nhảnh nào đó. Khi cô ta trở về, mọi việc lại y như cũ... Hy vọng anh ta sẽ không chấm dứt việc chu cấp cho cô đi học !

Paul về sau thời gian vắng bóng và ra một lệnh làm cô chết sống :

__ Tối nay, cô hãy đi cùng tôi đến bữa tiệc mừng Eliza trở về..

Phương nuốt ực một cái, rồi lặng lẽ gạt đầu. Paul dường như không quan tâm đến vẻ khổ sở đầy cam chịu của cô, anh thần nhiên hỏi :

__ Cô có bộ váy dạ hội nào không?

Phương nghĩ đến bộ váy của dì Nhật Duy, nhưng chỉ nghĩ thôi chứ không có ý định mặc... Cô coi đó là vật kỷ niệm, không thể dùng được vì sẽ rất đau lòng nếu vì có gì đó nó rách... Cô đã chẳng còn gì nhiều về Nhật Duy nữa...

__ Tôi đã mua sẵn nên cô thử xem... nếu không vừa thì đi đổi, cũng vẫn còn kịp...

Phương lại gạt đầu, định bỏ đi, Paul nói với theo :

__ Cô nên trang điểm một chút!

Phương xoay người lại, thẳng thắn nói :

__ Mong ông đừng mang tôi ra làm trò đùa...

Paul cũng nhìn lại, nghiêm giọng :

— Hiện giờ tôi chẳng thích đùa chút nào cả!

Phương nhún vai, bước đi... Đó là một mệnh lệnh, không hơn không kém, Phương phải thực hiện khi đặt bút ký vào hợp đồng... Chỉ buồn là cô phải đối diện với nó quá sớm... Tối nay, chắc sẽ có chuyện đau lòng...mất thôi !

Nhìn vẻ mặt ỉu xiu của Phương , Barbara gặng hỏi. Phương thở dài :

— Cậu chủ muốn em cùng đi đến dự bữa tiệc nhà Eliza...

Barbara ngạc nhiên, Phương kể sơ qua về cái hợp đồng bất bình thường kia, kỳ lạ là ngay sau đó Barbara không còn ngạc nhiên nữa... CÔ quay sang an ủi Phương — Cậu chủ luôn là người nghĩ về lợi ích của mình , nếu cậu chủ làm vậy thì có nguyên nhân sâu xa hơn nhiều chuyện trả thù tình yêu đó... Nhưng em cần đi học đúng không? Vậy thì hãy làm vậy đi... Chị biết Paul yêu Elza lắm, không thể bỏ được đâu.... Em đừng lo... Bây giờ lên coi... váy áo nào ! Em phải rực rỡ... hơn cả Eliza!

Phương hơi cười. Sự nhiệt tình của Barbara khiến cô cũng nguôi ngoai dần... Cô cùng Barbara lên thử váy, không ngờ chiếc váy lại hợp với cô như thế.. Vẻ giản dị thanh thoát của nó như bừng sáng lên dưới ánh sáng nhẹ nhàng... Barbara mỉm cười :

— Em là một cô gái tuyệt vời, Phương ạ !

Paul gõ cửa phòng Phương một cách sốt ruột. Mất mười phút sau Phương mới ra... Paul đứng sững người vì bất ngờ... Phương hơi cười, cô bước chân lên trước... Paul lững thững theo sau, không hiểu trong đầu mình đang tồn tại những ý nghĩ quỷ quái gì... Chiếc váy trắng phía trước phấp phới dịu dàng theo từng bước chân nhẹ của Phương... Nét đẹp Á Đông ấy thật cuốn hút... kỳ diệu !

Paul dừng xe trước một tòa nhà lớn... bên trong sân đã chật ních xe. Paul giải thích :

—Đó là bạn bè tôi, chắc họ đã đến đông đủ.

Paul đưa tay ra, Phương lóng ngóng để tay mình trên cánh tay anh... Hai người làm khẽ nghiêng mình chào đón... Bên trong thật lộng lẫy và cao sang... Ánh đèn từ những chiếc đèn chùm phía trên tỏa xuống lung linh huyền ảo... Mọi người cúi đầu chào kính cẩn, không có một tình bạn nào được thể hiện cả... Paul cũng không cười đáp lại họ...

Một vài người hỏi Paul :

— Ai vậy?

Paul tươi cười :

— Bạn gái !

— Còn Eliza?

— À... chúng tôi chia tay nhau rồi !

Lời nói của Paul chẳng có giá trị nào khi Eliza xuất hiện... Cô ta là một cô gái cực kỳ quyến rũ...Nét đẹp phóng khoáng Mỹ toát ra từng nếp gấp của chiếc váy đồ rực... Eliza chào Paul một cách dừng dưng rồi cặp tay với một người khác bỏ đi. Chàng trai kia hôn Eliza một cách đắc thắng... Paul chỉ nhếch môi, nhìn theo vẻ thản nhiên...

Một vài người bạn trêu đùa, không tin Phương là người yêu của Paul... Và để chứng minh, Paul bỗng nhiên kéo Phương vào sát mình, Phương đoán anh định làm gì, nên cô cự lại, quay đi. Paul giữ cô lại, nhìn cô như ra lệnh. Phương dứt tay mình ra khỏi tay Paul, nói khê :

— Tôi không làm nổi đâu!

Nói rồi cô chạy vụt đi.. Paul như trời trồng đứng nhìn theo...

Phương chạy nhanh trên đường, được một quãng cô dừng lại thở dốc... Mặc kệ như thế nào chẳng nữa... cô cũng không đủ can đảm để phản bội Duy... Tim Phương nhói đau, quay lại nhìn tòa nhà như nhìn một địa

ngực... Phương ngồi thụp xuống thăm cỏ ven đường...Người đã ướt vì sương xuống nhiều, gió lạnh thấm vào tận hồn...Phương co người lại... Không bao giờ quay trở lại đây nữa , Duy ơi!

Một cảm giác ấm nóng tràn vào người cô. Phương ngạc nhiên nhìn lên... Paul đang khoác chiếc áo ngoài cuff anh lên người Phương... Anh cười, ngồi xuống bên cạnh... Phương hơi nhích ra, giọng buồn nhưng dứt khoát :

_ Tôi không thể vào đó nữa đâu...

_ Xin lỗi vì tôi đã cư xử như vậy....

Phương ngược nhìn lên bầu trời... Trời không trăng nhưng nhiều sao... Không biết ngôi sao nào là của Duy nữa...Duy tổn thương đến mức nào nhỉ?

Paul thì thầm :

_ Tôi và Eliza gặp nhau tại NewYork.. Cô ấy là một cô gái gợi cảm và mạnh mẽ... Tôi đã không cưỡng lại sức hút từ cô ấy, từ tính cách bất cần của cô ấy... Càng khó khăn tôi càng muốn chinh phục bằng được... Nhưng cô ấy càng ngày càng tự phụ kiêu ngạo... Coi công việc của tôi không quan trọng bằng những bữa tiệc, chuyến picnic của cô ấy... Tôi mệt mỏi rất nhiều vì những lời cần nhằn, vì những chênh lệch mà chúng tôi không tài nào bù đắp được...

Phương hơi quay lại, kinh ngạc khi thấy đôi mắt Paul buồn rười rượi... Chấm dứt mối tình này, có lẽ anh cũng đau lòng lắm... Nhưng liệu có giống như cô?

_ Tôi muốn đi học nên mới đồng ý với anh... quả thực thì cũng có hơi quá với chị ấy.. Tôi thấy trong mắt chị ấy vẫn có gì đó u buồn...

- Tôi không muốn níu kéo những gì đã không còn là của mình! _ Paul nhẹ nhàng _Hãy cho tôi biết... vì sao lại đồng ý như vậy?

Phương thở dài, lòng hiu hắt một nỗi buồn :

_ Vì muốn trả thù... Vì muốn được thành đạt để.. đập lên những kẻ đã cướp mẹ của tôi đi, cướp hết tất cả cuộc sống của tôi...

Paul lặng thinh, anh thấy ánh mắt cương quyết của Phương... LÒNG của cô ấy đang sục sôi một ý chí quyết liệt... Người con gái mong manh này, chắc đã phải chịu những nỗi đau... của cả một đời.. Gương mặt cô không khi nào có được một nụ cười trọn vẹn, ánh mắt cô không khi nào có một cái nhìn trong veo... Thật độc ác khi để lại vết thương trên tấm lòng trong sáng của một cô bé con nhỏ bé này...

Paul cúi xuống, suy nghĩ... Mái tóc vàng óng rủ xuống những sợi tóc như ánh mắt trời... Phương nói khẽ ;

_ Tôi muốn về , ở đây lạnh quá !

_ Ừ ! Tôi cũng vậy !

Paul giúp Phương đứng dậy, cả hai đi về phía ô tô... Phương tự nhiên muốn khóc, từ khi nói được ra những suy nghĩ hận thù như vậy cô thấy mình yếu đuối đi nhiều... Trên bầu trời, phía rất xa, một ngôi sao lẻ loi đang cố chiếu sáng... Phương bất giác nhìn lên... rùng mình vì cảm thấy ấm áp hẳn lên... Ánh sao nhấp nháy... đầy yêu thương ! ” Đừng khóc Phương ơi!”...

Henry đến tận phòng tiếp tân để dò hỏi và biết được Phương đã mua thêm vé đi Philadenphia... Cậu đáp máy bay đến đó và dành rất nhiều thời gian tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng Phương đâu... Henry gần như phát điên lên, cậu về nhà quậy tung bừa làm ông bố khiếp đảm... Nhưng cũng có ích gì... Tất cả đã xảy ra, không còn cứu vãn được... Henry chỉ có thể hối hận thay cho bố mình chứ không thể... đi tố cáo được... Phương cũng đã biến mất như chưa từng tồn tại... Liệu có chuyện gì xảy ra không? Liệu cô có tồn tại được?...

Duy cũng biết được sự thất bại của Henry nhờ sự thông báo thường xuyên của Tony... Gần như nguyên mấy tháng hè, DUY đến sống ở biệt thự Hoa Hồng, chỉ khi đi học mới rời đó... Mệt mỏi và lo lắng, Duy kiệt sức hẳn, ốm dần dặt suốt...Ông Hoàng thì đã quyết định không giục già gì Duy nữa, cứ để chuyện làm quen từ từ... Thời gian còn nhiều , cú sốc của cô gái kia cũng cần được lắng lại...

Mùa hè năm đó không một ai vui... Gia đình thầy Minh không còn được như trước nữa, cuộc sống vợ chồng nặng nề u ám... Nhiều đêm cô Nguyên phải khóc âm thầm vì thương mình, thương đứa con trong bụng... Cái chết của Hiền Lan, sự ra đi của Tổ Phương, là một cú đấm đánh vào tâm hồn nhân hậu và đầy trách nhiệm của ông MINH... Đó là một sự ám ảnh, không có gì xóa nhòa được...

Những ngày tháng u buồn cứ kéo đi dằng dặc, nhiều người khóc lặng, nhiều người chìm sâu vào nỗi nhớ ngút ngàn... Nhưng cuộc sống vẫn cứ tiếp nối, từng lớp chồng lên nhau... như những con sóng xô bờ... Phải cố gắng vượt qua những bất hạnh để có thể sống tốt hơn ! Bà Brenda theo lời của Paul đến xin nhập học cho Phương... Với bản thành tích của lớp 11, Phương tự nhiên thành sự phụ của Barry... Paul từ buổi tiệc nhà Eliza đã thay đổi hoàn toàn suy nghĩ về Phương, anh thông cảm với cô hơn rất nhiều... Anh ít về nhưng hay gửi những món quà nho nhỏ cho cô, hỏi thăm việc nhập học của cô đến đâu... Không biết từ lúc nào, sự thân tình của anh đã xóa đi khoảng cách xa lạ giữa anh và cô. Phương không còn cảnh giác với anh nữa... Cô coi anh như một người anh trai, chia sẻ những suy nghĩ lạ lùng của cô về cuộc sống... Hợp đồng giữa anh và cô hình như không còn tồn tại nữa...

Khi đến trường, Phương chỉ ngồi nguyên một chỗ, xa cách với tất cả... Vẻ lạnh lùng của cô là một Ngưỡng ngăn mọi người lại, xì xào bàn tán mãi rồi cũng thôi... Buổi học kết thúc là lúc cô phóng ra ngoài hết tốc lực, bỏ mặc những cái nhìn... ghét bỏ dành ỉnh...

Lợi dụng cách ra khỏi lớp như đạn bay của Phương, một vài đứa đứng chắn đường gây sự... Phương... vô tình đâm vào một con nhỏ. Nói là nhỏ chứ thật ra nó to gấp... đôi Phương... Cô chơi với ngã... Sách tung toé trên sàn hành lang. Cô vội cúi xuống nhặt thì con bé đó đã đặt bàn chân hộ pháp lên tay cô. Phương ngẩng đầu lên. Gương mặt con bé xấu xí, hai má phụng phịu, còn đôi mắt xécher ngược lên đe dọa... Phương lạnh lùng... đề nghị :

- Xin bạn hãy nhắc bàn chân xinh đẹp của bạn ra khỏi tay tôi !

Nó hất hàm :

__ Sao tao phải bỏ? Đâm vào tao mà không xin lỗi mà còn hách dịch !

Phương rút mạnh tay ra và đứng dậy , con bé chơi với lùi lại... Đằng sau con bé có thêm một vài đứa như nó nữa... Cô biết con nhỏ này chính là thủ lĩnh của mấy đứa kia, muốn cho êm chuyện Phương hạ mình :

__ Được ! Vậy tôi xin lỗi... Bây giờ tránh ra đi !

Con bé quay lại nhìn lũ bạn, cười như thể đang chứng kiến một chuyện hay ho lắm :

__ Chúng mày xem, con một sách kiêu kỳ này...xin lỗi tội mình này... Nó xin lỗi như ném từ vào mặt tao ấy... Nó muốn ném... đòn đây !

Phương lừ mắt, gần giọng :

__ Các người đừng lên mặt dạy đời... Tôi xin lỗi vậy là khá lắm rồi, biết điều thì tránh ra đi !

Con nhỏ bất ngờ túm lấy cổ áo của Phương, đe dọa :

__ Mày chưa nghe danh tao?

__ Buông ra đi ! __ Phương nói như ra lệnh...

Con bé đưa nắm đấm lên không trung, nhưng có một tiếng nói lớn làm nó khựng lại : __ Dừng tay lại đi !

Nó quay ra, rồi buông tay khi thấy một thằng con trai đang ngậm điều thuốc lá... Người thằng này cao lêu khêu, gầy gò... đến sợ... Trông gương mặt nó bơ phờ nhưng đôi mắt lại tinh ranh hơn cả người bình thường...

__ Jim.. sao mày lại bênh con bé này?

Jim cười nhạt, kéo Tổ Phương về phía mình... Con nhỏ đó tức lắm, mặt đỏ au lên... Jim nói :

__ Tao thích nó... Nó bây giờ là của tao, cấm chúng mày động vào !

Phương hơi lách người ta , phản ứng lạnh lùng :

__ Đừng có điên!

Jim giật mạnh tay Phương, cô chơi với ngã về phía những chiếc tủ... Jim chống hai tay vào mặt tủ, mặt đối mặt với Phương... Phương nhếch môi, yên lặng chờ đợi xem hắn định làm gì...

— Ổ im đây... Tôi đã cứu cô ra khỏi vụ xô xát bất lợi... Vậy phải trả công chứ?

Mấy con nhỏ kia cười lên... đắc chí. Phương ném cái nhìn khinh bỉ vào Jim :

— Tôi không nhờ cậy ai cả... Đừng đục nước béo cò !

Jim vẫn cười, hắn ta thì thầm :

— Không trả cũng không được à... Anh ra điều kiện nhé... Một nụ hôn?

— Không.

Tay Jim bám chặt vào bả vai Phương khiến nó đau nhói... Hắn dần dí cái mặt bơ phờ của nó về phía Phương... Cô chuẩn bị co chân lên thì...

— Jim, thôi ngay đi !

Giọng nói đó là của một con bé có mái tóc đỏ hoe, khuôn mặt tròn và ánh mắt sắc như... dao. Jim bỏ tay ra, nhún vai, rồi nói :

— KHÔNG liên quan đến mày, Sophia ạ !

Sophia lao đến, hắn vội né người như tránh... Rồi trước đôi mắt đe dọa toé lửa của Sophia, hắn quay lưng bỏ đi sau khi buông câu chữ thề ... Sophia quát lên với mấy đứa còn đứng lơ ngơ ở đó :

— Chúng mày dám động vào Tổ Phương nữa xem... Đừng trách tao không báo trước đấy nhé! Bây giờ thì rút đi...

Tất cả đều lui hết, chỉ còn Phương và cô bạn dửng dưng. Phương mỉm cười :

— Cảm ơn cậu, Sophia !

Sophia ngáy ra, rồi nhẹ nhàng nói :

— Cậu cười đẹp thế này mà không chịu cười gì cả.. Phí quá!

Phương hơi lắc đầu, Sophia giống Jalet không ngờ... Con bé nắm tay Phương kéo xuống dưới... Cô bảo từ nay Phương sẽ không bị lo bắt nạt nữa, Sophia đe dọa rồi mà... Phương âm ừ... Chẳng phải vì sợ mà vì cô không muốn bị chú ý thôi... Có thể.. nguy hiểm vẫn rình rập ngoài kia...

Phương lang thang trong công viên chưa muốn về. Về cũng chẳng có gì để làm.. Mang danh nghĩa là một người làm công nhưng bác Brenda và Barbara tranh hết việc. Cô chỉ lo ăn, học, chơi với Barry mà thôi... Phương thấy áy náy nhiều, Paul hay trêu chọc là để cho những chiếc đĩa yên... Cũng là một cách giúp người khác của Phương chẳng?

Phương dừng lại trước một con sông ... Nước trôi lững lờ, xanh ngắt... Không có gió như lá cây xao động. Dòng sông ngày trước Nhật Duy trao chiếc vòng cùng với tình yêu của cậu cho Phương có nắng, có gió và... dòng sông chảy xiết hơn thế này...

Phương ngồi xuống vệ cỏ... Giá mà khi cô quay sang bên trái hoặc bên phải thì cô nhìn thấy Nhật Duy... Giá mà cô được nghe tiếng Nhật Duy cười dù chỉ là những nụ cười buồn, cười xa vắng... Giá mà ngày xưa cô biết trân trọng những ngày tháng bên Duy, bên bạn bè thì giờ đây phải ngồi hối tiếc... Giá mà... bao nhiêu giá mà đều trở thành vô nghĩa... Bản thân cô giờ cũng chỉ tồn tại như một cái bóng đau khổ... Cái bóng có thể tắt bất cứ lúc nào khi có cơn gió lớn thổi qua... Nhưng mẹ dạy phải kiên cường mà sống. Đó là cuộc đời của cô, cô phải lặn lội để giữ nó thôi... Chỉ có vươn lên con người mới không hèn kém... Mẹ cũng đã từng bảo tình cảm dù đổ rục đến đâu thì cũng bị thời gian phủ dày... Phải biết chôn vùi những gì không thể với tới trong cuộc đấu tranh sinh tồn này... Mãi mãi, Nhật Duy là ngôi sao trên bầu trời... còn Phương, không thể theo lên đó được, gánh nặng cuộc sống và mối thù dai dẳng níu giữ chân Phương, không thể thoát được...

— Phương... Tổ Phương?

Phương quay phắt lại, đằng xa Henry vừa chạy lại gần, vừa hét to.. Phương khoát vội cặp lên vai, vùng chạy. Phương chạy miết mà giọng Henry vẫn còn đuổi theo :

__ Đừng chạy Phương ơi... Phương !

Phương chui vào một bụi cây, lòng lo sợ... Lúc đó Henry vừa chạy đến, cậu nhìn quanh quất , nhưng chỉ thấy một cô gái đang chăm chú ngồi đọc sách... Cậu hấp tấp hỏi :

__ Bạn ơi... ình hỏi chút !

Cô gái ngẩng lên, đôi mắt tò mò :

__ Bạn có thấy một cô gái tóc chấm vai chạy qua đây không?

Cô gái lắc nhẹ đầu, mắt hấp háy vui... Tony vừa chạy lại, giữ chặt tay bạn :

__ Cậu điên à? Làm gì có Phương ở đây? Lúc nào cũng nghĩ đến bạn ấy nên nhìn gà hóa cuốc hả?

Henry nhú mày :

__ Đó đúng là Tố Phương... Tớ nhìn thấy cô ấy ngồi bên bờ sông, khi tớ gọi cô ấy chạy mất , chạy đến đây này...

Tony hơi đẩy vai bạn, kêu lên trong.. lo lắng :

__ Henry ơi là Henry, nếu Phương trốn mọi người thì cô ấy không ngồi ở đây đâu... Bạn ấy thừa biết tội mình có thể đi tìm bạn ấy bất cứ lúc nào mà... Cậu đã lục tung tất cả ngõ ngách nơi đây rồi còn gì... Thôi, hãy quay lại với bài giảng ngoại khóa đi nào...

Henry vẫn ngoái lại nhìn dù bị đẩy đi... Rõ ràng đó là Phương.. cô ấy chạy trốn mình... chạy trốn tất cả!

Đợi bóng hai người bạn đi khuất, Phương chui ra khỏi lùm cây... Nhìn lại phía xa đó một lần nữa, Phương tưởng tượng ra nụ cười của bạn bè mình... Thế là đủ lắm rồi, Phương không đủ sức để đối diện với quá khứ hãi hùng đó nữa.. Cần thời gian , Henry à, nhiều thời gian lắm... Gặp nhau chỉ làm buồn lòng nhau mà thôi ! Duy cùng Uyên đến trường từ sớm để chuẩn bị cho lễ khai giảng... Năm nay là năm cuối cấp của Duy, nhưng cậu không cảm thấy vui vẻ chút nào... Uyên đi bên cạnh Duy, thờ dài... Duy cũng không phản ứng... Ngày trước, chỉ cần nghe thấy cô chồm có ý định buồn bã thôi là đã được anh quan tâm rồi... Phương đi, mang theo cả tâm hồn của anh đi mất... Duy chỉ còn là một cái xác hao gầy... Anh ít cười đi hử, lạnh lùng , thờ ơ hơn nhiều... Những gì không liên quan anh, anh không để ý, còn liên quan thì cũng thờ ơ lạnh nhạt... Cô Nhung thương con, nhưng quá bận nên đành để Duy một mình trong Biệt thự Hoa Hồng, với hy vọng mong manh về một sự quên lãng...

Duy hờ hững lại Uyên khi cô tạm biệt cậu để lên lớp... Cậu biết ánh mắt trách móc của Uyên, nhưng mặc kệ... Mệt mỏi lắm rồi... chán nản lắm rồi !

Phương Doanh gặp Duy, lại buông câu thờ dài ngao ngán. Duy cũng mặc kệ, cậu hỏi cho có chuyện :

__ Lớp mình đã hoàn thành xong tất cả nhiệm vụ của ngày hôm nay chưa?

__ Xong rồi ! __ Doanh trả lời với vẻ trách móc

Duy hơi cười :

__ Thế thì tốt quá... Cảm ơn cậu !

Muốn bỏ qua lễ khai giảng để tìm một chỗ yên tĩnh mà không thể được, Duy đem bộ mặt như... đá lạnh lên phát biểu thay mặt học sinh toàn trường... Rồi sau đó, cậu lặng lẽ bỏ về lớp... Hành lang vắng lặng, và lạnh lẽo quá chừng... Ngày trước , cũng hành lang này... Phương chạy như bay, cười nghịch ngợm... Không gian lúc ấy thật sự ấm áp và bùng sáng...

Duy không để ý một nữ sinh từ ngõ quẹo của tầng hai lao đến và tất nhiên, đâm sầm vào cậu... Cô bé ngã nhoài về sau, cặp sách bị hất văng ra xa... Duy cúi xuống nhặt, đưa cho cô bé... Gương mặt cô đỏ au khi lồm cồm đứng dậy...

Duy nhìn lướt qua khi buông lời xin lỗi hững hờ :

__ Xin lỗi bạn nhé !

Cô gái lắc đầu nguây nguây :

__ Không sao... Lỗi tại mình mà... Mình phải xin lỗi mới đúng...

Duy không nói gì. Đứng im đợi xem cô ta có bị đau không, nhưng cô bé đó đứng im... Duy thở hắt ra, nói :

__ Vậy thì... chào bạn !

Duy bước đi mà không nghe thấy lời chào lí nhí của cô gái... Phía sau, có tiếng chân người chạy đến và giọng nói con gái trong vắt :

__ Tổ Phương... có sao không?

Như một luồng điện chạy vào tim, Duy quay lại, vừa hay, cô bé đó cũng nhìn ra. Mặt cô đỏ ửng lên khi bắt gặp ánh mắt nửa ngạc nhiên, nửa thiết tha của Duy... Duy đang cố tìm xem Tổ Phương là ai trong đám con gái kia... nhưng chỉ là vô vọng... Những gương mặt xa lạ đó, đánh mạnh vào lý trí của Duy, cậu nhún vai, đi nhanh...

Hai tiết học đầu tiên của năm học, thầy giáo giảng bài như đọc Kinh.... Duy không tập trung được gì cả... Đã thế, chờ mãi mà Thực Uyên không lấy xe... Duy phát cáu... Một lúc lâu sau, Uyên mới ra, nụ cười tươi trên môi, cô đang khoát tay với một cô bé nào đó... Duy quay đi, ngày hôm nay thật là tệ !

__ Anh Duy ơi... Em xin lỗi vì ra muộn !

Duy thở dài, cậu cũng thật đáng trách khi giận dữ với Uyên... Duy nhìn lại, và nạt gặp ánh mắt của cô gái đi bên cạnh Uyên... Cô bé đó cười, cúi xuống như e thẹn...

Uyên vẫn tươi cười chỉ vào cô bé đó, giới thiệu :

__ Anh Duy... đây là bạn mới của em. Bạn ấy là Tổ Phương đấy, mới từ thành phố HCM chuyển ra...

Duy hơi ngạc nhiên, nhìn kỹ cô bé đó... Cùng mang tên với Tổ Phương mà hoàn toàn khác... Cô bé này có mái tóc dài tới ngang vai, xoăn và dày... Đôi mắt đen sâu hun hút... Nom có vẻ hiền hòa...

Tổ Phương nhỏ nhẹ :

__ Chào anh... Xin lỗi vì chuyện ban sáng!

__ Không sao đâu !

__ Hai Người đã quen nhau à? __ Uyên ngạc nhiên

Phương mỉm cười, mặt hơi đỏ :

__ Ban sáng mình vô ý đâm vào anh ấy ở hành lang...

Thực Uyên tự nhiên vỗ tay, reo lên :

- Chà, đúng là duyên trời !

Duy nhún vai không để ý, còn cô bé Phương thì cúi đầu e lệ... Mắt Uyên chợt sáng lên :

__ À, Tổ Phương không có xe về nhà nên... đi nhờ xe em... Nhưng sáng nay em chưa bơm xe... xe non hơi lắm, anh Duy...

Duy biết trò của Uyên, nhưng cũng chẳng muốn cô bẽ mặt nên quay sang Tổ Phương đang đứng buồn so, dịu dàng hẳn :

__ Phương lên xe anh đưa về...

__ Anh... không phiền chứ ạ?

Duy lắc đầu làm cô an tâm nói nhỏ nhẹ :

__ Vậy anh Duy chỉ cần đưa em đến đầu phố thôi... Em cảm ơn anh trước !

Duy lắc đầu... Khi cả định về thì Việt Hùng đi ra, gương mặt cậu ta tỏ rõ sự khó chịu, nhưng giọng nói thì vẫn ôn hòa :

— Nhật Duy , anh có thể nói chuyện với tôi một chút được không?

Thục Uyên nhíu mày, chặn ngay lại :

— Có việc gì thì để sau đi...

Việt Hùng nhún vai, không nói gì... Duy nhún vai :

— Được thôi! — Rồi cậu quay sang hai cô gái, nhỏ nhẹ — Hai em chờ anh chút!

Thục Uyên lo lắng nhìn Việt Hùng, nhưng cậu ta lờ đi... HÙNG lặng lẽ đi trước, Duy lơ đãng theo sau... Cả hai đứng ở ban công tầng 3... gió thổi mạnh, yên ắng tới mức chỉ còn nghe thấy tiếng gió.. Hùng yên lặng một lúc, rồi nhìn thẳng vào Duy, nhấn giọng :

— ANh có biết gì về Tố Phương không?

Nhật Duy im lặng, mắt nhướng lên như chưa hiểu rõ câu chuyện . Hùng tiếp tục :

- Ba tháng nay Tố Phương không nói chuyện với tôi ... Tôi biết Tố Phương đang khổ sở bên đó... Nhưng tôi không biết làm sao...

— Vì thế mà cậu hỏi tôi? — Duy ngắt ngang — Cậu nghĩ tôi có... điểm phúc hơn cậu sao?

Lời nói mang đậm vẻ giễu cợt của DUY khiến Hùng kinh ngạc... Cậu không nghĩ rằng Duy đang giễu cợt chính tình cảm của mình... chính con người mình... HÙNG đâm ra trách móc :

- Anh không làm gì mà ở đó nói vậy ư?

— Cậu biết tôi không làm gì? — Ánh mắt Duy loé lên một tia dữ dội, nhưng đau đớn — Đừng nói với tôi bằng cái giọng đó, và đừng bao giờ nói đến chuyện này nữa nghe chưa?

Hùng hơi lùi lại, vừa kinh ngạc vừa căm ghét... Đã từ lâu cậu ghen tỵ với Duy, nhưng bây giờ thì... thất vọng không để đâu cho hết... Duy xoay lưng bỏ đi, anns nản làm đôi vai cậu trĩu xuống... ” Làm thế nào hả Tố Phương? Làm thế nào để Duy thôi không nhớ Phương nữa đây?...”

13. Chương 13

Và Sophia trở thành người bạn duy nhất của Phương trong trường... Cô bé luôn rủ Phương đi dạo trong công viên, cùng vào chợ, cùng tán gẫu chuyện trên trời dưới biển... Sophia rất dễ tính, đến mức nhiều lúc Phương cũng ngạc nhiên nhưng dù sao, Phương cũng thấy đâu đó hình ảnh Jalet trong cô bạn nên Phương ra sức xây dựng tình bạn...

Vào đêm Noen , Sophia đến rủ Phương đi vào trung tâm thành phố xem hội chợ đêm. Barbara ái ngại không muốn Phương đi nhưng đành chịu. Phương bỏ ngoài tai lời kêu ca của chị, rời nhà khá sớm. CẢ hai sánh bước bên nhau đi dọc con đường sáng trưng ...loang loáng ướt.Khi đến cổng trường học, Sophia bỗng kéo tay Phương lại, chỉ vào một ô cửa trên toàn nhà, thì thầm :

— Lạ quá! Hôm nay là Giáng sinh làm gì có ai ở trong trường mà lại có ánh sáng thế nhỉ? Hay bọn trộm cắp gì?

Tố Phương cảnh giác :

— Tội mình đi gọi cảnh sát!

— Đừng... Chưa có chứng cứ gì thì cảnh sát không tin đâu, cậu đứng ngoài chờ tớ vào xem sao... Nếu tớ không ra thì hãy gọi...

Sophia định trèo qua cổng thì Phương kéo lại :

— Đừng vào, nguy hiểm lắm!

— Không thể chịu được, tớ phải vào xem sao... Cậu sợ thì về đi !

Biết không ngăn cản được Sophia, Phương đành theo cô vào bên trong... Cả hai cũng đến đây, chẳng lẽ lại để một đứa chịu nguy hiểm?

Lò dò lần bước trong bóng tối, cả hai chạy nhanh qua vườn trường, trèo qua cửa sổ vào bên trong... Sophia nắm chặt tay Phương như tìm sự gan dạ từ tình bạn. Ánh sáng chớp chờn phát ra từ phòng vệ sinh đã hồng của trường... Có tiếng lanh canh của kim loại va vào lớp gạch men ốp tường, cả tiếng rì rầm to nhỏ khiến cả hai đứa rùng mình...

Đến cửa vào, Sophia nói nhỏ :

— Chờ tớ nhé? Đứng im đây, nếu không thấy tớ ra thì chạy đi báo cảnh sát ngay... Đứng theo tớ hiểu không?

Phương muốn kéo Sophia lại nhưng cô đã quá liều lĩnh, xông thẳng vào trong... 5 phút, 10 Phút... trôi qua không thấy Sophia ra, Phương nghe dạ bồn chồn... Hình ảnh của cuộc chạy trốn cuối cùng của hai mẹ con như đang diễn ra trước mắt... Mẹ chết để cho cô sự sống, nếu bây giờ... chạy đi thì vẫn kịp... nhưng còn Sophia thì sao? Không được... Phương lao vào trong với một quyết tâm... Cô ấy là một người bạn tốt, lúc nào cũng sẵn sàng đứng ra bảo vệ cô... Không thể bỏ chạy một mình được!

Cô đi chậm về phía phòng có ánh sáng hắt ra. Lăn theo bờ tường, tay Phương chạm phải cái lạnh toát ra từ gạch men... Cô gọi nhỏ :

— Sophia... Sophia !

Không có động tĩnh. Phương hít một hơi để lấy can đảm, dùng chân đá bật cánh cửa ra, từ xa nhòm vào trong chỉ có mấy ngọn nến đang cháy dở... Yên tâm, Phương lò dò đi vào... Cô cúi xuống nhìn chiếc bồn rửa mặt hồng, tìm kiếm... Có vết cháy xém đen một vết dài trên mặt sứ trắng... Lẽ ra đây là bồn rửa mặt cũ thì phải có nhiều bụi, đằng này nó rất sạch sẽ như được sử dụng thường xuyên... Trong đầu Phương nảy lên một suy nghĩ nghi ngờ... Nhưng từ đằng sau... xuất hiện một bóng đen.. Phương quay phắt ra theo phản xạ , bóng đen đã nện một vật rắn vào đầu cô... Phương quy xuống, loang loáng trước mắt cô là một nụ cười quen thuộc...

Paul tắt tả đi vào để tránh cái rét và những bông tuyết ướt lạnh... Barbara vội máy bật to máy sưởi lên...Paul ngồi tựa lưng vào ghế, thở hắt ra toàn khói... Barbara đặt một tách cà phê nóng trước mặt anh, hỏi :

— Cậu chủ vừa đáp máy bay về hả? Bão tuyết vậy làm gì?

Paul cười :

— Đêm Noen mà Barbara...

— Ừm... Về còn cùng Tổ Phương đón Noen chứ!

Paul cười, vừa uống cà phê vừa đưa mắt nhìn xung quanh... Im ắng đến ngạc nhiên , anh hỏi :

— Thế Phương đâu? Cô ấy ngủ à?

Barbara thở dài :

— Ôi chào, bạn rủ đi chơi Noen rồi... Bão tuyết ập đến mà không biết đường về!

— Bạn à?

— Vâng...

— Bạn trai hả?

— Cậu ghen à? _ Barbara cười cười _ Sao lại lắc đầu... Nhìn cậu là em biết ngay... Tổ Phương làm gì có bạn, chỉ có duy nhất một đứa con gái... Nhưng em trông con bé đó gian lắm... Mỗi lần vào đây là nó cứ nhìn đủ thứ...

Paul hất mái tóc rũ xuống mắt lên, cất giọng trầm trầm :

- Cô đa nghi quá! Tôi lên phòng đây, bao giờ Tổ Phương về, cô báo cho tôi hay nhé?

— Vâng ạ !

Barbara tựa đầu vào thành ghế, mệt mỏi. Cả ngày lo làm việc, không được nghỉ ngơi gì, giờ chân tay lẫn đầu óc cứ đỡ đỡ cả.. Ngủ chút có hề gì?... Barbara nhắm mắt lại, chìm ngay vào giấc mộng Noen...

Phương được đánh thức bởi tiếng gió rít đập vào cửa sổ... Cô chợt quậy nhưng tay đã bị trói chặt... Phương nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua... Cô đã bị đánh vào đầu, nay vết thương đó vẫn còn đau nhưng nhức... Phương nhìn ra xung quanh... Vẫn khu nhà vệ sinh bỏ hoang ,lạnh lẽo và âm u đáng sợ... Phương tự hỏi Sophia đi đâu, nó có làm sao không... hay đã gặp chuyện gì nguy hiểm rồi?

Cửa mở, Phương nhướng mắt nhìn lên, tròn mắt ngạc nhiên... Sophia đứng trước mặt cô, thản nhiên và lạnh lặn.. Phương chợt hiểu ra tất cả, chua chát cả lòng... vậy mà cô đã ra sức xây dựng niềm tin...

Bên cạnh Sophia là Jim, hẳn ta cười khẩy, ngồi xuống đối diện Phương, nâng mặt cô lên, nói về khoái trá :

- Mày quả là dũng cảm... lại còn giàu niềm tin yêu và tinh thần cao thượng nữa...

Jim cười, Sophia cũng cười , và đầu đó bên ngoài, nhiều tiếng cười rộ lên...

— Một nữ sinh giỏi giang, gương mẫu của ngôi trường danh tiếng này,... coi như chấm dứt từ phút này...

— Tao nghĩ chúng mày quá tự tin đó ! Jim cười to, rồi rít lên the thé :

- Người đẹp ơi! Bất người đẹp phục tùng khó quá... Nay có cơ hội, ta đâu bỏ được ! Sophia bảo chúng nó mang vào đây !

Sophia hơi cười, ánh mắt nó tinh ranh nhìn Phương, chờ đợi một điều thích thú lắm... Một thằng mang vào một khay nhỏ, trên đó là một ống tiêm trắng, đục đục một thứ nước... Phương thoáng rung mình...

Sophia nhún vai :

— Chỉ cần ba lần này nữa là mày vĩnh viễn là bạn tao mà tao không cần phải tỏ ra trung thực nữa... Mấy tháng qua đúng là cực hình, mày biết không... Chơi với những đứa tử tế như mày... quá mệt... ! Thế mà lúc nào cũng tự hào..

Sophia bĩu môi, đưa cho Jim ống tiêm... Phương lặng thinh, ném ánh mắt oán hận về hai đứa... Dù có chết cô cũng không van xin... dù có chết cũng không quên được lúc này...

Bị trói chân tay, Sophia lại ghì chặt đầu, Phương chỉ còn biết cắn răng chịu đựng... Mũi kim cứ chích dần vào da như đang chích vào nỗi đau trong lòng... Nước mắt cô ứa ra, nhưng không phải khóc mà vì quá căm hận... Thuốc vào, chỗ tay đau buốt... Đầu óc cô bỗng quay cuồng... Phương oằn người ho sặc sụa... Cô lại chìm dần vào giấc ngủ..

Sophia bảo Jim cởi trói cho Phương , vì theo như cô ta nói thì Phương sẽ chẳng còn làm gì được... Thuốc đã làm Phương mệt mỏi rồi...

Barbara giật mình thức giấc, cô vội ngó đồng hồ... Đã 7 h sáng rồi... Barbara gãi đầu suy nghĩ , chắc Tổ Phương đã về nhà, thấy cô ngủ nên không tiện đánh thức ... Barbara nhìn cây thông Noen và các gói quà to ở dưới... Cô vội vào phòng bếp, đã thấy bác Brenda đang ốp trứng.. Bác Brenda nói :

— Lại ngủ ở ghế rồi ! Cô thật là đần độn quá!

Barbara cười nhẹ :

- Bác Brenda này, bác tặng cháu quà gì vậy?

— Ăn sáng xong thì biết , cô ạ... Chà Tuyết dày nhỉ? Trắng xóa cả một vùng... có phải hôm qua cậu Paul về không?

Barbara gật đầu, bà Brenda lại chặt lưỡi :

- Tội nghiệp chưa... Mưa bão thế ! à, Phương chưa dậy à?

__ Tôi qua chắc về muộn nên sáng nay ngủ nướng... Để cháu lên đánh thức nó dậy !

__ Thôi, để nó ngủ... Mau dọn đồ ăn sáng cho cậu Paul đi !

Barbara mang đồ ăn lên cho Paul. Paul vẫn còn nằm trên giường, cuộn chăn y như tấm làm kén... Paul hỏi :

__ Tổ Phương đâu mà cô lại mang thay thế?

Barbara nhìn căn phòng bừa bộn, lơ đãng nói :

__ Tổ Phương chưa dậy, xin lỗi vì hôm qua không đánh thức cậu dậy!

Paul hơi cười, dịu dàng :

- Cô có gọi tôi cũng không dậy được... Lạnh quá... Chúc Barbara một Giáng sinh vui vẻ !

Barbara mỉm cười... Cậu Paul lúc nào cũng tẻ nhạt như thế... Chỉ có điều hơi xa cách , nhưng cũng gần đây cũng đỡ với cậu ta có vẻ kết Phương... Mà con bé hòa đồng quá, nên cậu ta cũng phải mở lòng theo... Nụ cười của Paul đã tự nhiên hơn, ngọt ngào hơn...

Đến tận trưa vẫn không thấy Phương xuống, mọi người đứng ngồi không yên... Paul cùng Barbara lên tìm, gõ cửa mãi mà cô không mở cửa... Paul mạnh dạn đẩy cửa vào, phòng còn nguyên như tối qua... Barbara áp úng :

- Chẳng lẽ nó vừa mới đi... Nhưng trên tuyết đâu có vết chân?

Paul nhú mày :

- Rõ ràng tối qua Phương không về... Barbara , cô ấy có hay như thế này không?

__ Không ! __ Barbara vội vã lắc đầu __ Phương rất kỵ việc qua đêm ở nhà ai đó... Trời ơi ! Em nghĩ là có chuyện xảy ra với nó rồi !

Rồi mắt cô long lên, giọng bức xúc :

__ Chính con bé đó... Con Sophia đấy... Nó đã làm gì Phương rồi !

Paul điềm tĩnh mở điện thoại , gọi ngay cho cảnh sát... Ruột anh nóng như lửa, nhưng anh không cho phép mình nóng giận hay mất bình tĩnh.. Phương đang rất cần anh !

Paul lao vào phòng mình, khoác vội chiếc áo dạ lên người... rồi lại tất tả lao ra khỏi nhà... Tuyết dày không thể đi xe ô tô được, nên anh phải chạy bộ... Gió rét căm căm, tuyết vẫn rơi dày. Khắp nơi toàn màu trắng xóa, Paul thấy đầu óc nổi vô vọng đang quẩn riết lấy mình... Dừng lại để định tâm lại, anh điếm nhanh trong đầu những địa điểm Phương có thể lui tới... Chợ đêm, siêu thị, nhà bà bạn Brenda, trường học... Trước hết đến chỗ chợ đêm hôm qua!

Cứu tớ với Nhật Duy !... Nhật Duy..."

Tiếng hét của Tổ Phương làm Nhật Duy bừng tỉnh... Mới có nửa đêm.. Người cậu đầm mồ hôi, tóc tai bơ phờ... Với tay bật đèn ngủ, Duy thở hắt ra... Giấc mơ thật kinh hoàng ! Phương đang bị bọn xấu hành hạ... chúng nhốt Tổ Phương vào một căn phòng tựa như nhà tắm... Một thằng con trai đã đánh Phương... Và cô kêu cứu... Nhật Duy vô đầu đau khổ... Bàn tay của Phương đưa ra vẫy gọi mà cậu không thể tới... " Phương ơi, tớ có lỗi với cậu... Tớ đang cố để sang bên đó tìm cậu, tớ sẽ làm được ! Chờ tớ, hãy chờ tớ ! Cầu mong cậu bình yên, nếu không tớ sẽ không sống được đâu... Tổ Phương !"

Nhật Duy đặt chiếc vòng tay và vòng cổ ở trước mặt... Rồi cầm chiếc vòng lên, hôn nhẹ lên mặt dây chuyền... Hình ảnh Phương cười rực rỡ , như thể không còn gì hạnh phúc bằng hạnh phúc của cô...

Tổ Phương cố mở mắt mà không tài nào mở nổi... Cánh tay trái của cô buốt nhói. Trí nhớ dần khôi phục , Phương co người lại... Bây giờ thì không điều khiển nổi cả chân tay của mình nữa. Thuốc đã ngấm lên tận não... Cô muốn ới nhưng không thể nào làm được... Đầu tê rần. Mọi thứ xung quanh như đang nhảy nhót... Phương gắng bình tâm lại, bằng việc nghĩ cách thoát khỏi đây.. tay chân không bị trời nữa nhưng có lẽ còn hơn trời.. Làm thế nào đây?

Jim bước vào, múi hấn hích lên, mắt thao láo :

— Thấy thế nào? Sướng chứ? Nàng tiên nâu là nhất rồi... Mai kia, mày sẽ thuộc bằng tụi tao và kéo rủ thêm nhiều đứa khác... Dân trí thức như tụi mày toàn lũ giàu sù... Mà mày mà kết bạn thì đồ ai dám từ chối !

Jim lại gần, hần đưa tay lên vuốt nhẹ má Phương, hần cười lên phe phé :

- Rồi tao sẽ chiều cổ ày làm... bồ nhí ! Mày cũng ” ngon ” quá mà !

— Jim, chưa phải lúc !

Jim vội thu tay lại, nhóng mắt nhìn Sophia... Cô ta lại cầm thêm một ống tiêm khác, đưa cho Jim và ra hiệu tiêm cho Phương . Phương rùng mình khi kim tiêm châm vào cánh tay... Chỉ còn một mũi nữa là con người cô không còn điều khiển nổi... Cuộc đời cô sống mà như chết... Mẹ sẽ không yên khi ở tuổi vàng ... Nghĩ đến mẹ, Phương đau nhói lòng... Làm thế nào đây mẹ ơi? Phương nghe tim mình đập yếu dần, chưa lúc nào cô lại cảm ghét bản thân mình đến thế ... Quá khờ khạo ư? Quá nhân hậu ư? Đến chết mà vẫn không tin vào mắt mình sự thật hiển nhiên Sophia là một đứa ác ... Đời cũng muôn hình muôn vẻ, người cũng nhiều lớp mặt nạ biết bao... Sao Phương vẫn không học được cách sống thay đổi nhiều cách theo những gam màu của cuộc sống?...

Paul đã huy động những người làm và nhờ cả cảnh sát lùng sục khắp nơi mà vẫn không thấy Phương... Gần tối, Paul uể oải lê người trên tuyết để về nhà... Đi qua cổng trường anh dừng lại. Một điều gì cứ thôi thúc anh suy nghĩ, bắt anh dừng lại và... bắt anh vào trong trường tìm... Nhưng làm gì có ai ở trong trường? Paul định bỏ đi thì chợt thấy ánh đèn le lói từ cửa sổ một căn phòng hắt ra... Thấy ngỡ ngàng, anh trèo qua cổng, lướt nhanh qua vườn trường... Anh tìm cửa sổ không có chốt để trèo qua. Hành lang lớp học tối om... Anh cố căng mắt tìm lối đi. Mất một lúc lâu anh mới xác định được vị trí của căn phòng có ánh sáng. Nó nằm ở khu tầng trệt của ngôi nhà. Khi gần đến cửa, anh nghe thấy tiếng lạo xạo ở bên trong... Tiếng thằng con trai đang bực bội :

— Mẹ nó chứ... Sao nó vẫn chưa tỉnh?

— Mày tiêm quá liều rồi... Nhỡ nó chết thì đi tù cả ráo đấy !

— Im ngay ! Nó không chết được đâu. Có hơn tẹo thuốc , đợi nó tỉnh rồi tụi mình cho nó liều cuối cùng...

— Và thế là nó thuộc về chúng ta... Một con cá bự đó Sophia !

Paul hiểu ra tất cả. Anh lẳng lặng rút điện thoại, gọi khẩn cho cảnh sát... Rồi anh bình thản đẩy cửa vào... Vài ba đứa quay ra, nhìn anh kinh ngạc... Paul nhếch môi :

— Thả ngay Tổ Phương ra !

Jim bật dậy, cười nhạt :

— Ông anh là kẻ nào thế nhỉ? Sộc vào đây bắt lịch sự quá đấy !

Paul lao đến, túm lấy cổ áo Jim , tặng cho hần một quả đấm vào ngay quai hàm. Miệng hần bật máu. Lũ con gái còn lại dạt ra... Sophia tháo thân vào trong buồng nơi Phương đang nằm. Ba bốn tên con trai lao vào, áp sát Paul... anh tung cú đấm vào mặt tên gần nhất. Tóm lấy cổ hai tên và đập chúng vào nhau. Một thằng lao đến tóm lấy cổ anh, đấm như... đại vào bụng Paul... Paul nén đau dùng chân đạp hần ra...

Quần nhau với chúng một lúc Paul bị đau khá nhiều chỗ, còn bọn chúng thì... nằm la liệt... Anh đẩy cửa buồng bước vào, Sophia đang dí mũi tiêm vào cánh tay trái của Phương. Paul khựng lại, nhìn Sophia như đang nhìn quái vật !

— Đừng có lại gần đây... Tôi mà tiêm vào thì con nhỏ này coi như hết đời !

Paul lạnh lùng :

— Cô biết tội cô ý hãm hại người khác bị phạt bao nhiêu năm tù không? Lại còn tổ chức mua bán hút hít ma túy nữa... Bỏ mũi tiêm ra đi !

Sophia hét lên :

— Không đời nào... Lùi lại đi... Nếu tiến thêm nữa thì không gặp con bé này đâu !

— Ai bảo vậy?

Phương tung một cú đấm vào mặt Sophia... Cú đấm hơi nhẹ nhưng cũng đủ làm cho Sophia loạng choạng.. Nhân cơ hội, Paul lao đến giằng ồng tiêm ra khỏi tay Sophia... Cô ta ngã người về phía sau...

Cảnh sát ập vào, Paul ôm Phương vào lòng khi cô ngã ra... Người Phương mềm nhũn, lạnh ngắt... Paul xót xa, cởi chiếc áo khoác ra, bọc lấy cô rồi đưa ra ngoài xe cứu thương...

Paul không đưa Phương đến bệnh viện mà đưa về nhà mời bác sỹ gia đình đến... tay trái Phương sưng đỏ, bàn tay lạnh ngắt, tím tái.. Paul đặt tay Phương vào trong chăn, khổ sở khi thấy cô thiêm thiếp trên giường... Anh đã không nhanh nhạy tìm ra cô sớm hơn, để cô bị chúng hành hạ đến mức này... Những gì chúng phải chịu, cũng không thể nào đền tội đủ...

Anh vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt Phương, anh thì thầm :

— Chóng khoẻ em nhé !

Phương mê man, rên rỉ trong hoảng sợ :

— Mẹ ơi... mẹ ơi... Con lạnh quá... Đừng bỏ con mẹ ơi... Cứu con... lạnh... lạnh...

Paul kéo chăn cho Phương mà cô vẫn không ngừng kêu lạnh, người run lên từng chập... Không biết làm gì hơn, anh đỡ cô dậy, ôm cô vào lòng... Có được hơi ấm từ Paul tỏa ra, Phương nằm im... Giấc ngủ như đã an lành hơn... Paul tựa người vào thành giường, nghe con tim mình nhói lên nhè nhẹ...

Ánh sáng lọt qua cửa sổ, chiếu vào mắt Phương làm cô khó chịu... Cô choàng tỉnh, người đau ê ẩm... Phương giật mình khi thấy mình không nằm mà giống như... ngồi ngủ hơn... Ngẩng lên, Phương bắt gặp gương mặt hiền hòa của Paul trong giấc ngủ... Mái tóc vàng nhạt của anh rủ xuống, mềm như tơ.. hai tay anh vẫn ôm lấy Phương... Phương muốn vùng ra nhưng vẫn không xoay mình nổi... Cô đành im, ngẫm nghĩ... Những gì trải qua giống như một cơn ác mộng... Nếu không có Paul thì coi như cô chẳng còn gì cả... mất đi lý trí _ thứ cuối cùng Phương còn lại trên đời này... Phương nghĩ đến mẹ, đến tất cả những gì đã qua, hoảng sợ vì những nguy hiểm mà mình đã nếm trải... Giống như những rủi ro đều nhằm cô mà chạy tới... Một mình chịu đựng thật quá nặng nề... Nước mắt tự nhiên chảy xuống gò má cô, chảy nhiều đến nỗi Phương cũng ngạc nhiên... Cô không nấc được thành tiếng, nhưng gò má đã ướt đầm... Paul cúi xuống thì thầm :

— Em đau à?

— Không... không đau nữa ! _ Phương hơi ngẩng lên, đôi mắt vẫn còn long lanh ướt nhưng giọng nói thì trong trẻo _ Chắc có ai đó đang khóc thay em... Ừm, mẹ đây ! Mẹ khuyên em về nước nhưng em lại không nghe lời... Nhưng làm sao đi được cơ chứ? Thể xác mẹ ở đây, linh hồn mẹ ở đây...

Paul nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên gò má Phương, cười ấm áp :

— Nếu vậy thì mẹ luôn ở bên em... lo lắng và bảo vệ em ! Đừng khóc nữa Phương... Mọi nguy hiểm đã qua rồi !

— Nhờ công anh !

Phương thì thầm. Cô nhớ chính tiếng gọi của anh làm cô tỉnh giấc , thoát khỏi cơn mộng mị và lấy lại được ý chí... Những vết bầm trên mặt anh cũng vì Phương mà có... Sự lo lắng ấy, biết lấy gì để trả anh?

Paul chợt xiết chặt vòng tay, giọng như mơ hồ đi :

— Chỉ mong sao em mãi ở bên anh, Phương à!

Im lặng. Phương nhắm mắt lại, cố không để lòng dao động... Những gì anh dành cho cô, cô biết nhưng để đáp trả đúng như anh mong muốn thì... vĩnh viễn không thể được... Cô đã phản bội một lần, đâu thể tiếp tục lần thứ hai... Sẽ cứ sống thế này mãi với mẹ, và cầu chúc cho Duy được hạnh phúc...

Paul không buông Phương ra , anh tưởng cô đã ngủ rồi... Rèm mi cong vút vẫn long lanh ngấn lệ... Dậy lên trong lòng anh những suy tư xa lạ... Làm thế nào để em chấp nhận ta? Làm thế nào để em chỉ luôn cười tươi dưới ánh nắng mềm mại của buổi sớm mai... Làm thế nào nhỉ?

— Anh...

_ Ừm !_ Paul ngạc nhiên, nhưng vẫn chờ đợi.

_ Đừng kiện Sophia và lũ bạn của nó ... Đó là chuyện của em ... Em sẽ giải quyết riêng !

_ Một mình em ư?

_ Biết được bộ mặt thật của chúng nó thì em khắc biết phòng thủ thôi... Bây giờ cho em nằm xuống giường đi, mỗi lưng quá !

Paul hơi cười.. anh nhẹ nhàng xê người ra rồi đặt cô xuống một chiếc gối... Phương như chìm vào giấc ngủ... Giờ thì không còn mộng mị nữa... Em sẽ khoẻ lên thôi ! Yên tâm đi cô bé !

Sau hai tuần nghỉ học, Phương bình phục hoàn toàn và đến trường trở lại... Ở trường không ai biết vụ Tố Phương bị hại cả. Bọn Sophia nhìn Phương lo sợ... Đến giờ ra chơi , Jim đã dùng vũ lực kéo Phương vào phòng vệ sinh nam đã bị hỏng lần trước.. Ở đó Sophia và một vài đứa con gái khác đang đứng khoanh tay chờ đợi.

Phương hất tay Jim ra khỏi tay mình, nhìn lại Sophia với cái nhìn giễu cợt :

_ Có gì không hả người bạn bạc bẽo?

_ Mà vẫn còn hồn để đi học ư? _ Sophia nhếch môi _ Không sợ bọn tao nữa à?

_ Sao phải sợ? _ Phương nghênh mặt lên _ Người sợ là tụi mày chứ hả?

Bọn Jim bật cười... Sophia ra hiệu cho chúng im lặng, rồi mĩa mai :

_ Tao cóc sợ tụi cảnh sát... Bắt rồi phải thả ra thôi... Chuyện vặt, nhưng còn mày... Không yên được đâu !

Sophia nói xong, Jim và một thằng lao đến. Phương né và đập ngược trở lại cho Jim một cái làm hấn ngã sấp xuống sàn. Phương lấy tay hất lũ con gái đang nhao vào ra một cái mạnh... Bọn chúng chơi vơi... Cô lại gần Jim , nắm lấy cổ áo của hắn kéo lên. Cô lạnh lùng :

_ Một quả đấm ừi tiêm thứ nhất !

” Bụp...” Đầu Jim ngoẹo sang một bên.

_ Quả đấm thứ hai ừi tiêm thứ hai... và một quả nữa cho việ mi động vào người tao !

Liền lúc, Jim bị hai quả đấm trời giáng... Phương buông tay ra, hấn chỉ còn là một dúm bẹp dí nằm xoãng xoài trên nền nhà... Lũ con gái rú lên sợ hãi... Sophia tái mặt đứng dính vào trong góc phòng... Phương nhún vai :

_ Tao không thích đánh con gái, mày yên tâm Sophia à ! Coi như những gì xảy ra với tao vào đêm Noen là một bài học cảnh giác với người đời hơn thôi... Cũng phải cảm ơn mày chứ hả?

Phương cười lạnh nhạt, rồi xoay lưng bước đi... Nhưng cô chợt lại, quay mặt nhìn Sophia một cái, làm con bé run lên vì tưởng Phương sẽ thay đổi ý định... Phương nghiêng đầu :

_ Mày cứ bán ma túy đi... tao không cần đâu... cứ bán cho những người như chúng mày ấy... Nước Mỹ chẳng liên can gì đến tao cả. Nhưng hãy nhớ kỹ điều này : Đừng động đến những người tao hay đi cùng , hiểu chưa?

Sophia hơi nhếch mặt lên, nhưng chạm ngay cái nhìn sắc lạnh của Phương, cô ta vội cúi đầu và gật nhẹ...

Phương đi ra ngoài , nhẹ nhõm hấn... Giờ thì mặc kệ tất cả... Cứ tồn tại như vẫn từng tồn tại... Còn Phương sẽ nhìn nó mà mĩa mai , mà ngấm ngấm câu cho nó lụi bại...

Thục Uyên gõ cửa và chờ đợi. Tiếng Duy mời vào uể oải như mệt mỏi lắm... Uyên biết dạo này anh hay thức khuya.. Nhìn thần khí thì không nghĩ anh đang mệt, nhưng nghe giọng nói và thái độ.. khó chịu của anh thì biết ngay là có chuyện... Cô khẽ đẩy cửa vào, Duy xoay ghế nhìn ra... Uyên mỉm cười, liếc nhanh vào màn hình máy tính... Hơi ngạc nhiên vì Duy đang... chat với ai đó. Duy hơi nhún vai, chờ đợi xem có chuyện gì. Uyên quay ra nhìn khắp phòng, căn phòng vẫn gọn gàng và thoang thoảng hương hoa hồng ngan ngát...

_ Hôm nay anh có phải đi đâu không?

— Không.

Uyên nhìn lại, cười nhẹ :

— Thế thì anh ở nhà nghe... Nhà có khách đấy !

— Gia đình có cô con gái mà bố anh muốn anh... làm quen chứ gì? — Duy lạnh nhạt — Anh biết chuyện đó rồi... Một mối vì những lời nói bóng gió của bố mẹ quá, nên thử chấp nhận xem sao !

Uyên tròn mắt... Duy ko phải là người như thế... Dễ dàng đầu hàng như vậy ư? Hay anh đã biết cô gái đó và chấp nhận? Anh đã thực sự quên Tố Phương?

— Anh đã biết cô gái đó à? — Uyên tò mò hỏi

— KHÔNG.

— Và anh cũng ko tò mò muốn biết sao? — Uyên lại nhướn mày

— Không ! — Duy lắc đầu — Ai cũng thế cả thôi !

Vậy là anh ấy không quan tâm gì nữa ! Anh ấy thật sự đã trượt dốc rồi sao?

Uyên vừa nghĩ vừa kéo ghế ngồi... Đôi mắt cô nhìn lơ hồng nhưng để trên bàn học.. Những bông hoa màu trắng tinh khiết, vẫn còn đắm sương đêm...

— Đó là Tố Phương !

Duy hơi nghiêng đầu, nhưng cậu không để lộ sự ngạc nhiên.

— Phạm Tố Phương, bạn em ! — Uyên mỉm cười — Nó như những bông hoa hồng bạch kia kìa anh... Nó được biết rằng sẽ... hứa gả cho anh, đòi chuyển ra đây... tìm hiểu anh thế nào... Và đúng là nó thích anh thật, giống như mọi cô gái tiếp xúc với anh ấy... Nhưng nó ngại thơ lắm !

— Em nói vậy là ý gì? — Duy nheo mắt — Anh sẽ làm hỏng những cánh hoa ngại thơ đó sao?

— Anh sẽ không thích nó ! — Uyên bực bội kêu lên — Chấp nhận nó nghĩa là cho nó niềm hy vọng... Nhưng ích kỷ lắm nếu anh lấy nó làm bình phong để mình yên ổn...

— Chưa đủ tư cách dạy anh nghe chưa? — Duy nhếch môi — Anh ko ép cô ta !

Uyên đứng lên. Biết mình bất lực trong chuyện ngăn cản Tố Phương dừng... thương Duy, nhưng càng bất lực hơn khi khuyên can DUY... Anh ấy có thể làm tổn thương bất cứ ai chỉ vì cô gái Tố Phương kia... Tự nhiên, Uyên đâm cảm ghét cô gái mình chưa biết mặt đó... VÀ cô nghĩ đến chuyện sẽ tiếp tục ủng hộ bạn mình... Thời gian và sự gần gũi chẳng lẽ không có tác dụng gì chẳng?

Buổi chiều, Tố Phương cùng với bố mẹ mình đến thăm nhà Duy... Ông Hoàng và bà Trang Nhung cũng về sớm để chuẩn bị đón tiếp chu đáo... Ông Hoàng mặt như hoa khi bắt tay bố Phương... Hai bà mẹ thì kín đáo nhìn nhau, cười hài lòng vì vẻ nhu mì dễ thương của cô gái...

— Phương xinh xắn thật đó nghe ! — Uyên kêu lên — KHÔNG ngờ đấy 1

Phương hơi đỏ mặt, mỉm cười. Ông Hoàng giục Uyên lên gọi DUY xuống... Và giải thích ngay với ông bà kia :

— Nó dạo này học ngày học đêm... Ông bà thông cảm cho nghe !

Ông bố thì cười xuề xòa, nhưng bà mẹ thì hơi khó chịu... Vì đứa con gái mình mà bà chấp nhận sang đây trước... Chẳng hiểu cái thằng con vàng ngọc của nhà này ra sao? BẢ bậm môi nghĩ ngợi... Nếu không vừa ý, bà sẽ dứt khoát lôi Phương trở lại TP Hồ Chí Minh...

DUY xuống, bình thần chào mọi người... Cậu mặc bình thường như vẫn hay mặc khi đến lớp... Đôi mắt sáng và sâu thẳm của cậu nhìn lại ánh mắt bà mẹ Phương, thẳng thắn và có gì đó kiên cường... Bất chợt, bà thấy hài lòng... Thằng bé có một nét trầm lặng đáng tin đến kỳ lạ !

— Con ngồi xuống đi, để bố giới thiệu !

— Không cần đâu ạ ! — DUY khẽ nói — Con biết rồi mà !

Nụ cười thần nhiên của Duy khiến mọi người hài lòng. Vậy là có thể nghĩ đến một kết cục đẹp cho cả hai bên !

— Con biết lý do cuộc gặp mặt này chứ? Phương cúi mặt, ngượng ngùng. Còn Duy, cậu gật đầu, nói nhẹ :

— Dạ, chuyện của con và Tổ Phương !

Bà Trang Nhung cười hài lòng. Bà cứ lo Duy phản ứng, không ngờ lại nhẹ nhàng vậy.. Có lẽ khoảng thời gian tiếp xúc trước vừa rồi đã có tác dụng... Mà con bé cũng xinh xắn, không... thích cũng lạ !

— Tốt ! — Ông Hoàng lên tiếng — Vậy thì bố mẹ và ông bà Phạm đây không giấu diếm các con nữa... Đã từ lâu bố mẹ và ông bà Phạm đã muốn hai con là... bạn thân của nhau... Tìm hiểu trước đi, rồi... vai năm nữa tính đến chuyện... xa hơn ! Ý con thế nào, DUY?

Nhật DUY ngoan ngoãn :

— Ý của con cũng vậy thôi... Con rất muốn là bạn thân và duy nhất của Tổ Phương.. Còn thời gian tới sẽ là thời gian chờ đợi của con !

Ông bà Phạm cười hài lòng... Ông ta quay sang Phương hỏi nhỏ :

— Còn con thế nào?

Phương ngước đầu lên, hai gò má đỏ ửng nhưng mắt thì long lanh sáng :

— Dạ con thì...

Bà mẹ vỗ nhẹ vai con, trả lời thay :

— Anh chị thông cảm, nó hay đỏ mặt lắm ! Ở nhà nó cứ.. muốn gặp... anh DUY lắm đấy !

— Mẹ ! — Phương kéo áo mẹ, hai má càng đỏ hơn !

Ông bà Hoàng thì cười... BÀ Trang Nhung lên tiếng trước :

— Tôi rất quý những cô gái có ý tứ lắm ! Xưa kia tôi cũng vậy đó !

— Chị ư? Một luật sư giỏi giang nổi tiếng như chị mà cũng có thời lại nhút nhát như Tổ Phương ư?

— May nhờ có anh Hoàng giúp đỡ tôi mới tiến bộ thêm đó ! — Bà khẽ liếc nhìn chồng, môi khẽ nhếch lên, nhưng chỉ một thoáng, bà lại nở nụ cười — Mà hai bố con nhà này rất giống nhau !

Ông Phạm vỗ nhẹ hai tay vào nhau :

— Thế thì tôi yên tâm giao con gái cho Nhật duy chăm sóc rồi !

Nhật DUY khẽ cười, không muốn tham gia câu chuyện của người lớn. Uyên thì nhíu mày, soạn lại những câu nói của Duy... kinh ngạc vì những gì mình mới nghĩ ra... DUY quả là đứa con " hỗn láo " , dám lừa gạt người lớn... Nói như vậy thì ai biết là Tổ Phương nào được Duy đồng ý kết bạn? Trong mỗi câu nói bằng lòng không có tên của cha mẹ Tổ Phương, mai sau Duy có thể lật lọng được... LẦM gì có ai có thể thay thế hình ảnh của Tổ Phương trong tim Nhật DUY, dù cho cô ta có ra đi mãi mãi ?...

Bất giác Uyên nhìn về phía bạn.. Phương đang nhìn vào lọ hoa đặt giữa bạn, lắng nghe câu chuyện của người lớn, nhưng thì thoảng lại ngước nhìn DUY bằng đôi mắt hạnh phúc ngập tràn... Phương thật sự là một cô tiểu thư trong ***g kính, được cách ly với mọi toan tính, mọi dối lừa... Chỉ cần một sự sụp đổ trong trái tim là Phương sẽ không đứng dậy nổi ! Duy đã quá tàn nhẫn khi biết mà vẫn cứ làm Phương hy vọng... Tàn nhẫn quá Duy ơi ! Barbara đang xúc động tuyệt ở trước cửa nhà thì một cô gái xuất hiện. Đó là một cô gái có vẻ đẹp rực rỡ của một bông hoa hồng nhưng kiêu kỳ... Mái tóc dài , mang một màu nâu sáng, mềm mại buông hờ hững trên vai. Gió lạnh cũng không làm nó xơ xác đi được. Barbara ngạc nhiên đến nỗi đứng trời trống nhìn cô gái... Tay cô ta xách một va ly lớn... Cô ta hỏi trịch thượng :

— Barbara, Paul có nhà không vậy?

Barbara ấp úng :

__ Dạ... thưa cô... Eliza , cậu chủ Paul không có nhà ạ!

Eliza thở dài, nhìn toàn bộ ngôi nhà :

__ Chà, anh ấy thì có bao giờ ở nhà đâu chứ? Barbara mang valy vào đi...

Barbara ngạc nhiên

__ Mang vào à?

Eliza trừng mắt lên :

__ Không lẽ cô muốn tôi đứng ngoài này? Cô nên nhớ tôi là người yêu của Paul, là ông chủ của cô đây ! Anh ấy cho tôi có quyền sử dụng nhà này vào bất cứ lúc nào tôi muốn và mọi người làm phải phục vụ chu đáo. Sao, cô không muốn ư?

Barbara nhún vai, gật đầu :

__ Tôi không dám có ý kiến... Mời cô vào nhà !

Eliza mỉm cười hài lòng. Cô bước vào nhà, thở dài náo nức. Barbara đi đằng sau cứ bấu môi liên tục... Cô rất ghét những kẻ trịch thượng và coi thường người khác , ngay cả cậu chủ còn không làm thế... Người yêu ư? Hào huyền quá đó bà cô !

Eliza được bố trí một phòng cạnh bên phòng Paul . Cô ta nằm sóng xoài trên giường và ra lệnh :

__ Barbara cô pha nước tắm cho tôi đi... Nhưng nhớ là đủ ấm thôi nghe chưa? Như thế mới không làm tổn thương làn da mềm mại của tôi... Sau đó cô bảo bà Brenda khó tính làm một bữa tối cho tôi, thật nhiều hoa quả vào... Thôi, tôi mệt quá... Đi cả chặng đường dài mà không gặp được Paul...

Barbara đi vào phòng tắm... Bực mình nhưng ko biết phải làm sao... Cô xả nước vào bồn tắm, nghĩ đến chuyện cô ta phải khóc thét lên.. đau khổ... Cô mỉm cười, nhẹ nhàng đi ra sau khi đã chờ cho nước xả xong hết... Cô ta cứ thưởng thức đi, từ từ thôi.. chờ đến lúc Paul về mới biết !Bác Brenda đang làm thức ăn, trông bác có vẻ bực bội và khó chịu... Ai mà chẳng khó chịu cho được khi mà bị sai đích danh như thế? Mà cậu chủ đi đâu mãi chưa về?

Phương lò ò đi vào bếp. Mặt mày hớn hởi vì cô nhận được điểm A môn Toán... Cô sững người lại khi thấy hai người kia mặt mũi ỉu xiu , đăm chiêu và khó coi hơn mọi ngày. Phương cầm hai lấy một chiếc bánh, cho vào miệng, vừa nhai vừa hỏi chuyện :

__ Có chuyện gì vậy? Trông hai người như vừa gặp... cướp vậy đó !

Barbara thở dài :

__ HỒng rồi ! Hơn cả cướp nữa ấy chứ... Bảo từ sắp đổ sập xuống nhà này rồi !

Phương tròn mắt :

__ Ghê thế cơ à?

Bà Brenda chép miệng

__ Làm gì đến nỗi thế... Barbara chuyên gia phóng đại mà cháu !

Barbara bật đứng dậy, hùng hồn kêu lên :

__ Cháu nói chả đúng hay sao? Cô ta mà ở đây một tuần thôi là cái nhà này vô phương cứu chữa...Nào là nhảy vũ hội ư, nào là picnic ư , nào là...

__ Thôi, thôi... Chị vào thẳng vấn đề đi ! __ Phương nhăn mặt __ Ai đến nhà mình nào?

__ Eliza đang ở đây !

Phương dừng việc đưa bánh vào miệng mất một giây. Rồi sau đó mỉm cười, lấy ỉnh thêm một chiếc bánh nữa :

__ Món bánh bác làm ngon quá, bác Brenda!

Barbara nhú mảy :

__ Còn đánh trống lảng được à? Chị đang lo lắng cho em lắm đây?

__ Sao mà lo?

__ CHị nghi chuyện của em đã lên đến tận nhà lớn rồi... Cô ta mò về đây là có chuyện !

Phương cười nhẹ :

__ Chuyện một cô hầu mới ư? Là lùng thật !

Barbara toan nói tiếp thì có tiếng hét từ lầu trên vọng xuống , chói lói :

__ Barbara , cô lên đây... Cô định luộc tôi bằng thứ nước này à?

Barbara mỉm cười :

__ Còn nhiều chuyện hay ho nữa đấy !

Barbara kéo mình đi ra, bà Brenda chỉ biết lắc đầu thở dài :

__ Lần nào cũng vậy... Cô ta đến là hành hạ những người ở đây... Cả cháu cũng phải cẩn thận nghe chưa? Eliza rất nguy hiểm !

Phương nhún vai, tiếp tục công việc của mình ... Cô không biết Eliza là người nguy hiểm ra sao, nhưng cùng lắm cũng chỉ như những gì cô đã trải qua thôi chứ làm sao hơn được nữa? Vậy vì có gì phải lo lắng? Phương đã hết sợ hãi rồi... KHÔNG còn gì làm cô sợ nữa...

Eliza đứng chống tay, nói lớn :

__ Nước sao lại nguội vậy? Cô mất cảm giác hay sao? Thật chẳng hiểu sao Paul lại còn để cô phục vụ?

Barbara tức tối :

__ Thật đáng ghét ! Một cô gái như cô rồi thì cũng bị người ta quăng ra đường vì lấm mồm thôi... Cô đi mà tự pha lấy !

Eliza lu loa tướng lên :

__ Chúa ơi ! Sao lại có chuyện ngược đời như thế này cơ chứ? Paul... anh mau về đây mà xem !

Bác Brenda vội chạy vào, kéo Barbara ro, nhỏ nhẹ ngay với Eliza :

__ Thôi, cô Eliza đừng chấp nhặt làm gì... Để tôi pha nước cho cô, Barbara xuống trông bếp !

Eliza hơi nguẩy đầu đi... Trong lòng vẫn tức tối nhưng ko muốn bị mang tiếng là người chấp nhặt nên cô im luôn , bỏ ra ngoài phòng , ngồi đợi.

Barbara xuống bếp, toan than phiền tiếp với Phương thì đã thấy cô đọc sách. Cô nhún vai , im lặng làm công việc của mình. Barry từ đâu chạy vào, đầu và vai dính đầy tuyết. Barbara liền có cố trút cơn giận lên đầu Barry ngay. Cô hét toáng lên :

__ Barry, mảy có biết tao lau cái sàn này biết bao công sức không? Mảy lôi ra một đồng tuyết vào nhà... Mảy có biết thương người chị khốn khổ của mảy không?

Barry nghênh mặt lên :

__ Sàn chị lau? Hừ, một tuần mảy ra được một lần.... Nói không biết ngược kia !

__ A... à.. mảy...

Phương vội lên tiếng :

__ Hai chị em sao cứ cãi nhau mãi thế? Nhức hết cả đầu rồi này... Barry , có chuyện gì mà em vội vã thế?

Barry được hỏi đến, sức nhớ ra mục đích của mình. Cậu ta vui hân lên, mặt hớn hở, khoe khoang :

— Chị à, có một tin cực hay... có một chị và một anh thấy em đang chơi bóng với bạn liền hỏi ai dạy em... Em bảo là chị dạy và fnhoj nói là đã may mắn vì gặp được em đấy !

Phương nheo mắt :

— Sao lại là may?

— Chị ơi, họ bảo họ cùng trường với chị. KHông ngờ một Tổ Phương nổi tiếng là một sách mà lại giỏi chơi bóng như thế !

Phương thở hắt ra... Vậy là không còn cách gì để che giấu nữa... Họ là người của đội bóng chuyên nữ , đang đi lùng sục người...Nắm được ai chắc họ sẽ không buông tha...

— Họ nói sẽ mời chị vào đội bóng trường...

— Ừm, nhưng đội bóng trường chị chán lắm... Giờ mới thành lập và lo luyện tập để thi đấu giao hữu với trường Washington... Trong khi đó đội bóng trường kia thì nổi tiếng lắm rồi...

Cả hai chị em nhà Barbara cùng ỉu xìu buồn bã... Cuối cùng,Barry lên tiếng :

— Chị cứ từ chối quách đi.. Chơi mà biết mình thua thì... chán phèo !

Ngay lúc ấy, bà Brenda đi vào, mệt mõi thông báo :

— Barbara dọn bàn ăn... Còn Phương thì ra tiếp thức ăn. Đó là lệnh của cô ta !

Barbara kêu lên tức tối :

— Tổ Phương có bao giờ phải tiếp thức ăn nữa đâu? Hừm, cái đồ... hừm cái !

Phương gấp quyển sách lại, uể oải đứng lên :

— Công việc của em mà.. Muốn yên ổn thì phải cố gắng thôi ! Chị để em giúp chị một tay !

Tổ Phương và Barbara vừa dọn bàn ăn xong thì Eliza đi xuống. Cô ta kêu toáng lên ngay :

— Nóng quá ! Các cô muốn hại tôi sao hả?

Phương nhìn Eliza , còn Barbara vội và điều chỉnh máy sưởi xuống số nhỏ hơn. Eliza mặc chiếc áo hai dây bằng len trắng, chiếc váy dài tận gót chân màu xám tro... Trên cổ là chiếc khăn mút màu xanh lơ , được vắt một cách kiểu cách. Tổ Phương thấy lạnh lạnh và quay nhìn lại máy sưởi. Đúng là con số nhỏ nhất, Eliza có vẻ khoan khoái... Mặc như cô ta thì còn gì biết lạnh nữa? Phương thì chưa quen hẳn với thời tiết bên đây... nên mặc nhiều áo vẫn thấy rét... Barbara đi ra và Phương vừa run cầm cập vừa lấy thức ăn cho Eliza... Cô ta cười nhẹ , đôi mắt sắc nhìn Phương :

— Cô sao thế? Sợ à?

Phương cúi đầu im lặng. Eliza càng được đà lớn tiếng :

— Tôi biết hết chuyện của cô với Paul rồi... Thì ra cô chỉ là công cụ để Paul trêu tức tôi... Anh ấy có bao giờ hết yêu tôi được đâu? Bây giờ tôi ở đây thì cô xuống trở lại làm thân phận người làm đi. Hừ, tôi chẳng tốt bụng như Paul đâu, cô đừng có mơ !

— Tôi chẳng bao giờ mơ cả ! — Phương nói nhỏ nhưng chắc chắn — Đối với tôi lúc nào cậu Paul cũng là cậu chủ... Tôi chỉ phục tùng mệnh lệnh của cậu ấy thôi !

Eliza nguyền dài :

— Thế là cô biết điều đấy... Một con nhỏ nghèo hèn như cô thì làm gì xứng đáng với Paul cơ chứ?

Cái lạnh thấm vào da, xuyên vào tận bên trong... Phương muốn thoát khỏi căn phòng này càng nhanh càng tốt.. Nhưng Eliza vẫn cứ liên tục nói về chuyện tình của mình, và khẳng định nó với vẻ đắc thắng không giấu diếm...Phương cố giữ cho hai chân thật vững... Mội cô tái hân đi.... Eliza biết nhưng thản nhiên ăn và nói...

14. Chương 14

Lúc đó Paul về mang theo cái lạnh vào nhà. Barbara mừng rơn lên... Paul cởi áo khoác ngoài ra, hỏi :

__ Tổ Phương đâu?

__ Ổ.. ở trong phòng ăn !

Paul mỉm cười, đặt chiếc áo lạnh ngất lên tay cô, anh nói :

__ Cô treo giùm tôi nhé? Tôi có việc cần gấp Tổ Phương ngay !

__ Đây... ơ...

Barbara định thông báo về sự có mặt của Eliza nhưng Paul đã chạy nhanh vào phòng ăn... Cảm nhận đầu tiên của anh về căn phòng đó là cái lạnh... Anh nói lớn :

__ Tổ Phương, em là gì mà để phòng lạnh vậy?

Paul nhìn về phía bàn ăn , nhận ra ngay người ngồi ở phía trước... Ngay lập tức, Eliza phóng ra khỏi chỗ ngồi, lao về phía Paul. Cô vòng tay qua cổ Paul, nói :

__ Anh Paul, anh đã về đây ư? Đúng là chúng ta không thể xa nhau mà !

Paul gỡ tay Eliza ,lại gần Phương hỏi :

__ Em sao vậy? Lạnh ư? __ Paul quay ngoắt ra nhìn Eliza __ Eliza cô làm gì vậy?

Eliza phân bua :

__ Có làm gì đâu... Em chỉ không chịu được nóng thôi mà !

Paul giật mình, vội vã điều chỉnh lại máy sưởi... Phương thấy người ấm lên ngay lập tức , cô ngược nhìn Paul với con mắt biết ơn.

Eliza liếc xéo Phương :

__ Cô ra ngoài đi !

Paul giữ tay Phương lại, nói :

__ Em cứ ở đây...Anh có chuyện muốn nói !

Eliza hơi lùi lại, tức bầm gan, nhưng cố gắng nuốt vào lòng , cô ngồi xuống ghế, chờ đợi :

__Sao cô tới đây? __ Paul hỏi thẳng

__ Anh Paul, anh quên rồi sao? anh đã từng bảo ngôi nhà này luôn rộng mở đón em mà... Bà anh và mẹ anh bảo em về đây, dù gì... chúng ta có lẽ sắp ra mắt ông nội !

Paul cười nhạt, chiếu ánh mắt riều cợt vào Eliza :

__ Ra mắt ư? Cô cần phải đến bệnh viện gấp đi Eliza à... Cô có nhớ cô đã từng nói gì không? Không ư? Để tôi nhắc lại cho nhé... Cô và tôi đã chia tay nhau vào đầu hè khi tôi bảo cô quay về ấy... Cô đã thẳng thừng từ chối mà !

Eliza vội vã kêu lên :

__ Ôi, Paul... Đó chỉ là những lời nói trong lúc buồn bực vì anh không đi cùng em thôi mà... Em luôn luôn yêu anh , bất kể lúc nào cũng vậy...

__ Eliza ! __ Paul nghiêm khắc __ Đừng nói điều đó một cách dễ dàng thế... Tình yêu không đơn giản vậy đâu...Người ta không thể luôn luôn yêu một người khi mà lúc nào cũng kề bên cạnh một người khác được !

Eliza bật cười, đến tận giờ cô vẫn nghĩ Paul vẫn còn ghen tuông chuyện cô cặp bồ với người khác trong thời gian qua.. Cô phẩy tay, nói rành rọt :

— Đó chỉ là...x ã giao thôi anh... Anh đừng ghen nữa mà !

— Ghen? Thôi đi Eliza... Tôi nói lần cuối cùng đây này, cô nghe cho rõ đi... Tôi đã không còn yêu cô từ lâu rồi... MONG cô hãy để tôi yên... May ra chúng ta còn giữ lại chút gì đó... gọi là dễ chịu về nhau !

Eliza sững người lại, rồi òa lên khóc. Phương rùng mình... Những giọt nước mắt làm Eliza đẹp một cách kỳ ảo... Nhưng Paul thì vẫn lạnh lùng, xọc tay vào túi quần, nhìn Eliza như đang nhìn một người đang diễn tuồng...

— Anh... anh bị bùa mê rồi ! — Eliza tức tức kêu lên — Sao có thể nói như vậy được hả anh? Anh đã bị người khác ép buộc ư?

Eliza ngẩng lên nhìn Phương, đôi mắt rùng rục nổi căm hờn... Phương hơi lùi lại, nói nhỏ :

— Tôi... có lẽ tôi nên đi...

Eliza bật dậy, rít lên :

— Chính cô, chính cô là nguyên nhân ...Vì tiền mà cô quyến rũ anh ấy, sai khiến anh ấy bỏ đi tình yêu đích thực... Tôi phải cho cô một...

— Thôi đi ! — Paul quát to — Cô điên rồi à? Phương ko liên cna gì đến chuyện này cả... Mọi hành động cô làm rồi cũng dẫn đến kết cục vậy... Tôi biết mẹ tôi và bà tôi đều quý cô nhưng tôi thì...

Eliza ngồi sụp xuống, nước mắt ngấn dài :

— Sao ông trời lại tàn nhẫn với tôi vậy chứ? Tôi đâu có làm gì nên tội đâu? Paul, hãy tha thứ cho em... Em hứa sẽ không bao giờ... xã giao kiểu đó nữa !

Paul bật cười... Eliza rất bảo thủ, không biết bao giờ cô mới thoát ra được cái bóng vị kỷ của mình một khi nó đã ăn sâu vào máu? Paul quay đi, nói nhẹ nhàng :

— Đã hết rồi Eliza... Không thể thay đổi được !

— Vậy sao? — Eliza ngược lên, cười nhẹ — Còn chiếc ghế Tổng giám đốc của anh kiêm luôn cả chủ tịch hội đồng quản trị công ty MC? Không có tôi liệu anh có thể dành được?

Paul nhúm mày... Vậy đây là mục đích chính của Eliza... Những cái mà cô ta cần không phải tình yêu mà là quyền lực và tiền bạc... Thật tham lam quá Eliza à... Cô không biết dừng lại ư?

Paul cười nhẹ, thật ra đó chỉ là một cái nhếch môi khinh miệt , nhưng Eliza không quan tâm nhiều lắm.Cô ta hất tóc ra đằng sau, đôi mắt loé sáng những tia sáng nửa kiêu kỳ nửa đắc thắng :

— Ông anh đã ra điều kiện như thế đúng không? Người yêu của các cháu trai mới thật sự là con át chủ bài... Anh không thể chọn lựa ai hơn được tôi về địa vị , tiền tài, sự thân quen đâu...

— Tôi chọn được rồi ! Cảm ơn nhĩ ý của cô !

Eliza nhướng mày kinh ngạc :

— Ai? — Rồi cô ta liếc mắt nhìn sang Phương, bật cười nho nhỏ — Đừng có nói với tôi đó là cô ta nghe chưa? Chuyện cười thể kỷ này cũng ko bằng !

— Đó là Tố Phương ! — Paul bình thản.

Phương thở hắt ra. Cô nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra... Mục đích chính của anh là thế, không phải ” dùng ” cô cho việc trả thù tình mà là để.... giành được địa vị cao sang... Dĩ nhiên, cô chẳng thể từ chối được... Paul gần như là một ân nhân , đã tái tạo lại cuộc sống của cô cơ mà !

Eliza thì không chịu được, cô quắc mắt giận dữ :

— Anh đừng có vãi thưa che mắt thánh...Tôi biết anh và con nhỏ này chỉ là đóng kịch chứ làm gì có tình cảm...

— Cũng còn hơn là tình cảm bây giờ tôi dành cho cô ! — Paul nhún vai — Ông tôi chắc không đến nỗi mù quáng như cô nghĩ đâu !

Nói rồi, làm như không còn quan tâm gì đến Eliza nữa, Paul quay qua Phương, dịu dàng hỏi :

— Chiều tối mai chúng ta sẽ bay đến NewYork , và sáng ngày kia ra mắt ông nội... Em đồng ý không Phương?

Phương khẽ gật đầu. Cô nhận thấy ánh mắt hài lòng của anh đang phủ khắp gương mặt mình... Cầm nhẹ bàn tay Phương lên, Paul thoáng giật mình vì nó lạnh quá, anh kéo cô lại gần mình... Nghe hơi thở Phương yếu ớt lạ lùng, Paul nhỏ nhẹ :

— Em đi nghỉ đi... Mọi chuyện để anh lo !

Phương lại gật đầu lần nữa. Eliza sau hồi chết sống thì chạy vụt về phòng với một trời thù hận... Cô ta định bỏ đi ngay trong đêm tối , nhưng vừa ra đến cửa thì bão tuyết ập xuống, Eliza sợ hãi từ bỏ ý định. Barbara khoải chí ra mặt, còn bà Brenda thì cố nuốt tiếng thở dài... Những kinh nghiệm của cuộc đời, in dấu trên những nếp nhăn, bà đã hiểu thế nào là tình yêu và thù hận... Những sóng gió giờ mới bắt đầu... nhưng hình như không ai để ý tới. Phương thì gần như thản nhiên, coi những gì đang diễn ra như một sân khấu kịch mà cô chỉ là một khán giả bất đắc dĩ, Paul quá tự tin, yêu thương nhưng lẫn khuất đâu đó sự kiêu hãnh ngấm ngấm của dòng họ... Liệu mọi chuyện sẽ ra sao? Vui , buồn, tiếng cười, nước mắt... cái nào nhiều , cái nào ít hơn đây?

Sáng hôm sau Phương vẫn đến trường mặc dù tuyết rất dày, trời lại lạnh xuống âm độ. Barry cùng đi với cô một đoạn, lách chách đủ điều... Vừa đến cổng, cô đã bị chặn lại bởi hai người bạn Mỹ xa lạ... Phương làm như ngạc nhiên :

— Các bạn là ai? Sao lại chặn ngang đường tôi một cách vô cớ vậy?

Cậu con trai nói :

— Tụi mình đã chờ bạn ở đây từ nãy... Chúng ta có thể nói chuyện một chút chứ?

— Bạn có nghĩ là mình tìm đúng người không vậy? — Phương mỉm mai — Tôi và các bạn không có chuyện gì chung đến mức...có thể nói chuyện một chút cả ! Cô bạn gái nhún vai :

— Thì bây giờ có chuyện chung nè... Còn sớm chán, chúng ta vào căng tin uống chút gì cho nóng người nhé? Mời chân tình đó Tổ Phương !

Dĩ nhiên, cái giọng nửa mời mọc nửa ra lệnh đó làm Phương không thể từ chối được. Cô miễn cưỡng gật đầu. Cả ba vượt qua lớp tuyết dày ở sân trường, đi về phía căng tin. Cậu con trai mua hai cốc cà phê và một cốc cacao nóng tại quầy. Phương hỏi ngay :

— Có chuyện gì vậy?

Đợi cậu con trai đặt cốc cacao xuống hân trước mặt Phương, cô gái mới nói :

— Có chuyện muốn thương lượng cùng bạn !

— Tôi ư? — Phương nhún mày — Một học sinh bình thường mà có gì mang ra đổi chác sao?

— Có... Đó là tài năng của bạn.

— Cảm ơn ! — Phương mỉm cười — Một mọt sách mà được khen vậy thật hạnh diện lắm lắm !

Cậu con trai khẽ kêu lên :

— Đừng hạ thấp mình như thế... Bọn tớ không bàn về chuyện cậu học giỏi ra sao. Chỉ muốn nói đến chuyện cậu chơi bóng giỏi thế nào thôi !

— Hãy vào đội bóng chuyên của trường đi Phương ! — Cô gái nhìn thẳng vào mắt Phương. Ánh mắt trong sáng của cô gái không đọc được hết những gì ẩn chứa trong mắt Phương. Phương ko lảng tránh, chỉ cười cười như đang nghe chuyện gì hay ho lắm.

— Tụi mình có gặp một cậu bé tên Barry. Cậu bé đó đang chơi bóng với các bạn. Lối chơi rất đẹp và lạ mắt... Tụi mình hỏi thì cậu bé bảo cậu dạy... Chả lẽ cậu ta nói dối !

Phương không muốn gán cho Barry tội nói dối nên trả lời thẳng thắn :

__ Chính tớ dạy Barry đó... Nhưng chỉ là vài mảnh chơi với bóng thôi mà... Còn bóng chuyền... thưa cô bạn đội trưởng, tớ chịu !

Phương định đứng dậy thì cậu con trai đã kéo lại. Cô gái thản nhiên... đề nghị :

__ Nếu bạn đã biết chơi với bóng thì chẳng khó gì khi chơi bóng chuyền cả... anh John sẽ giúp bạn luyện tập... Ồ đúng ra là hai bạn !

Phương tò mò :

__ Còn ai nữa?

__ Jenny nói cũng đúng.. Hôm qua tụi tớ mới nhận được đơn xin nhập đội của Sophia ...

Phương hơi nhượng mảy, chờ đợi. Cậu con trai tiếp tục :

__ Tớ nghi Sophia cso dính dáng đến vài vụ học sinh nghiện ma túy ở trường, cho vào đội sợ ảnh hưởng.Tụi tớ mong cậu sẽ nhận lời để làm đấu thủ với cô ta.

__ Tớ không thích tranh đua hay giành giật nhất là với người như cô ta ! __ Phương nhún vai

__ Dù thế nào tụi này cũng quyết mời bạn vào đội bóng ! __ Jenny khẳng định

Phương thở hắt ra :

__ Để tớ suy nghĩ đã ! Hai người kia nhìn nhau hài lòng. Dù khó đến mấy cũng phải kéo Phương vào bằng được. Cả hai tuy mới tiếp xúc nhưng tin tưởng hoàn toàn rằng Phương là người tốt, sẵn sàng giúp đỡ người khác khi khó khăn... Những gì trường sắp trải qua chẳng là khó khăn hay sao? Là một học sinh trong trường có lẽ nào làm ngơ?

Sau giờ học, Phương về nhà bằng ô tô do Paul cử đi đón. Một tiếng đồng hồ chuẩn bị, Paul và Tổ Phương ra sân bay đi NewYork. Lần thứ ba Phương đi máy bay, cô nhìn ra cửa sổ. Trăng đã lên, sáng và đẹp. Phương nhắm mắt lại, thở dài... Hơn một năm trước, mẹ đã đưa cô đến đây , cảm giác mẹ ngồi cạnh vẫn còn rất rõ. Tiếng mẹ khe khẽ ” Hãy biết nuốt nước mắt vào trong , để kiên cường mà sống đường hoàng... Nghe con i’... ” Mẹ ơi... Con đang cố đứng bằng đôi chân của mình. Sao mà khó quá ! Đôi chân mòn mỏi vì phải lang thang khắp nơi tìm hạnh phúc... Đầu con luôn cố ngẩng cao.... tự hào ! Đúng là con luôn tự hào những gì mình đã có, những gì mẹ dành cho con... Khắc thật sâu vào trái tim... giờ thì...nó đang tràn ra rồi... Con nhớ quá mẹ ơi ! Nhớ quá ! ”...

Những giọt nước mắt nóng hổi lăn nhẹ xuống gò má Phương... Paul khẽ liếc mắt nhìn sang, bối rối :

__ Phương... em đau ở đâu sao?

Phương mở mắt ra, lau vội vàng , nhưng Paul đã giữ tay cô lại, dịu dàng :

__ Cứ để đấy đi Phương.. Khi người ta đau, người ta cần phải giải tỏa, không nên giữ mãi trong lòng... Em hãy cứ khóc đi... Anh luôn ở bên để... lau lệ cho em !

Phương rùng mình. Cô tránh ánh mắt ấm áp của anh, nhìn ra ngoài, trên môi nở một nụ cười :

__ Cảm ơn anh... Chỉ là những chuyện đã qua, mỗi khi đi máy bay là em lại nhớ lại...

__ Nếu vậy thì mình xuống... đi cái khác vậy !

Phương quay vào, hơi ngạc nhiên vì cách nói bất cần của anh... Paul mỉm cười khi thấy nước mắt đã khô trên mắt Phương.. Máy bay chuyển động, Paul định kéo cô đứng dậy, nhưng Phương đã nói :

__ Mẹ dặn em hãy nuốt nước mắt vào mà sống... Không tự vượt qua được với nỗi đau của mình thì mãi mãi em chỉ là cảnh tâm gửi mà thôi ! Anh mặc em !

Paul gạt nhẹ đầu. Anh quay sang thắt dây an toàn cho Phương... Phương đợi anh làm xong, mắt long lanh nụ cười :

__ Em biết ơn anh vì đã cứu mang em lúc em cơ cực nhất... Em sẽ cố sức mình để giúp anh... Con người ngày trước, con người thành thực nhất của em... em sẽ thử quay về một lần xem...

Paul gật đầu... Đó là nỗi khao khát của anh mỗi khi anh nhìn cô trầm lặng... Khi cởi bỏ lớp áo ngoài lạnh lẽo đó, em sẽ thế nào? Cười rực rỡ như bông hoa hồng trong nắng mai hay dịu dàng e ấp như bông hải đường kiêu sa?... Con người em...con người thành thực nhất... bao giờ em cho phép anh đổi diện?

Máy bay hạ cánh lúc 9h tối, Paul đưa Phương về nhà của mình. Thời tiết vẫn lạnh nhưng tuyết đã ngừng rơi. Trăng treo chênh vênh trên bầu trời đen thẳm. Chỉ có một ngôi sao sáng lấp lánh lẻ loi... Phương nghe lòng cuộn cuộn một nỗi đau không tên khi đầu đó văng vẳng lời nói của Duy... Ngôi sao trên bầu trời xa kia là trái tim đang nhung nhớ ! Phương cũng đang nhớ Duy lắm, Duy có biết không? MÌNH cứ như hai đường thẳng song song, bất tận là sự xa xôi cách trở... Làm thế nào để mình có thể gặp nhau một điểm nhỉ?

Phương cứ đứng như thế bên khung cửa, ngắm nhìn ngôi sao với một sự nhớ thương vô bờ... Cô để mặc nước mắt mình rơi, không muốn lau đi... vì biết rằng có lau thì cũng không bao giờ hết... Paul đứng lặng phía cửa, cố ghìm hơi thở của mình để không phá tan bầu không gian của Phương... Cô không cần anh bước vào trong đó, dù cô đang đau đến tận cùng... Anh chỉ biết đứng lặng, chờ đợi , chờ đợi bao nhiêu cũng chẳng bận lòng... Rồi đến một lúc nào đó, khi cô bình tâm trở lại, biết đâu cô lại chẳng quay lại mà mỉm cười với anh?

anh biết mình đang đưa tay lên trời để hái ngôi sao mà mình yêu thích... Nếu là thời gian trước kia, anh sẽ chẳng bằng lòng với thực tại như thế này... Nhưng giờ... dù có mỗi tay đến mấy, anh cũng sẽ chẳng bao giờ bỏ tay xuống , không ngừng ước mơ tới ngôi sao mình yêu thương !

Sáng sớm Phương đã dậy định giúp chị người làm , song lại làm đổ súp ra sàn và làm vỡ tới 3 cái đĩa. Paul vội vàng chạy xuống kéo cô ra khỏi bếp. Paul không kìm được trận cười vỡ bụng, anh cười gục cả xuống sofa ... Phương thì đứng bên, ngó lom lom vào Paul, không ngạc nhiên cũng không tức tối. Cô kiên nhẫn đợi anh cười hết, mới thủng thẳng nói :

__ Không ai được như em đâu !

__ Đúng, thiên tài phá bếp mà ! __ Paul châm chọc

Phương hơi bĩu môi, xoay người bỏ đi, cùng với lời nói uể oải :

__ Em đi thay đồ đây ... Ở đó có nhiều người không?

__ Có. Hôm nay là ngày ông tròn 70 tuổi. Con cháu đến chúc mừng ông đông lắm ... Có sợ không?

Phương quay người lại khi đã đi được vài ba bậc thang :

__ Em thì còn biết sợ ai cơ chứ?

Paul gật đầu, không cãi lại vì nghĩ đó là điều đương nhiên ! Cô là cả một khối phức tạp , đa sắc màu, màu nào cũng long lanh, chói lòa đến mức thu hút tất cả những ánh nhìn... Ông nội không thích cô mới là lạ chứ?

Phương cảm thấy nhẹ nhõm khi trở về con người thật của mình. Cô mặc bộ váy trắng, khoác chiếc áo dạ dài ở ngoài. Gài chiếc kẹp mà Duy tặng lên mái tóc buông xoã của mình, Phương mỉm cười trong gương... TRông cũng không đến nỗi tệ ! Phương cho hai bộ dây mảnh vào túi áo, và mỉm cười lần nữa... Ngày hôm nay... phải quấy hết biết !

Ăn sáng xong , cả hai lên xe đi ra vùng ngoại ô... ông của Paul sống trong một toà biệt thự riêng biệt với kiểu kiến trúc khá cũ... Paul nói rằng anh thích cách bài trí trong nhà ... Không hiểu sao rất giống của người Châu á...

Khi xe tới nơi thì mặt trời cũng lên chênh chếch. Phương thở dài... Paul khiêu khích :

__ Trái tim non nớt của em sắp vỡ hay sao mà thở ngắn than dài vậy?

Phương khẽ lắc đầu :

__ Tại em ngửi thấy mùi hương quen thuộc quá... Hương hoa hồng phải không anh?

__ Ừm...

Lan lan trong gió, hương của thời gian... LÒNG Phương lại trĩu buồn... Toà nhà hiện ra khiến Phương như ngừng thở... Biệt thự Hoa Hồng cũng có ở đây sao?

Phương bấu chặt tay vào đệm ghế, cố ngăn mình đừng khóc. Xe đi vào sân... Phương ngược mắt nhìn ra... Trước sân là một vườn hoa hồng đang có nụ... Giống hệt vườn hồng trong mơ của cô, trong quá khứ ngày hôm qua xa vắng... Phía cuối vườn cũng có cổng kết bằng cây tầm xuân ... Phương biết đằng sau đây sẽ có những gì... Một dòng sông xanh ngăn ngắt... Liệu còn có thêm một ai đó đứng chờ hay không?

Paul dặt tay Phương vào trong... Không khí ấm áp và nhộn nhịp... Phương khẽ hít một hơi , dần thật sâu những cảm xúc trực trào ra... Bây giờ không phải là lúc hồi tưởng...

Phương giật mình bởi một giọng vút cao của người đàn ông nào đó :

__ Mày làm ăn vậy à ? Cái áo của tao là loại xịn lại treo trên cái móc vớ vẩn này ư ?

Phương nhìn thấy một người đàn ông đang định dùng nắm đấm đánh người lễ tân đang co người vì sợ ... Những kẻ cao sang bên cạnh thì làm ngơ ...Paul lại gần, ngăn anh ta lại :

__ Có chuyện gì vậy anh Dave ?

Dave nhìn lên, nói trong nỗi tức giận không thể kìm nén :

__ Nó làm bẩn áo anh ... Lẽ ra ông nên đuổi thằng này từ lâu rồi ấy chứ ? Làm với chả ăn !

Paul cười : __ Áo bẩn thì giặt chứ làm sao anh lại tức giận như thế chứ ? Hôm nay là sinh nhật ông mà !

Dave giơ tay lên toan đánh người phục vụ thì tự nhiên anh ta chới với và đổ ập xuống sàn nhà ... Bạn gái của Dave hốt hoảng :

__ Dave, anh sao vậy ?

Dave lồm cồm bò dậy, tức tím mặt :

__ Mày làm tao ngã phải không ?

Người phục vụ vội lắc đầu :

__ Không ạ ! Các ngài đây làm chứng này giờ tôi vẫn đứng im .

Một giọng nói vút cao buộc tội :

__ Tôi vừa nhìn thấy nó giơ chân lên !

__ À ... Mày còn chối sao ?

” Bạch ”

Dave lại ngã lần nữa trong tiếng cười cổ nén của những người xung quanh . Anh ta đứng dậy và lại ngã tiếp, đầu đập xuống sàn nhà đau điếng ... Cô bạn gái, mặt đỏ ửng lên vì ngượng . Paul nhìn Phương, mỉm cười ...

Dave sợ hãi không dám đứng dậy nữa . Paul ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười :

__ Anh Dave, anh còn đánh người vô lý nữa không ?

Dave thở hổn hển :

__ Không ! KHÔNG dám !

Phương thần nhiên :

__ Vậy thì đứng lên được rồi đó !

Mọi người nhìn ra, ngạc nhiên . Dave bò dậy, cố tỏ ra lịch sự dù gương mặt anh ta đang căng lên vì tức giận :

__ Sao cô biết có thể đứng lên được !

Phương xọc hai tay vào túi áo, đứng đĩnh đạc nói :

__ Vì tôi cho phép anh đứng dậy mà !

__ Cô ? __ Người bạn gái của anh ta kêu ré lên .

Paul cởi áo khoác ngoài đưa cho người phục vụ . Anh nhún nhẹ vai, trên môi vẫn giữ nụ cười thoải mái :

__ Đây là bạn gái của tôi ... Cô ấy là Tố Phương !

Một cô gái hồi hót ngang :

__ Còn Eliza đâu ?

__Đừng ngờ ngẩn thế ! __ Paul châm chọc __ Có ai trong các vị đều chỉ có duy nhất một mối tình đâu ?

Dave vừa phủi lại áo, vừa ném cái nhìn ác cảm về phía Phương :

__ Cô này thì không chắc chắn đâu Paul !

Phương cởi áo khoác ngoài ra, thản nhiên nhìn lại ... Mọi người cố gắng gạt bỏ tò mò, lục tục kéo vào trong. Paul ngang nhiên nhìn ngắm cô, chặc lưỡi :

__ Nàng Lọ Lem lột xác à ?

__ Có lẽ !

Phương mỉm cười . Bộ váy màu trắng ngà, mềm mại hắt những đường nét trên cơ thể cô ... Phương hiền ngoan như một con mèo nhỏ ... Đi bên Paul, dáng thanh mảnh của cô khiến anh xúc động . Cảm giác muốn được che chở cho Phương lại cồn lên trong ngực !

Trong phòng đặt một chiếc bàn tiệc dài đủ cho số người tham dự . Mọi người đứng làm thành hai hàng dọc theo cửa ra vào . Liền sau đó là một ông già cao nhưng gầy chổng gậy đi vào, theo sau ông là một người phụ nữ ngoài 50 với vẻ đẹp quý phái ... Mọi người cúi đầu chào . Phương biết ngay đây là ông bà nội của Paul . Ông già trông phúc hậu , gương mặt tràn đầy sự mãn nguyện nhưng vẫn phẫn phất đâu đó một nỗi buồn bàng lảng ... Ông ngồi vào chiếc ghế đầu bàn và cho phép mọi người ngồi xuống . Do Paul là cháu yêu nên được sắp xếp ngồi cạnh ông, tiếp theo mới đến anh cả Dave .Dave vẫn không thôi nhìn Phương với đôi mắt hình viên đạn. Bên kia là mẹ của Paul và bà nội . Hai người cũng ném những cái nhìn sắc lẹm cho Phương . Mẹ Paul đứng dậy, nói :

__ Hôm nay ba vừa tròn 70 tuổi . Cả đại gia đình mình xin chúc mừng ba . Chúc ba khoẻ mạnh, điều hành công ty đi đến sự phồn thịnh vĩnh viễn ...

Ông nội khẽ mỉm cười, cất giọng trầm trầm :

__ Ta đã nói với các con là đâu cần phải làm gì bày vẽ ... Ta thích giản dị hơn . Hôm nay .. ừm... cũng nhân bữa tiệc này, ta sẽ chọn ta người thừa kế của mình ... Nói thật ra, đến bây giờ ta mới chọn chứ không dăm sẵn đâu, nên nếu có đứa nào ganh tỵ thì ... đừng nhìn mặt ta nữa !

Mọi người đều gật đầu . Giọng nói ông không vang nhưng có sức hút kỳ lạ, khiến mọi người phải im lặng, lắng nghe và hầu hết đều bị nhấn chìm trong sự sai khiến ngọt ngào đó...

Bạn gái của Dave ngồi cạnh Phương thì thầm với người yêu một cách cố ý :

__ Anh yên tâm ! Dù Paul có được yêu quý đến mấy thì cũng sẽ không được chọn đâu... Nghe nói người yêu của cậu ta là một người làm trong nhà đấy!

” Bịch !”

Mặt cô ta úp vào chiếc đĩa đựng bánh ngọt. Cô ta ngẩng lên sau cơn choáng váng, và la toáng lên :

__ Dave, cô ta đập mặt em xuống!

Dave bật dậy, gương mặt đỏ au vì giận dữ :

__ Quá lắm! Paul... chú dạy cô người yêu... mất dạy của chú đi !

Ông già nhướng mày, cất giọng để ngăn cơn bùng nổ của Paul :

__ Dave, cháu nói gì thế? Đừng bất lịch sự như vậy ở nơi này!

__ Nó làm cháu ngã sắp ngã ở cửa, rồi làm cho người yêu cháu...

Cô người yêu bỏ chạy vào phía trong. Paul cau mày:

— Anh không có bằng chứng nghe chưa?

— ” Á ”

Một cô gái xinh đẹp kêu lên khi ly rượu vang trên tay cô bắn tung toé lên mặt. Phương cười :

— Chị không nên uống trước khi mà tiệc chưa bắt đầu. Vậy là bất lịch sự đấy!

— Cô... cô làm gì?

Phương lắc nhẹ đầu :

— Chẳng làm gì cả ngoại trừ một quả nho bắt vào cổ của chị thôi mà...

Dave đã gần bình tĩnh lại, nắm lấy câu nói của Phương, đắc thắng :

— Đấy ! Cô ta tự thú nhận rồi... Ông tổng cổ cô ta ra ngoài thôi! Paul nhếch môi:

— Anh nên tôn trọng tôi một chút chứ?

Phương đăm đăm nhìn Dave, nói như buộc tội :

— Anh không xứng đáng với vị trí anh đang có khi mà anh đối xử với người dưới quyền như thế! Còn chị người yêu của anh, chị ta nói xấu tôi, lại còn khích bác người em của anh... Tôi không thích loại phụ nữ ba hoa ấy !

— Cô...

Ông già phẩy tay như muốn chấm dứt cuộc tranh luận không mấy hay ho :

— Thôi, chờ cô gái đó vào rồi thì... bắt đầu... Ta hơi mệt rồi đấy !

Mọi người im lặng. Paul nhìn Phương một cái, mỉm cười như đồng tình, động viên...

15. Chương 15

Bà mẹ Paul nói khe khẽ với bà nội anh ngồi bên cạnh :

— Mẹ à... con tin con bé đó sẽ không được lòng bố đâu! Nếu Paul không nhận được quyền thừa kế vì nó thì Eliza sẽ xuất hiện và giải thích mọi hiểu lầm này... Mẹ yên tâm!

Bà nội Paul gật đầu đồng ý. Vừa lúc đó, người yêu của Dave đi vào, ném cái nhìn căm tức về phía Phương... Mặt cô ta vẫn còn đỏ lên vì ngượng !

Ông nói hăng giọng, cười nhẹ :

— Hãy giới thiệu bạn gái của mình đi ! Bắt đầu từ Dave!

Dave đứng lên, cười tươi như hoa :

— Thưa ông, thưa bà, mẹ và các cô chú. Đây là Clara, con chủ tịch công ty điện tử Gonzaler nổi tiếng!

Clara đứng lên, cúi đầu chào mọi người. Tiếp theo là David với cô người yêu bị Phương dọa bằng một quả nho. Cô ta là thư ký riêng của ông nội. Xem chừng cô ta có vẻ thỏa mãn vì ngỡ mình được ưa chuộng lắm.... Nhiều người khác đều có bạn gái là con ông này bà nọ, giàu có và nổi tiếng. Ông nội Paul bình thản lắng nghe như người đang nghe một câu chuyện nhàm chán... Cuối cùng chỉ còn Paul, anh định đứng lên thì Phương ngăn lại:

— Để em !

Nhìn nụ cười tự nhiên của Phương, Paul an tâm hẳn... Anh gật nhẹ đầu, mắt hơi liếc nhìn ông nội của mình... Ông có vẻ đang chán chường lắm !

__ Cháu xin tự giới thiệu ... Cháu là là Tổ Phương , người Việt Nam... Cháu mồ cô mẹ, bố có vợ mới ở quê nhà... Nhà cháu không có quyền thế gì... Liệu có được ông chấp nhận không?

Ông nội Paul hơi cười :

__ Ừm... hoan nghênh cháu !

__ Cháu sống ở Hà Nội ! __ Phương tiếp tục, thản nhiên không chú ý đến bất cứ một thái độ nào.

__ Hà Nội? __ Ông Burton thẳng thốt kêu lên , đôi mắt lạc hẳn đi trong sự mơ màng.

Phương gật đầu :

__ Vâng, Hà Nội yêu quý là quê hương của cháu! Ở đó cháu có những người bạn tuyệt vời... Và một người bạn thân của cháu... cho cháu xem một vườn hồng tuyệt đẹp... giống của ông !

Ông Burton đỡ hẳn... Trái tim ông đập thốn thốc. Phương đã khơi dậy gần như hết một quá khứ tuyệt vời mà cũng khổ đau của ông... Ông nhìn Phương, khắc khoải :

__ Khu vườn đó vẫn còn sao?

__ Vâng... Gia đình giữ nguyên để tưởng nhớ người chủ ngôi nhà đó __ bà Mỹ Châu !

Tất cả mọi người đều lặng thinh vì đã nhận ra sự biến đổi trên khuôn mặt của ông Burton... Bà Burton nhún mày :

__ Đừng nói linh tinh nữa... CỒ ngồi xuống đi!

__ Hãy nói cho ta biết... bà ấy...

__ Cháu xin lỗi! Cháu biết là ông sẽ buồn... nhưng bà ấy đã mất cách đây 5 năm!

Ông Burton khẽ nhắm mắt lại... Phải có một sự nỗ lực lớn, ông mới vượt qua được cú sốc... Vậy là bà ấy đã ra đi...

__ Ông đã lừa dối tôi trong suốt những năm qua ư ? __ Bà Burton cau mày.

__ Đó là một kỷ niệm! __ Ông dịu dàng __ Một kỷ niệm ngọt ngào và đau đớn .. Em phải cảm ơn cô ấy vì cô ấy đã cứu sống ... người chồng tương lai của em chứ ?

__ Tôi không biết chuyện đó! __ Bà hơi nguẩy đầu, đôi mắt mĩa mai lẫn đau đớn.

Ông chỉ cười. Hiểu rõ nét ghen của vợ mình, ông không muốn giải thích thêm, ông quay sang ra hiệu cho Phương ngồi xuống, rồi khen ngợi :

__ Cháu thông minh lắm... sao lại phát hiện ra?

__ Vì kiến trúc ngôi nhà, vì vườn hồng ngan ngát với cảnh cổng tầm xuân mở ra một trời xanh biêng biếc mây và nước ...

__ Ngôi nhà tuyệt vời này là những gì ta có thể lưu giữ về kỷ niệm ấy ... Kỷ niệm về những năm trai trẻ, bông bột ... Ta đã đi khắp nơi đây đó, coi thường tất cả , quên đi tất cả chỉ vì đam mê sưu tập những mẫu vải đẹp trên thế giới. Đến Việt Nam vào năm 1951, gần như quên đi chiến sự ở đó, ta chạy khắp phố phường Hà Nội, say mê sự tĩnh lặng cổ kính của kinh kỳ ... Ta đã bỏ qua những làn đạn pháo càn quét của quân Pháp đánh vào khu ở của người Việt, suýt chết nếu không được một cô gái người Việt kéo xuống hầm tránh đạn . Cô ấy không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy ta, không hề căm ghét ta như những gì mà những người trong đại sứ quán Pháp nói ... Cô ấy chỉ cười, nói rằng ta ngông thật! Đạn pháo đâu có biết phân biệt người Việt và người Tây đâu ... Ừm, nhưng người thì có phân biệt chứ ? Nhưng cô ấy bỏ qua những rào cản về dân tộc, đưa ta về nhà để tránh càn ... Ngôi nhà tuyệt vời... hơn cả tuyệt vời ấy chứ ...

Mẹ Paul liếc nhìn Phương, trách móc rõ rệt . Bà nắm nhẹ tay mẹ mình như trấn an ... Ông Burton vẫn như chìm đắm trong mộng tưởng :

— Cô ấy đẹp một cách giản dị, nhưng lại mạnh mẽ giàu sức sống ... Cô ấy yêu hoa hồng, ra sức chăm sóc vườn hồng vì mong ước hòa bình... mang tặng cho bộ đội... Cô ấy dệt vải quay tơ ... Chính những mẩu vải đó đã đưa công ty ta lên vị trí hàng đầu trong các công ty may mặc bấy giờ ... Em có nhớ không ?

Bà Burton gật đầu . Không thể quên được những bộ váy tơ tằm đầu tiên ra đời và làm sững sốt giới thời trang như thế nào ... Nhưng cũng vào năm đó, ông đã đổi tên công ty!

— Mỹ Châu trở thành người mà ta khao khát nhất, yêu thương nhất và trong ta chỉ có mong muốn đưa cô ấy về Mỹ, tránh tất cả những đau khổ do chiến tranh mang đến ... Nhưng khi ta bày tỏ, cô ấy đã cười và lắc đầu ... Trên cánh tay cô ấy là một thứ đáng ghét, đến giờ vẫn đáng ghét ...

Mọi người thình lặn... Ông ít khi bày tỏ những suy nghĩ thật trong lòng cho ai biết ... Bấy giờ cứ giống như một người đang độc thoại, giải bày tất cả để nhẹ nhõm hơn ... Nhưng ai cũng lo ngại nhìn bà Burton, khuôn mặt bà đã nhợt đi vì đau khổ ...

Phương thở dài nhẹ nhẽu :

— Đó là chiếc vòng đính hôn bằng ngọc màu trắng ngà của dòng họ Ngô ...

— Một người con trai may mắn! Cô ấy đang chờ đợi anh ta trở về ... để đoàn tụ mà không một lời kêu ca, oán trách ...

— Thời chiến mà ông! — Phương dịu dàng.

Ông Burton hơi cười. Đúng là thời chiến ... cái thời mà ông nghĩ rằng, người con gái yếu đuối đó thật sự cần một sự chở che ... Nhưng cô ấy hạnh phúc vì được đợi chờ ... dù là mãi mãi!

— Đây là sự thất bại duy nhất trong đời tôi... em đã biết rồi đấy! — Ông quay sang nhìn bà, dịu dàng hẳn

— Chắc hẳn em đang đau khổ lắm ... Em đừng ghen với những gì đã là kỷ niệm ...

— Ông đã đổi tên công ty vì cô ta! — Bà hơi gắt lên, đôi vai gầy của bà như trĩu xuống vì một sự thật quá nặng!

Paul cũng cảm thấy đau lòng . Anh yêu bà mình, và không muốn bà biết sự thật này ... Anh đã gần như giấu diếm khi biết được phần nào sự thật qua thám tử của mình. Nhưng không ngờ hôm nay, người muốn khơi dậy dĩ vãng lại là người vốn đã muốn chôn vùi nó trong thâm lặng . Anh nhìn ông , ngạc nhiên vì nụ cười thanh thản đang ngự trị trên môi ông mình. Giọng ông vang vang tưởng như bất tận:

— MC là tên viết tắt của hai chữ Mỹ Châu ... Tôi bắt đầu sự nghiệp bằng sự thất bại để nhấn nhủ mình rằng : Phải dốc lòng vì những hạnh phúc mà mình đang cố công xây dựng ... Tôi không quên được cô ấy, nhưng em cần phải biết một sự thật rằng ... vĩnh viễn đời này .. tôi yêu em!

Bà Burton lặng người vì xúc động ... Qua cơn xúc động rồi thì bà ngượng ngùng, liếc một ánh mắt trách móc về phía ông ... Con cháu đang ở đây, vậy mà ông ... công khai vậy ư ?

Mọi người ý nhị không nhìn ông bà nhiều, mà chú ý đến những đồ ăn trên bàn ... Ông Burton bật cười :

— Em còn ngại ngần ư ? Lạ lùng thật ! Bẩy mươi tuổi rồi mà tôi vẫn thấy hình ảnh cô vợ ngây thơ hồi nào ... Lúc nào cũng khiến tôi tò mò, khám phá những bí ẩn quanh em ...

Nói rồi ông quay sang hôn nhẹ lên môi bà, ông để ý đến ai cả ... Có lẽ đây là một buổi tiệc ý nghĩa nhất!

Paul quay sang nhìn Phương ý nhị ... Phương đã làm một điều mà không ai làm được .. Cô gỡ ông nội ra khỏi những ký ức đau buồn ... của thời trai trẻ ... dù hiện tại chắc ông vẫn chưa dứt ra được nỗi ám ảnh về sự ra đi của người con gái ấy !

Phương nhỏ nhẹ ăn. Ông động viên:

— Cứ tự nhiên đi cháu! Ta thích cháu rồi đấy!

— Dạ . Cháu chỉ sợ ông không thích sự ... hỗn láo của cháu thôi!

Ông cười. Ông biết cô là người thông minh, thẳng tính nhưng vẫn có gì đó dịu dàng ... ừm, giống như Mỹ Châu ngày xưa vậy . Paul may mắn vậy sao ? — Cháu quen Paul thế nào ?

— Cháu là người làm công của nhà anh ấy ! — Phương bình thản trả lời — Bởi vì cháu chẳng còn chỗ nào để đi cả!

— Em không còn ở địa vị ấy nữa! — Paul dịu dàng — Em là người mà anh chọn lựa !

Phương hơi nhún vai, mỉm cười. Ánh mắt cô chạm phải ánh mắt khó chịu của mẹ Paul ...

— Cháu đã nhìn thấy chiếc vòng đó rồi à ? — Ông bất chợt hỏi.

Phương hơi bối rối khi Paul nhìn cô chăm chú. Cô nghe giọng mình xa lạ :

— Vì cháu bà ấy là bạn cùng lớp của cháu! Cậu ấy đem chiếc vòng đó tặng cho ... bạn gái của mình!

Paul nhún mày, bắn khoăn nhưng không dám đưa ý nghĩ đi xa. Anh nhìn ông nội cùng lúc ông nhìn anh ... Cả hai lặng thinh nhưng cùng hướng tới một sự thật mơ hồ nào đó ... Nếu như những gì đã xảy ra ở đời trước cũng xảy ra vào đời này thì sao nhỉ ?

Ông Burton nhún vai . Đó là việc của đứa cháu ông cưng nhất ... Ông đã thấy nó quan tâm đến con bé như thế nào . Suốt cả buổi tiệc ánh mắt nó chỉ dừng lại ở Phương mà thôi ... Phải đấu tranh thôi, nếu đó là sự thật!

Tối hôm đó, Paul và Tổ Phương cùng dùng cơm tại ngôi nhà riêng của anh. Không khí im lặng, tĩnh mịch bao trùm lên ngôi nhà... nhưng đâu đó vẫn âm ỉ cảm giác hạnh phúc... Chị người làm cảm thấy rõ sự khác lạ kể từ khi Phương đến đây... Đồ đạc đã sinh động hơn rất nhiều!

Phương không thích mấy đồ ăn Tây nên bỏ ăn sớm... Paul không hài lòng... Cô đã gầy rồi mà còn kén ăn, kiểu này anh phải tuyển thêm người biết nấu những món ăn thuần Á Đông mất thôi... Phương chỉ cười khi nghe anh nêu ý kiến. Kiểu chiều chuộng của anh, cô đã quá quen. Anh sẵn sàng làm tất cả, chỉ để chiều chuộng ý muốn ngông cuồng nhất của cô. Sự dịu dàng ấy, đôi khi cũng làm nguôi ngoai những thổn thức trong lòng Phương... Nhưng hôm nay, ấn tượng về vườn hồng ấy... quá lớn, quá mạnh mẽ. Phương chỉ muốn ở một mình!

Cô lên muốn lên phòng và Paul tôn trọng ý thích của cô... Anh nhìn theo dáng cô chông chênh trên những bậc cầu thang, lặng lẽ nuốt những bất an, lo lắng thật sâu trong lòng...

Phương lặng im trước máy vi tính... Ngần lằn, triều lằn rồi cô muốn vào địa chỉ của mình... Nhưng sợ... sẽ mềm lòng mà làm khổ Nhật Duy... Khổ cả hai đứa mất thôi! Phương đâu có thể là người chia sẻ được cho Duy những khó khăn vất vả của cuộc sống này... Phương không thể trọn đời đi bên Duy được, Duy hiểu không?...

Phương lập một địa chỉ mới trên mạng... Nhớ như in những địa chỉ thân quen của bạn bè mình... Cô muốn biết Duy ra sao, muốn biết mọi người thế nào... Bỏ nữa, bỏ có hạnh phúc không?

Cô chợt nghĩ đến Việt Hùng. Cậu ta là người đáng tin tưởng nhất lúc này, những mối quan hệ của cậu ta với những người bạn của cô không sâu... Và có thể bí mật sẽ mãi là bí mật.

Phương gửi một mail cho Việt Hùng... Có lẽ cậu sẽ bất ngờ... nhưng sẽ qua thôi đúng không? Hơi cười khi cố tưởng tượng ra khuôn mặt Việt Hùng lúc nhận được mail của mình... Mà kể ra Phương cũng chưa rõ lắm những đường nét trên khuôn mặt của cậu ta, chỉ thấy nó hao hao giống Nhật Duy... Kể cũng lạ thật!

Việt Hùng đặt chiếc ba lô xuống bàn, mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế. Cậu đang cáu vì một bài Lý mà cậu chưa tìm ra cách giải ở ngay trên lớp, đã thế còn bị ông giám thị quở trách vì... mấy thằng trong lớp hái trộm hoa trong vườn trường. Hùng thở hắt ra. Theo quán tính, Hùng mở máy vi tính... Thường thì cậu hay vào mạng tìm những thông tin liên quan đến lịch sử Vật lý hoặc những vài Lý khó mà người ta thách đố trên mạng... Không hiểu sao hôm nay, cậu lại vào Yahoo trước... Cậu có thư! Cũng không có gì lạ bởi vì thường xuyên HÙNG nhận được thư rác, hoặc những bức thư... hâm mộ thái quá! Nhưng Hùng cũng uể oải mở ra xem... Một địa chỉ lạ hoắc với một câu chào ngắn gọn! Định del đi nhưng cậu lại bấm nhầm... luồng cuồng thế nào mà thư lại được mở ra...

Hùng choáng khi nhận ra đó là mail của Phương... Cậu lập cập liên lạc với cô ngay bằng yahoo... nhưng biết có thể chẳng gặp được cô đâu!

Gần như không kiềm nén được tình cảm, Hùng gửi cho Phương một loạt tin dài dằng dặc...

__ Phương à, Phải Phương không? Phương có khoẻ không? Có bình an không? Cuộc sống bên đó có vất vả không?...

__ Cậu ” bắn liên thanh ” từ ” không ” đó à? __ Phương trả lời chậm chọc...

Hùng như muốn nhảy cẫng lên :

__ Phương ở trên mạng ! Thật may mắn quá sức!

__ Cũng đang đi ” out ” ! __ Phương cười __ Nhưng có lẽ...ừm, vì lẽ gì đó! Phương muốn liên lạc với HÙNG!

Tim Hùng lao xạo những tiếng kêu không rõ nét. Cậu muốn nhìn thấy Phương, muốn xem cô có thật sự khoẻ không... Cuộc sống một mình ra sao... Nhưng lại gần như không biết viết gì!

Phương là người chủ động, cô lên tiếng trước :

__ Cậu khoẻ không?

__ Ừm... Còn Phương?

__ Khoẻ. Hiện đang sống rất thoải mái. Một bà lão tốt bụng đã nhận nuôi mình. Mình được đi học, được vui chơi... giống như hồi còn mẹ ấy!

HÙNG hơi chạnh lòng khi nhớ đến bất hạnh của Phương... Cậu muốn an ủi, nhưng lại thôi... Cũng đã hơn 6 tháng, Phương chưa vượt qua được thì cũng đã có thể tự đứng lên. Cậu không nên khơi sâu thêm...

__ Hùng đừng cho ai biết Phương liên lạc nhé... Phương chỉ liên lạc với mình HÙNG thôi !

Hùng cười... Vì Phương sợ người ta đau khổ phải không? Phương lo lắng cho người ta nên không thể im lặng mãi, nhưng... Hùng hơi chạnh lòng khi nhớ đến Duy... Bây giờ, gần như không còn nhận ra được Duy ngày xưa nữa!

__ Ừm. Hùng hứa! __ Hùng lặng lẽ trả lời mà không cần Phương giải thích. Mọi lý do từ cô, dù là vô lý nhất, cậu vẫn cứ tin... Sâu thăm thẳm dưới làn nước xanh ngắt của đại dương, chẳng phải là một thế giới bao la sinh động?

__ Chuyện ở nhà ra sao?

Hùng trả lời ngay, như là đã chuẩn bị sẵn, chỉ chờ cô hỏi mà thôi :

__ Ai cũng nhớ Phương! Mọi người có đi sang bên đó tìm Phương, nhưng hình như đã rút kinh nghiệm từ lần trước. Chỉ khi nào Phương muốn thì mới có thể thấy được Phương thôi...

__ A... cũng không hẳn thế đâu ! __ Phương nghe tim nhói một cái. Cô đưa tay quệt một giọt nước mắt lạc loài...

__ Thầy MINH gây nhiều rắc rối... Nhưng Phương đừng lo lắng nhiều...

__ Chắc bố đã có một đứa con...

__ Một cô bé gái! __ Hùng nhẹ nhàng , trêu chọc __ Nhưng Hùng đoán chắc rằng nó không dễ thương như Phương hồi bé xúu đâu!

Phương im lặng. Đó là một cú sốc dù rằng cô đã chuẩn bị sẵn... Phương như bị hắt ra hoàn toàn cuộc sống gia đình trước kia của mình... Mất tất cả những gì mà bé Phương ngày xưa tưởng mình đã nắm chắc trong tay!

Phương không có ý định hỏi gì về Nhật Duy. Và Hùng chỉ nói sơ qua về bạn bè cô mà thôi... Duy có lẽ đã khác xưa nhiều lắm. Phương nghĩ mà cảm thấy mình mang tội lỗi biết bao... Lẽ ra, Duy ạ, cậu không nên gặp mình mới phải!

Việt Hùng đến trường sớm hơn thường lệ, và chạm mặt với Thực Uyên ngay tại nhà xe.... Uyên cười tươi với câu khiến cậu đâm lo ngang. Ai chứ, cậu biết rõ cô lớp trưởng lớp 11 toán này rồi , ghê gớm lắm!

__ Tớ có chuyện muốn bàn với cậu ! Mình ra căn tin đi ! HÙNG nghiêm nghị :

__ Lại chuyện ăn uống ư? Thôi, xin can, tớ đang ” viêm màng túi ”...

Uyên trừng mắt :

__ Đồ bunn xin! __ Nhưng rồi cô nhún vai __ Cứ đi đi, con gái vua tư tằm Trung Quốc không bắt ai trả tiền hộ hết!

HÙNG cười... nhưng cũng theo cô vào căn tin. Cô gọi lớn:

__ Cho hai cam chị ơi!

__ Tớ không uống cam đâu!

__ Vậy ột cam một chanh đi chị!

Hùng trợn mắt... Dĩ nhiên cậu không thể bì kịp cái miệng lách chách của Uyên được , nên im lặng chờ đợi. Uyên nhìn chăm chăm vào Hùng, đôi mắt mang hai dấu hỏi to tướng. Hùng nhú mồm :

__ Có nhọ à? Rõ ràng sáng nay tớ ngấm kỹ ở trong gương cơ mà!

__ Còn biết nói đùa nữa! __ Uyên gật gù, rồi phán__ Cậu khác mọi hôm quá! Có chuyện gì sao?

Hùng hơi lắc đầu, cậu nhún vai :

__ Nếu chỉ nói chuyện đó thì chúng ta chấm dứt thôi...

__ Có thể có... girl friend, hoặc giả như trên đường nhật được một búi tiền!

__ Vớ vẩn ! __ HÙNG gạt đi __ Tớ vào lớp đây!

Thục Uyên cười, xua tay :

__ Uống nước đã ! Và tớ bàn chuyện chính đây!

Nước được mang ra. Uyên thủng thẳng cho ống hút vào cái miệng hồng hồng nhỏ xíu, tha thẩn uống từng ngụm. HÙNG cũng cố kiên nhẫn chờ đợi.

__ Thứ nhất là cậu hãy đồng ý cho lớp cậu đi chùa Hương Tích với lớp tớ nh? Tớ đã hỏi hầu hết rồi, chúng nó đồng ý. Duy có cậu chưa hỏi!

Hùng nheo mắt :

__ Một mình tớ thì còn làm được gì ngoài gật đầu ra. Còn gì nữa?

Uyên hơi nheo mồm, cô chột ngáp ngừng :

__ Cậu... cậu nghĩ sao khi anh Duy thân với Tớ Phương?

Hùng biết chuyện này đang là đề tài ” hot ” nhất của các bà tám trong trường , nhưng kiểu như Uyên hỏi cậu thì cậu đâm ra bối rối... không biết nói gì. Uyên thở dài, trút bầu tâm sự :

__ Nhỏ Phương đó ngây thơ quá, nó thương anh Duy và cứ nghĩ anh ấy cũng vậy... MÀ anh ấy thì... lạnh như nước đá ấy!

Hùng hơi thở dài... Cậu không biết rõ mọi thứ quanh DUY.. Anh ta là một mục tiêu lớn của bất kể ai trong trường, nhưng hiện nay... gần như là anh ta đang để trôi nổi tất cả... buông xuôi tất cả... HÙNG đứng lên, cậu lắc đầu nhìn vào đôi mắt ngơ ngác của Uyên, dịu dàng :

__ Hãy cứ để tự nhiên đi... Đó là tình cảm của người khác mà...

Uyên cúi đầu... Hùng bước ra được một lúc thì Uyên mới sực nhớ ra, cô hét toáng lên :

__ Nước, tiền nước...

Phía xa, Hùng vẫy tay như trêu chọc... Trong khi đó, Nhật DUY và Mỹ Phương đang đứng nói chuyện trên ban công tầng ba. Thục ra chỉ có một mình Phương nói , còn DUY chỉ im lặng. Phương trách cậu vì làm cho

Phương Doanh khỏ... Suốt ngày học, quên cả nhiệm vụ của một lớp trưởng, mọi trách nhiệm lại đổ xuống đầu Doanh.. Phương cau lên :

__ Cậu còn đứng đó ư? Khoanh tay lãnh đạm nhìn đời vậy à? Phương Doanh nó nể cậu nên mới chịu giúp chứ không thì...

__ Có vẻ như còn chuyện gì nữa ... chứ tớ thấy sự tức giận của cậu cứ mỗi lúc một tăng lên thế ! __ Duy bình thản hỏi lại...

Phương nhếch môi cười :

__ Cậu tinh ý lắm... Đã vậy tớ không giấu... Tớ không ưa em Phương của cậu... Cậu quên Tổ Phương của chúng ta rồi à?

Duy đưa mắt nhìn ra xa, im lặng... Mỹ Phương chua chát :

__ Chắc hẳn thế vì gia đình cậu và gia đình con bé đó đã chuẩn bị sẵn rồi mà...

__ Đó là chuyện của người lớn... còn mai sau thì...

Duy hơi cười... nhưng cậu bị hẫng lại khi thấy Mỹ Phương ôm mặt khóc... Cô nói mà như chìm vào cảm xúc sâu xa :

__ Tớ thấy mình như bị phản bội khi Phương bỏ đi... Nhưng rồi sau đó tớ cố gắng an ủi mình rằng cậu ấy sẽ trở về... Chỉ cần tớ chờ đợi và tạo mọi thứ cho cậu ấy, giữ gìn mọi thứ cho cậu ấy... Nhưng tớ lại không giữ được cậu cho Phương, không giữ được nữa rồi !

Duy thở dài, cậu đặt nhẹ tay lên vai Phương, dịu dàng hẳn :

__ Đừng có khóc... không Bảo QUỐC lại lo lắng thêm.... Tớ không biết nói gì với cậu cả... chỉ biết bây giờ, và mai sau, cậu không phải nhọc công giữ tớ cho Tổ Phương đâu... Cái gì của cô ấy thì vĩnh viễn là của cô ấy thôi !

Mỹ Phương ngẩng lên, cô thấy ánh mắt cương nghị của Duy, bàng hoàng hiểu ra tất cả... Sâu trong lòng DUY là cả một biển mênh mông chìm đắm những con sóng tình cảm dành cho Phương... Bây giờ, nó đang cố bình yên...

Phương gạt nhẹ đầu... Cô nói nhẹ :

__ Cảm ơn cậu, Duy à !

Phương bước đi được vài bước thì gặp Tổ Phương, cô bé khẽ chào Phương với cái nhìn băn khoăn... Duy nói với theo :

__ Còn về Phương Doanh, tớ sẽ cố!

Tổ Phương lại gần Duy, thể hiện tình cảm sôi nổi của mình bằng cách ôm lấy cánh tay cậu... Mỹ Phương tò mò quay lại nhìn... Đôi mắt DUY lạnh lùng hướng về phía xa xăm...

Tổ Phương buông tay Duy ra, nhẹ nhàng trách móc :

__ Tìm anh khó quá !... Thì ra đây là nơi anh thường nói chuyện với những người bạn... Chị vừa rồi có phải chị Mỹ Phương?

Nhật DUY hỏi nhỏ :

__ Em tìm anh có việc gì không?

Phương thoáng buồn, nhưng ngay lập tức cô tự chủ được, mỉm cười nhẹ :

__ Em muốn nói với anh một chuyện... Bố mẹ em muốn mời anh tối nay đến ăn tối... Mấy lần trước anh từ chối , bố mẹ em... cũng buồn lắm... Bây giờ thì cảm được từ chối đấy nhé?

__ Bao giờ?

__ À, 6h tối nhé? Ở đây mát quá nhỉ? Nhưng em thấy chóng mặt... ta xuống đi !

Nhật DUY khẽ gật đầu... Tổ Phương ngày xưa thường hay kéo cậu ra đây, tha hồ hò hét, vươn tay lên cao như muốn bay theo gió... Một sự cách biệt gần như xa lạ làm DUY chán ngán... Thực tế này, sao mà tẻ nhạt quá đi!

DUY vào lớp, bắt gặp Phương Doanh đang trầm ngâm... DUY hỏi :

— Có chuyện gì xảy ra à?

Phương Doanh giật mình, ngẩng lên.. Thấy DUY, cô vội lắc đầu :

— Cũng không có gì đâu...

DUY ngồi xuống cạnh cô, ân cần :

— Thôi, cậu cứ để đó đi... Tổ cảm ơn vì những gì mà cậu giúp đỡ tớ trong thời gian qua... Cậu vất vả quá rồi !

Phương Doanh ngạc nhiên :

— Cậu nói thật à?

— Thật !

— Chà ! Tớ chờ cậu này đã lâu... Ồn trời ! Xuân Thi ơi, chờ tớ đi mua gì với!

Phương Doanh chạy theo XUÂN THI ra ngoài, cười khanh khách... DUY khẽ lắc đầu. Phương Doanh không còn là cô bé kiêu kỳ như hồi lớp 10 nữa... Cô bạn tốt bụng đáng yêu ấy, cam chịu tất cả những gì mà cậu dồn cho, từ trách nhiệm lớp , đến trách nhiệm đoàn, rồi cả những khi bức mình vô cớ... Cậu khẽ cười... bên cạnh cậu, vẫn còn chút gì đó ấm áp !

Một làn gió lạnh thổi vi vút qua cửa sổ. Xuân Anh rên khe khẽ, một vài đứa hét lên đòi đóng cửa... Sự ồn ào trong lớp thật dễ thương! vậy mà lâu nay cậu quên bẵng. Phải rồi! Tổ phương rất thích sự náo nhiệt và ồn ã. Cô luôn nhào vào nơi có các trò chơi và nơi có các vụ đánh nhau cần can thiệp. Tình cô năng nổ, nhiệt thành nhưng hồ đồ hậu đậu... Nhật DUY khẽ rùng mình , nếu cậu nói cô như vậy thì cô sẽ cho biết tay... Một là những cái nhéo đau điếng hay là sự im lặng như đeo đá... DUY sợ nhất ở Phương sự lạnh lùng... Cô sinh ra là để được cười... Những nụ cười tươi, thẳng thắn, không khoan nhượng nhưng rất đổi thanh thản, dịu hiền... Gió lạnh lại lùa vào... Xuân Anh lại rên rĩ, một vài đứa lại hét lên đòi đóng cửa, nhưng chẳng một ai đóng cửa cả... À, bây giờ là buổi sáng, mình học chiều ... * — *

Phương tham gia đội bóng nhưng ở vị trí dự bị.. cho Sophia... Cô cũng không lấy gì làm buồn. Sophia chơi khá, và cô ta luôn tự phụ về điều đó. Phương bàng quan tất cả, dù trong lòng luôn lo lắng về trận đấu giao hữu sắp tới với trường Washington... Chắc chắn sẽ chạm mặt họ mất thôi !

Paul vẫn thường hay gọi điện về. Ngày thì 2 lần, song cũng có ngày nhiều lần nếu không nói chuyện được với Tổ Phương. Barbara thường trêu chọc nhưng Phương chỉ cười, cho qua... Đến giờ, cô không còn bận tâm về những chuyện tình cảm đó nữa.... Những gì đã trải qua, cô thấy đã đủ ột đời người rồi ! Paul chắc chắn đã hiểu nhưng có lẽ anh chưa chấp nhận. Con người anh, ít khi nào đầu hàng một cái gì lắm... Anh đang chờ đợi sự ủng hộ của thời gian ư?

Hôm nay, Phương định về sớm nhưng bị John giữ lại , báo cho lịch thi đấu sắp tới... Cô cùng JOHN bước sang đường khi đèn đỏ đã bật lên... Khi đến giữa đường... Phương như đứng trời trồng vì choáng váng trước một chiếc xe đang lao đến... John hét lên :

— Tổ Phương ! Cẩn thận !

Phương lộn hai vòng ra khỏi chỗ đứng sau khi đã hoàn hồn, chiếc xe vọt lên và quay trở lại như cố ý... Phương lồm cồm bò dậy... John hất Phương ra khi cô chưa kịp vững... vừa lúc chiếc xe lao tới ! Đầu John đập vào xe , Phương hét lên :

— John...John!

John nằm sổng xoài trên đường. Chiếc xe bỏ chạy mất hút. Jenny chạy đến, hốt hoảng:

— JOHN...

Phương hoảng sợ thật sự... Cảnh tượng mẹ nằm đó như vẫn ẩn hiện trong tâm trí cô... Cô bật khóc nức nở...

— Tôi không biết... không biết...

Jenny tỉnh táo hẳn, cô nói :

— Cậu đừng rối lên... Gọi tắc xi mau lên !

Phương lập cập đứng dậy, nước mắt vẫn rơi lã chã... Kinh hoàng quá... Nếu như không kịp thì sao?

John được đưa vào bệnh viện ngay lúc đó. John bị mất máu vì vết thương chứ không bị chấn thương nặng.. Phương gần như trút được gánh nặng trong lòng... Nắm nhẹ bàn tay Jenny, Phương như an ủi cô đừng lo lắng quá. Đến tận khi đưa John vào bệnh viện, Jenny mới hoàn toàn bị nỗi sợ hãi ngự trị... Phương lặng lẽ cười. Cô ấy quá mạnh mẽ, quá tốt đẹp... Nếu không có cô ấy, chắc John sẽ không may mắn như thế!

Chuyện của Phương đến tai Paul rất nhanh. Anh đâm ra lo lắng và quyết định thuê thám tử bảo vệ Phương và điều tra ra hung thủ... Có lẽ, những nguy hiểm mà Phương phải chịu do chính anh mang đến! Paul thấy râm ran trong người sự căm ghét kỳ lạ... Bất kể ai làm Phương đau, anh sẽ không bao giờ tha thứ!

Một tuần sau, John ra viện mặc dù đầu vẫn còn đau. Chỉ vào ngày nữa là trận đấu giao hữu giữa hai đội bóng sẽ diễn ra, rồi còn cuộc thi tốt nghiệp cũng đang gần kề... Phương càng ngày càng hoảng hốt. Cô sợ gặp lại những người bạn cũ, nhất là Henry... giống như một lần nữa cô phải đối diện với bất hạnh của mình... Âm ỉ trong cô là nỗi đau , chôn chôn những mối giằng co giữa tha thứ và căm thù... Phương hay bị chìm trong những cơn ác mộng mà khi tỉnh dậy vào giữa đêm, bao giờ cô cũng phải tìm đến những viên thuốc ngủ...

Nhà trường chuẩn bị đón chào đoàn học sinh Washington rất nồng hậu. Một đội ngũ học sinh ra tận ga để đón đoàn học sinh này... Khi tàu đến, bọn chúng nhao nhao lên... Có lẽ háo hức được đón Henry còn cao hơn là việc đón đội bóng... Một vài đứa học sinh trong đoàn bước xuống, Phương nhận ra trong đó có Jalet. Cái dáng cao cao, mái tóc xoăn tự nhiên không thể lẫn được. Phương đứng lẫn vào trong đám đông, cố kìm nén ước mong được ôm chầm lấy bạn. Tụi con gái ào lên khi nhìn thấy Henry ... Họ chạy tới xô lấn làm mất hết cả hàng ngũ. Tony cũng bị một vài đứa con gái đánh bật ra xa, cậu chơi vơi, bất chợt có cảm giác ai đó nhìn mình chăm chú... Cậu quay phắt người lại... chỉ có tiếng ồn ào và một làn sóng con gái đang ùn lên... Tony thần người nghĩ ngợi... Alice vỗ vai :

— Sao vậy? Quên gì trên tàu à?

— Không... Bạn đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Alice gật đầu, trầm ngâm :

— Nghe nói đội bóng trường này mới được thành lập... nhưng họ tự tin lắm... Tôi hơi lo ngại, nếu như có Tổ Phương...

Tony quàng tay qua vai Alice , dịu dàng :

— Đừng lo ! Trong đội của tụi mình có bao nhiêu là người giỏi cơ mà? Lại còn có mình và Henry cổ vũ nữa... Thắng lợi là điều dĩ nhiên rồi!

Alice mỉm cười... cùng Tony chen qua đám đông đến chỗ đoàn của mình...

Một tiếng sau ở sân thi đấu, học sinh chen nhau ngồi chỗ thuận tiện và được gần Henry nhất. Henry không cười, sắc mặt lạnh lùng như băng...Tony như đã quá quen, giơ chiếc máy ảnh ra, nhovn miệng cười :

— Hy vọng chụp được bức ảnh đẹp !

— Ừm... Cảnh náo nhiệt thế này... tôi lại thấy nhớ Phương quá! — Henry bần thần người...

Một năm qua cậu vui đầu vào học, ít biểu diễn , ít tiếp xúc với người khác... Âm ảnh về cái chết của mẹ Phương, lấp gần hết sức sống và sự yêu đời của cậu. Henry thường xuyên xám hối trong phòng mình... Những tội lỗi mà bố mình phạm phải... mong muốn có thể gột sạch bớt đi.

— Nếu có thể, tôi muốn mình vĩnh viễn chỉ ở lại khoảng thời gian đó ! — Henry ngược mắt nhìn lên, như đang cầu nguyện... Phía trên, treo la liệt những băng zo^n quảng cáo. Cậu cười... lòng còn lên một cơn sóng!

Tại phòng thay đồ của đội bóng trường, Tố Phương ngồi uể oải nhìn các bạn mình chuẩn bị. Sophia đưa cho Jenny một lon cô ca mở sẵn và bảo đưa cho Phương vì trông cô không được khoẻ. Jenny hơi ngạc nhiên, quay lại nhìn Phương, thấy cô đang mơ màng như bị vắt kiệt sức sống. Đoán biết Sophia có ý tốt nên cô vui vẻ đặt lon cô ca trước mặt Phương, dịu dàng :

— Cậu uống một chút đi !

Phương mỉm cười , đưa lon cô ca lên miệng, uống một vài hớp... Jenny bóp nhẹ tay cô, nhỏ nhẹ :

— Cậu cứ từ từ... Mình tin rồi đội cũng cần đến cậu thôi !

Phương khẽ lắc đầu. Cô không buồn vì chuyện mình là cầu thủ dự bị, nhưng cũng không muốn dính chính... Trong đầu cô, mòng mòng cảm giác mệt mỏi rã rượi... Phương gục mặt xuống bàn, ngủ miết... Sophia giấu một nụ cười đắc ý, lại gần ,lay tay Phương :

— Tố Phương ! Tố Phương... Sao thế này?

Jenny nhìn ra... Rồi mỉm cười như thể đó là việc tự nhiên... Mệt thì cần nghỉ ngơi vậy thôi !

Hai đội bóng ra sân với những tiếng reo hò cổ vũ như muốn nổ tung cả nhà thi đấu. Jalet và Alice rất ghét kết hợp với Elizabeth và con bé đội trưởng đội A3 , nhưng vì những kỳ vọng mà hai cô phải ép mình...Dù sao cũng chỉ là trận đấu giao hữu thôi mà!

Tiếng còi của trọng tài vang lên, trận đấu bắt đầu. Đội Washington được phát bóng trước. Carol ước người tung bóng lên cao, quả bóng đến tay Elizabeth rồi chuyển sang ALice. Alice nhảy lên đập bóng sang lưới đội chủ nhà. Sophia lao ra đỡ. Tiếng vỗ tay vang dội làm cô sung sướng.

Tony nheo mắt nhìn qua ống nhòm, ” cũng chưa có gì đặc sắc lắm!”. Henry lặng lẽ ngồi bên cạnh, tâm trí cậu để tận quá khứ xa mờ... Cũng những tiếng cổ vũ nhiệt thành... cũng những hình ảnh náo động trên sân nhưng sao cậu chỉ nhìn thấy Phương, rạng rỡ trong vầng hào quang chói lòa... Giống như là cô ấy đang hiện hữu, đang tồn tại ở đây vậy !

Trận đấu vẫn tiếp tục khá nhanh. Đội khách chứng tỏ khả năng vượt trội của mình một cách thuyết phục. Tiếng loa vang lên... uể oải ” 20 -10 ” __ nghiêng về đội khách. Jalet và Elizabeth không chơi ăn khớp lắm nhưng đội nhà vẫn rơi vào tình trạng rơi bóng hay đập hụt. Sophia cố gắng thể hiện mình , nhưng có vẻ như không thành công lắm... Những trận cười vẫn ròn rã nhưng tiếng cổ vũ của đội nhà thì... như nhỏ dần...

Kết thúc hiệp một, đội Washington thắng với tỷ số 25-15. Jenny đi vào trong phòng thay đồ vẫn thấy Phương ngủ mê mết. Hơi lo lắng, cô lại gần... Tiếng thở đều đều của bạn làm cô yên tâm hơn... Đưa ý nghĩ tới trận đấu, Jenny cảm thấy buồn. Đội khách toàn những cầu thủ có kỹ thuật còn đội của cô... Cũng chẳng trách ai được... kể cả Sophia !

John bóp nhẹ vai cô như an ủi... Một số người chìm trong suy nghĩ, riêng Sophia thì tíu tít nói chuyện :

— John, cậu thấy tớ thế nào? Dù sao cũng gỡ được đấy chứ? Tớ chưa quen với sân đấu nên... cũng có vài quả không được như ý...

— Sophia ! __ John cắt ngang __ Tớ phải xuất viện ” non ” đó. Bây giờ tớ cần yên tĩnh cho cái đầu của tớ đã...

Sophia hơi bĩu môi. Cô không hài lòng vì thái độ hững hờ của John dành ỉnh... trong khi đó , có người lại được ưu ái đến mức phải phát ghen lên ! Cô quay sang nhìn Phương, ánh mắt đắc thắng... Làm gì có ai tranh được sự tỏa sáng của cô chứ?... Nếu cản đường...thì thăm lăm đẩy Phương à !

Hiệp hai bắt đầu với chiến thuật ” dồn đuổi ” của đội khách. Đội chủ nhà lúng túng thủ thế nhưng càng phòng thủ thì càng bị sơ hở và bóng thì luôn... nằm ở dưới sân một cách bất ngờ nhất . Tỷ số hiện giờ là 23 -9 , đội khách gần như nắm chắc trong tay chiến thắng... nhẹ nhàng hơn tưởng tượng...

16. Chương 16

Trong khi đó Tổ Phương vẫn còn chìm trong giấc mơ quen thuộc. Một vườn hồng trải rộng, rộng mênh mông với những màu sắc tuyệt đẹp. Màu vàng, màu đỏ thắm, màu hồng phớt, màu trắng tinh khiết... hài hòa như một tấm thảm đẹp. Tổ Phương đứng ở đó, nhỏ bé cô đơn... Cô ôm mặt khóc và một người xuất hiện, trao cho cô một bông hồng đỏ thắm... Phương ngẩng đầu lên thì người đó đã ở phía xa... Phương chỉ biết lao theo, nước mắt theo nỗi đau trong ***g ngực mà trào ra... Muốn cất tiếng gọi cũng không được...

” Duy ! ”

Bật được tiếng kêu cũng là lúc Phương tỉnh dậy. Ngay lập tức người cô bị chụp bởi một cơn choáng váng và cơn đau đầu như búa bổ... Tiếng loa phóng thanh vang vọng lại : 24-10, nghiêng về đội khách. Phương như tỉnh hẳn. Lau những giọt nước mắt trên má, cố không nghĩ đến những cơn đau trong đầu, Phương chen choạng đứng dậy. Hình ảnh cuối cùng trước khi ngủ là lon cô ca mà Jenny đưa cho. Phương nhếch môi khi nghĩ tới những viên thuốc ngủ. Một liều khá nặng đây !

Phương bước ra ngoài sân đấu, hơi ngẩng đầu như đang cố thách thức với một thế lực siêu hình. Cũng đã đến lúc đối diện với quá khứ rồi ! Muốn vượt qua thì người ta phải thách thức nó thôi ! Thoáng qua trong đầu Phương là hình ảnh của các bạn... Phương đã trở lại rồi đây ! John bất ngờ khi thấy Phương. Anh lo lắng đỡ lấy cánh tay cô khi cô chập choạng sắp ngã. Khuôn mặt Phương trắng bệch như người mới ốm nửa tháng. Cô mỉm cười :

__ Thời gian có hạn... Hãy để Phương ra thay cho Sophia !

__ Không được đâu ! __ John lắc đầu __ Phương không được khoẻ phải không?

__ Hãy làm ơn, Phương muốn đấu trận này... Phương muốn tự mình vượt qua... Giúp Phương đi !

John nhận ra vẻ khẩn khoản trong lời nói của Phương, cậu hơi lảng tránh ánh mắt như có lửa của cô. John lập tức ra hiệu cho trọng tài. Phương vào sân trong tiếng loa phóng thanh ” Đội chủ nhà có sự thay đổi người. Cầu thủ mang số 23 __ Sophia ra sân, vào sân là cầu thủ mang số 09 __ Tổ Phương ! ”... Cả sân vận động ồ lên. Henry chết sững, giật phăng chiếc ống nhòm trên tay Tony... Không phải là giấc mơ... không phải là những tưởng tượng hào huyền... Phương đang đứng đó, thân quen đến nhói lòng... Henry kêu lên khe khẽ :

__ Tổ Phương... Đúng là cô ấy!

Không cần ống nhòm Tony cũng nhận ra... Cậu còn thấy được sự kinh ngạc không thốt lên lời của các nữ cầu thủ đội mình... Jalet như muốn lao đến ôm chầm lấy bạn, nhưng bị Alice cản lại... Cô đành nhìn Phương im lặng nhưng thiết tha. Phương cũng dịu dàng nhìn lại, mỉm cười...

Phương tỳ tay vào cột lưới, cố gắng mở căng mắt ra. Nếu cô nhắm mắt lại, cô sẽ ngủ, ngủ ngay lập tức. Jenny lo lắng :

__ Cậu có sao không?

Khe lắc đầu, Phương ngẩng lên nhìn... Không thấy Henry nhưng chắc chắn cậu ấy đang xúc động lắm... Hãy xem tớ cố gắng như thế nào nhé !

Tiếng còi trọng tài vang lên tiếp tục trận đấu. Elizabeth ném cái nhìn căm ghét về phía Phương, dồn hết sức vào quả bóng. Jenny vội vã nhào tới đỡ bóng. Bóng bay đến tay Tổ Phương. Cổ động viên áo lên phấn kích. Henry nhấp nhòm trên ghế, lòng như có lửa đốt... Cậu muốn gặp ngay Phương, để giữ cô ấy lại... Biết đâu cô ấy chỉ như thiên thần, xuất hiện trong những giấc mơ?

Tổ Phương hất bóng lên cao và tung mình xoáy làm ba vòng. Cô nhận thấy giữ Jalet, Elizabeth và Alice có một sơ hở, lợi dụng nó cô tung đòn ” gió xoáy tam giác ”. Quả bóng bay sang đội khách, Alice đỡ hụt, Elizabeth lao vào nhưng bóng bề đường vuông góc nhào tới Jalet, Jalet sạm nét mặt, ngã chới với. Bóng rơi xuống sân trong sự cứu vãn muộn màng của Carol.

Tổ Phương được quyền phát bóng nhưng quả bóng vẫn xoay tít trên đầu ngón trỏ của cô. Cô ngó xung quanh. ” Xoạt ” bóng xé gió lao đi, ” bịch ” nó rơi xuống đất ngay trên tay con bé đội trưởng đội A3.

Phương khẽ cười. Elizabeth tức tối dồn sức vào quả bóng. Bóng đập dội sang đội bên. Jenny lao đến đỡ và ngã quỵ xuống. Quả bóng có nguy cơ bị rơi. Phương xà người xuống, vớt bóng lên. Một cái đẩy rất nhẹ tưởng như không qua khỏi lưới nhưng nó bình thản bay qua, tiếp đất...ngao nghễ. Phương cúi xuống hỏi ;

__ Có sao không?

Jenny lồm cồm bò dậy, lắc đầu :

__ Bạn giỏi lắm !

Jalet bắt gặp nụ cười của Phương, giống như năm ngoái... Cuộc sống của Phương ở đây tốt đẹp hơn chăng? Nhưng ngay lập tức một đợt phản công mới của đội chủ nhà. Phương đã thấm mệt. Con buồn ngủ kéo sụp mắt cô xuống, làm cô ngã chúi nhiều lần. Phương phải sử dụng đến đôi tai để phân biệt tốc độ bóng đi. Đội khách rơi vào thế bị động, cố gắng ghi một điểm còn lại nhưng dường như vô vọng. Jalet giờ mới hiểu được cảm giác bất lực của Elizabeth trước Phương. Lần đầu tiên là đối thủ của nhau, cô thấm thía hết sức mạnh của Phương là như thế nào...

Hiệp hai kết thúc với sự thắng lợi suýt soát của đội chủ nhà. Phương tựa hẳn người vào cột lưới thở dốc... Đầu óc quay cuồng như thể nghìn vũ trụ đang tồn tại... Giá mà kết thúc được ở đây... Phương không muốn ai thương hại mình trong tình trạng này... Làm sao có thể để mẹ thất vọng?

Một bàn tay mát lạnh quàng qua cổ cô , Phương nhận ra ngay đó là ai. Jalet gục đầu vào vai cô, nức nở :

__ Phương... tớ nhớ cậu biết bao... Nhớ biết bao !

__ Tớ cũng nhớ cậu, nhớ các cậu !

__ Cậu có biết tại sao tớ tìm cậu như thế nào không? __ Jalet gần như không kiềm chế được , nói ào ào __ Đi khắp mọi nơi có thể... Và Henry thì bay sang cả đây, lòng sục mà không thấy. Sao lại nhẫn tâm với tại sao thế hả Phương?

Phương khẽ xoay người lại, nhìn Jalet, nhìn đám bạn, mỉm cười :

__ Đó là lỗi của người chạy trốn chính bản thân mình !

Cả Alice, Carol cũng lao vào, ôm siết lấy Phương, đứa nào đứa nấy đều nức nở. Ánh mắt Phương chạm phải vóc người đang tiến lại gần. Giọng nói quen thuộc vang lên thiết tha :

__ Tổ Phương !

Cả bọn giãn ra , Henry lao vào, nắm chặt lấy hai tay Phương, muốn ôm ghì cô vào lòng nhưng lại sợ không thể nhìn rõ gương mặt Phương, Henry chìm trong nỗi sung sướng mê mê không thốt lên lời.

__ Lâu quá không gặp cậu !

__ Tớ vẫn gặp cậu trong những giấc mơ ! __ Henry nghiêm giọng. Phương cười buồn. Muốn nhớ lại những gì đẹp đẽ giữa hai đứa những cơn đau đầu đánh bật tất cả. Phương gục đầu vào ngực Henry mệt mỏi. Thật sự cô muốn về nhà biết bao !

__ Em phải về thôi, Phương à?

Phương ngẩng lên, mọi người cùng quay ra. Paul bình thản đi vào sân đấu trong sự tò mò lẫn kích động của mọi người. Phương kêu lên khe khẽ :

__ Paul... sao anh lại tới đây?>

__ Tớ đưa em về... Mẹ thì phải về, hiểu không Phương?

Giọng anh có chút gì đó xót xa, chút gì đó bức bối. Henry cố kìm cơn tức giận vô cớ lại, chờ đợi. Phương hơi tách người ra xa, gạt nhẹ đầu :

__ Em sẽ về... nhưng cùng các bạn được không anh?

__ Được chứ. Em lại đây nào !

Nhưng Henry không buông tay ra, cậu ném cái nhìn thách thức về phía Paul như thể anh là kẻ gian ác nhất đời. Phương ngơ ngác nhìn, rồi khi hiểu ra, cô chỉ biết thở dài...

__ Không ngờ người mà chị tôi căm ghét lại là cô. Đúng là trái đất tròn ! __ Elizabeth cất giọng lạnh lùng, lẫn khinh ghét __ Cả hai chị em... thua một con bé mồ côi nghèo khổ !

Paul bình thản nhìn Elizabeth. Những nét của cô cũng không khác gì mấy cô chị , cả kẻ lời nói cũng ghê gớm như nhau cả...

Bình thản chiếu tia nhìn lạnh nhạt vào Elizabeth, Paul nhún vai :

__ Tự cao nâng mình lên trong mọi hoàn cảnh là tính cách đặc trưng của nhà cô bé phải không?

Elizabeth bặm môi lại, mắt long lên :

__ Tính cách của chị em tôi thì không liên quan tới chuyện mấy người mù quáng khi say đắm ... một con bé không ra gì như thế. Những mảnh cũ ở trường trước bây giờ vẫn còn có tác dụng sao Tổ Phương?

__ Cũng còn nếu như đối thủ của tôi là gia đình của bạn ! __ Phương lạnh lùng quay lại. Elizabeth chết sững người, nhưng ngay lập tức cô bước tới trước , đánh giọng :

__ Tôi cũng sẵn sàng thôi !

__ Tôi không đấu với bạn... Hãy về nói với ông bố của bạn ấy... Mẹ tôi không tha thứ cho ông ta đâu !

Elizabeth trợn mắt, trừng trừng nhìn vào mắt Phương. Cô bắt gặp một lửa giận kìm chế đang ngùn ngụt cháy trong đôi mắt ấy... Im lặng... gần như không thở nổi !

” Cạnh ! ” Phương quay phắt lại nhìn lên khán đài B. Cô đang nghe thấy một âm thanh đã cướp đi của cô tất cả... Âm thanh lên nòng của một khẩu súng... ” Phụt ! ” tiếng đạn có gắn giảm thanh lao đi trong những phức âm hỗn tạp. Phương như được một sức mạnh tối thượng đến cho cô cảm giác tiếng súng, cảm giác được cả đường bay của viên đạn. Chỉ trong một tích tắc, Phương quay lại , Elizabeth đã đứng trước mặt cô, vẫn không thôi ném vào cô những cái nhìn căm ghét... Không kịp suy nghĩ, Phương nhào tới... và cả hai cùng ngã xuống sàn nhà... Viên đạn cắm phập vào cột lưới...

Paul ngay lập tức nhào đến, kéo Phương dậy, như ôm gọn lấy cô mà xốc trên tay. Anh nói nhanh :

__ Có kẻ bắn lên... Đi thôi !

Elizabeth vẫn chết sững dưới sàn, còn cả đám học sinh vây quanh Phương này giờ náo loạn cả lên. Tony vội kéo tay Henry đang như tượng giữa sân.

” Đoàn, đoàn ”.. tiếng súng đổ dồn trên khán đài B , làm học sinh hoảng loạn la hét. Có hai kẻ đang đuổi nhau, súng nổ liên hồi...

Trận đấu bị bỏ dở. Trọng tài sợ súng đã chạy bán mạng trong phòng thay đồ. Học sinh cuống quýt, đứa nằm xuống tránh đạn, đứa chạy thực mạng... John đi đi lại lại lo lắng... Buổi lễ chắc chắn sẽ trở thành những tuýp giết gân trên báo mất thôi !

Vị bác sỹ với mái đầu bạc trắng và đôi mắt cương nghị , nhìn lướt qua những khuôn mặt lo lắng, ông mỉm cười :

__ Tôi đã tiêm cho cô bé một liều thuốc rồi. Chỉ cần nghỉ ngơi là sẽ qua khỏi tình trạng bỗng bệnh do thuốc ngủ quá liều thôi mà !

Henry nóng lòng hỏi :

__ Bao giờ bạn ấy tỉnh ạ?

__ Khoảng 1, 2 giờ nữa. Thôi, tôi về nhé !

Paul cười :

__ Để tôi cho người đưa bác sỹ về.

__ Thôi, tôi có xe riêng. Cảm ơn cậu !

Paul đưa bác sỹ đến cổng rồi đi vào. Tony đang đứng ngó xung quanh nhà, Henry trầm ngâm nhìn cốc nước. Ba cô gái cũng im lặng, chờ đợi. Barbara mang ra một đĩa bánh do bác Brenda làm, cô cười :

— Ra đây là các bạn của Phương... Con bé chẳng có bạn ở đây đâu... Các em đừng lo lắng nhiều, rồi Phương sẽ qua thôi mà !

Henry ngẩng lên, mỉm cười:

— Cảm ơn chị !

Barbara ngạc nhiên, kêu thét lên :

— Henry Taylor ư? Trời ơi... cho chị xin chữ ký với nào... Chị hâm mộ em lắm đấy !

Henry hơi bối rối. Barbara chạy ra ngoài, rồi gần như ngay lập tức cô chạy vào trên tay là một cuốn sổ. Henry miễn cưỡng ký tên, trong khi Barbara liếc thoáng :

— Sao dạo này không thấy em ra đĩa, không thấy xuất hiện trên ti vi?

— Nó sắp giải nghệ rồi chị ơi ! — Tony nói lớn, hòa lẫn với giọng cười châm chọc.

Barbara chỉ biết đứng tròn mắt ngạc nhiên. Khi cô qua được cơn sốc thì là lúc Paul đi vào , anh nói nhỏ :

— Barbara, cô ra ngoài đi !

Cô thở dài đi ra. Lòng tự dưng buồn vô hạn. Phương lại bị người ta hâm hại, rồi còn cả thần tượng của cô nữa.. cũng chuẩn bị... biến mất... thử hỏi làm sao không buồn?

Paul rót một ly rượu từ chai rượu nhỏ trong tủ rượu của mình, anh hơi lắc nó trong tay, mắt nhìn Henry, nói nhẹ nhàng :

— Thật ra tôi cũng biết các cô cậu là bạn của Phương từ lâu. Nhưng Phương không nói cho tôi hay, tôi nghĩ cô ấy có lý do để giấu ...

— Nếu là tôi, tôi cũng sẽ bỏ đi... không bao giờ liên lạc nữa ! — Henry cười buồn — Nhưng quả thực chúng tôi yêu quý Phương... Rất yêu quý , làm sao chúng tôi có thể quên được cơ chứ?

Trong đầu Henry là cuộc sống một năm qua của mình. Thật kinh khủng biết bao ! Cậu đã mất đi tất cả kể từ ngày Phương bỏ đi... Triền miên là nỗi nhớ thương không dứt... Cay đắng ngập lòng vì biết mình không thể trở lại ngày xưa được nữa... Không phải vì cậu muốn giải nghệ, mà bởi vì không còn sức để hát. Tình cảm với mọi thứ xung quanh chỉ là một nỗi buồn thăm mà thôi !

Paul cũng im lặng, nhưng đôi mắt không ngừng quan sát Henry... Anh biết được tình cảm của cậu ta qua những biểu hiện trên gương mặt tuần tú... Có lẽ tình cảm cũng đến mức quá sâu sắc và nó đã giày vò cậu ta trong suốt thời gian qua ! Paul chợt thấy thương cảm. Cậu ta cũng như anh, tình cảm luôn phải vùi giấu tận sâu kín trong lòng , day dứt nhưng không dám bộc lộ... Tất cả chỉ sợ một lời từ chối từ Tổ Phương !

Barbara chạy vào, cắt đứt mọi suy nghĩ với thông báo :

— Tổ Phương đã tỉnh rồi !

Tất cả cùng bật dậy và theo cô lên lầu. Phương nằm trên giường, nhỏ bé giữa đồng gối chăn dày. Khuôn mặt cô nhợt nhạt, yếu ớt... Nhìn thấy các bạn , Phương mỉm cười :

— Tổ chỉ sợ khi mở mắt ra không thấy bóng dáng các cậu đâu !

— Làm sao bọn tớ có thể bỏ cậu được ! — Jalet kêu lên , tay nắm chặt lấy tay Phương.

— Các cậu tha lỗi cho tớ chứ? — Phương hỏi nhẹ — Tớ đã bạc bẽo đến nỗi không thềm liên lạc lại để các cậu lo lắng biết bao nhiêu...

— Nhớ cậu nhiều lắm, nhưng không bao giờ nghĩ đến chuyện giận cậu đâu...

Tony ngó xung quanh, trêu chọc :

— Thoải mái quá... Chắc không muốn về Washington đâu nhỉ?

Henry nhìn chăm chăm vào Phương, chờ đợi... và trái tim cậu nhói lên một cái trước câu trả lời mà cậu đã đoán trước được :

__ Tổ không về đâu... nhưng cũng có thể trở lại đó chơi !

Ba cô gái cùng vỗ tay hoan hô quyết định của Phương. Paul xoa đầu cô, nghiêm giọng :

__ Lẽ ra em phải suy nghĩ được như thế này từ lâu rồi kia ! Ấu trĩ quá đi !

Phương cười ngượng. Cô nhìn Henry một cái, rồi nhìn lại Paul, dịu dàng :

__ Anh có thể dẫn bạn em xuống ăn gì đó không? Em cần nói chuyện với Henry một chút !

Paul gật đầu. Mọi người cúi xuống hôn nhẹ lên trán Phương, động viên cô chóng khỏe, rồi lục tục kéo nhau xuống. Henry nhìn cánh cửa đã khép , rồi quay lại nhìn , bắt gặp ánh mắt dịu dàng như mặt trăng của Phương. Trái tim cậu mềm ra trong cảm xúc chới với... không tên !

Henry ngồi xuống cạnh giường, mỉm cười nhẹ nhàng :

__ Không giống như trong những giấc mơ của tớ. Phương không ốm yếu thế này đâu !

__ Không may thôi ! __ Phương hơi phẩy tay __ Cậu giúp tớ ngồi dậy nhé !

Henry gật đầu. Cậu đỡ Phương ngồi tựa vào những chiếc gối hình con mèo dễ thương, mắt không thôi nhìn cô dịu dàng. Cầm nhẹ bàn tay cậu, cô nói : __ Những gì đã qua, hôm nay tớ đã đối diện được rồi ! Nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Henry không cần phải day dứt nữa, cậu không hát được là do tớ phải không?

Hơi lắc đầu, Henry bóp nhẹ bàn tay Phương. Đôi bàn tay mềm nhỏ bé hơn như những gì mà cậu từng tưởng tượng. Phương không khác đi bao nhiêu, nhưng lại nhỏ bé yếu đuối đi quá nhiều...

__ Tớ nhớ cậu, nhớ ngày đêm... Biết rằng nhớ chỉ là để nhớ, nhưng làm sao để quên được thì tớ không biết...

__ Hãy coi tớ là một người bạn thật sự ! __ Phương nhấn mạnh __ Suốt cả cuộc đời tớ chỉ có một người bạn như Henry , người đã hát trong sinh nhật của tớ, người đã cứu tớ thoát khỏi những nguy hiểm, quan trọng hơn , cậu còn là người mang lại cho tớ niềm tin vào cuộc sống khi chỉ mình tớ bơ vơ trên mảnh đất lạ này... Henry, tớ rất quý mến cậu !

Nụ cười của Phương, không bao giờ Henry có thể quên được. Nụ cười như xua đi hết những u ám trong lòng cậu bao ngày qua... Trái tim ấm áp và lại đập rộn ràng... Phương đã tha thứ tất cả... Tình yêu của cậu thì nhỏ bé biết bao... Đeo đẳng mãi một tình cảm không bờ bến là một cách đáp lại phũ phàng những gì Phương dành cho cậu... Henry hơi cười. Không thể nào làm được như thế phải không Phương?

__ Được rồi... Vì tình bạn của chúng ta... một tình bạn tốt đẹp nhất !

Phương vẫn giữ nụ cười trên môi. Trong tim cũng đã nhẹ nhàng đi rất nhiều... Hình như cô đã tìm được một cách sống mới, dễ chịu hơn nhiều và những nỗi đau cũng bớt cuộn lên trong lòng kể từ khi cô tỉnh dậy... " Thời gian, mẹ à, đúng là những lớp bụi phủ mờ... mở cả những tình cảm dù là nóng bỏng nhất... Con có nhiều thời gian để quên... quên rất nhiều thứ !" ... Paul nhấc điện thoại lên, giống như bao lần, hỏi lạnh nhạt :

__ Paul Burton đây... Ai vậy ạ?

Một giọng ấm vang lên :

__ Tôi đây.. Tôi đã tìm ra hung thủ !

__ Hấn ra sao?

__ Hấn đã chết !

Paul hơi ngạc nhiên. Anh nghĩ đến Phương và những gì cô phải chịu đựng , thế mà hấn đã chết !

__ Khi tôi đến hấn ta đã bị kẻ nào đó ám sát, nguy trọng như một vụ tự tử... Tôi đã xem xét khắp căn phòng... Chắc không còn nguy hiểm nữa đâu. Cậu cứ yên tâm !

Paul nhú mồm :

— Có thật không? Vụ đầu súng mấy hôm trước làm tôi không yên tâm đâu.

— Đó là lỗi của tôi ! — Người đàn ông nhỏ giọng — Tôi không ngờ hấn liều lĩnh như thế !

— Vậy anh hãy cứ bảo vệ từ xa cho tôi...

Nói rồi Paul cúp máy. Trong lòng anh vẫn còn những nỗi lo không dứt được. Phương đã bình phục và không muốn làm to chuyện , nên anh đành bỏ qua. Nhưng không có nghĩa là anh phải đứng xa mọi nguy hiểm của cô. Không hiểu Phương sinh nhằm ngày gì mà bao tai nạn, bao nguy hiểm cứ tìm cô mà đổ xuống... Cuộc sống bao nhiêu áp lực vậy thì biết làm sao , Phương ơi?

Định xuống tìm cô, nhưng Paul chợt nhớ ra hôm nay Phương đưa bạn trở về Washington... Có lẽ cuộc đua tiền này sẽ làm Phương buồn mấy ngày mất... Những khi nhìn cô buồn là anh không chịu nổi, cứ như là một cuộc tra tấn tinh thần mà đến chính anh cũng chỉ biết bất lực mà thôi...

Phương về, lẳng lặng đi vào phòng. Chia tay và dặn dò là hai chuyện mà Phương không bao giờ muốn làm nhất, vậy mà, cô đã phải vừa chia tay vừa bắt Henry và Tony hứa không nói về cô cho Duy nghe. Chạy trốn Duy hơn cả chạy trốn chính bản thân mình... Đau khổ biết bao nhiêu...

— Phương !

— Em không sao ! — Phương nói vọng ra khi nhận ta giọng Paul — Chỉ là mệt quá thôi !

— Vậy em nghỉ ngơi một chút đi, rồi xuống ăn cơm... Anh chờ em đấy !

Phương nhói lòng. Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt trầm lặng của Paul mỗi khi cô rút mình trong vỏ ốc, tránh né sự quan tâm của anh... “Đúng là cần thời gian... cần rất nhiều cho rất nhiều người trong số chúng ta ! Nhật Duy, Paul và cả mình nữa... Làm sao để được hạnh phúc giống như mong ước của mẹ nhỉ? Làm sao? ”...

Qua thời gian , Tổ Phương đã lớn khôn và chín chắn không còn cô gái nhỏ nghịch ngợm , khuôn mặt ngẩng cao tự đại, nụ cười thách thức kẻ khác... không còn cô gái hay bày trò nghịch ngợm để ” người ta ” chịu quả trách... Bây giờ, chỉ là một Tổ Phương xinh đẹp , kiên cường, đang tự đi vào ngưỡng cửa cuộc đời bằng chính đôi chân của mình... Rồi ta cũng sẽ hiểu, con người ta trải qua bao nhiêu thăng trầm chìm nổi, người ta sẽ được hưởng hạnh phúc nếu người ta biết vươn lên !

Sóng nổi Sóng ngầm

” Một vườn hồng với những bông hoa đủ màu sắc đang nở rộ... Một chàng trai đang ngắt những bông hoa đỏ thắm tượng trưng cho tình yêu sâu nặng của mình, trao cho cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh... Nắng chiếu xiên từng dải như tơ lụa. Dòng sông rì rào cùng ngọn gió hát vang bản tình ca... Bờ cỏ xanh mướt, lấp lánh chiếc vòng đính hôn tuyệt đẹp... Anh và em chia tay , hẹn kiếp sau gặp lại... Dù cho lịch sử có lặp lại, anh vẫn đánh đổi cuộc đời mình để được một ngày bên em...”

Nhật DUY vui vẻ dựng xe ở sân , đi thẳng vào nhà. Bố mẹ cậu và Thục Uyên đang ngồi ăn cơm. Thấy cậu, bà Trang Nhung ngạc nhiên :

— Sao con về sớm vậy? Mẹ tưởng gia đình Tổ Phương sẽ giữ con lại đến tối chứ?

Nhật DUY sà vào bàn, tươi cười :

— KHÔNG, con có việc nên xin phép về sớm... Chà, ngon quá !

Thục Uyên nhìn Duy một cái, giọng châm chích :

— Anh mà cũng biết ngon sao? Cả nhà tưởng anh tu rồi !

DUY lừ mắt, nhận bát cơm từ tay mẹ. Ông Hoàng vặn :

— Có chuyện gì mà con khác thường thế?

Gắp một chút rau cho vào bát, Duy làm vẻ ngây ngô :

__ Thế thường ngày con không như thế này sao?

Ông Hoàng cười, còn Bà Nhung thì lắc đầu :

__ Mặt anh lúc nào cũng khó khăn lắm đấy, đến mẹ anh còn ớn...

__ Con nhận giấy báo của trường Stanford về ngày nhập học !

Cả ba cùng kinh ngạc. Duy thì thản nhiên :

__ Con tìm được một suất học bổng của trường vào mất tháng trước, chỉ có trường này là lấy sinh viên sớm, con làm hồ sơ rồi thi luôn... Họ chuẩn bị mọi cái rồi mà !

__ Con không hỏi ý kiến bố mẹ sao? __ Ông Hoàng kêu lên __ Đi du học chứ có phải đi chơi đâu mà có thể tùy tiện như thế hả?

Uyên nhìn sâu vào mắt Duy, không tìm thấy một sự hối hận hay nao núng nào . Bà Nhung thì bình tĩnh hơn, hỏi nhỏ :

__ Con học gì bên đó !

__ Quản trị kinh doanh ạ !

__ Không đâu bằng thực tế đâu con. Con cứ ở nhà, học và theo bố đến công ty nắm bắt tình hình có hơn ôm đống sách vở đó , lại xa nhà không?

Ông Hoàng cũng đầu độ :

__ Du học cũng tốt thật đấy, nhưng mà còn nhiều cái quan trọng hơn. Con không thương Tổ Phương sao?

Nhật Duy đứng dậy, nụ cười đã tắt trên môi , cậu nói nghiêm túc :

__ Con muốn sang Mỹ học, chỉ thế thôi. Con muốn đi bằng đôi chân của mình, xin bố mẹ đừng ngăn cản... Một tuần nữa con sẽ đi !

Nhật Duy bỏ đi, ông bà Hoàng bắt lực nhìn nhau. Uyên thì thở dài... Mục đích của anh là thế ! Muốn tự mình sang Mỹ để tìm Phương, dường như đã trở thành nỗi khao khát khiến anh bỏ qua tất cả mọi suy nghĩ của người khác...Mối tình đầu của anh sâu nặng đến mức Uyên phải ngạc nhiên... Cô đã yêu thương anh, muốn chiếm hữu anh nhưng không bao giờ khao khát bằng hết cả ý chí và con tim như thế... Hai năm qua, anh đã sống như thế nào hả Duy?

17. Chương 17

Thục Uyên gọi điện báo cho Hùng biết chuyện Duy sẽ đi du học , khiến cậu thấy ghen tỵ. Cậu còn những một năm nữa mới có thể thực hiện ước mơ sang bên đó tìm Phương... Sinh sớm một năm kể cũng có nhiều thuận lợi thật !

Cậu gác máy và đi xuống lầu. Bố đã đi làm về với dáng vẻ mệt mỏi. Đôi mắt ông trũng sâu, trán nhiều vết nhăn hơn, tóc thì gần như bạc trắng. Việt Hùng biết bố đang lo lắng nhiều vì công việc làm ăn đang xuống dốc. Hàng hóa sản xuất ra không tiêu thụ được.. Mọi con đường đều bị công ty lớn chặn đứng. Bố cậu bảo công ty đó muốn thao túng thị trường và muốn ' nuốt chửng ' các công ty con trong đó không loại trừ công ty của bố. Cậu không biết đó là công ty nào nhưng thực tâm trong lòng, cậu mong có thể giúp bố được phần nào.. Cũng chỉ tại mình còn quá nhỏ !

Bà Huyền cầm đỡ lấy chiếc cặp từ tay chồng. Bà đưa cho chồng một cốc nước cam, rồi ngồi xuống cạnh chồng, hỏi han :

__ Chuyện tệ hại lắm sao?

__ Mình à... công ty chắc phải đóng cửa quá... Cái lão ấy o ép chúng ta tới đường cùng rồi. Nếu không phá sản thì cũng sẽ thành công ty con của công ty HUy Hoàng thôi...

Bà HUyền thở dài :

__ Tôi không ngờ ông ta lại như thế !

__ Em còn luyến tiếc lão ta ư? __ Người chồng bỗng nổi sùng lên , khiến bà HUyền giật bắn, ấp úng :

__ Không... tôi...

__ Lão ta cậy quyền, cậy thế chặn đường sống của chúng ta. Lão ta không biết bà là vợ tôi đâu... nếu biết ... lão ta sẽ đến và tôi sẽ mất vợ mất con...

Bà HUyền ôm mặt, nước mắt rơi lã chã.. Giọng bà vang lên đau đớn :

- Sao anh lại có thể nói thế ... Em đã quên ông ta lâu rồi... Trong tim em giờ chỉ có anh ... Thế mà...

Việt HƯNG đứng sững ở cửa phòng, lắng nghe. Bố mẹ đang nói những điều gì thế không biết? Những điều xa lạ quá chừng ...

Giọng bố chì chiết :

__ Ai tin đây? Ngày xưa em yêu lão ta say đắm đến nỗi có thể chết vì lão... Tôi đã đến với em và nhận là bố đứa trẻ khi lão ta không thể và không biết... Tôi đã coi thằng HƯNG như con đẻ , có khi còn hơn nữa ấy chứ... Lão ta định cướp hết ư? Công ty của tôi, vợ của tôi, con của tôi sao?

HƯNG bấu chặt tay vào cửa... Không còn suy nghĩ được gì nữa...

Bà HUyền van xin :

__ Xin anh nói nhỏ thôi , thằng HƯNG đang ở trên phòng... Nó mà biết chắc không chịu nổi đâu...

__ Bà hãy nhớ kỹ chuyện này. Dù có thế nào đi nữa, có phải sống nghèo khổ tôi cũng không cần tới sự thương hại của ai. Em mà đi van xin người ta... là sẽ biết tay tôi...

Bà HUyền cúi đầu lặng lẽ khóc . Những dòng nước mắt đau khổ của gần hai mươi năm bà dồn nén trong lòng. CHồng bà, người đàn ông chịu nhiều thiệt thòi nay đã nổi giận khi không chịu đựng nổi... Nỗi đau của mối tình đầu lâm lỗi xưa kia nay mới tấy đỏ, dằn vặt hai vợ chồng bà... Bà đâu biết ngoài cửa kia đứa con trai bà yêu quý đang phải trải qua một nỗi đau đớn của sự lừa dối và sự hụt hẫng. Việt HƯNG lặng lẽ đi lên phòng. Cậu không khóc như khi xưa nữa nhưng lại muốn đập phá một cái gì đó cho hả giận. Không thể có chuyện đó... Cậu không tin cậu lại không phải là con của bố... Thời thơ ấu, niềm tự hào vì giống bố như đúc đã làm cậu sung sướng biết bao . Bố đã cho cậu những niềm mơ ước, hoài bão vĩ đại... Cậu phải chiến thắng trong bất lý hoàn cảnh nào, không được thua dù là cái nhỏ bé nhất... Rút ra từ cuộc đời bốm cậu đã công nhận bố là người thành đạt và ngưỡng vọng như một thần tượng... Giờ cậu mới hiểu bố cảm thấy thế nào khi suốt đời bố thua người đó... Cậu là nỗi đau của bố... Bố vẫn mãi là người thua cuộc khi cậu còn tồn tại trên cõi đời này...

Việt HƯNG úp mặt xuống gối , chỉ mong những điều cậu nghe thấy là những gì xảy ra trong giấc mơ. Cậu không phải là con của bố mà là của một người đàn ông khác. Cậu là kết quả của một cuộc tình vụng trộm và bố đẻ thì không biết có sự tồn tại của cậu trên đời... Và... Nhật Duy lại là anh cùng cha khác mẹ của cậu...

Mẹ ! Mẹ đã giấu cậu trong nỗi đau của người phụ nữ bị phụ tình. Bố đã giang tay đón cậu và trao cậu cả thể gian tình thương yêu... Xót xa lắm chứ ! Đau đớn lắm chứ ! Khi ta có trong tay một vật thiêng liêng, gắn bó với ta hàng hơn chục năm trời bỗng dưng tuột mất và rơi xuống biển sâu. Ta có dám nhảy xuống để lấy nó lên không? Mà có nhảy xuống có dám chắc nó là của ta nữa không? hay nó đã là của kẻ khác...? Một sự thất vọng tràn lên trong cậu. Ông trời đã trao cho cậu người bố tuyệt vời nay lại lấy đi ... Cậu đã làm gì đắc tội với ông trời đâu?

HƯNG vô đầu... Nước mắt từ đâu ứa ra, nhưng nhức cả ở trong tim... Cậu nhớ tới tuổi thơ tươi đẹp của mình... Những vòng ôm, nụ hôn của bố dành cho cậu... Có bao giờ bố là người xa lạ đâu... Chẳng thể có thay đổi nếu như ta không thay đổi , đúng không nhỉ?

Việt Hùng vùng dậy, lau nhanh những giọt nước mắt yếu đuối... Cậu lấy lại tinh thần để đi xuống dưới lầu. Cậu sẽ làm như không biết gì, không có gì xảy ra cả, sẽ hỏi bố chuyện công ty, giúp mẹ dọn cơm cho cả nhà... HÙNG sẽ làm cho gia đình không thể khác xưa dù cho vết thương trong lòng bố mẹ đang tấy đỏ, còn trong cậu nó vẫn đang lan rộng...

Sáng thứ 5, ông Hoàng bức bối đến công ty, trong ông vẫn còn nguyên cơn giận bưng bưng như lúc ở nhà... Nhật Duy đã biến bữa ăn sáng thành địa ngục... lửa khi tuyên bố đã dọn đồ và chỉ chờ cấp visa là... bay qua Mỹ... Nó khiến cho những người lớn trong nhà giận tím người vì bị qua mặt như những đứa con nít... Thật không hiểu đứa con ngoan ngoãn của mấy ngày trước biến đi đâu mất, giờ ông chỉ thấy một bức tường đá vững chắc, kiên định trong nó... Càng giận, ông càng thấy mình bất lực, tưởng như mình đã già đi, không còn sức lực để tiếp tục sự nghiệp gia đình này nữa... Nếu như ông không chờ được Nhật Duy trở về? Và nếu như nó không trở về?...

Ông Hoàng đẩy cửa phòng làm việc... Đôi mắt ông chạm vào ánh mắt một người... Mọi thứ như sụp xuống... Cả một trời quá khứ xa xôi ào ạt chảy qua người ông và dừng lại tại khoảnh khắc ông nhìn thấy bà __ mỗi tình muộn màng sau cuộc hôn nhân gượng ép... Vậy mà cũng đã xa lắm rồi...

Sau ba mươi phút nói chuyện, bà Huyền bước ra khỏi phòng với những giọt nước mắt còn sót lại sau khi đã lau sạch bởi đôi bàn tay run run... Trợ lý Vinh gặp bà ở ngang cửa, hơi ngạc nhiên nhưng cũng không quan tâm nhiều... Có lẽ lại là một chủ sở hữu doanh nghiệp nào đó đến... cầu xin Huy Hoàng buông tha... Nhưng thương trường là chiến trường... chẳng có lý gì một người sắt đá như ông Hoàng lại thay đổi kế hoạch cả !

Anh đẩy cửa vào, chết sững khi thấy ông Tổng giám đốc ngã sóng xoài trên bàn làm việc, đôi mắt và đôi môi tím tái... Vinh vội vã gọi xe cứu thương...

Hai ngày sau, Nhật Duy trở thành Tổng giám đốc thay bố điều hành công việc... Ông Hoàng không còn khả năng hồi phục được sức khỏe như xưa, ông vĩnh viễn phải lệ thuộc vào chiếc xe lăn ! Nhật Duy chỉ còn một cánh cửa duy nhất cho tương lai của mình... Hai ngày như một cơn bão, cuốn phăng tất cả những dự định lớn lao mà Duy đã xây dựng trong hai năm kể từ ngày xa Tổ Phương... Hình như Phương đã xa lắm rồi...

Ngày Duy tựa đầu vào thành ghế, mệt mỏi vì thiếu ngủ... Nhưng cứ khi nhắm mắt là cậu nghĩ ngay đến chuyện mình sẽ gặp ác mộng... Ban ngày đã là những cơn ác mộng rồi, cũng đã là quá đủ !... Chẳng hiểu từ đâu sinh ra những buồn thương này nhỉ? Hai năm trước hay là một năm trước... hay là ngày hôm kia khi cậu nhận ra cậu cứ để mất dần những dấu hình của Phương... Giờ đến một cơ hội để tự mình đi tìm cũng đã hết... Tại ai nhỉ? Tại cậu không biết giữ Phương lại... Tại cả hai chưa có đủ hai bàn tay lớn để nắm thật chặt tương lai? Tại... căn bệnh của bố... tại...

Duy giật mình mở toang mắt khi nghĩ tới đây. Cậu vội vàng bấm chuông gọi trợ lý Vinh... Căn bệnh này không dễ gì đánh gục bố cậu nếu như...

Trợ lý là một chàng trai trẻ có thâm niên làm việc hai năm làm việc. Anh là một người năng nổ, nhiệt thành với công việc nên được ông Hoàng quý trọng... Mọi việc trong công ty, từ lớn đến bé đều qua tay anh cả... Đối với anh, Ông Hoàng là một ông chủ khắt khe nhưng tốt bụng. Ông nghiêm minh trong việc khen thưởng và chê trách. Làm việc với ông đã quen tính, nay bắt buộc phải đổi chủ... kể cũng hơi khó chịu... Hơn nữa, ông chủ mới này lại chỉ là một tên con nít vừa mới rời trường cấp ba... liệu có làm được việc gì? Vinh đẩy cao gọng kính rồi mới từ tốn bấm chuông. Cửa mở một cách lạnh lùng, Vinh nghe lo lắng trong lòng... Anh bước vào trong, nhún nhún :

_ Chào... Tổng giám đốc... tôi...

Ngày Duy đứng dậy, bước ra khỏi ghế, dịu dàng trả lời :

_ Vâng, chào anh... Mời anh ra bàn uống nước... tôi có chuyện muốn nhờ anh !

" Chưa gì đã thế rồi ! " _ Vinh nghĩ thầm nhưng cũng làm theo lời của Duy. Anh quan sát ngấm ngấm ông chủ trẻ, ngạc nhiên khi thấy Duy có một vẻ đẹp hoàn toàn khác bố mình... Ông chủ trẻ này có một vẻ thâm trầm không đáng có ở lứa tuổi 18... nhưng đôi mắt sâu thẳm, vừa trong sáng vừa nhiệt thành lại làm Vinh tin tưởng... anh ngồi xuống ghế, bình tĩnh hơn so với lúc trước rất nhiều.

__ Tôi là Nhật Duy ! Cứ phải giới thiệu lại cho đúng ! __ Duy hơi cười __ Thiết nghĩ , thiết lập một mối quan hệ thì nên bắt đầu bằng tình bạn thì sẽ bền chặt hơn... nên tôi rất muốn cởi mở với anh...

__ Tôi chỉ là trợ lý thôi mà ! __ Vinh kêu lên , mặt nhăn lại như đang nghe phải chuyện khôi hài. Nhưng rồi chợt nhận ra thái độ vô ý của mình, anh bối rối nhìn xuống ly nước.

__ Trợ lý của Tổng giám đốc thôi... Chứ anh Vinh là bạn của Duy được không?

Vinh ngẩng lên bắt gặp nụ cười nhẹ của Duy... Duy bắt chợt nhún vai :

__ Đây là một đề nghị... giao kết hợp đồng ! Anh không nhất thiết phải trả lời ngay... Nhưng quả thực thì... Duy đưa mắt nhìn xung quanh, giọng trở nên trầm buồn :

__ Hai ngày qua như một giấc mơ, bỗng chốc biến một đứa trẻ thành ông chủ của hàng ngàn con người... Anh có thấy vô lý không?

Vinh định gật đầu, nhưng vì không hiểu ý của DUY nên không dám. Anh chọn im lặng để đáp lại câu hỏi ấy. Duy phẩy tay :

__ Thôi, bỏ qua đi. Dù gì thì tôi cũng đã trở thành như vậy rồi... Không làm thì cũng ép phải làm thôi...

__ Vâng !

__ Anh hãy giúp tôi nhé !

__ Vâng ! __ Vinh buột miệng như người bị ra lệnh. Để chữa ngượng anh nhìn thẳng vào mắt Duy...Hình như đôi mắt càng sâu thẳm hơn thì phải !

DUY ngồi thẳng lưng lên một chút, nghiêm nghị hẳn :

__ Có chuyện muốn nhờ anh...

__ Tôi sẽ cố !

__ Anh là người đầu tiên phát hiện ra bố tôi khi ông ngất trong phòng này?

Vinh gật đầu, chờ đợi :

__ Anh có thấy gì lạ không? Chẳng hạn như ông có tiếp xúc với ai trước đó?

__ Cậu... Tổng giám đốc nghi ngờ gì ư? __ Vinh thốt lên __ Tôi nghĩ là...

Những hình ảnh lướt nhanh trong đầu Vinh , anh dợt đi dợt lại nhiều lần... Cuối cùng dừng lại hình ảnh người đàn bà với gương mặt buồn thẳm...

__ Sao?

__ Có... một người ! __ Vinh ngập ngừng __ Nhưng tôi nghĩ là...

__ Anh biết bà ấy không?

__ Không... nhưng tôi thấy quen lắm... À, hình như là bà Huyền __ vợ giám đốc công ty Thành Trung thì phải !

Nhật Duy tựa người vào thành ghế, khẽ cười :

__ Bố tôi luôn dùng thủ đoạn... Tôi muốn gặp bà ấy để hỏi vài điều... Và anh có thể mang cho tôi hồ sơ về công ty Thành Trung?

Vinh gật đầu. Anh nghĩ là Duy đã muốn chấm dứt câu chuyện nên đứng dậy. Duy cũng thế, cậu hơi nghiêng mình như chào Vinh, nhưng không nói câu nào...Ý nghĩ cậu trôi dạt vào một miền xa xôi, nơi chỉ còn có giận dữ và thù hận...

Buổi chiều, Duy nhận được tập tài liệu về công ty Thành Trung... Cậu điểm qua những thành viên trong gia đình ông giám đốc và bất ngờ khi đọc đến tên Việt Hùng... Ra cũng là những người... quen, không đến

nổi xa xôi lắm ! Duy nhớ đến đôi mắt cương nghị của Hùng và thẳm ngạo nhiên vì sao mình lại có thể nhớ như thế... Đã một năm nay, trong tâm trí cậu chẳng có gì... ngoài hình ảnh Tổ Phương...

Một chút nữa là Duy không tập trung được vào tập tài liệu nếu như không thấy những con số thâm hụt của công ty Thành Trung... Cậu nhớ ra mục đích của mình, lòng cồn lên một nỗi tức giận không tên... Phải biết được tại sao số phận lại trêu ngươi cậu như thế... Phải biết rõ để mà đấu tranh lại...Nếu chia cắt mãi mãi thì làm sao có thể sống hạnh phúc được nhỉ?

Cúi xuống nhìn thật kỹ những con số... Duy lật trở lại , thấy rõ số nhà của gia đình ông giám đốc này... Bên ngoài, trời đổ nắng những vệt dài... Ngay buổi chiều hôm ấy, Nhật Duy lái xe tìm đến nhà bà Huyền. Đó là một căn nhà giản dị nhưng tinh tế và uyển chuyển... Duy thấy thích giàn hoa giấy đỏ xen trắng gần như leo kín vòm cổng ngôi nhà... Về thanh tao ấy làm lòng Duy dịu lại... Có thể nguyên nhân không phải là ở đây !

Duy bấm chuông, một cô bé chạy ra mở cửa. Cô chăm chú nhìn Duy, từ tốn hỏi :

__ Anh tìm ai ạ?

__ Anh muốn gặp mẹ em ! __ Duy nhẹ nhàng đáp lại.

Cô bé nhún vai :

__ Thế thì lạ thật đấy ! Nhưng anh vào đi ! Mẹ em đang ở trong nhà !

Duy gạt đầu, dắt xe vào trong. Cậu biết cô bé con đó vẫn đi theo sau cậu và quan sát, nhưng cậu mặc kệ... thản nhiên dựng xe trong sân... Cô bé chạy ào vào nhà, hét lên :

__ Mẹ ơi... mẹ có khách !

__ Tú Nhi... con gái thì phải nhỏ nhẹ thôi chứ? __ Bà Huyền mắng mỏ khi vừa vắn tóc vừa đi ra...

Bà gặp Duy ở ngay cửa, suýt nữa ngã nếu như không bám vào thành cửa... Một Nhật Hoàng thứ hai chăng?

Duy nắm bắt được sự bối rối ấy , cậu nhún mày :

__ Có lẽ cô biết cháu?

Bà Huyền khẽ gạt đầu. Bà quay sang Tú Nhi đang đứng tò mò đằng sau :

__ Con lên phòng đi, để mẹ nói chuyện với khách chứ?

Tú Nhi ngún nguẩy bỏ đi. Bà Huyền mời Duy ngồi, hỏi cậu uống gì rồi mới vào câu chuyện chính :

__ Cậu tới có chuyện gì thế? Nếu là chuyện công ty thì chồng tôi không có nhà đâu...

Nhật Duy giữ nụ cười trên môi, nhẹ nhàng :

__ Cháu tìm cô chứ không tìm bác trai ... Nghe nói cô gặp bố cháu cuối cùng trước khi ông ấy vào viện... Mà cô biết chuyện ấy chưa?

Bà Huyền bối rối :

__ Tôi có biết chuyện buồn của gia đình...Nhưng...

__ Nếu cô nghĩ vì như thế mà Thành Trung sẽ ” thoát hiểm ” thì...

__ Chuyện đó không liên quan đến tôi ! __ Bà Huyền kêu lên, cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm .

__ Dĩ nhiên ! __ Nhật DUY nhún vai, cậu lạnh lùng __ Cô đã nói chuyện gì vào sáng hôm thứ năm ấy?

Bà Huyền sững người nhìn Nhật Duy, trong lòng trào lên một cơn đau dữ dội... Đứa con trai của người yêu cũ đến để hỏi về quá khứ của bà ư? Hỏi về sự thật được chôn vùi dưới lớp bụi dầy của thời gian nhưng vẫn chưa hề... nguội lạnh... Làm sao bà có thể nói cho nó nghe rằng bà đã phải van xin bố của nó buông tha cho gia đình bà , cho người chồng khốn khổ... cho đứa con trai vĩnh viễn không được biết mặt cha đẻ... Làm sao có thể nói hết ra?

__ Có thể nào là một lời đe dọa? __ Duy nhếch môi, giọng đanh lại __ Hay là một điều kiện có đính kèm một sự thật có sức nặng như một quả búa tạ? Hay...

_ Tôi... tôi... Mà cậu có quyền gì xét hỏi tôi? Chúng tôi chỉ nói chuyện làm ăn...

Nhật Duy khoanh tay trước ngực, lạnh nhạt :

_ Như vậy thì không logic lắm đâu !

Bà Huyền lặng thinh, nhớ ra là mình đã từ chối nói chuyện công ty ngay từ đầu... Nhật Hoàng xưa kia cũng chẳng sắc sảo như thế...

Nhật Duy chợt ngồi thẳng dậy, không cười , chiếu ánh mắt như đã hiểu hết chuyện về phía bà Huyền... Nhưng giọng thì lại hiền hòa khiến cho người khác không hề nghĩ rằng mình đang bị đe dọa :

_ Cũng không còn sớm sửa gì... Cháu phải về ... Nhưng cô phải biết một điều rằng , khi nào chưa rõ sự thật thì... công ty Thành Trung của chồng cô sẽ phá sản nhanh hơn đấy!

Nhật Duy đứng dậy, không để ý đến gương mặt trắng xanh của người phụ nữ... Cậu lạnh nhạt đi ra... Thời gian, bây giờ cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa... Chơi một chút cũng... chẳng chết ai !

Mặc dù không thích thú gì thủ đoạn của bố mình, nhưng vì chưa nghĩ ra được cách gì khả thi nên Duy vẫn cho duy trì những biện pháp ấy. Theo chỉ thị của cậu, các nhà máy may thuộc quyền sở hữu của công ty Huy Hoàng và các công ty may vẫn lấy vải ở công ty cậu phải triệt để việc không được lấy vải của công ty Thành Trung. Cậu sai người đi lôi kéo công nhân bên Thành Trung sang công ty mình khiến công ty ấy càng lâm vào khốn khó, muốn vay thêm vốn để duy trì hoạt động nhưng ngân hàng cũng bị tác động của Nhật Duy mà không cho vay... Duy hài lòng vì đã làm được điều đó ... Sự trượt dài này sẽ đến tai những ai quan tâm đến Thành Trung... Không sớm muộn gì , sự thật sẽ được phơi bày thôi !

Ông Hoàng nằm trên giường bệnh nhưng vẫn biết chút ít về việc Nhật Duy đang làm với công ty Thành Trung... Đây là một kế hoạch phòng hờ của Duy, nếu bà Huyền cố sống chết với Thành Trung thì có thể bố cậu sẽ là người tiết lộ vì vui sướng hay đau khổ tùy theo bí mật bà ta nói với bố...

Như dự đoán, khi cậu vừa về đến nhà, ông Hoàng đã cho gọi cậu vào phòng. Nhật Duy bình thản ngồi xuống bên giường, hỏi nhỏ :

_ Bố hôm nay thấy thế nào?

Ông Hoàng gật đầu, nhìn thẳng vào mắt con :

_ Con vẫn tiếp tục có ý tưởng thâm tóm Thành Trung ư?

_ Lúc đầu thì có ý định đó nhưng khi xem xét , con thấy công ty này hoạt động kém quá ... con quyết định cho nó phá sản luôn...

Ông Hoàng nhíu mày :

_ Nó đã kém thì con nên... buông tha cho nó chứ? Cho họ một con đường sống đi con !

Nhật Duy nhún vai, vẻ như ngây thơ :

_ Người ta là ai cơ ạ? Có phải là gia đình ông giám đốc Trung?

_ Ừm...

Nhật Duy đứng dậy, dứt khoát :

_ Không được ! Ngày trước bố cũng cố tình o ép họ cơ mà? Con đã giúp bố điều hành công ty thì phải... làm tiếp tục thôi ! Bố yên tâm tính dưỡng... con sẽ ...

Ông Hoàng nhìn con, thấy mình bất lực thật sự. Nhật Duy đã vượt quá tầm kiểm soát của ông mất rồi !

_ Con... con... chẳng lẽ bố nằm đây thế này là con không còn nghe lời bố nữa sao Duy? _ Giọng ông trở nên van nài _ Lời của bố không còn trọng lượng gì sao?

_ Con vẫn nghe lời bố từ trước đến giờ ! _ Duy chưa chát _ Việc này cũng vì công ty thôi... Con không thể từ bỏ nếu như không có lý do chính đáng...

_ Nếu bố nói là con hãy tạo cơ hội cho em trai con được sống tốt hơn thì sao?

Duy sững người. Cậu nghĩ ngay đến Việt Hùng. Im lặng. Duy nghe được cả một nỗi chua chát đâu đó trong gia đình mình... Một sự thật quá rõ ràng như thế đấy !

__ Bố xin lỗi ! __ Ông Hoàng khẽ lắc đầu __ Lẽ ra là không nên để con biết nhưng bố thật lòng không muốn em con khổ... Bố đã bỏ rơi nó kể từ khi nó mới chỉ là giọt máu tượng hình... Không hề cho nó chút tình thương nào , cũng không hề giúp đỡ nó khi nó khó khăn... Chỉ có bây giờ... Nhật Duy... hãy giúp bố được làm tròn trách nhiệm... dù chỉ là thâm lặng từ đằng sau...

__ Bố đã phản bội mẹ ! __ Duy kết tội __ Bố còn xin con như vật ư?

__ Sau khi lấy mẹ con mà không có tình yêu, bố đã gặp và yêu Huyền ! __ Giọng ông lặng xuống __ Bố yêu đến mức chỉ còn có một ý nghĩ là ly dị mẹ con để cưới Huyền nhưng... mẹ con đã có con nên không thể... Bố đã lựa chọn gia đình , chia tay với cô ấy mà không biết cô ấy cũng mang một đứa con của bố...Chồng cô ấy sau này đã thương yêu Việt Hùng như con, không hành hạ nó mà cho nó ăn học, cho nó sự sung sướng... Bố rất biết ơn ông ta...

__ Con tự hỏi tại sao số phận lại bất công với con như thế... Và bây giờ thì con biết tại sao ! __ Nhật Duy tránh nhìn bố, chua chát nói __ Vì con phải trả món nợ ân tình của bố !

__ Nhật Duy !

Nhật Duy đứng dậy, cầm lấy tay bố mình... Bàn tay đã gầy đi rất nhiều sau trận ốm... Chẳng thể nào làm cho bố ốm hơn được nữa ! Duy không đủ nhẫn tâm như thế... Duy cũng chẳng còn sức nào mà nghĩ đến chuyện trả thù số phận nữa... Cậu phải tìm cách dung hòa thôi ! Dòng họ NGô không còn đơn độc nữa, và Duy cũng chẳng cần phải ghìm mình trong bốn phận... Tự do sống như ý mình... Tự do như gió , tự do như mây trời... nhưng cần phải có thời gian...

Duy ngược nhìn lên chiếc đồng hồ cổ... Nghĩ rằng nó sẽ chẳng thể nào cũ thêm nếu như tồn tại trong vài năm tới... Tình cảm cũng thế... sẽ chẳng thể nào cũ đi ! Vĩnh viễn là như thế ! Vĩnh viễn đợi chờ, Phương ạ ! " Người tình sao đi mãi, hạnh phúc trong tay vụt bay

Giờ chỉ còn nỗi nhớ đọng đây, cô đơn còn đây

Có ai với ta ngấm trăng như giấc mơ năm nào

Trái tim vốn hay hát ca theo tháng năm tan biến

Bỗng như nắng mây tươi cười ghé thăm với bao nhiêu tình say đắm...

Có em với ta sánh vai ngấm trăng

Bóng đêm sẽ không vắng tênh mịt mờ..

Và bàn chân mau quên đi bước cô đơn, tiếng chân vang lẻ loi...

Có em với ta sánh đôi ngấm trăng

Ánh trăng sáng soi năm tháng

Rồi từng đêm ta chung đôi, cố tình quên những thương đau , ngàn sau... "

(Lời bài hát !)

Nếu như ai đó hỏi tại sao Nhật Duy lại có thể bận rộn đến như thế thì sẽ được nghe câu trả lời giản đơn : " Để có thể được yêu lại từ đầu ! " ... Ba năm rồi, Duy không để một phút nào của mình thảnh thơi. Anh là một Tổng giám đốc năng động, điều hành công việc thuận lợi và phát triển, anh là một sinh viên xuất sắc trong mọi lĩnh vực, anh cũng là một tay chơi đàn violong cừ khôi... Anh dành thời gian ọi thứ, ngoại trừ người bạn gái của mình... Đôi khi anh an ủi cô bằng những bằng thời gian kín mít và một nụ cười xin lỗi.. Anh bỏ qua những lời chì chiết của mẹ, đôi mắt thi thoảng ướt đỏ của Tổ Phương để lao đến phía trước... để được tự do đi tìm...

Ba năm, chiếc đồng hồ cũng chẳng cũ đi... con người cũng chẳng cũ đi... nhưng tình cảm thì lại càng nồng nhiệt hơn , dữ dội hơn... Duy bọc khối tình đó trong một trái tim lạnh , trong cái nhìn phớt đời của mình,

trong cách sống bạt mạng... trong những giấc mơ dai dẳng... Bóng hình ấy, mấy năm rồi, vẫn cứ rõ rệt như ngày hôm qua mới chia tay...

Trợ lý Vinh đẩy cửa bước vào, không hài lòng vì thấy Duy đang mơ màng trong tiếng nhạc... Trên bàn, vẫn chồng chất những giấy tờ cần phải giải quyết trong ngày...

— Cậu nhàn hạ quá, thưa ông Tổng !

Duy nhún vai, với tay lấy cái điều khiển tắt dàn nhạc đi. Vinh đặt vào trước mặt anh một tập tài liệu dài, mỉm cười :

— Tài liệu về công ty MC của Mĩ... Một khoản lợi rất khổng lồ đây ! Hãy trở tài đi !

Nhật Duy lật qua vài tờ, nhìn vào tấm ảnh của Paul Burton , hơi cười :

— Đi đâu cũng gặp người trẻ tuổi tài cao nhỉ?

— Cậu đừng quá tự hào ! — Vinh trêu chọc — Anh ta muốn chúng ta cung cấp lựa tư tưởng... Lúc đầu cũng định chọn công ty của nhà Thực Uyên , nhưng sau đó lại chọn công ty mình đây ! Cậu biết sao không?

— Vì công ty ta nổi tiếng ! — Duy bật cười — Anh vẫn giữ cái thói quen... tự tin đó à?

Vinh bỏ qua sự trêu chọc của Duy, anh nghiêm chỉnh nói :

— MC là một công ty thời trang lớn... Trong hợp đồng này họ yêu cầu phía mình sang đó để ký kết...

— Mỹ à?

— Ừ...

Duy không cười nữa... Anh cố tránh để Vinh thấy chút xao lòng của mình, nhưng ít khi anh kìm nén được ... Vinh cũng nhận thấy nét thay đổi ấy nhưng không hỏi. Anh tôn trọng những khoảng khắc riêng tư của Duy. Ba năm biết Duy, biết thêm cả những người bạn của Duy, anh đã hiểu được phần nào những khoảnh khắc ấy... Một cô gái đã xa nhưng sức ám ảnh để lại còn quá lớn, quá sâu đậm...

— Dù sao cũng là công việc...

— Nhưng nếu cậu...

Duy hơi nhíu mày :

— Em không thể bỏ qua cơ hội giúp cho người trong công ty ta kiếm được tiền đâu ! Bao giờ thì đi nhỉ?

— Biết đâu... biết đâu... cậu sẽ tìm thấy cô ấy !

Duy giật mình... Nhưng ngay sau đó anh định thần ngay được... Tự do để đi tìm ! Ước mong đó chẳng phải sẽ có cơ hội trong chuyến đi này? Liệu có thể bắt đầu yêu lại từ đầu khi cậu chưa bao giờ ôm chặt được Phương trong những giấc mơ?

— Đó là chuyện của tương lai ! — Duy nói thật khẽ như sợ không gian xao động... Nếu không gian xao động, anh cũng sẽ xao động và anh không thể nào có thể ngồi đây với những kế hoạch này được... Anh sẽ bỏ đi mất... ! Đi tìm tình yêu của anh!

Vinh vén chiếc màn gió sang một bên để nhìn ra ngoài, nhưng vì bên trong sáng, bên ngoài tối nên chẳng thấy gì ngoài những hình ảnh trong phòng hiện lên trên tấm cửa kính, anh buông xoải tay, quay vào. Nhật Duy đang nghịch ngợm chiếc máy vi tính của mình, nom thái độ của cậu ta mà anh thấy những lo lắng của mình thật... vớ vẩn. Cả hai vừa mới đến Mĩ cách đây một tiếng , người của công ty MC cũng vừa mới về sau khi sắp xếp phòng cho cả hai... Cảm giác mệt mỏi vì lệch múi giờ làm Vinh phát điên lên... Anh ngồi phịch xuống ghế, cố ý để Nhật Duy biết... Duy ngẩng lên, nhẹ nhàng :

— Một chút nữa bạn em đến đây !

— Ai? — Vinh lập tức quên ngang sự bực mình, hỏi lại

— Một người bạn tốt ! — Duy cười vu vơ — Kể ra cũng lạ lùng lắm !

Vinh toan hỏi tiếp thì có tiếng chuông cửa. Duy đặt máy tính xuống bàn, hơi cười với Vinh rồi đi ra... Vinh nghe thấy tiếng Anh rất nhanh và ấm cùng với tiếng cười giòn tan... Anh đứng dậy, chờ đợi... Duy đi vào cùng với một người Mỹ, cả hai bá vai bá cổ nhau, mắt ai cũng sáng bừng !

__ Đây là bạn em, anh Vinh à. Henry Taylor...

Duy giới thiệu kèm theo nụ cười :

__ Henry... đây là anh Vinh, cũng là một người bạn !

Henry mỉm cười, chìa tay ra cho Vinh bắt. Vinh hơi bối rối :

__ Chào cậu !

__ Vâng, chào anh !

Nói xong Henry kéo ngay lấy tay Duy, kéo anh ngồi xuống, tuôn ra một tràng, rất tự nhiên, và nồng nhiệt :

__ Sao bây giờ mới đến đây? Tony nó còn kêu cậu là đồ... bạn lười cơ đấy... Tiếc cho nó quá, lại đang phải đi công tác... Ôi, Nhật Duy... nhìn cậu mà tớ... yêu quá chừng !

Duy lấy tay che miệng cười :

__ Thế này á?

__ Thôi, đi cụ ! __ Henry dấm nhẹ vào vai Duy, kêu lên __ Tớ tưởng cậu chỉ đẹp trai thôi, ai ngờ... còn phong độ nữa !

__ Trông vậy thôi... chứ yếu xìu ! __ Vinh xen vào khiến cả hai cùng bật cười...

Vinh cũng cười theo và lắng nghe tiếp câu chuyện... Cả hai nói về những ngày đã qua, những kỷ niệm nào đó với thái độ tươi trẻ. Anh chưa bao giờ thấy Duy vui như thế. Cậu ta cười suốt, uống nhiều hơn, nói nhiều hơn... Tấm lòng của Duy như được trải ra một chút, nhưng vẫn có gì đó gượng nhẹ. Cả hai chỉ nói đến quá khứ với một chừng mực, dừng đúng lúc , và nếu như đi quá xa thì một trong hai lại chú ý vào lon bia... Vinh dần hiểu ra cả hai có cùng ký ức về Tổ Phương, phần ký ức cả hai gượng nhẹ để không làm đau ai...

Sáng sớm khi Nhật Duy trở dậy thì đã không thấy Henry đâu. Trên bàn là tờ giấy nhớ mà cậu ta để lại. Nhật Duy hơi cười , đưa cho Vinh xem những dòng chữ đẹp như hoa của bạn : " Tớ phải đi luyện tập cho buổi biểu diễn tới ! Tớ trở lại về, mình nói chuyện tiếp. Chúc cho cuộc đàm phán của cậu và anh Vinh thành công...

__ Henry__

Quên , trông cậu ngủ thật là... dễ thương ! "

__ Cậu ta có phải là một ca sỹ nổi tiếng không vậy? __ Vinh nghi ngờ liếc mắt nhìn Duy, bắt gặp nụ cười vô tư của anh, Vinh cũng chịu thua. Lẽ ra anh phải nhớ rằng tất cả bạn bè của Duy đều... đặc biệt hết cả chứ nhỉ?

Để đầu óc quay trở lại tới cuộc gặp gỡ đầu tiên ngày hôm nay, Vinh lại bắt đầu lo lắng. Đành rằng vài vốc công ty HUY Hoàng khá nổi tiếng, nhưng để một công ty lớn như MC chọn lựa làm đối tác thì...

__ Anh băn khoăn làm gì? __ DUY lên tiếng __ Em đã tìm hiểu rồi. Công ty họ thật sự đang có một kế hoạch lớn ủa thu năm nay, mà chất liệu thì cần lựa tư tưởng có nhiều màu sắc nhiệt đới... Mình sẽ có được hợp đồng này thôi !

Vinh gật gù, nhưng không nói gì. Anh xem đồng hồ, cũng đã sắp đến giờ người của công ty MC đến đón. Anh giục Duy chuẩn bị nhanh nhưng cũng chính anh chưa chuẩn bị được gì mấy, vội vã chạy về phòng...

Duy lơ đãng nhìn qua cửa kính xe, ánh mắt lướt nhanh trên những bảng hiệu, những tòa nhà cao vút. Vinh thì đang hỏi gì đó với người của MC... Đầu óc DUY như mơ đi về títt miền xa xôi nào đó... Cách đây 5 năm, Phương cũng đã đến đất nước này , chắc cũng chẳng bất ngờ lắm về khung cảnh... giống như anh bây giờ. Mọi thứ như quá bình thường, không sống động hơn những nơi khác, cũng chỉ là một thành phố có nhà cửa, đường phố và xe cộ... Thế mà nó đã cuốn Phương đi mất, chờ mãi... chẳng thấy Phương về !...

Xe dừng lại trước một tòa nhà lớn , đẹp lộng lẫy. Vinh xuýt xoa trong lòng, và ao ước công ty nhà mình cũng có trụ sở... ít ra cũng bằng 2/10 tòa nhà này thôi... cũng được ! Người đàn ông bước xuống xe trước để mở cửa xe. Duy mỉm cười cảm ơn . Ngay lập tức, một cô gái xinh đẹp xuất hiện, cúi đầu chào :

__ Kính chào Ngài Ngô Nhật Duy và ngài NGuyễn CHí Vinh , xin mời hai ngài theo tôi ạ !

Cô gái đưa hai người vào phòng tiếp tân. Tại đây, hai người phải chờ để cô gái nhận chỉ thị mới. Một lát sau, cô gái lại gần , vẫn giữ nụ cười lịch thiệp trên môi, và giọng nói ngọt ngào :

__ Tầng 10 , thưa các ngài !

__ Cảm ơn !

TRong thang máy, cô gái bắt đầu nêu trình tự công việc ngày hôm nay :

__ Tại tầng 10, các ngài sẽ tham dự một cuộc biểu diễn nho nhỏ của công ty MC, rồi sau đó mới là buổi đàm phán...

__ Thế thì tuyệt quá ! __ Duy lên tiếng nhẹ nhàng __ Nghe nói được xem buổi biểu diễn thời trang của MC thì phải là những người... quan trọng lắm. CHÚng tôi thật hân hạnh !

Cô gái cũng mỉm cười, mắt cô ta ánh lên vẻ ngạc nhiên lẫn thán phục. Vinh hơi nhún vai. Nhật Duy chỉ biểu lộ vẻ lịch thiệp vào những lúc quan trọng thôi... Bất kể cô gái nào mà tiếp xúc với anh ta lúc đó thì chỉ có... vỡ mộng ngay sau đó khi gặp lại.. một tảng băng di động...

Cửa thang máy bật mở. Một hành lang rộng , sáng rực bởi ánh đèn và những bông hoa hồng màu vàng nhẹ được kết tinh tế dọc lối đi. Hương thơm hoa hồng thoảng thoảng khiến Vinh nghĩ ngay một bữa tiệc chứ không phải một buổi đàm phán làm ăn. Công ty này khác lạ đến vậy sao?

Cô gái mỉm cười, ấn nhẹ vào một chiếc nút nhỏ trên cánh cửa cao và rộng. Cánh cửa bật mở, Vinh khẽ chớp mắt để có thể nhìn vào bên trong. Bên trong chan hòa ánh sáng, dịu nhẹ tiếng nhạc, một vài cô gái đang chỉ đạo gì đó trên một cái sàn dài giữa phòng. Cô gái nhỏ nhẹ bên cạnh :

__ Mời hai ngài vào ạ ! Tổng giám đốc sẽ đón tiếp hai ngài sớm thôi ạ . Xin mời theo tôi !

Duy bình thản bước hăm vào trong. Tất cả đều tràn ngập hoa hồng, đủ màu sắc, nhưng được bày trí khá tinh tế. Ngồi xuống một chiếc bàn đối diện với sàn diễn, Duy và Vinh được ngay hai cô tiếp tân, mang đến cho ly rượu màu hổ phách. Duy cười đáp lại... Mông lung nghĩ đến khu vườn hoa hồng ở nhà... Mùa này không phải mùa chính nhưng hoa trong vườn vẫn đua nhau nở rộ, thơm ngan ngát... Những màu sắc tươi tắn giống như ở đây, nhưng hình như vẫn còn trống vắng... Tim DUY nhảy lên một nhịp, nhoi nhói... Phương ẩn hiện ở nơi đâu? Nơi ấy có tràn ngập sắc hoa mà Phương yêu quý? Giai điệu nhạc chuyển sang một giai điệu mới và tấm phông trên sân khấu được mở ra. Một chàng trai xuất hiện với mái tóc vàng rực , đôi mắt xanh quyến rũ như đang cười. Vinh và Nhật DUY nhận ra ngay đó là Paul Burton, cả hai cùng đứng dậy nhưng Paul đã nói ngay :

__ Xin mời tự nhiên !

Duy cũng cười đáp lại và ngồi xuống. " Để xem anh ta tiếp tục thế nào ! " Anh vui vẻ nghĩ thầm.

__ Thành thật xin lỗi các Ngài ! __ Paul cười __ Tôi đã để hai ngài chờ lâu, và để tạ lỗi , công ty chúng tôi sẽ tặng hai ngài một tiết mục đặc sắc... cây nhà lá vườn ! " ... Chào mừng đến với MC!

Nhạc nổi lên, Paul bước xuống, bắt tay Duy và Vinh rồi ngồi xuống bên cạnh. Paul bắt đầu thuyết trình :

__ Người mẫu của hãng chúng tôi sẽ trình diễn những mẫu mới nhất của công ty trên chất liệu tơ tằm và lụa... Ngài Nhật Duy, hy vọng ngài tìm thấy nét thân quen !

Duy quay sang nhìn, ánh mắt Paul đầy bí ẩn khiến anh tò mò. Tìm nét thân quen trên đất nước xa lạ này ư? Câu hỏi vừa loé lên trong đầu thì cũng là lúc hai người mẫu đi ra... Cô gái xinh đẹp mặc trên người một bộ váy màu da cam đậm. Chiếc áo liền với váy bởi những sợi dây nhuộm vàng cạnh sườn... Chiếc áo có cổ cao nhưng khoét sâu ở phía nách, kèm theo một dải khăn dài trông mềm mại thướt tha. Chân váy lại dài tận gót , nhẹ nhàng... Chất liệu vải là lụa mỏng. Lại một cô gái xuất hiện, toàn thân là màu vàng sáng rực. Kiểu váy lạ lắm , tạo ấn tượng mạnh mẽ những vẫn đầy gợi cảm. Chiếc váy khác lại là màu xanh lục thướt

tha, không trang trí bằng vật dụng gì cầu kỳ, nhưng bao nhiêu nữ tính được gọi ra hết. Duy liên tưởng đến ngay đất nước mình, một đất nước tràn ngập màu sắc và sự tươi vui... Nét thân quen là thế sao? Cô gái tiếp theo mặc bộ váy kết hợp của nhiều màu sắc, nhưng cơ bản vẫn là màu trắng tinh khiết. Vải kiểu dáng khai thác triệt để sự gợi cảm của người phụ nữ, cộng thêm chiếc khăn quàng cổ dài và rộng, bay nhẹ nhàng đằng sau khiến cho người xem thấy được sự hấp dẫn theo mỗi bước chân... Bốn cô người mẫu đi lại trên sân khấu, nhẹ nhàng như những đóa hoa...

Paul, Nhật Duy và Vinh cũng vỗ tay khen ngợi :

— Quả tuyệt vời, thưa ngài Burton !

Paul cười :

— Các ngài thấy sao?

— Một sự kết hợp tinh tế giữa màu sắc và sự quyến rũ vốn có của người phụ nữ... Tôi ấn tượng bởi những chiếc khăn... chúng có dư âm rất lớn !

Paul không giấu được niềm tự hào, chỉ vào các cô gái :

— Đây chỉ là một phần trong bộ sưu tập của phòng thiết kế ! Các ngài có muốn biết người tạo ra chúng không?

Vinh hơi nghiêng đầu :

— Vậy còn gì bằng !

Paul nhìn lên sân khấu với nụ cười thỏa mãn... Nhạc dạo lên, những tràng pháo tay vang lên của mọi người xung quanh, gần như làm nên cho dáng đi của cô gái đang bước ra khỏi màn sương mờ...Gương mặt và vóc dáng cô gái rõ dần...

Tiếng nhạc và tiếng vỗ tay bị át đi bởi tiếng nổ giữa thính không, ngay giữa trái tim Nhật Duy. Tay anh bấu chặt vào thành bàn, ngăn mình khỏi đứng dậy, ngăn ọi cảm xúc của 5 năm qua ùng trào ra, ở ngay đây, ở ngay trước mặt mọi người...

Trái tim anh rã rời trong niềm vui sướng đến nỗi nó cũng chẳng thể nào kêu thật to tên Phương được...

Phương gần như không nhìn thấy ở bên dưới là những ai khi bước ra khỏi đám sương khói mù mịt... Mất vài giây cô mới quen dần với ánh sáng... CỐ nỡ một nụ cười theo thói quen, lướt mắt trên các vị khách... Chết sững khi chạm vào đôi mắt sâu thẳm của Nhật Duy.... Nhật Duy... Nhật Duy...

Chân cô như muốn khụy xuống bởi trái tim không còn đủ sức để đập... Niềm vui sướng cùng với nỗi sợ hãi cùng vươn ra, bóp chặt lấy trái tim, khiến cô khó thở... Nhưng ngay lập tức, cô nhìn thấy dáng người của Paul.. Anh lao lên phía trước, bước mạnh lên sân khấu, và không để cô kịp phản ứng, anh nắm lấy tay cô, mỉm cười :

— Em làm tuyệt lắm !

Phương chỉ biết ngơ ngơ cười đáp lại... Cô không còn là Tổ Phương của năm năm trước... Bây giờ cô là người khác... không quen biết với người con trai ngồi dưới kia, không thấy ánh mắt buồn sâu thẳm đang ngùn ngụt một ngọn lửa mà Phương biết chắc nếu mình lại gần, mình sẽ bị đốt cháy theo... Bên cạnh cô còn có Paul...

Paul dẫn Phương xuống, cả Duy và Vinh cùng đứng dậy. Vinh ngạc nhiên khi đoán chắc rằng cô gái đang đứng trước mặt mình là một người Châu Á... Một cô gái nhỏ bé nhưng xinh đẹp biết bao !

— Xin giới thiệu với hai Ngài, đây là Tổ Phương, là Trưởng phòng thiết kế của công ty MC... đồng thời cũng là... vợ chưa cưới của tôi !

Phương thoáng bối rối vì cách giới thiệu của Paul, nhưng chỉ một chút khi lý trí của cô kéo lại, cô mỉm cười ngay... Ánh mắt cô chạm phải gương mặt lạnh lùng của Duy và đôi mắt ngơ ngác của Vinh... Làm thế nào được nhỉ? Người ta đâu có thể quay trở lại với quá khứ được đâu ! Cũng chẳng thể làm sống lại... những gì đã chết ! Bùi Tổ Phương đã chết rồi, Duy ạ !... Chết thật rồi... Phương hơi cúi xuống, cảm giác bẽ bàng

đang nhuộm lấy toàn thân cô...Nếu không có Paul giữ ở phía sau, Phương nghĩ mình sẽ quy xuống đây, chắc chắn là thế... Hình như người chết thôi cũng chưa đủ... Tình yêu... vẫn còn mãi !

_ Rất hân hạnh !

Nhật Duy chìa tay ra, thản nhiên đợi chờ tay Phương đặt vào tay mình. Phương rút rề đặt tay mình vào bàn tay Duy _ đôi bàn tay cô đã thấy nó to ra rất nhiều... Duy nắm nhẹ nhàng lấy tay Phương... Cái bắt tay của hai kẻ đã chịu nhiều khổ đau xa cách... và sẽ chịu nhiều khổ đau xa cách nữa... Cái bắt tay của sự trách cứ , tủi hờn xen lẫn niềm yêu thương... Năm năm xa cách , hai người lại gặp nhau !

Vinh lo lắng không rời mắt khỏi Nhật Duy kể từ khi anh nhận định rằng đây chính là người con gái Duy đợi bao năm. Trong lòng cậu ấy không thể nào là không có sóng gió... nhưng sao có thể bình tĩnh như thế? Duy nhắm một ngụm rượu trong ly của mình, ngồi đối diện với Paul, lắng nghe anh nói một cách chăm chú :

18. Chương 18

_ Công việc của chúng ta sắp tới sẽ là bàn bạc về số lượng, màu sắc, chủng loại... Thật ra cũng cần rất nhiều về thời gian vì chúng tôi muốn có một bản kế hoạch tường tận của quý công ty về từng chất liệu và màu sắc... Mặt hàng của chúng tôi cần đến nhiều tính năng mềm... mát...

Duy gật đầu... Anh tránh không nhìn sang bên cạnh Paul, bỏ qua cả những gì đang cào xé tim mình, bỏ qua những mệt mỏi đang giày vò đầu óc... Anh quyết tâm không để mình gục ngã... dù biết bây giờ mình đang rất đuối trong dòng nước chảy siết của nỗi nhớ, của niềm yêu thương...của sự cô đơn, trơ trọi... Phương ơi... biết làm sao để bắt đầu lại sau 5 năm xa cách? Làm thế nào lại được nắm tay Phương đi dưới hàng cây hoa sữa thơm ngào ngạt, làm thế nào để lại được nghe thấy tiếng cười trong vắt như pha lê... Và làm sao để Duy có thể ngừng thương nhớ Phương?...

” Bối nhớ thương là đau khổ... Càng nhớ càng muốn mình lao trở lại... Phương làm sao có thể trở lại để xứng đáng nguyên vẹn với tình yêu ấy nhỉ? ” _ Phương chưa chút nghĩ thâm... Hình như cô thấy nước mắt đang chảy thành từng dòng trong ***g ngực , trong tim... Cô cố thở thật chậm, cố gắng để mắt và tai vào Paul, vào lời nói của anh , nhưng... không được nữa. Nhật Duy ngồi ở bên kia, cách một khoảng cách rất ngắn là Phương có thể nắm được bàn tay gầy gầy của cậu đang để hồ hững trên bàn. Đôi bàn tay vẫn ấm áp như ngày nào, đôi bàn tay vẫn dịu dàng như thế, kể cả với một kẻ phản bội... Phản bội? Phương cắn chặt môi... Phía trước của cô và Duy là một đại dương. Cô không đủ sức bơi lại với Duy, chỉ biết đứng trông ngóng lại phía ấy... Trông ngóng mãi, nhưng không cho phép mình đợi chờ, Phương chẳng có tư cách ấy... Cuộc sống của Duy phải có người xứng đáng hơn Phương gấp vạn lần để lo lắng và chăm sóc... dù trái tim Phương có vỡ tan đến mức nào đi nữa... Duy phải căm ghét kẻ phản bội này thôi ! Căm ghét và lãng quên đi...

_ Chúng tôi có thể thúc đẩy nhanh tiến độ được không? _ Duy bắt ngờ lên tiếng

Paul ngạc nhiên :

_ Ngài có chuyện gì sao?

_ Cũng không có gì nhiều ! _ Duy cười vu vơ _ Một tuần thì... cũng quá dài...

Vinh cũng gật đầu. Anh thấy thời gian dài sẽ bất lợi cho Duy. Cậu ta cứ rần rần trong tất cả trừ chuyện tình cảm với Phương... Ở đây thêm nữa, đối mặt thêm nữa, thì làm sao có thể chịu đựng nổi?

_ Tôi rất mong hai ngài ở lại ! _ Paul hơi ngả lưng ra sau, đưa mắt nhìn sang phía Phương, dịu dàng nói _ Tổ Phương là người Việt Nam, cô ấy nhiều năm muốn biết thật rõ về quê hương mình... Thật sự nếu như các Ngài có thể ở lại, làm bạn với Phương thì tốt quá !

Phương ngớ ngàng nhìn lại Paul, ánh mắt anh rực lên một niềm yêu thương không dấu giếm. Cô vội cúi đầu. Giờ thì đã biết vì sao khi anh gạt tất cả các công ty vãi lớn trên thế giới để chọn Huy Hoàng... Và anh cũng chẳng biết, anh đã đưa bao người vào những tình huống không thể rút chân ra !

_ Người Việt Nam ở đây đâu có ít ỏi gì? _ Vinh lên tiếng _ Cô Phương chắc không phải là người khép kín và...

_ Cô ấy luôn cô đơn ! _ Paul cắt lời, giọng anh như có lỗi _ Vì thế, tôi mới mong...

_ Anh Paul ! _ Phương nhú mồm như nhắc nhở... Cô giấu bàn tay run rẩy dưới gầm bàn, cố gắng giữ giọng tự nhiên _ Chúng ta nên tôn trọng ý muốn của các quý ngài đây !

Duy hơi nhún vai :

_ Không ai từ chối nổi việc làm bạn với một người khả ái và tài năng như cô Phương đâu !

Và bỏ qua đôi mắt sưng sờ của Phương, Duy nhẹ nhàng nói với Paul :

_ Tôi rất sẵn lòng với kế hoạch của ngài, thưa ngài Burton !

Paul cười. Anh thấy dễ chịu bởi vẻ lịch thiệp và dịu dàng của Duy... Lúc chọn lựa đối tác, anh đã khá bất ngờ khi đọc tư liệu về vị Tổng giám đốc trẻ tuổi này. Anh ta cũng bằng tuổi Phương, thành đạt từ khi mới rời ghế nhà trường, trở thành một nhà ngoại giao khá giỏi... Tất cả những đối tác từng làm ăn với công ty Huy Hoàng, khi được hỏi đều hết lời ca ngợi Nhật Duy... Anh ta quá xứng đáng làm bạn với Phương , giúp cô nguôi ngoai nỗi nhớ nhà , nhớ tiếng Việt... Và có thể, anh hy vọng, với vẻ bất thiệp hiem thấy ấy, Nhật Duy sẽ làm cho Phương vui tươi trở lại, quên đi những hận thù xưa cũ... Cuộc đời đối với Phương sẽ đẹp lên rất nhiều !

Duy nhìn thẳng vào mắt Phương, lần thứ hai trong buổi gặp gỡ này... Anh thấy có những ngấn nước rất trong. Nhưng anh biết cô sẽ không khóc ở đây , không để lộ ra những yếu đuối của mình... Năm năm xa cách, Phương đã khóc bao nhiêu lần? Và ai là người lau những giọt nước mắt ấy cho cô? Người đàn ông kia chẳng?

Duy nhìn sang Paul, giấu ánh mắt ghen tỵ vào nụ cười xã giao mà anh có được sau ba năm đi giao dịch... Quan sát ngấm ngấm con người ngồi trước mặt, anh nghĩ đến chuyện đen tối nhất... Mắt Phương và mắt tất cả !

Trong đầu Phương là một mớ hỗn độn lo lắng... Cô biết mình không quên được Nhật Duy, vĩnh viễn không quên được Duy... Ba năm qua, cô biết tin tức của Duy qua Việt Hùng, hạnh phúc khi anh có những tiến bộ vượt bậc, đau khổ khi anh có một người con gái khác... Như vậy còn chưa đủ sao? Cô vẫn phải đối diện với anh, đối diện với trái tim mình trong thời gian tới... như thế nào đây?

_ Em cũng rất vui khi có bạn bè mới ! _ Phương vụt nói như bị ai đó điều khiển , trái tim cô run rẩy _ Nhưng... đã mời khách mà không đón tiếp chu đáo thì ngại quá...

_ Ngài có đồng ý chuyển đến nhà của chúng tôi trong thời gian lưu lại đây ! _ Paul cắt lời không để Phương nói tiếp. Phương hơi hẫng. Cô không có ý đó, mà đang lựa lời để mình có thể tránh trong tình huống này. Lúc này, không hiểu sao Paul lại hấp tấp quá thế?

Vinh âm ừ trong họng. Nếu theo nguyên tắc ngoại giao thì người ta không thể từ chối trong trường hợp này... nhưng... Anh liếc mắt sang Duy, dành cho Duy cơ hội định đoạt. Đây có thể là cuộc chiến mà số phận dành cho Duy...tự anh phải chiến đấu thôi !

_ Tôi xin từ chối yêu cầu này được không? _ Duy hơi nghiêng đầu _ Tôi có một người bạn ở đây, hiện tại anh ấy vẫn đến thăm tôi ở khách sạn, và tôi không muốn chuyện đó làm phiền gia đình ngài... Còn chuyện... ! _ Duy lại cười, không ai biết rằng sau nụ cười ấy là một sự cố gắng vượt bậc của lý trí _ Tôi rất muốn tham quan New York ... liệu cô Phương có dành cho tôi cơ hội có được một... hướng dẫn viên xinh đẹp?

Paul cười. " Một lời đề nghị quá lịch thiệp ! " ... Phương cũng cười đáp lại... Và gần như trở thành một diễn viên thực thụ, cô nhẹ nhàng :

_ Rất hân hạnh, thưa ngài !

— Rồi em sẽ biết rất rõ về Việt Nam, về Hà Nội ! — Paul nắm nhẹ lấy tay Phương, hơi ngạc nhiên khi thấy bàn tay cô lạnh giá. Anh quay hẳn sang nhìn cô... Phương nhè nhẹ lắc đầu như ngầm ý ” em không sao ” để trấn an anh... Paul gật đầu, rồi tiếp tục : — Hy vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp !

” Không dám đâu ! ” — Vinh nghĩ thầm. Anh thấy hành động vừa rồi của Phương và Paul, lòng không khỏi chua xót cho Duy... Ở đây, giống như một trò đùa của số phận... người bất hạnh nhất trong trò đùa này vẫn đang cố gắng mỉm cười như thể mình là một kẻ ngô nghê !

— Tôi cũng mong thế ! — Duy nâng ly rượu lên như chúc mừng... Anh ít khi dùng rượu trong các cuộc giao dịch làm ăn... nhưng hôm nay, nếu không có vị cay xé này, anh sẽ không còn tinh thần được nữa... Ít ra ở đây, cũng có cái cay như côi lòng anh !

Cuối cùng buổi đàm phán cũng kết thúc. Nhật Duy và Vinh ra xe về khách sạn, để lại cái hẹn vào sáng ngày mai, Phương sẽ trở thành hướng dẫn viên du lịch cho Duy... Vinh chẳng biết trong đầu Duy đang nghĩ những gì, muốn hỏi nhưng về lầm lỳ của Duy làm anh e dè... Tốt hơn hết là im lặng, đứng dẹp qua bên cạnh mà theo dõi... Trong cuộc chơi sóng gió này, chỉ có... hai nhân vật chính mà thôi !

Trước khi mở cửa phòng mình, Duy quay ra nói với Vinh :

— Em sẽ ở một mình chiều nay... — Ủ !

Duy đẩy cửa vào, mệt mỏi đi vào phòng ngủ. Nhưng ngang qua phòng bếp, anh thấy ai đó đang lúi húi làm gì đó... Anh ngạc nhiên, hồi lớn khi nhận ra Henry :

— Henry , cậu về sớm thế?

Henry quay người ra, với nụ cười tươi :

— Sao? Công việc thế nào? Có thành công không? Tớ đang làm một món tuyetej hảo để đãi cậu và anh Vinh...

Rồi anh quay vào với món ăn của mình, nói vọng ra :

— Thực ra tớ có đảo qua đài truyền hình và người ta bảo đã xong không có việc gì nữa... Cũng bực chút ít... nhưng tớ nghĩ là tớ sẽ có thời gian với cậu nên...

Duy tựa người vào cửa bếp, cắt ngang :

— Cậu biết hôm nay tớ gặp ai không?

Henry đùa những vẫn không quay ra :

— Chắc là một cô gái đẹp phải không?

— Đúng, một cô gái đẹp ! — Nhật Duy chưa chát — Đẹp đến không ngờ... Cậu giấu tớ về việc Tổ Phương làm việc trong MC phải không? Henry sững sờ bỏ rơi con dao trên tay. Nhật Duy cười nhẹ :

— Cô ấy đấy ! Tớ đoán chắc là cậu và cô ấy vẫn liên lạc... Sao lại giấu tớ? Sao vậy hả?

Henry quay ra, cố làm vẻ mặt thản nhiên :

— Vì tớ muốn cô ấy là của mình tớ ! — Anh lên giọng thách thức — Cậu biết tớ thích cô ấy từ lâu rồi phải không? Tớ đã giấu cậu vì thế đấy !

Duy nắm tay đập mạnh vào tường, giọng rít lên vì giận dữ :

— Đừng che giấu nữa ! Cậu không phải là hạng người như thế ! Cô ta muốn cắt đứt hoàn toàn với tớ phải không? Cô ta muốn như thế và cậu làm theo như thế ! Thật là điên khùng biết bao?

Henry ngồi xuống ghế, đầu óc anh tỉnh táo vô cùng... Bây giờ, đối diện lại với chính nỗi tuyệt vọng của bản thân... anh chợt thấy mình sáng suốt hẳn ra... Vinh viên anh không thể nào là một trong hai người trong tình yêu vĩnh cửu của đôi trai gái ấy... Phương yêu Duy và Duy cũng thế... Họ yêu và chờ nhau... nhưng lại làm nhau đau khổ...

__ Tớ chờ cô ấy rất lâu ... ngày nào cũng như cả thế kỷ vậy... Chỉ cần nhắm mắt lại là tớ có thể thấy cô ấy đang cười... Suốt 5 năm như thế đấy. Mọi tình cảm phải đóng băng lại để tiếp tục sống, thật cố gắng để thành đạt... Cô ấy hứa khi tớ thành đạt , cô ấy sẽ trở về... Hình như đó chỉ là một lời hứa ,phải không?

Nhìn đôi vai trĩu nặng của bạn, Henry nghe trong lòng như có bão. Anh đứng dậy, bám nhẹ lấy đôi vai ấy, cố nói dịu dàng như xoa nhẹ nỗi đau trong Duy :

__ Tớ chỉ có thể khẳng định với cậu một điều : Nếu cậu vững tin , cậu sẽ được hạnh phúc... ” Từ bỏ ” không có trong từ điển của cậu phải không?

__ Không ! __ Duy khẽ lắc đầu. Tận sâu trong những con sóng của lòng mình, anh không thấy những hình dáng của từ ngữ đó... Nếu không có những kỷ niệm của một năm đó... không biết anh còn đủ sức để phán đoán như bây giờ? __ Hạnh phúc là những chất chiu trong những trái đắng đau khổ, phải không Henry?

Henry ngạc nhiên, anh bắt gặp một tia sáng bừng lên trong đôi mắt sâu thẳm của của Duy... Tự nhiên trong lòng anh trào lên một niềm tự hào lẫn khâm phục ! Hình như không bao giờ khuất phục là tính cách đặc trưng của những con người bé nhỏ đáng yêu , đáng phục này ... Anh có những người bạn quá đỗi tuyệt vời ! Trong tuyệt vọng họ vẫn không bao giờ ngừng hy vọng !

Buổi tối hôm đó, Duy ngồi đàn cho Henry nghe những bản tình ca đượm buồn thay vì những câu chuyện tâm sự mà hai người đã nghĩ là sẽ nói với nhau từ hôm qua. Việc gặp Phương đảo lộn mọi thứ trong hai anh... Không nói nhưng ai cũng hiểu...

Tiếng vĩ cầm da diết khắp không gian...hòa cùng tiếng gió vi vút... Chưa bao giờ Henry cảm thấy nhẹ nhõm như bây giờ. Tiếng đàn ve vuốt tâm hồn anh, ngân nga cùng với những cung tình cảm mà anh đã chôn chặt bao năm... Nhật Duy hiểu và chia sẻ những cảm xúc ấy... Bất giác anh ngân nga hát theo điệu nhạc...

Nhật Duy dừng đàn, mỉm cười :

__ Vậy mà cậu cũng hiểu nó nói gì, đúng không?

__ Vì cậu là bạn tớ mà ! __ Henry bóng bẩy đáp trả lại.

Nhật Duy nhìn vào mắt bạn, nghiêm túc chuyển đề tài một cách đột ngột :

__ Mai tớ sẽ có buổi đi chơi với Tớ Phương !

Henry ngạc nhiên mất mấy giây, sau đó anh nghĩ đến một kết thúc đẹp và mỉm cười :

__ Đáng lẽ nó phải xảy ra cách đây 4 năm rồi phải không? Bây giờ... Paul cũng là một đối thủ... nặng ký !

Duy cũng cười vu vơ nhưng không nói. Anh không thấy điều đó là chuyện đáng buồn... Anh biết bây giờ, người mình vượt qua không phải là Paul mà là một ai đó, mơ hồ và rất khó xác định... Những điều đã kéo Phương ở lại mảnh đất này 4 năm trời... và có thể là mãi mãi...

__ Ngày mai , sẽ là một ngày đẹp ! __ Henry ngược mắt nhìn lên trời và chép miệng... Duy lại bắt đầu đàn... Dáng vẻ của Duy khiến trái tim anh xúc động. Làm sao trên đời này lại tồn tại một con người tuyệt vời như thế? Và có phải vì quá tuyệt vời mà số phận ghen tỵ, bắt Duy phải chờ đợi,phải đau khổ? Khi nào thì ánh mắt của Duy mới hết buồn sâu thẳm nhỉ? Ánh mắt Henry chạm phải ánh mắt của Duy... Và anh dự cảm được một điều chắc chắn , không còn bao lâu nữa... nhưng chắc chắn còn phải gặp ghềnh...

Sáng sớm khi Henry và Duy bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Duy nhấc máy, không ngạc nhiên khi người tiếp tân khách sạn nói rằng anh có khách chờ ở dưới. Phương bao giờ cũng thích chủ động , và có lẽ lần này cô muốn... dắt anh đi đến một nơi nào đó theo sự lựa chọn và sắp đặt của cô. Nhưng chờ đợi 5 năm đối với anh là quá đủ rồi !

__ Phương đã tới rồi à? __ Henry cười __ Liệu cô ấy có biết tớ đang ở đây không nhỉ?

__ Chắc có... Nhưng cô ấy đang còn để tâm sức vào chuyện... gạt tớ tiếp tục thế nào nữa...

__ Làm gì có ! __ Henry cười vang lên như vừa nghe chuyện khôi hài __ Phương thông minh lắm đấy. Cô ấy chả cần nghĩ cũng có thể làm cậu điêu đứng rồi !

Duy đi vào nhà tắm, không phản bác gì câu nói ấy. Mà nói chung thì anh thấy cũng đúng. Chỉ cần cô cười, hoặc im lặng lạnh lùng thì đến... mười thằng anh cũng chẳng biết làm gì ngoài chuyện lóng ngóng tìm cách xin lỗi... Đó là chuyện của 5 năm trước, bây giờ, liệu có đổi khác gì không?

Duy nghe tim mình đập mạnh một cái, lo sợ cuống cuống... Nếu như trong tâm trí của cô ấy, tình cảm của 5 năm về trước chỉ là thứ tình cảm trẻ con của hai đứa 16... Và cô ấy quên... theo thời gian, theo những dòng nước chảy siết của cuộc sống... Như thế thì anh phải làm sao?

Đập mạnh tay xuống thành bồn rửa mặt, Duy cố gắng trấn tĩnh. Nhưng hình như, mọi sức mạnh, mọi cố gắng của buổi tối hôm qua đã bay đi đâu sạch. Anh lại trở về là anh _ một chàng trai nhút nhát với mối tình lặng câm hơn 5 năm trời... Không biết làm cách nào để trao gửi và cũng chẳng biết làm thế nào để mình... ngừng yêu thương !

Cuối cùng thì Nhật Duy cũng chuẩn bị xong và với lời chúc tốt đẹp của Henry, anh đi xuống phòng chờ của khách sạn. Phương đang ngồi bên cạnh cốc cà phê bốc khói, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính... Bên ngoài, nắng buổi sớm nhẹ nhàng...

" Sẽ có lúc mình không phải ngăn những cảm xúc dạt dào này... ! " , Duy vừa nghĩ thầm vừa tiến lại. Nghe thấy bước chân, Phương quay lại nhìn. Trong đôi mắt ấy, Duy không thấy gì ngoài một sự lạnh nhạt cố ý... " Chúng ta không thay đổi đến mức ấy, phải không Phương? "... Trái tim Duy lên tiếng, còn trên khuôn mặt anh, lại cũng là một nụ cười khách sáo :

_ Cô đã đợi lâu ! _ Duy nói bằng tiếng Anh, và tự rửa thầm mình khi chọn ngôn ngữ ấy.

Phương đáp lại, khách sáo không kém :

_ Không có gì ! Có lẽ Ngài chưa quen với thời gian ở đây... Ngài dùng gì?

_ Tôi sợ cô chờ nữa thôi ! _ Lịch thiệp Duy nói

_ Ngài nên ăn sáng... Vì buổi đi tham quan hôm nay sẽ hơi dài đấy... nếu ngài muốn biết hết !

_ Vậy cô ăn cùng tôi? _ Duy mời mọc cùng với một nụ cười.

Phương hơi nhú mào, trong một thoáng như khó chịu. " Cô ấy khá hơn trong việc biết kiềm chế ! " _ Duy lại nghĩ. Anh thoáng cười trong lòng khi thấy Phương nhượng bộ và cô giờ tay gọi tiếp tân.

_ Ngài dùng gì? _ Giống như cô ! _ Duy thần nhiên trả lời, rồi anh... ngáy thơ nhìn ra bên ngoài... Con đường phía trước mặt dốc thoải thoải... dài tít tắp... Cũng không có cảm giác khác lắm khi ở Hà Nội... Phải chăng vì bên cạnh là có Tố Phương?

Phương lại nhượng bộ lần nữa. Cô gọi vài món ăn nhẹ cho buổi sáng, và sau đó thì mặc kệ Duy, cô quay vào với cốc cà phê của mình... Đầu óc lơ đãng theo những sợi khói bốc lên từ chiếc cốc... Không có gì trong đầu cô cả !

Duy ăn nhanh những thứ Phương gọi, thì thoáng mỉm cười khen ngon. Phương thì chậm rãi, giống như kiểu cô đang bị tra tấn mà cô lại phải cố che giấu cảm giác của mình... Bực mình nhưng không dám thể hiện... Phương biết Duy đang thử sức chịu đựng của mình. Ngày xưa, cũng giống như thế...

_ Ăn xong, Ngài muốn đi đâu trước? _ Phương buột miệng hỏi. Quả thực là cô đã chuẩn bị thật kỹ lưỡng những tình huống có thể xảy ra, và chọn in những thái độ thích hợp. Muốn dẫn Duy vào những tình huống đó thì phải chủ động trước !

_ Nghe Tổng giám đốc của cô nói là cô muốn làm bạn với người Việt từ lâu, cô nhớ Tiếng Việt ! _ Duy hơi cười, anh chuyển sang nói tiếng Việt _ Vậy hãy nói tiếng Việt đi Phương !

Vậy là Phương thua ! Phương không dành được thế chủ động mà lâm vào tình trạng không thể không... nghe lời. Cô cố gắng giữ chút bình tĩnh cuối cùng sau khi nghe Duy gọi hân tên mình như thế, sau 5 năm !

_ Nếu như... ngài muốn !

_ Dùng từ " ngài " dành ột người bạn lâu năm không gặp, liệu có thích hợp không?

Duy bỏ hân đĩa xuống, nghiêm giọng trong khi Phương còn bối rối, anh tiếp :

__ Từ này , Phương không thấy chúng ta giống như những tên hề?

__ Không ...

__ Tôi không hy vọng gì nhiều sau 5 năm, ngoài một chữ ” bạn ” cả đâu !

Phương ngẩng lên, dò xét độ trung thực. Nhưng ngay lập tức cô biết mình... đại. Đôi mắt của Duy da diết chứ không như lời nói... Thật bực mình quá đi thôi !

__Phương không có ý gì khi chọn cách đối xử như thế ! __ Phương cúi xuống, một giây sau, cô ngẩng lên, bình tĩnh __ Đúng là đã quá lâu, để quen trở lại là rất khó !

” Mình cần bình tĩnh ! ” __ Trong thâm tâm cả hai tự nhắc nhở mình... Và nếu Henry ở đâu, anh sẽ chẳng thể làm gì hơn ngoài chuyện lắc đầu và bỏ đi. Trong suy nghĩ của họ, mọi điểm như xuất phát cùng một lúc, giống nhau , hiểu nhau... nhưng lại phủ nhận nhau. Có lẽ thời gian cũng đã quá lâu... và có quá nhiều chuyện đau lòng xảy ra !

Cả hai kết thúc bữa ăn sáng trong im lặng. Duy lơ đãng uống cốc cà phê của mình, còn Phương cô bận tiếp chuyện với ai đó... Nghe xong, cô quay lại, dịu dàng hẳn :

__ Xin lỗi ! Bây giờ... chúng ta sẽ bắt đầu từ đâu !

__ Nơi nào Phương hay tới nhất !

Phương nhướn mày, ngạc nhiên. Cô biết khi Duy quyết định, không một ai thay đổi được, nhưng cô vẫn cố ý nói :

__ Nơi đó không nổi tiếng đâu !

__ Ở đây, ngoài nơi đó ra, tôi không quan tâm đến nơi nào khác !

Phương tránh ánh mắt của Duy, thở nhẹ một cái, rồi lặng lẽ gạt đầu. Cô không hiểu sao mình lại nhượng bộ như thế, cảm giác... tội lỗi cứ ứ lại nơi ***g ngực...

Duy không ngạc nhiên khi Phương dẫn anh đến trước chiếc xe ô tô mui trần màu trắng sữa. Phương thì hơi ngại ngùng... Cứ như cô đã cách rất xa Duy... và điều này vô cớ làm trái tim cô đau nhói lên. Duy mở cửa xe cho Phương, anh đùa :

__ Tôi không biết lái xe, nhưng cũng biết mở cửa xe cho phái nữ !

Phương muốn bật cười,nhưng cô nhớ ra ngay thái độ mà mình chọn để tiếp Duy nên chỉ mỉm cười nhẹ khách sáo. Đợi Duy ngồi hẳn vào trong, Phương mới khởi động... Xe rời khỏi bãi đỗ, nhập vào dòng xe cộ trên đường... Gió mơn man mái tóc buông xõa ngang lưng của Phương, nhiều sợi vô ý cạ vào mặt Duy... ram ráp... Duy thích cảm giác này. Như được sống lại, quên hết mọi thứ trên cuộc đời này, chỉ còn lại tình yêu , còn lại hai người...

Phương cho xe rẽ vào một con đường lớn và chỉ đi được một chút là những tiếng ồn ào phía ngoài lắng lại... Con đường tưởng như dài ra mãi, và hai bên đường đã xuất hiện những hàng cây lớn, mát rượi... Phía xa, những ngôi nhà lớn vững trãi và nguy nga... Duy để đầu óc thả lỏng, không muốn đoán, cũng không muốn dò hỏi... Trong lòng anh chỉ có một niềm tiếc nuối... Thời gian bên Phương, từng phút , từng giây trôi đi không nín kéo được... Sao con người lại bất lực như thế?

__ Đây là trường Phương đang theo học. Hai phần ba của một ngày Phương đều ở đây ... Đúng ý Duy chưa?

Phương nói khi bước khỏi xe. Duy thì gạt đầu. Anh biết trường này. Đó là trường đại học mà anh chọn khi thi lấy học bổng cách đây 3 năm !

__ Phương đưa Duy đi tham quan trường nhé? __ Phương vừa vuốt lại tóc, vừa hỏi.

Duy khẽ lắc đầu :

__ Phương đừng vào vai...hướng dẫn viên vội ! Bao giờ cần Duy sẽ nói...

Phương hơi quay người đi. Thấy khó nắm bắt được điều gì từ Duy... Thời gian làm cho cô trở nên xa lạ , không giống cô gái ấy... Hoàn toàn không giống !

Phương giậm dõ bước đi trước. Duy theo sau, mắt lơ đãng nhìn những tòa nhà... nhìn những sinh viên đang đi lại... nhìn mái tóc Phương bay bay phía trước...

Phía trước là một hồ nước xanh thăm thẳm, lặn tẩn những con sóng nhỏ. Ánh nắng bị mặt hồ phản chiếu lại, hắt lên những hàng cây bên hồ.. lá xanh những ánh vàng... Duy không muốn đi tiếp, tự nhiên kéo tay Phương lại... Ở đây, không gian và thời gian ngừng lại...

_ Duy muốn ở đây ! _ Vừa nói Duy vừa ngồi xuống chiếc ghế đá , dưới một tán cây lớn.

Phương cũng không phản đối, cô kéo tay mình ra khỏi tay Duy, rồi mới ngồi xuống cạnh anh, ý tứ với một khoảng cách nhỏ. Duy không để ý, anh đưa mắt ngắm nhìn xung quanh , tưởng tượng ra những lúc Phương ngồi ở đây để học bài, để tìm cảm hứng cho những mẫu thiết kế của mình... Ba năm, Phương một mình hay cùng với một ai khác?

Phương gần như muốn òa khóc. Lần nào ngồi ở đây, cô cũng ước ao có Nhật Duy bên cạnh, tưởng tượng khi có Duy thì hai đứa sẽ như thế nào... Nhưng không giống như bây giờ ! Cô thấy trái tim mệt mỏi, rã rời... khi phải tìm cách che giấu những ước mong... Duy chẳng biết được hết những ước mong đó đâu ! Duy rồi cũng sẽ trở về, mà Phương thì không theo được. Vĩnh viễn ước mơ của Phương cũng chỉ là ước mơ mà thôi !

_ Không ngờ...cũng có lúc Duy được ngồi cạnh Phương!

Phương quay sang, chỉ thấy gương mặt nghiêng nghiêng của Duy, không thấy được ánh mắt buồn tha thiết của anh đang để hờ hững trên làn nước hồ phẳng lặng. Thời gian khắc họa một Nhật Duy đậm nét hơn rất nhiều. Không hề mất đi những đường nét của bao năm trước, mà những đường nét đó được tô đậm, khắc mạnh mẽ vào khoảng không, vào bất kể nơi nào có Duy... Không gian ở đây, bây giờ đã có Duy rồi giống như những lời thì thầm của Phương hàng đêm, nhưng bây giờ sao cô không thấy thỏa mãn. Cô lo sợ ! Một tuần sẽ trôi đi...

_ Phương không có gì để nói sao?

Duy quay sang, bắt gặp ánh mắt Phương nhìn mình. Trong khoảnh khắc , anh như đọc được một điều gì đó tha thiết lắm... Nhưng Phương đã làm nó dịu lại, thờ ơ đi thấy rõ. Cô không lảng tránh nữa mà nhẹ nhàng như người ta nói về một cái gì đã xa, mờ mịt và không còn quan trọng...

_ Dĩ nhiên là Phương muốn nói nhiều... Muốn hỏi thăm về các bạn... Mà nếu Duy biết tình hình bố Phương thì Phương mong mỗi Duy cho biết về ông...

_ À, mọi người đều khỏe ! _ Duy cười nhưng không hẳn là cười, chỉ là một cái nhếch môi ngạo mạn. Phương hơi ngạc nhiên... Ngày xưa, Nhật Duy không có nụ cười đó !

_ Nếu đó là tất cả những gì Phương muốn biết...

_ Cảm ơn ... dù nó chẳng đầy đủ chút nào ! _ Phương gượng gạo vì chưa quen với một Nhật Duy lạnh lùng như thế. Về như anh biết tất cả những gì Phương nghĩ, và khinh thường sự nhát gan không dám thể hiện của cô... Nếu là năm xưa, Duy sẽ phản ứng khác. Anh kiên nhẫn chờ đợi cô thổ lộ, hoặc giả như tìm cách để cô nói... Thời gian Duy dành cho cô là vô tận...

_ Duy đã khác phải không? _ Phương buột miệng hỏi. Cô chợt đỏ mặt khi Duy nhìn cô đắm đắm _ Không...ý Phương là...

_ Thời gian làm người ta lớn lên ! _ Duy bình thản trả lời _ Giống như Phương ấy... cũng khác trước phải không?

Phương ầm ức. Đúng là cô có khác trước nhiều, nhưng riêng về những gì cô dành cho Duy thì vẫn như thế, có chăng thì càng ngày càng nhiều hơn... Không giống như những gì mẹ nói... Thời gian là bụi, dù cho tình cảm có nóng bỏng thế nào...cũng sẽ nguội dần dưới lớp bụi ấy mà thôi...

_ Không hẳn là như thế ! _ Phương trả lời, cho Duy và cho cả mẹ...

_ Đúng là không hẳn như thế !

Duy trả lời và cả hai rơi vào im lặng. Không phải vì không có gì để nói mà có quá nhiều điều để nói cũng như có quá nhiều nỗi sợ hãi ngăn họ lại...Tình yêu bây giờ là một khúc nhạc không lời... Gió hồ thổi mạnh hơn. Phương đưa tay lên giữ tóc. Duy ngược mắt nhìn trời... Không ngờ, một buổi sáng đẹp như thế lại có thể chứa nổi một cơn mưa bất ngờ. Duy đứng dậy vừa lúc những hạt mưa nhỏ rơi xuống. Phương cũng hốt hoảng kêu lên :

__Mưa ư? Lạ lùng thế !

Mưa nặng hạt rất nhanh. Duy không muốn Phương bị ướt, anh nắm lấy tay cô kéo chạy theo mình... Bàn tay Duy vẫn thế, ấm nóng và rộng rãi.. Bàn tay đã cứu cô khỏi những nguy hiểm , bàn tay đã xoa dịu những vết thương... và bàn tay đã trao cho cô chiếc vòng xinh đẹp...Bây giờ, bàn tay ấy đang nắm tay cô , rất chặt, tựa hồ như không muốn buông ra...

Phương cũng không muốn buông tay ra. Nếu như cuộc đời cô cứ phải chạy những cơn mưa này cũng được , chỉ cần có Duy ở bên cạnh, có Duy che chở, có Duy dẫn dắt... Chỉ cần có Duy thôi !...

Nước mắt tự nhiên trào ra như bao năm vẫn thế... Cả buổi sáng nay, cô đã phải kiềm chế nó rất nhiều. Mưa thế này, chắc sẽ che giấu được thôi !

Kéo Phương vào hiên một toà nhà gần đấy, sau khi vượt qua cả một khoảng sân rộng... Cũng không đến nỗi nào ! Duy quay sang Phương, ngạc nhiên khi thấy mắt Phương ướt nước, và cô đang bối rối lau đi. Vừa lau, cô vừa phân trần :

__ Mưa to quá...

Bất ngờ, Duy đưa tay lên, quệt mấy ngón tay của mình trên gò má Phương. Trong khi cô chưa biết phản ứng ra sao thì Duy đã đưa ngón tay lên miệng, nếm thử. Giọng anh vừa chê trách vừa yêu thương :

__ Nước mưa ở New York mặn ư?

Phương chờ người ra, không phản ứng được gì... Đó là người cô yêu, từ rất lâu, rất lâu rồi, nhưng cô phải từ bỏ...cô phải rời xa...

__ Sao nước mưa lại mặn, hả Phương? __ Duy tha thiết hỏi lại. Tay anh vuốt nhẹ những sợi tóc bị nước mưa làm lác loài trên mặt Phương... Phương vẫn đứng im,cúi gằm mặt không biết làm gì... Trái tim cô đập hỗn loạn trong ***g ngực...

Duy thương Phương lắm, thương cả cho bản thân mình nữa... Rõ ràng cả hai cần nhau mà không biết làm cách nào thể hiện. Duy cảm thấy mình sắp phát điên lên vì những giọt nước mắt của Phương. Năm năm rồi Phương ơi... đã 5 năm rồi !

Không còn kìm nén được nữa, Duy vòng tay ôm siết Phương vào lòng... Hôn mạn man lên những sợi tóc ướt...Nó không mặn. Nước mưa không mặn ! Anh hôn lên mắt Phương, đôi mắt lại đầm nước mắt...mặn đến nao lòng... Anh thì thầm trên gương mặt Phương, đây ứ những cảm xúc yêu thương quặn thắt lòng :

__ Phương ơi... Nhớ Phương lắm... Nhớ hết cả cuộc đời cho 5 năm rồi !...

Phương nức nở. Cô muốn vùng ra... Vòng tay Duy chặt quá, ấm quá... Cõi lòng cô, thay cho những tiếng nức nở là dạt dào niềm vui không hiểu bắt nguồn từ đâu. Chúng biến thành nước mắt, thúc giục cô đưa tay lên ôm lấy Duy, thật chặt...

Và Duy hôn lên môi Phương, ngăn tiếng nức lại... Nụ hôn mà Duy đã hôn rất nhiều lần trong những giấc mơ của bao năm thương nhớ... Hôn hân tất cả,ào ạt những cảm xúc vỡ bờ. Duy như thấy biển, thấy gió bao la, thấy vị mặn nồng, thấy ấm áp, thấy nồng nhiệt... thấy mình được sống trở lại !

Phương gục đầu xuống vai Duy, cảm thấy quen thuộc như thể trong suốt năm năm qua cô và Duy đã ở bên nhau rồi... Duy vuốt nhẹ những sợi tóc vẫn còn ướt nước của Phương, thì thầm:

__ Giống như trong những giấc mơ...

__ Trong mơ... Duy không lạnh lùng với Phương như ban nãy! __ Phương ngẩng lên trách móc.

Duy bật cười, hơi lỏng vòng tay. Phương nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt cô có thể tự do ngắm nhìn gương mặt Duy, không ngại ngùng, không... đau khổ như những giờ phút đã trải qua...

__ Một chiếc đồng hồ cũ! __ Duy hơi cười, so sánh

__ Thời gian làm người ta lớn lên ... chứ không cũ đi! __ Phương lườm nhẹ, cô đưa tay chạm nhẹ lên khuôn mặt Duy... Duy bất chợt giữ tay Phương lại, gần như đang gối đầu trên tay cô. Duy lại cười, đôi mắt sâu thẳm của anh cũng cười... Phương như ngây ngất. Trong giấc mơ, cô không giữ được Duy lâu như thế này, lúc nào cũng có cảm giác hạnh phúc của mình rất chóng chên... Nhưng bây giờ, hạnh phúc như những đường nét trên gương mặt thân yêu này... Phương có thể chạm được vào, cảm nhận trái tim đang run lên nhẹ nhẹ...

__ Duy đã cố kéo Phương lại trong mọi giấc mơ ... bằng đôi tay, bằng tình yêu ... bằng tất cả những gì mà Duy có... nhưng không bao giờ giữ được giống như thế này. Nếu Duy buông Phương ra ...liệu Duy có giật mình tỉnh dậy?

__ Không! __ Phương lắc đầu. Hình như có ai đó đang thít chặt trái tim cô lại. Giống như cô đã phạm phải một tội ác khi rời xa Duy...

__ Vậy ... trở về được không Phương?

Phương sống người, lảng tránh nhanh ánh mắt của Duy. Nhưng Duy không chịu thua, anh nâng cằm cô lên, nhất quyết bắt cô nhìn vào mắt anh, buộc cô phải thấy những mong chờ, những khao khát ...sắp bật tung giới hạn trong anh...

__ Phương... Hãy nghe Duy, hãy nhìn Duy đây... Làm sao Phương có thể bắt Duy chờ thêm nữa? Năm năm đã hết rồi? Phương đã hứa sẽ quay về bên Duy phải không? Phải không? Phương đã hứa như thế...

__ Đúng! __ Phương nức lên, những giọt nước mắt lại rơi nhanh trên gò má __ Phương đã hứa như thế và mong mỗi như thế. Khi ra đi, Phương nghĩ 5 năm cũng không ... quá dài chỉ cần mình chịu đựng, mình cố gắng... Phương có bao giờ nghĩ Phương sẽ mất mẹ đâu? Phương có mong kết cục như thế này đâu?

Khẽ lau nhẹ những giọt nước mắt trên gương mặt Phương, Duy khẽ lắc nhẹ đầu:

__ Những giọt nước mắt này... ai lau cho Phương trong suốt 5 năm qua?

__ Duy...

Duy mỉm cười nhẹ, gần như hiểu được những gì Phương nói và cảm thấy hạnh phúc vì điều đó. Tiếng Phương giờ đã rõ hơn mặc dù nước mắt vẫn còn ướt trên mi:

__ Vào mỗi đêm ... ngôi sao trên trời luôn động viên “ Phương ơi, đừng khóc! “ ... Và trong mọi giấc mơ, Duy luôn luôn là người lau những giọt nước mắt ấy. Nhiều lúc Phương cũng không hiểu tại sao mình có thể lại vững vàng như thế trong suốt bốn năm còn lại khi không còn mẹ... Nhưng bây giờ thì ...

__ Duy yêu Phương!

Phương ngược nhìn lên. Một trời thương yêu, một trời mong nhớ, một trời tha thiết... Phương thấy mình chìm ngập trong đó. Hạnh phúc này có được sau 5 năm tưởng như đã vô vọng? Có phải như thế không? Phương không trả lời ngay được. Trong những giấc mơ của Phương, Duy không nói gì hết... chỉ nhìn trách móc. Bây giờ, liệu Duy đã tha thứ cho Phương? Tha thứ cho những hành động đã làm tổn thương Duy rất nhiều vào bốn năm trở lại trước?

19. Chương 19

__ Mặc kệ hết tất cả mọi thứ xung quanh đi Phương! __ Duy thì thầm __ Chúng ta phải sống cho chính bản thân mình thôi, phải bắt đầu mọi chuyện của chúng ta. Duy mệt mỏi vì phải sống dưới một lớp vỏ bọc che chắn chính con người mình... Duy muốn được tự do... Và chỉ có Phương mới giúp được thôi!

Phương nhìn Duy, cô cố không để cho nước mắt làm nhạt nhòa hình ảnh thân yêu ấy. Gắn gũi đến mức trái tim cô nghẹt thở. Cô nghĩ tới chuyện sống thật với bản thân mình, sống một cách tự do như cơn gió... Nhưng cơn gió đã mang mẹ của Phương đi mãi...Linh hồn mẹ, thể xác mẹ ở đây! Lời hứa với mẹ vẫn còn đậm trong tâm trí cô, kể cả hình ảnh của những con ác quỷ cầm súng lạnh lùng nữa... Phương mặc kệ được ư?

Phương cúi đầu xuống, che giấu ánh mắt mờ tối và chờ đợi của mình trong một thoáng. Từ lâu rồi Duy ạ, Tổ Phương của Duy đã chết thật rồi... vĩnh viễn rồi!

Hơi lách người ra khỏi vòng tay Duy và tránh cái nhìn căm lạng của anh, Phương lại ngẩng lên, mỉm cười nhợt nhạt:

__ Hình như... mọi cái đã qua rồi Duy ạ!

Duy buông thông tay, quay mặt đi. Tiếng Phương đều đều bên cạnh, mệt mỏi và chán nản:

__ Bốn năm trước... Đúng vào lúc nhìn thấy người ta đưa mẹ đi trên chiếc xe cứu thương, Phương đã biết mình...thế là hết. Một Tổ Phương tự do, hạnh phúc đã chết theo mẹ! Phương đã chẳng nói với Duy rồi còn gì... Chờ đợi Phương làm chi? Cả đời này Phương đã là người phản bội, vĩnh viễn phản bội Duy cơ mà! Sao Duy lại chờ đợi làm chi? Sao Duy lại buộc mình trong những rãnh buộc không bao giờ có? Duy không còn lý trí sao...

__ Thôi! __ Duy quay lại, gất lên. Gương mặt anh bây giờ là một khối lạnh băng, không còn thấy một tình cảm dữ dội yêu thương nữa, giọng anh nhẹ nhàng, nhưng xa cách__ Nói thế nào thì cuối cùng vẫn là như thế phải không? Trước mặt tôi là trưởng phòng thiết kế của công ty MC đồng thời là vợ chưa cưới của Tổng giám đốc công ty đó! Cô không cần phải nhấn mạnh kiểu hệt như tôi là một thằng ngu lắm vậy! __ Duy mỉm cười chua chát__ Cảm ơn đã nhắc nhở tôi! Cảm ơn rất nhiều!

Bờ môi Phương run run. Cả người cô run rẩy vì nỗi khổ tâm quá lớn. Lại làm Duy tổn thương nữa rồi! Con người cô, sao lại có thể tệ bạc như thế này? Sao lại có thể? ...

__ Tôi muốn về! __ Duy cười nhạt thích__ Một buổi đi chơi đáng chán!

Nói rồi Duy bước hẳn ra ngoài. Bây giờ chỉ còn vài hạt mưa nhỏ nhưng cả hai không tránh nữa. Nếu có to hơn thì cũng không thể đánh thức được cả hai thoát ra khỏi những nỗi đau của họ... Họ đi lầm lũi trong mưa, lạnh lùng, không còn quan hệ gì nữa. Dấu chấm hết ột mối quan hệ mong manh trong suốt năm năm.

Phương dừng xe trước cửa khách sạn. Duy mỉm cười nhẹ nhàng:

__ Mưa đã rửa sạch tất cả những gì đã xảy ra giữa chúng ta... Đúng là mưa New York!

Phương chết lặng. Cô nhìn thẳng phía trước, để mặc Duy bước đi, từng bước nhẹ nhàng... Cô có thể đưa tay là với lấy bàn tay Duy vẫn còn để trên cửa xe... Cô có thể gọi Duy một tiếng... Cô có thể níu Duy ở lại với tình yêu của mình... Cô có thể...

Nhưng Phương đã không làm như thế. Cô mím chặt môi để ngăn tiếng nấc. Nín thở chờ cho Duy bước khỏi xe... Cố tỏ ra bình thản để nhìn Duy bước vào trong khách sạn... “Tạm biệt Duy, tạm biệt tình yêu của tôi!”

Phương phóng xe đi. Nước mắt theo đó tràn ra, mờ mịt che hết mọi thứ trong tầm nhìn... Giá có thể chết được! Chết để không thể làm Duy tổn thương thêm. Duy có thể thanh thản tìm cuộc sống mới, không có bóng hình cô ám ảnh... Giá mà được như thế!

__ Uống một chút rượu chứ Henry?

Henry khẽ gật đầu. Anh thấy lo lo khi thấy Duy thản nhiên đi vào trong phòng, nhìn anh và mỉm cười như thể không có gì xảy ra... Những mảnh băng lạnh có trong mắt Duy__ đôi mắt vẫn có những nét buồn sâu thẳm... Chuyện gì đã xảy ra giữa họ?

Đón lấy ly rượu từ tay Duy và theo chân Duy đến bên bàn, Henry không dám hó hé một tiếng. Duy ngồi xuống ghế, giơ cao ly rượu của mình, nhẹ nhàng:

__ Mừng cuộc gặp mặt ... đáng ghét nào!

__ Gặp ai? __ Henry cố làm ra vẻ hài hước __ Tổ hay ...

__ Tổ Phương! __ Duy nhếch môi, nhấp một ngụm rồi đổ hết vào miệng, nuốt mạnh __ Tổ sẽ không bao giờ chờ đợi nữa! Cô ta đã giúp tổ tự do... theo một cách hoàn toàn ngoài mong đợi!

Lặng lẽ nhìn Duy rót thêm một ly nữa, Henry cúi đầu... chờ đợi. Nhưng lại thêm một ly nữa. Duy không nói mà uống tỳ tỳ như một người khát nước. Henry nhăn mặt:

__ Đừng thế mà Duy!

Duy ngẩng lên, cười:

__ Tổ khát thật mà! Nhưng nước thì ... chẳng có vị gì cả!

__ Cậu phải hiểu ... Phương chứ? Cô ấy... cô ấy...

Henry không nói được nữa. Động đến nỗi đau của Phương là động tới tội lỗi của bố anh, luôn luôn làm anh dằn vặt, cay đắng. Chính tội lỗi ấy đã chia cắt họ, khiến họ dằn vặt nhau trong đau khổ và nhớ thương! Anh phải làm gì để chuộc lỗi đây?

__ Cậu không phải dằn vặt mình làm gì! __ Duy nhún mày __ Nếu đổ lỗi cho hoàn cảnh thì ai cũng làm được cả! Quan trọng là lòng người. Tổ không có được Phương bởi tâm hồn cô ấy không còn chỗ đứng cho tổ!

Henry lắc đầu:

__ Không phải! Phương sẽ chẳng yêu ai ngoài cậu đâu. Yêu hết cuộc đời này đấy. Cậu hiểu lắm ... tội nghiệp cô ấy lắm!

Duy uống sạch ly rượu nữa, đặt chiếc ly không xuống bàn, mệt mỏi tựa đầu vào thành ghế.

__ Cậu ... định bỏ cuộc ư?

__ Có cơ hội bắt đầu đâu mà bỏ cuộc? __ Duy nhồm dậy. Anh với tay lấy điện thoại và bấm số. Henry cũng buồn bã uống hết ly rượu của mình.

__ Alô... Có thể nói máy cho tôi với ngài Paul Burton? Tôi là Nhật Duy.

Henry tỉnh hẳn, chăm chú nhìn Duy với những dấu hỏi. Tiếng Nhật Duy đều đều:

__ Tôi xin lỗi vì đã làm phiền ngài. À, một buổi đi chơi thú vị. Cho tôi gửi lời cảm ơn cô ấy... Trời mưa nên về sớm chút thôi mà ... Tôi có việc này muốn nhờ ngài giúp đỡ! Vâng, tôi muốn chúng ta có thể xúc tiến ký kết hợp đồng vào ngày mai được không? Tôi có lẽ phải về sớm hơn dự định!

Duy im lặng, nhăn mặt nghĩ ngợi. Một lúc sau, anh gật nhẹ đầu:

__ Tôi chấp nhận lời đề nghị! Cảm ơn ngài nhiều! Chào ngài!

Đặt ống nghe xuống, Duy đứng dậy. Henry bối rối:

__ Cậu định về sớm sao?

__ Ừm... nhưng cũng không được như mong muốn! __ Duy quay lại, giọng lạnh băng __ Paul còn muốn tổ ghé thăm nhà anh ta! Một điều kiện hay đấy chứ?

Henry nhún vai không ý kiến. Anh thật ra không tiếp xúc nhiều với Paul trong những năm qua, nên cũng không hiểu rõ lắm con người này. Nghe đồn đại anh ta là một doanh nhân tài ba và quyết đoán. Trong làm ăn, anh ta không phân biệt những mối quan hệ quen biết hay chỉ là sơ giao, sự đối xử công bằng đó khiến công ty anh ta trở thành đối tác của rất nhiều công ty mới và công ty thì ngày càng phát triển nhờ những hợp đồng đó. Trong đời sống, anh ta cũng nổi tiếng là người sống nghiêm túc, hầu hết các buổi dạ tiệc cầu giới thượng lưu, anh ta đều đi một mình, thi thoảng là cùng Tổ Phương... Một con người như vậy, vượt qua được thì cũng cần một sự nỗ lực vượt trội hơn người!

Duy mở máy tính, lướt nhẹ qua các file. Henry đứng dậy, cất chai rượu không và hai ly rượu vào trong bếp. Duy chìm đắm trong công việc gần như ngay lập tức với một quyết tâm cao độ... Không gian im lặng. Henry tìm lấy một chai rượu khác và mở nút. Anh lặng lẽ nhâm nhi hương vị cay xè của ly rượu... giống

như đang tự nuốt trôi nỗi buồn khổ của mình. Nhật Duy đau một, anh cũng đau một... Nhật Duy đau mười anh cũng đau mười... Anh cũng đã chờ đợi, lặng thầm chờ đợi... nhưng hoàn toàn chỉ thấy bóng tối ở phía trước. Tình yêu là một món quà thiêng liêng của thượng đế dành cho con người, nhưng... lại không bao giờ dành cho anh! Ngày hôm sau, Nhật Duy và Paul tiến hành lễ ký kết hợp đồng rất long trọng tại trụ sở của công ty MC. Vinh hơi choáng vì tốc độ bàn bạc và ký kết quá nhanh. Cả hai vị giám đốc làm việc ăn khớp với nhau đến mức không ngờ, anh chỉ làm một số thao tác phụ trợ... Và hợp đồng đôi bên cùng có lợi đã được ký, Vinh thở phào nhẹ nhõm.

Buổi chiều, theo lời mời của Paul, Duy và Vinh cùng đến thăm nhà của anh ở ngoại ô NewYork. Xe lướt nhẹ trên đường... Vinh lặng lẽ nhìn ngắm hai vị Tổng giám đốc đang ngồi đối diện. Mỗi người một vẻ nhưng không thể so sánh sức hấp dẫn với nhau được. Vinh nghĩ đến những con người kiệt xuất, kiên cường, và rất đỗi hào hoa... Chính là họ chứ không phải ai khác. Mỗi người đều kế thừa hai nền giáo dục khác nhau, nhưng chắc chắn sự hoàn hảo của họ đều do sự cố gắng vượt bậc của chính bản thân... Nhật Duy và Paul... hai nền văn hóa khác nhau, hai tư tưởng khác nhau, hai cuộc sống khác nhau... Nhưng lại đang cùng yêu một người con gái...

Vinh chạnh lòng khi nghĩ về Tố Phương. Anh vừa cảm phục vừa có cảm giác xa cách đối với cô. Mấy năm chính bản thân anh đã từng thấy Duy cố gắng thế nào để vượt qua nỗi nhớ mong, vượt qua sự cám dỗ về tự do đi tìm... Cuối cùng cũng không được gì ngoài việc lại phải cố gắng để vượt qua người đàn ông kia... một bức tường thành quá lớn, quá cao và quá vững chắc. Tố Phương có biết những điều này?

_ Anh đang so sánh chúng tôi à? _ Paul lên tiếng với vẻ vui đùa.

Vinh giật mình, lắc đầu ngay:

_ Không... Nhưng cả hai ngài làm tôi không thể rời mắt được!

Paul bật cười, còn Duy thì hơi quay đi. Vinh nhấn giọng:

_ Tôi có ý nghĩ lẫn lộn thế này... Hai ngài ngồi đây... có thể đang đại diện cho hai nền văn hóa khác nhau. Hai ngài thật sự có những nét đặc trưng tuyệt vời lắm đấy!

_ Anh thật là hay! _ Paul kêu lên _ Tôi không dám nhận lời khen tặng này đâu đấy! Còn Nhật Duy... nhìn anh, đúng là tôi nghĩ ngay đến nền văn hóa Á Đông đặc sắc!

Duy quay vào, nhẹ nhàng:

_ Cảm ơn ngài!

Paul hơi bất ngờ trước thái độ bình thản của Duy. Anh không từ chối lời khen tặng, nhưng cũng không chú ý tới nó. Vẻ bằng lặng của anh khiến người khác không ngượng ngập sau khi đã khen tặng, cũng không còn ý định khen tặng nữa. Làm sao sự chính chắn như thế lại có được ở một chàng trai ngoài hai mươi nhỉ?

Vinh như hiểu được ý nghĩ của Paul, anh lên tiếng:

_ Cậu ấy thường như thế nhưng không có ý gì đâu... À, ngài Burton... anh cho tôi hỏi một câu được không?

Paul mỉm cười gật đầu. Vinh liếc nhẹ về phía Nhật Duy, không thấy anh phản ứng gì, Vinh mới hắng giọng:

_ Anh ... anh quen biết với Tố Phương như thế nào? _ Thấy Paul nhướng mắt lên như chưa hiểu ý, Vinh tiếp tục _ Tại tôi thấy anh là người Mỹ gốc... lại trong giới thượng lưu ...

_ À, nếu nói theo kiểu của các anh thì ... đó đúng là duyên số đấy! _ Paul mỉm cười, gương mặt anh bừng sáng, hạnh phúc ngời lên trong ánh mắt _ Tôi gặp cô ấy vào mùa hè cách đây 4 năm khi cô ấy vẫn còn là một cô bé trung học. Lúc đầu cô ấy làm vài công việc vặt ở trong nhà tôi. Gọi là vài việc vặt bởi vì cô ấy khá vụng về giống như không phải sinh ra để làm những việc đó vậy. Nhưng cô ấy vẫn tiếp tục cố gắng làm. Một cô gái bé nhỏ với một ý chí vươn lên mãnh liệt khiến lòng tôi chao đảo... Không một ai trong sáng như cô ấy. Không một ai mạnh mẽ như cô ấy... Và cũng chẳng có ai nhân hậu... yêu đuối như cô ấy!

Vinh thở hắt ra một cái. Anh không đủ cam đảm để nhìn Duy lúc này... Nghe một người đàn ông khác thổ lộ tình yêu của anh ta với người mình yêu... có ai trên cõi đời này đủ can đảm?

Paul quay sang Nhật Duy, đôi mắt vẫn chưa hết những tia rực rỡ bởi một tình yêu ... viên mãn...Duy cười nhẹ:

— Ngài thật hạnh phúc!

— Còn ngài? — Paul hơi nghiêng đầu— Chắc hẳn ngài cũng phải có một tình yêu riêng của mình. Một tình yêu rất đẹp! Tôi đoán đúng không?

Vinh nhìn nhanh ra ngoài cửa kính. Duy trầm ngâm:

— Tôi nghĩ rằng tôi có một tình yêu cho riêng mình, chỉ riêng một mình mình thôi... Nhưng có vẻ như nó không đẹp lắm, nếu như quan niệm rằng “chờ đợi” có gam màu tối!

Paul nhúm mày, mất mấy giây anh mới hiểu hết ý nghĩa trong câu nói của Nhật Duy. Tự nhiên khi hiểu được rồi anh trở nên thông cảm và quyết định sẽ không tiếp tục câu chuyện của mình nữa...

Xe đi vào một con đường riêng. Phía xa trên đỉnh đồi là một tòa nhà đẹp lộng lẫy sáng lấp lánh dưới ánh chiều tà... Gió lùa vào cửa kính đưa vào trong xe một hương thơm nhẹ nhàng... Duy nhận ra ngay đó là hương hoa hồng! Chắc hẳn ở phía xa phải có một vườn hồng lớn lắm... Nơi đây, Phương đã và đang sống!

Tòa nhà sừng sững hiện ra, choáng ngợp cả một không gian rộng lớn. Xe lướt nhẹ trên con đường trải những viên sỏi trắng lóng lánh. Một vườn hoa hồng rung rinh trong gió nhẹ buổi chiều... Vinh suýt xoa:

— Thật tuyệt vời!

Paul cười, không nói gì. Cuối cùng xe cũng dừng lại trong sân. Cả ba bước ra khỏi xe, và gần như ngay lập tức, một chiếc xe khác lao tới, dừng trước mũi giày của Vinh, khiến anh nhảy lùi lại, kinh ngạc. Hai người phụ nữ bước xuống, một già một trẻ nhưng đều có những nét đài các rất riêng. Paul mỉm cười, quay sang Nhật Duy, giới thiệu nhỏ:

— Mẹ tôi!

Vinh biết anh nói đến người phụ nữ hơi mập đang bước dần lên phía trước. Bà ta quắc mắt nhìn cả ba, bỏ qua chuyện Vinh và Duy đều là người xa lạ, bà nói oang oang:

— Mẹ muốn gặp Tổ Phương!

— Có chuyện gì mà không nói được với con sao? — Paul nhả nhận, anh ngăn mẹ lại— Mẹ từ từ để con giới thiệu khách đã chứ?

Bà Burton hơi sững lại. Bây giờ bà mới để tâm đến hai người khách, nhưng không hề tỏ ra bối rối với thái độ lúc này của mình. Bà cau có nói:

— Tôi biết rồi... Nhưng lúc này không phải chuyện lịch sự. Mẹ không chịu nổi được nữa...Đến lúc nào con mới thôi bệnh vực nó hả?

Cô gái kia bước tới, ánh mắt cô lướt qua hai vị khách, không hề có ý định chào đón dù là xã giao. Vinh quay mặt đi, anh nghĩ rằng anh không ... ưa cô gái xinh đẹp này. Cô ta đưa ánh mắt ... có vẻ thông cảm lên nhìn Paul, dịu dàng cất lời:

— Anh đã bị cô ta lừa lọc rồi... Cô ta là một đứa phản bội!

Vinh gần như quay lại ngay lập tức vì bất bình... Duy đã bước thêm một bước, nhưng cuối cùng anh lại đứng nguyên ở đấy. Cay đắng nhận ra rằng mình không có một quyền hạn nào trong việc này...Duy nhếch môi chua chát...

Paul thì khác, anh bình thản như thể đã quá quen với những lời ... vu khống này. Nhìn thật sâu vào mắt cô gái, anh gần giọng:

— Tôi đã cảnh báo cô về việc cô xuất hiện ở đây chưa nhỉ, cô Eliza?

Eliza hơi lùi lại, bám vào tay bà Burton, cúi gằm mặt vẻ nhẩn nhặn. Bà Burton phẩy tay:

— Không bàn cãi. Con đọc báo chiều nay sẽ thấy rõ bộ mặt giả dối của nó. Bây giờ thì không ai ngăn cản được mẹ ... tống cổ nó ra khỏi cái nhà này đâu! — Mẹ!

Nhưng bà Burton đã xăm xăm đi vào nhà cùng với Eliza. Paul quay sang Nhật Duy, phân trần bằng một giọng gấp gáp:

__ Tôi thành thực xin lỗi... Có lẽ buổi gặp mặt hôm nay phải hoãn lại... Mẹ tôi, các anh biết đấy, bà đang rất ... nóng! Tôi phải giải quyết chuyện gia đình...

__ Vậy chúng tôi không thể làm phiền rồi! __ Duy nhẹ nhàng__ Ngài không cần phải áy náy... Có gì buổi tối nay tôi sẽ gọi cho ngài...

__ Không! __ Paul kêu lên, mặt anh đậm nét lo lắng__ Tôi sẽ gọi lại cho ngài... Thành thật xin lỗi!

Paul mở cửa xe cho Nhật Duy và Vinh... Anh còn dặn dò rất kỹ tài xế về chuyện sắp xếp buổi chiều cho cả hai. Nhưng xe chưa kịp lăn bánh thì đã có bóng người từ trong nhà lao ra. Paul quay lại, kêu lên:

__ Tổ Phương!

Phương không dừng lại khiến Paul phải đuổi theo, giữ chặt cánh tay cô. Mặt Phương gay đỏ, cô nói to:

__ Em phải đi tìm họ... Chuyện này không đúng, em không làm sao phải chịu điều tiếng?

__ Rồi... anh biết... nhưng em phải bình tĩnh đã chứ? __ Paul nhẹ nhàng.

Phía sau, bà Burton đã ra đến, ném ánh mắt ghét bỏ vào Phương, gằn giọng:

__ Tên cô trên tờ báo lớn thế này mà không đúng sao? Chỉ có cô là người ngoài nên mới thế. Còn ai có thể biết mà tiết lộ chuyện gia đình chúng tôi chứ hả? Cô được bao nhiêu trong vụ này, nói mau?

__ Mẹ thôi đi! __ Paul quay lại, tay anh vẫn giữ chặt cánh tay Phương__ Phương không làm chuyện đó đâu! Con cam đoan với mẹ đấy!

Bà Burton bĩu môi:

__ Chuyện gia đình bị báo chí bêu rếu như thế mà con không lấy làm lo lắng ư? Còn bệnh viện con ở kia nữa!

Phương mím chặt môi như cố kiềm chế cơn giận dữ. Eliza như thích thú với điều đó, cô ta cười cợt:

__ Con không ngờ ... nó lại to gan vậy, chứ không con đã ngăn chặn từ mấy hôm trước... lúc con thấy cô ta quanh quẩn tại tòa soạn báo đó rồi. Thật ra chuyện xảy ra cũng do lỗi sơ suất của con!

__ Lỗi đâu phải tại con! __ Bà Burton vuốt nhẹ cánh tay Eliza__ Nhưng... đúng là chỉ có con mới có lòng như thế... Paul... con đã thấy ai tốt với con chưa hả?

Paul quay lại, xoay Phương nhìn thẳng vào mắt mình, dịu dàng:

__ Anh xin lỗi vì những chuyện này... Em đừng bỏ đi được không?

Phương cúi đầu. Mấy ngày nay đến với cô đủ thứ chuyện... Mọi thứ chao đảo bởi sự xuất hiện của Duy khiến tâm trạng Phương không còn bình tĩnh được nữa. Mới chỉ nghe bà Burton chỉ trích vài lời là ... đã hết chịu nổi rồi!...Nếu cô không bình tĩnh... Paul sẽ khó xử biết bao!

Nghĩ thế nên Phương cố gằn sự tức giận đang đầy ứ trong lòng lại, gật đầu với Paul. Anh thở ra nhẹ nhõm. Bà Burton và Eliza thì càng cay cú hơn. Eliza bặm môi, trong đầu đảo nhanh những ý nghĩ... Cô không thể thua như thế này được! Paul tin tưởng cô ta đến mức ... không thể không căm ghét... Phải làm thế nào mới hất được cô ta khỏi trái tim anh, ra khỏi cuộc sống của anh và ... ra khỏi ngôi nhà này?

Ánh mắt Eliza lướt qua chiếc xe đang đậu gần đấy. Cô nhếch môi mỉm cười. Càng tin tưởng thì sẽ càng giận dữ khi biết mình bị phản bội... “ Một kết cục đích đáng ày thôi, Tổ Phương à! “ __ Eliza nghĩ thầm. Cô ta bước lên một bước, cổ lẩy giọng... bình thản như thể ... mình khách quan trong câu chuyện:

__ Anh tin tưởng cô ta đến vậy sao?

__ Chuyện đó không liên quan cô! __ Paul cau có, quay sang mẹ mình__ Con sẽ tìm ra thủ phạm, bây giờ thì mẹ và cô ta có thể ... về được rồi!

— Anh ... tôi thật không ngờ anh mù quáng như vậy! — Eliza bực bội kêu lên— Khi tôi chỉ phạm sai lầm có một chút ... anh đã bỏ rơi tôi. Còn cô ta ... anh có biết cô ta đã phản bội anh? Phản bội một cách trắng trợn?

Phương ngược nhìn lên, không thể thở nổi vì giận dữ. Nhưng Paul đã bước tới, hét âm lên:

— Cô rút khỏi đây!

— Tôi không đi khi chưa vạch được mặt cô ta ... để cứu anh! — Eliza thảm thiết ... kêu lên— Em yêu anh... và không thể nào tha thứ cho kẻ nào phản bội lại anh, làm anh đau khổ...

— Im đi!

— Con hãy bình tĩnh! — Bà Burton nắm nhẹ cánh tay con — Hãy nghe đã. Sẽ chẳng mất gì nếu đó không phải là sự thật!— Rồi bà quay sang Eliza, khuyến khích— Con nói cho bác nghe đi!

Eliza lúc bất giờ mới hết thút thít. Về mặt nhần nhện đau khổ của cô ta ánh lên sự chiến thắng ngấm ngấm khi nhìn lại phía Phương, cô ta nhếch môi:

— Cô sẽ không thể chối chuyện này, phải không Tố Phương?

Phương vẫn một mực im lặng, nhưng cô đã đứng thẳng người lên như sẵn sàng chịu thêm một đợt công kích mới với thái độ kiên cường hơn...

— Hôm qua ... cô đã phản bội lại Paul ... cô đã ... ôm hôn một người đàn ông khác...

Paul quay lại. Hoàn toàn không tin lời Eliza, nhưng đó là một cú sét đánh ngang tim anh... Phương rung động, khuôn mặt cô tái đi thấy rõ. Bà Burton thì bất ngờ chu chéo lên:

— A ... con ranh ... Thật không ngờ ... Paul, con thấy sáng mắt ra chưa? Con tin tưởng nó lắm vào...Đúng là nuôi ong tay áo, công rắn cắn gà nhà mà!

— Không phải vậy, đúng không Phương? — Paul lên tiếng— Em là người không bao giờ dễ dãi cả đến cái nắm tay ... Như vậy, chắc chắn đây là lời vu khống... Hôm qua, em đi chơi với Nhật Duy cơ mà?

Eliza nhún vai, thở dài:

— Người ... “đoan trang “ vậy mới đáng nghi ngờ đấy anh yêu! Mới gặp người ta mà đã ... dễ dàng ôm hôn thì thật ...

— Bùa chú! — Bà Burton kêu lên kinh hãi

Eliza gật đầu thừa nhận:

— Con cũng nghĩ thế! Dân trong những vùng kém phát triển vẫn còn tồn tại tục làm bùa mê ... để mê hoặc đàn ông... Con nghe một người làm trong nhà kể, tối nào cô ta cũng lấy từ trong một chiếc hộp ra một cành hoa màu trắng ngà đã ép khô...Một loại bùa mê có hương thơm ... giúp nó mê hoặc cánh đàn ông! Đúng là dân ... dã man!

Vinh gần như ngay lập tức quay sang Nhật Duy để giữ anh lại, nhưng Duy đã nhanh hơn, đẩy cửa bước ra. Eliza hơi nhích người ra như sợ hãi, kinh ghét. Phương như chết lặng. Cô không ngờ Nhật Duy lại ở đây... Mọi chuyện Duy đã nghe hết, đã biết hết... Cuộc sống của cô như thế... Duy sẽ đau lòng hay sẽ khinh ghét cô? Cô đã đánh đổi cuộc sống có Duy để lấy cuộc sống tồi tệ như thế này đây!

— Cháy nhà mới ra mặt chuột! — Eliza buông nhẹ.

Paul lắc nhẹ đầu như cố lừa đi những ý nghĩ ghen tuông đang chực trào để lấy lại sự bình tĩnh. Anh phải tỉnh táo để suy xét mọi chuyện. Eliza không bao giờ có thiện chí, những lời của cô ta ... độc như nọc rắn, có thể giết chết những mối quan hệ thân thiết nhất... Chỉ cần anh bình tĩnh!

Trong khi Paul đang lấy lại tự chủ thì Duy không khó khăn lắm để chiếu ánh mắt lạnh lùng vào Eliza, lạnh nhạt nói:

— Đó chỉ là một món quà sinh nhật làm bằng một cành hoa ép khô ... Rất thịnh hành trong cuộc sống của những người dã man chúng tôi. Nó vô hại với những người văn minh các người đấy, thưa quý cô!

Eliza lại lùi ra xa, ánh mắt dò xét. Cô nhận ra ngay đây là một đối thủ ... khó nuốt và đâm ra dè chừng. Bà Burton hứ lên một cái như không tin. Duy cũng không muốn giải thích thêm, anh bước đến bên Phương, và không còn bình tĩnh được nữa, anh hét lên:

— Phương sống như thế này sao? Trong suốt thời gian qua? Phương lựa chọn thế sao?

— Không ... không phải...

Paul cũng không vừa, anh lại gần, kéo lấy một tay Phương, mắt hừng lên giận dữ:

— Đây là chuyện gia đình tôi, mong anh hiểu cho!

— Phương là bạn gái tôi! — Duy đáp lại lạnh lùng.

Paul sững người. Anh nhìn sang Phương, cố gắng tìm một hành động như giải thích, như chối bỏ ... nhưng anh thất vọng ngay lập tức. Chuyện này là thật! Suốt bốn năm... hầu như ngày nào anh cũng thấy những khoảng khắc buồn lặng của cô. Không hiểu cô buồn vì lẽ gì, buồn cho ai ...cũng chẳng hiểu nổi vì sao mình chưa thể bước chân vào trái tim cô... Ra là con người này ... — Chuyện này không đúng, phải không Phương? — Paul hỏi nhỏ, rồi bất chợt anh hét lên, lắc thật mạnh cánh tay Phương, không để ý cô nhăn mặt vì đau. — Nói đi, em nói đi xem nào? Có bao giờ em nhu nhược như thế này đâu? Hãy nói rằng tất cả là giả dối hết ... Anh sẽ tống cổ họ đi... Nói đi Phương! Phương!

Phương không hay nước mắt mình đã nhạt nhòa trên gương mặt. Một bên là người cô yêu, một bên là người cô quý trọng. Cô không muốn ai phải đau lòng, phải tổn thương vì cô...Sao mọi chuyện lại như thế này? Cô đã quyết định sẽ quên hết, cắt đứt hết ... để chọn cuộc sống tẻ nhạt này... Thế mà người ta cũng không để cô yên...

— Chuyện gia đình anh, tôi không quan tâm! — Duy nhẹ nhàng, anh giữ lấy cánh tay còn lại của Phương, giọng cương quyết hơn. — Nhưng cô ấy đã chịu thiệt thòi nhiều rồi... Tôi không thể đứng yên nhìn cô ấy khóc. Bốn năm qua, anh có biết cô ấy khóc bao nhiêu ?

Paul thấy đắng họng. Đúng là anh không làm được gì ngoài chuyện đứng từ xa nhìn cô khóc. Tình yêu của anh mãi cũng không làm cô động lòng... Nhưng anh nghĩ, chỉ cần anh kiên nhẫn, chỉ cần anh biết chờ đợi... cô sẽ hướng về anh, sẽ gục đầu vào vai anh mà khóc...Suy nghĩ của anh có gì sai trái? Nó có đáng bị em đối xử thế này không Phương?

— Khóc bao nhiêu? — Eliza nhếch môi. — Phải hỏi là cô ta đã cướp tình yêu của người khác như thế nào, đúng không cô Tố Phương xinh đẹp và kiêu hãnh?

— Chấm dứt ở đây được rồi đấy! — Bà Burton lên tiếng, ánh mắt bà nhìn con trai thương xót. — Những trò lừa phỉnh, những vẽ đoan trang giả tạo ... phải chấm dứt hết ... bằng cách ... cô...(bà chỉ thẳng tay vào Tố Phương) ra khỏi nhà này ngay lập tức!

Paul buông tay Phương ra, trái tim mệt mỏi ... nhưng trong đầu anh thì nguội lạnh... Anh bước lên, lạnh lùng chiếu ánh mắt vào Eliza, rồi lướt qua mẹ mình:

— Đây là nhà con, thưa mẹ! Mẹ và Eliza về đi ... Mọi chuyện con sẽ ... tự mình giải quyết!

Nói rồi anh bước thẳng lên nhà. Bà Burton hơi ngớ người ra mất mấy giây, sau vì Eliza giật giật ống tay áo, bà mới vội vàng chạy theo con trai mình... Eliza ném một tiếng cười đắc thắng lại trước khi đi theo bà mẹ Paul.

Chỉ còn lại hai người! Duy vẫn không buông tay Phương ra... Anh sợ Phương sẽ ngã gục khi mình buông tay, hoặc, mình sẽ mất Phương vĩnh viễn... Cả hai điều này đều đáng sợ cả!... Phương ngẩng đầu lên, mỉm cười... Nụ cười nhạt nhòa bởi những giọt nước mắt vẫn đang thi nhau rơi xuống. Đến lúc này, cô vẫn cố gắng chứng tỏ mình cứng rắn trước mặt anh dù cõi lòng đã tan hoang hết cả. Cô vẫn kiên trì với sự lựa chọn này, bằng lòng với những cái mà người ta ném vào mình! Với những khổ đau này, Duy biết, lỗi cũng có phần mình...

Bất giác, Phương đưa tay còn lại lên, gạt tay Duy ra khỏi cánh tay kia. Giọng cô yếu ớt:

— Cảm ơn Duy... Nhưng bây giờ thì thật sự ... không sao đâu!

Duy buông tay ra, nhận thấy Phương khẽ rung mình. Phương cô đơn trong cuộc sống này. Phương sợ hãi với nó ... Phương đang buồn khổ...

Duy khẽ lắc đầu, bước thêm một bước, và trước khi Phương kịp phản ứng thì Duy đã ôm gọn Phương vào lòng... Anh thì thầm:

— Thiệt thòi quá nhiều rồi, Phương ơi!

Giọng nói của anh ...vòng tay của anh ... cho Phương biết mình đã không bị bỏ rơi! Vĩnh viễn Phương sẽ không bị Duy bỏ rơi, dù cho cô có là người như thế nào đi chăng nữa! Phương chợt thấy nhẹ nhõm hẳn ... và nước mắt lại òa lên. Cô nức nở như một đứa trẻ! Bây giờ cô không phải giấu những tiếng nức nở nữa. Cô có thể khóc thật to ọi người nghe thấy rằng cô đang khóc, đang buồn khổ... Không còn phải tự chủ trong chính nỗi buồn của mình nữa ... vì đã có Duy, có Duy ở bên cạnh rồi!

Duy ôm siết Phương vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc Phương, và để mặc cho cô khóc. Mỗi khi ảm ức thì phải khóc thật to, Phương ạ! Khóc để đời biết mình đang tồn tại với tất cả những nỗi đau đời thường nhất, khóc để biết mình còn tràn đầy tình yêu thương... khóc để khi nước mắt ngừng lại rồi mình sẽ thấy mình được thương yêu hơn rất nhiều!

Cả hai vẫn cứ đứng như thế, giữa ánh hoàng hôn đang dần tắt, giữa hương hoa thơm ngát...Vinh tựa đầu vào thành ghế, mắt nhắm lại và để cho tâm trí thanh thoi. Người tài xế cũng không dám nhúc nhích. Anh ta như sợ nếu mình cử động một chút thôi thì sẽ phá vỡ mất không gian lãng mạn này. Anh có cảm tình với Phương, ngạc nhiên nhiều trước sự việc diễn ra, nhưng cũng không bắn khoăn khi thấy cảnh tượng này... Từ lâu, anh đã thấy giữa ông chủ và Phương có một khoảng cách ... bằng cả một trời buồn thảm trong mắt Phương! Có lẽ, người đàn ông kia mới là sự chờ đợi bao năm của Phương...

Cuối cùng, bên tai Duy chỉ còn tiếng gió xào xạc trong những chiếc lá thì Phương ngẩng lên... Dưới ánh hoàng hôn, mắt cô long lanh một màu tím bàng bạc... Duy hơi tách người ra nhưng không rời vòng tay. Phương lại mỉm cười. Nụ cười bây giờ thực sự sáng trong như ánh nắng mà Duy đã thấy trong mọi giấc mơ, trong cả miền ký ức của anh... Tim Duy đập dồn dập... Anh biết, mình đã bắt đầu nắm được hạnh phúc trong tay:

— Duy còn nhớ hết những gì Duy nói với Phương ngày hôm qua chứ? — Phương hỏi, ánh mắt hơi nghiêm nghị.

Duy gật nhẹ đầu:

— Nhớ ... nhưng chỉ nhớ đến chỗ ... Duy đề nghị Phương về cùng với Duy chuyến này!

Mắt Phương mở lớn, và sau một thoáng , nó lại lấp lánh màu tím bàng bạc. Nụ cười tươi vui vì hạnh phúc của cô như đọng mãi khi cô nói:

— Chỉ cần nhớ đến đó thôi! Thế Duy ... còn giữ ý định đó chứ?

— Luôn luôn!

Phương bật cười, vùi mặt vào vai Duy. Hình như Duy cao hơn rất nhiều ... “ rộng” hơn rất nhiều... Cô cứ thấy mình nhỏ bé trong vòng tay Duy, cứ thấy mình chơi vơi trong hạnh phúc này. Ừm ... có lẽ cũng đã quá lâu khi bắt Duy chờ đợi cái gật đầu của mình! Đến lúc phải quay trở lại với quá khứ...với miền ký ức bình yên rồi Phương ạ! Phương và Duy đi đến một thống nhất, nói thật ra là chỉ Phương quyết định là cả hai tạm chia tay lúc này, và sẽ gặp lại khi cô sắp xếp xong mọi chuyện ở đây. Vinh đoán cô phải mất đến vài ngày chứ không thể trong một vài giờ như Duy đang tin tưởng. Trong xe, Vinh cố gắng không để những thắc mắc của mình lên tiếng, nên gần như hết quãng đường anh chỉ quay mặt ra ngoài ... nhìn ngắm phố xá. Duy thì như chìm vào trong một cõi mộng nào đó, chẳng có vẻ như đang vui vẻ vì vừa mới tìm lại được hạnh phúc, cũng chẳng có vẻ lo buồn ... cho cái hợp đồng béo bở mà bao nhiêu công nhân đang ngày đêm mong đợi... Vinh hết thở ngắn rồi lại thở dài. Và cuối cùng, như không chịu đựng nổi nữa thì anh quay phắt vào, bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Duy, anh chững lại. Xe bỗng giảm tốc độ, rồi dừng hẳn. Duy mỉm cười:

— Hãy ngăn những thắc mắc của anh lại! Chỉ cần cố vài bước nữa thôi!

Vinh thấy trên môi Duy là một nụ cười, ngay lập tức anh biết mình sẽ chẳng thỏa mãn gì nếu như ...thắc mắc vào lúc này. Anh lại thở dài, đi vào trong khách sạn sau khi vẫy tay chào tạm biệt anh chàng tài xế!

Trong khi đó, với một quyết tâm vượt bậc, Phương đi vào trong nhà. Cô không tìm thấy bà Burton và Eliza trong phòng khách... Chỉ có mình Paul đang đứng bên bar nhỏ, trên tay là ly rượu đầy... Anh lặng lẽ uống cạn một hơi, rồi quay ra, lạnh nhạt nhìn Phương. Phương hít thật sâu, ngẩng đầu lên và bắt mình phải đối diện với anh. Cô biết, nếu lúc này mà cô lẳng lặng chạy trốn thì cô sẽ vĩnh viễn mất đi một người anh... một ân nhân... một người đáng quý trọng... Phải nén lòng lại thôi!

__ Cô còn ở đây sao? __ Paul là người lên tiếng trước __ Kể cũng như một trò đùa ...tôi tự tay cầm con dao đâm vào trái tim mình... Buồn cười thật!

Paul lại rót thêm một ly rượu nữa. Anh nâng ly lên, cười nhạt:

__ Chúc mừng cô ... Chúc mừng cho sự gặp mặt ... Chúc mừng cho sự mù quáng của Paul Burton!

Xong thì anh uống, bật cười như thể đang nghe một câu chuyện tiếu lâm. Nhưng tiếng cười khô khốc, vô hồn như đôi mắt xanh của anh hiện giờ ... Anh lăm bắm giữa những tròng cười:

__ Chúc mừng ... chúc mừng ...

__ Anh Paul! __ Phương bước thêm một bước, nhưng cô chững lại khi Paul hét lên:

__ Ổ yên đó! Tôi cấm cô lại gần tôi. Cấm cô làm tổn thương tôi thêm nữa...

__ Em xin lỗi! __ Phương lặng lẽ nói __ Lỗi hoàn toàn tại em!

__ Tại cô! __ Paul nhếch môi __ Đúng rồi, tại cô cả! Tại cô không yêu tôi, tại cô lúc nào cũng buồn lẳng lặng, tại cô lúc nào cũng xa cách ... Tại cô như thế nên tôi mới yêu cô, chờ đợi cô, lặng lẽ ở bên cô ... Để rồi ...

Paul lại uống thêm một ly nữa, hơi nguẩy đầu như cố xua đuổi những ý nghĩ vừa qua. Hình như anh thấy thấm mệt...Rất mệt ... Con đường phía trước sao mà chông chênh thế! Không có ánh sáng, không có bạn đồng hành ... Lúc nào anh cũng cô độc! Cô độc từ rất lâu rồi!

__ Em phải về Việt Nam!

Paul ngẩng lên, không ngạc nhiên. Ồ, tất nhiên là như thế! Anh không là gì trong đời cô cả! Hòn đá cũng có thể ngăn bước chân cô trên đường đi ... còn anh thì không!

__ Về với Nhật Duy!

Em lúc nào cũng tàn nhẫn! Paul uống cạn ly rượu. Rượu nhạt như ... như gì nhỉ ... à ... như cuộc đời anh! Sao bây giờ anh mới nhận thấy cuộc đời mình tẻ nhạt nhỉ?

__ Anh đừng uống rượu như thế! __ Phương kêu lên như mất hết kiên nhẫn, nhưng ánh mắt cô thì van nài __ Em xin anh ... Anh hãy trở về con người anh đi ... Có như thế, em mới yên tâm...

Con người tôi? Có còn gì để trở về? Mà nếu tôi trở lại là tôi ... em có ở bên tôi? Paul lại nhếch môi, tự thưởng mình một ly rượu nữa vì đã ... mạnh dạn nghĩ như thế trong tình huống này. Kể ra cũng dũng cảm thật!

__ Ngày mai ...

__ Đi đi ... đi ngay bây giờ! __ Paul nhẹ nhàng nói __ Cô ở đây thêm một chút nào nữa thì chỉ thêm mệt. Chẳng phải cô chờ đợi cơ hội này lắm hay sao?

Phương mở to mắt ngạc nhiên. Không nói được lời nào, mà thật sự thì cô cũng không muốn nói gì nữa. Cô đã chọn lựa rồi, và ai cũng nhìn thấy sự chọn lựa ấy... Nói thêm nữa là đưa con dao cho Paul tự cứa vào mình mất. Cô không có quyền ấy, không có quyền làm anh đau khổ thêm!

__ Đi ngay đi! __ Paul đứng thẳng người lên, hét lớn __ ĐI NGAY ĐI!

__ Vâng! __ Phương khẽ gật đầu __ Em cảm ơn ... và xin lỗi anh lần nữa!

Nói xong, Phương quay lưng bước đi. Khi ra khỏi phòng rồi cô còn nghe thấy tiếng ly vỡ choang ở phía trong. Úp mặt vào tường, Phương ngăn mình không được khóc... Nhưng nước mắt vẫn cứ rơi như không còn gì ngăn được nó nữa.

20. Chương 20

Phương tới khách sạn nơi Duy ở ngay sau đó, để sáng hôm sau, cả ba ra sân bay sớm. Vinh thì vẫn chưa hết ngạc nhiên về những gì đang diễn ra. Quá nhanh... như những cơn bão không báo trước được... Mới có vài ngày trước, Phương bật vô âm tín, thế mà bây giờ, cô ngồi đây, bên cạnh Nhật Duy, cười nói như thể hai người chưa từng xa nhau ... 5 năm! Thật không thể nào tin nổi!

— Phương là một hiện tượng, phải không anh Vinh? — Phương nhoài người qua Duy để nói chuyện với Vinh.

Vinh hơi bối rối vì chưa hiểu câu hỏi. Phương lắc nhẹ đầu:

— Vì xuất hiện vào cuộc sống của các anh quá nhanh ấy mà!

Vinh thộn mặt ra, nghĩ ngợi. Duy bật cười, anh nắm lấy tay Phương, đẩy nhẹ cô ra, lắc lắc đầu:

— Không nên chạm vào những ... thắc mắc bản khoăn của anh ấy, trừ khi Phương muốn mất cả một chuyến bay ... lãng mạn bên Duy!

Vinh liếc mắt nhìn rồi nhún vai. Cuối cùng anh tặc lưỡi:

— Tôi lo ... cho cái hợp đồng quá! Ai đời một bên đối tác lại chạy lẹ như thế này chứ!

“Ấy là chưa nói đến chuyện cuỗm mất cô vợ chưa cưới của người ta đi!” — Vinh nghĩ thầm. Phương không quay lại nhìn anh, nhưng anh nghe thấy tiếng cô rõ ràng gầy gọn:

— Paul là người rất rõ ràng. Anh ấy chưa bao giờ đánh đồng chuyện công và chuyện tư!

— Ai biết đâu! — Vinh lẩm bẩm dù đã thấy vững dạ hơn. Nhưng bây giờ trong đầu anh lại xuất hiện chuyện khác, và anh vọt miệng hỏi:

— Thế cô không đi học sao?

Duy quay sang Phương, có lẽ đây cũng là điều băn khoăn duy nhất của anh. Phương quay vào, mỉm cười:

— Anh biết đấy ... Có một số ngoại lệ ột số sinh viên...

Vinh nhớ đến bộ sưu tập mê hồn của cô mà anh mới được thưởng thức. Ngoại lệ cho những sinh viên xuất sắc! Cũng không khác với Việt Nam là mấy. Anh nhìn vào Duy, hơi trêu chọc:

— Tôi biết những ngoại lệ ấy... Những sinh viên xuất sắc, đôi khi được nuông chiều quá mức, nghỉ học ... như cơm bữa và ... gây ra một số chuyện rắc rối!

— Thế anh muốn tự mình giải quyết hàng đống tài liệu sao? — Duy thần nhiên nói, rồi quay sang Phương, mỉm cười — Thế thì cứ thoải mái với những ngoại lệ ấy phải không?

Dĩ nhiên anh không thể ... lý luận nổi với hai con người này! Tốt nhất là kéo mũ lại, nhắm mắt vào, ngủ một giấc ... để ngăn những băn khoăn, lo lắng đang cồn trong ruột. Người trong cuộc không lo thì mắc mớ gì một người ngoài cuộc như anh lại ...lo lắng như thế nhỉ? Buồn cười thật!... Nhưng anh sợ bão tố xảy ra trong công ty Huy Hoàng lắm, mà chắc chắn anh sẽ bị lôi vào cơn bão ấy với một trách nhiệm nặng nề là ... không ngăn cản họ lại! Bão sẽ lớn lắm đấy!

Duy vẫn giữ chặt bàn tay của Phương và vẫn giữ nụ cười trên môi. Giấc mơ của anh đã thành hiện thực ở ngay bên cạnh anh, đang cùng anh trở về... Anh biết ở phía trước còn một bức tường chắn nữa, nhưng khi người ta đang hạnh phúc thì điều ấy có ý nghĩa gì. Anh sẽ vượt qua hết để giữ Phương lại, giữ mãi mãi trong vòng tay mình...

__ Khi trở về... __ Phương thì thầm __ Có lẽ sẽ phải đối mặt với nhiều thứ...

__ Sẽ có Duy ở bên cạnh! __ Duy khẳng định __ Bây giờ Duy đã hoàn toàn làm chủ cuộc đời mình rồi.

Ngẩng đầu trên vai Duy, Phương nghe mọi thứ đều trở nên nhẹ thênh thang. Những lo âu phía trước như đang có cánh và đang bay khỏi đôi vai bé nhỏ của cô. Và đâu đó xung quanh vang lên những khúc nhạc miên man về niềm hạnh phúc đang được nhân đôi... Cô đang bay... đang bay về phía hạnh phúc, về với quê hương, về với gia đình. Đã bao năm, bây giờ niềm thương nhớ mới nguôi ngoai. Chắc hẳn mẹ đang rất vui, phải không mẹ?

Sân bay náo nhiệt khiến lòng Phương thêm ngây ngất. Cô có cảm tưởng tất cả mọi người đang cười nói với cô, chào đón cô trở về. Đưa mắt ngắm nhìn quang cảnh xung quanh và lần đầu tiên cô cảm thấy yêu cái không khí này, yêu những chiếc máy bay... những con đường dài... chúng đưa cô đi rồi lại đón cô trở về, vẫn giống như ngày hôm ấy! 5 năm... tất cả đều không thay đổi, thật tuyệt biết bao!

Duy bất chợt kéo cô về phía mình, ôm thật chặt trong vòng tay, thì thầm:

__ Cho cái ngày cách đây 4 năm! Duy đã chờ đợi phút giây này biết bao... Chào đón Phương trở về!

Phương mỉm cười, giấu mặt trong bờ vai rộng rãi của Duy. Bên cạnh, Vinh quay đi, mỉm cười nhẹ nhàng. Chẳng cần biết có những gì sẽ xảy ra... chỉ cần biết họ đã yêu nhau như thế nào, chờ đợi nhau ra sao ... và bây giờ họ đã ở bên nhau, thế là đủ!

__ Tôi ... tôi nghĩ là ...

__ Duy đưa em về nhà ông ngoại, được không ạ? __ Phương hé mắt hỏi Vinh.

Tất nhiên Vinh gật đầu, nhún nhẹ vai:

__ Vậy tôi về nhà một mình vậy! Hai người cẩn thận nha!

__ Chào anh!

Cả hai cùng nói nhưng có vẻ như vẫn chưa muốn chấm dứt cảm giác được ... chào đón nhau trở về. Vinh bỏ đi một nước, tâm trí vẫn không rời khỏi đôi tình nhân, suýt nữa thì đâm phải một quý cô xinh đẹp. Anh đưa mắt nhìn ra xa, đột nhiên thấy ngạc nhiên khi xung quanh có rất nhiều đôi tình nhân đang chìm đắm trong không gian riêng của họ. Cuộc sống và tình yêu, đúng là không thể nào tách riêng biệt được!

Phương kéo Duy lên xe buýt. Xe giờ đã chật người, không còn lấy một chỗ trống. Duy ghé vào tai Phương nói nhỏ:

__ Lại phải trình diễn... thời trang rồi!

__ Đối với người tự tin vào vóc dáng của mình thì... không vấn đề!

__ Tuyệt đấy!

Phương cười. Một tay Duy bám nhẹ vào cái tay cầm, một tay kia kéo Phương đứng tựa sát vào mình. Phương đưa mắt nhìn mọi người, lắng nghe mọi người nói, trong lòng run run... Không còn tiếng Anh, không còn cảm giác xa cách... Ngay cả đến không khí để thở cũng rất quen thuộc! Phương lơ đãng nhìn ra ngoài. Những cánh đồng đang đổ ải, rộng bát ngát. Những ngôi nhà nhỏ bé núp dưới những tán cây trướng cá có lác đác quả đỏ. Nhiều người đang mải miết đập trên những chiếc xe nhỏ, gương mặt ngời lên vẻ hài lòng thầm lặng... Chốc chốc xe lại dừng lại, nhận thêm khách. Một cô bé nhỏ vô tình dẫm phải chân Phương khi lùi lại lấy chỗ bám, cô bé lúng búng lời xin lỗi. Phương thấy thật dễ thương, cô bé đó không có nói "I'm sorry!"!

Phương nói thầm điều đó với Duy khiến anh phì cười. Một số người nhìn lại, tò mò. Phương nói nhỏ:

__ Họ quan tâm đến những người xung quanh!

__ Phương nghĩ mình đi lâu lắm à?

__ Đủ để thấy mọi thứ thật dễ thương!

Duy gục đầu lên vai Phương để giấu đi tiếng cười của mình. Ở Phương, mọi thứ mới ... “thật là dễ thương!”
...

Xe dừng lại ở đường Hoàng Quốc Việt, Phương và Duy phải xuống để bắt xe khác đi về nhà mình. Duy đề nghị bắt một cái taxi cho nhanh, còn chuyện ngắm thành phố thì anh sẽ giúp cô ngay sau khi cả hai đã lấy lại được sức sau chuyến bay dài. Dĩ nhiên, Phương không từ chối. Cô đang đứng ngay trên đất Hà Nội, mảnh đất mà cô đã tưởng như không thể nào quay trở về được. Và cô còn có nhiều thời gian, rất nhiều thời gian nữa!

Ngôi nhà hai tầng có những mái ngói đỏ hiện ra trước mắt Phương khiến cô tưởng như mình đang ở trong một miền cổ tích nào đó. Tuổi thơ của cô trải qua ở ngay trong chiếc sân nhỏ với dàn hoa giấy màu hồng, với tán bàng xanh ngắt điểm những quả màu vàng thơm dịu dịu, với cô bé Mỹ Phương dễ thương cùng nhau chơi đồ hàng... Phương mỉm cười, nói nho nhỏ:

— Chỉ có ở đây, Phương luôn thấy mình nhỏ bé!

— Bây giờ, Phương không khác gì cô bé lớp mười năm xưa đâu... Chỉ là một giấc mơ xa cách kéo dài 5 năm thôi!

Phương gạt đầu, đưa tay bấm hai hồi chuông dài theo thói quen năm xưa. Gần như ngay lập tức, một dáng người gầy gò xuất hiện. Niềm xúc động dâng lên trong lòng Phương... Ông ngoại cô đang bước ra, bước chân đã chậm hơn ... và mái tóc đã trắng hơn ... nhưng... đôi mắt ông neho lại dưới ánh nắng, bỗng òa vỡ niềm vui. Ông thốt lên:

— Phương! Ôi, Phương yêu quý của ông! Phương bám chặt tay vào song cửa, gạt đầu lia lịa:

— Cháu đây ông ơi!

Người ông run run mở vội cánh cổng, đẩy nó ra và kéo Phương vào lòng. Phương gục đầu vào vai ông, khóc nức nở.

— Phương yêu quý của ông đã trở về...

Vuốt nhẹ mái tóc cô cháu gái yêu thương, ông hơi đẩy Phương ra. Cứ tưởng ông vĩnh viễn mất đi cơ hội được đón đứa con yêu thương của Hiền Lan trở về rồi, vậy mà, bây giờ, nó đang ở trong vòng tay ông, giống như những ngày xưa! Nhìn ngắm kỹ gương mặt cháu gái, ông cảm thấy đỡ day dứt khi nó không khác xưa là mấy...Mấy năm nay, ông đã để nó bơ vơ... cả gia đình đã bỏ nó trên một đất nước xa lạ... khi nó mới chỉ là một đứa trẻ!

Ánh mắt ông chạm vào người thanh niên đang đứng phía sau. Ông mỉm cười:

— Nhật Duy phải không? Vào đi cháu!

— Cháu chào ông ! — Duy cất tiếng chào khi Phương quay đầu lại, hơi ngượng ngùng vì cảm thấy mình... quá mau nước mắt ... trước mặt Duy.

Ông ngoại Phương kéo tay cháu gái, dịu dàng:

— Vào đây kéo mệt! Cả Duy nữa... Có lẽ ông phải cảm ơn cháu đúng không?

Phương tung chân, chạy như bay vào trong nhà. Lướt mắt khắp phòng khách, rồi chạy vào trong phòng ăn, chạy ra và leo lên trên lầu, mất hút. Duy ngồi xuống ghế, vừa đón lấy cốc nước từ tay ông ngoại Phương vừa cảm ơn. Mắt ông hấp háy niềm vui nhưng giọng thì vẫn chậm rãi:

— Cháu tìm thấy nó phải không?

— Đó là một giấc mơ ông ạ! — Duy nhẹ nhàng mỉm cười— Đã hết 5 năm như lời hẹn ước, cháu và Phương đã gặp nhau... Chuyện trở về có lẽ là Phương đã .. sắp xếp từ trước đó rồi!

— Nó ngang bướng lắm. Thật không hiểu nó sống ra sao?

Duy chưa biết tìm lời gì để nói thì Phương đã chạy ào xuống, miệng liếng thoảng:

__ Trời ơi, ông ơi... Không một cái gì đổi khác kể cả bức tranh ... cháu ghét vẫn treo trên tường, y chang chỗ cũ. Làm thế nào mà ông giữ được như thế khi mà anh Hùng là người luôn luôn thay đổi?

__ Vì ai cũng mong cháu trở về! __ Ông nhìn cháu gái trù mến __ Anh Hùng là người quyết định giữ nguyên đây. Ai mà xê dịch cái gì không yên với nó!

Phương sà xuống dưới chân ông mình, bắt đầu sụt sịt:

__ Cháu biết lỗi rồi! Đã làm mọi người lo lắng lắm phải không ông?

__ Hãy chuộc lỗi bằng cách ở lại đây vĩnh viễn cháu ạ!

Phương không gạt đầu. Cô đưa mắt nhìn Duy, rồi lại nhìn băng quơ lên bức tranh treo tường. Nó vẫn ở đó, như bao năm nay. Không hề có gì là cũ đi... đúng là thời gian đã dừng lại... nhưng mẹ thì không còn nữa!

Duy đặt cái cốc nước xuống bàn kêu một tiếng nhỏ. Phương đứng dậy, đi vòng ra sau chiếc ghế ông mình ngồi, dịu dàng vòng tay qua cổ ông, thì thầm:

__Cháu nhớ ông nhiều lắm, ông ạ!

__ Phương yêu quý của ông lúc nào cũng thương ông mà, phải không?

Phương gạt đầu nhẹ. Ông vẫn không thay đổi cách gọi cô kể từ khi cô còn nhỏ xíu. Lúc nào cũng "Phương yêu quý của ông" làm anh Hùng ghen tỵ suốt một thời. Cô cảm thấy ấm áp như thể đang được mẹ che chở, ôm ấp. Cô đã đưa mẹ về đây, bên ông ngoại để có thể thấy ông vẫn khỏe, và vẫn thương nhớ mẹ khôn nguôi...

Cảm thấy cần có không gian riêng cho Phương và gia đình, Duy đứng lên xin phép ra về. Phương tiễn anh ra tận cổng, vẫy vẫy tay. Duy nắm lấy bàn tay đang vẫy của cô, nhủ thầm:

__ Người ta vẫn đứng ngay trước mặt mà đã vẫy tay ... đuổi rồi!

__ Chứ ở lại để nhìn thấy người ta khóc à? __ Phương héch mũi lên __ Không đời nào đâu nghe!

Bất chợt Duy nhìn thật sâu vào mắt Phương, hỏi nhỏ:

__ Không sao chứ Phương?

__ Không ... không sao! __ Phương bối rối mất mấy giây, rồi cô vờ gạt lên __ Mà sao hỏi thế chứ? Phương vui không có chỗ ... chứa đây này!

Vuốt nhẹ vài sợi tóc trên trán Phương, Duy gạt đầu:

__ Vậy thì tốt. Có gì gọi cho Duy nghe!

__ Phương sẽ ở chỗ cũ! __ Phương dịu giọng xuống __ Ông vẫn còn giữ chìa khóa mà.

Duy hiểu chỗ cũ ấy là căn nhà chung cư của hai mẹ con Phương trước đây. Phương yêu mẹ rất nhiều thì sự lựa chọn ấy cũng là tất yếu thôi. Nhưng có lẽ sẽ làm nhiều người đau lòng lắm!

__ Vậy ... để mai Duy đến đón Phương đi chơi!

Phương mỉm cười. Dưới cái nắng nhẹ nhàng của mùa thu, nụ cười ấy như chao nghiêng đi với một vẻ ngọt ngào dễ chịu. Duy đã chờ đợi từ rất lâu...để lại được nhìn nụ cười ấy trong không gian quen thuộc này. Phương đã trở về, thật sự trở về với thế giới của anh... mà không... thật ra là thế giới của hai đứa, hoàn toàn của hai đứa!

Chuyến bay đến Việt Nam của Thục Uyên cũng cùng giờ với chuyến bay về của Duy và Phương, nhưng cả hai bên đều không nhìn thấy nhau. Đến đón Uyên chỉ có mình Tổ Phương với đôi mắt thất thần, đau đớn. Uyên cũng đăm ngơ ngác theo. Hỏi thì Phương chỉ lắc đầu, nói không có chuyện gì cả ngoài cái đầu đang buốt. Cuối cùng Uyên phải dìu bạn ra taxi, nói địa chỉ nhà Nhật Duy cho tài xế biết, còn về phần mình, cô dùng xe của Phương đến thăm một người bạn mà ngày đêm cô mong nhớ. Hai năm kể từ ngày tốt nghiệp, cô ngăn mình không được quay trở lại, tự mình và ... người ta một thời gian thử thách. Nếu bây giờ, người ta chưa có ai... Uyên hơi mỉm cười. Dù không hỏi nhưng mỗi khi nói chuyện với Tổ Phương, Uyên đều... vô tình biết được nhiều tin tức của người ta. Phương biết ý của bạn nên lúc nào cũng lái câu chuyện về phía

ấy, đủ thứ linh tinh... nhưng không bao giờ chán. Uyên cũng không hiểu tại sao lại có thể dễ dàng thương yêu thêm một người nữa sau nỗi thất vọng mà cô nghĩ sẽ là bi kịch của đời mình. Cũng có thể bắt đầu từ chuyến đi du lịch ấy, mà có thể bắt đầu từ trước đó mà Uyên đã không rõ lòng mình. Tình cảm đã bắt rễ rất sâu, tựa hồ như một phần thân thể mình. Uyên hạnh phúc vì mình đã yêu như thế! Và thời gian cũng dường như trôi đi nhanh hơn khi Uyên nghĩ tới ngày có thể nói hết với người ấy về tình yêu của mình... Dù có thể nào đi chăng nữa thì cô sẽ cố gắng, cố gắng bằng hết khả năng của mình ... bằng chính con người mình!

Dừng xe trước công ty Thành Trung, Uyên dắt chậm chậm qua cổng phụ đang mở. Người bảo vệ đã đứng tuổi nghiêng cái đầu dóm bạc ra khỏi khung cửa sổ của phòng bảo vệ, kêu lên:

— Cô cần gặp ai vậy?

— Bác cho cháu gặp Việt Hùng với ạ!

Ông bảo vệ mỉm cười:

— Gặp cậu chủ hả? Cô lên tầng hai, phòng 3!

— Cảm ơn bác!

Thục Uyên cười đáp lại, rồi dẫn xe vào nhà xe. Bước từng bước chậm rãi trên mấy bậc cầu thang, Uyên tự trấn tĩnh mình. Nhưng trái tim cô vẫn đập dồn dập trong ***g ngực. Tình cảm cũng đã bị dồn nén quá lâu rồi !

Uyên vừa dừng gõ tay vào cánh cửa thì cũng là lúc có tiếng nói vọng ra:

— Mời vào!

Hít một hơi thật sâu, Uyên đẩy cửa vào. Ngay trong tầm mắt cô, Việt Hùng đang cắm cúi trong một đồng tài liệu ngổn ngang. Anh dường như quên mất vị khách mà mình mời vào, không ngẩng lên, cũng không hề hỏi một tiếng. Uyên vừa thấy thương vừa thấy giận. Cô bước lại gần, đặt nhẹ chiếc sắc tay lên mặt bàn, cũng im lặng chờ đợi. Hùng ngẩng lên, kêu lên ngạc nhiên:

— Uyên! Trời đất ơi, bạn về rồi à?

Chỉ cần như thế thôi là bao nhiêu giận hờn trong Uyên tan đi hết. Cô nhỏm miệng cười tươi, gạt đầu. Hùng bỏ chiếc kính cận ra, đứng lên. Anh bước ra khỏi chiếc bàn, dịu dàng kéo cánh tay Uyên về phía chiếc salông cuối phòng. Uyên hơi lúng túng:

— Làm ... Hùng ... trễ nải công việc rồi!

Hùng bật cười, nói với vẻ ngạc nhiên không giấu diếm:

— Vậy ra đây không phải cô bạn Thục Uyên mà tôi từng biết ư?

Uyên cũng cười theo. Dĩ nhiên là cô chỉ hỏi cho có lệ thôi, chứ trong lòng đã nhủ thầm dù có phải làm phiền Hùng nhiều nữa thì cô ... cũng không bao giờ từ chối.

Ngồi xuống ghế, Uyên đưa mắt ngắm nhìn căn phòng trong khi chờ Hùng lấy nước. Căn phòng nhỏ nhưng khoáng đạt, với một ít đồ nội thất và một hai chậu cây cảnh kết hợp hài hòa. Tính Hùng ưa đơn giản nên căn phòng chỉ có độc hai gam màu đen trắng. Nhìn lạnh mà không có cảm giác lạnh... giống hệt con người vậy!

— Uyên cười cách bố trí phòng của Hùng à?

— Ừm! _ Uyên gạt đầu, đón lấy cốc nước cam từ tay Hùng _ Giống hệt tính cách của Hùng nhỉ?

Hùng ngồi xuống, không trả lời câu hỏi ấy. Tâm trí của anh trong một thoáng trở về với khoảng thời gian cách đây hai năm. Đó là một thời gian tươi đẹp và hạnh phúc. Anh không phải lo lắng về cuộc sống đến quay cuồng như hiện nay...không có đến một phút dành ình nữa!

— Này...

— Gì?

__ Gặp được Uyên khiến Hùng xúc động đến mức thần người thế ư? __ Uyên ngêng mặt trêu chọc.

Hùng mỉm cười, gật đầu:

__ Uyên đã đưa mình về với quá khứ! Hai năm... thời gian trôi nhanh thật!

__ Hùng đã làm được bao nhiêu việc đáng nể trong hai năm đó, đúng không? __ Uyên đặt cốc nước xuống, cười buồn__ Còn Uyên thì chẳng làm được gì. Đôi khi cũng cảm thấy lãng phí lắm!

Ngắm nhìn cô bạn một chút, Hùng không khỏi ngạc nhiên về những đổi thay nơi cô. Nhìn Uyên rất cuốn hút với mái tóc dài ngang lưng buông tự do, vài sợi tóc mai loăn xoăn như đang đong đưa trên cái trán cao, bướng bỉnh. Uyên mang một vẻ đẹp đài các của các cô tiểu thư được cưng chiều, nhưng cô đặc biệt hơn bởi sức sống mãnh liệt thể hiện trong đôi mắt đen láy... Nhưng hình như gương mặt cô vẫn có những nét buồn phảng phất như không hiểu nguyên do... giống như sinh ra đã buồn như thế...

__ Uyên có khác gì không?

__ Có, nhiều lắm.

__ Bởi vì ngày xưa Hùng không chú ý thôi! __ Uyên nói với vẻ chê trách, rồi cô buông tiếng thở dài__ Nhưng mà ai mà chẳng biết Hùng là lạnh lùng số một chứ?

Hùng mở to mắt, hỏi lại:

__ Thế á? Ai cũng nói vậy à?

__ Chứ sao?__ Uyên bĩu môi__ Ngay chuyện người ta vừa mới ở sân bay về đây ngay mà cũng không thèm ... hỏi han gì cả...

Hùng bật cười:

__ Uyên cũng là số một trong chuyện bắt bí người khác!

“ Không dám đâu! Tôi chỉ bắt bí một người duy nhất thôi! “ Uyên nghĩ thầm “ Nhưng còn lâu anh mới biết được, đồ ngốc ạ! “.

__ Cười một mình là không tốt! __ Hùng lên tiếng.

__ Chia sẻ với Hùng là tốt chắc? __ Uyên thắc mắc hỏi lại và Hùng gật đầu. Tự nhiên Uyên băn khoăn không biết Hùng có nhớ gì đến mình trong hai năm qua hay không? Biết rằng cuộc sống của Hùng khá vất vả với công cuộc cải tổ lại công ty đồng thời không được trễ nải việc học, nhưng nếu... có một chút nhớ cô thôi thì... Có một điều gì đó thúc giục cô khiến ý nghĩ bật thành lời:

__ Hùng ... Hùng có nhớ Uyên một chút nào trong hai năm qua không?

Hỏi xong, Uyên nghe hai má mình nóng bừng. Cô cúi đầu xuống, nhưng một lát sau lấy được can đảm, cô ngẩng lên, bắt gặp nụ cười của Hùng. Một bàn tay vô hình bóp chặt tim Uyên... không thể nào không đau!

__ Có chứ ... Hùng cùng với mấy bạn nhắc đến Uyên luôn mà... Mà sao Uyên hỏi thế?

Uyên hơi lắc đầu, cố nở một nụ cười để ... trấn an con người vô tình đang ngồi trước mặt mình. Cô nhún vai, nhẹ giọng:

__ Hỏi để biết mình có bị quên lãng hay không? Nói thật với Hùng là Uyên sợ mình bị mọi người quên lắm!

__ Không ai quên được Uyên đâu! __ Hùng dịu dàng__ Uyên là một cô bạn đặc biệt đối với tất cả mọi người mà!

“ Còn với Hùng thì sao? “ Uyên ngăn được câu hỏi lại bằng cách đưa ngay cốc nước lên miệng. Uống được một ngụm và lấy lại được vẻ tự nhiên, Uyên đứng lên ... đòi về. Hùng cũng không giữ lại, anh tiễn cô ra tận cổng, vẫy vẫy tay giống như rất nhiều chia tay cô ...ở cổng trường. Hùng không bao giờ đưa cô về nhà, cũng như rất nhiều lần từ chối lời mời của cô đến chơi nhà mình... Uyên luôn thắc mắc nhưng hầu như không dám hỏi, giống như bây giờ, cô cũng chỉ biết đứng nhìn theo cái dáng cao cao đang đi trên những bậc cầu thang... Hùng vẫn còn ở một phía rất xa! Uyên vừa dừng xe trước cổng nhà thì cũng là lúc Duy bước xuống taxi. Duy bước lại gần cô ngay, đỡ lấy chiếc xe từ tay cô, vui mừng hỏi nhỏ:

— Em về từ bao giờ?

Uyên thấy xúc động vì cách Duyệt dùng từ “ về” để hỏi cô. Anh luôn bảo với Uyên đây là nhà cô, là quê hương của cô, nên dù có đi đâu thì cũng phải nhớ đường về... Tình cảm của anh nồng hậu biết bao bao nhiêu, vậy mà... chỉ chút nữa thôi cô đã làm mất...

— Sao? Đừng nói rằng em mới về đó nghe!

— Em ... mới về! — Uyên cười. Một tay cô bấm chuông, còn tay kia nắm chặt tay Duyệt.

— Thật à? Chẳng báo trước gì cả!

— Em có báo trước! — Uyên cong môi lên— Chỉ tại anh không có nhà thôi!

Cổng mở, chị người làm cúi chào cả hai người, rồi định đưa tay đón lấy chiếc xe, nhưng Duyệt đã gạt đi, mỉm cười:

— Tôi còn trẻ hơn chị mà! Mấy chuyện này chị đừng ngại!

Chị người làm cũng cười, bên lên đi theo sau hai người. Uyên đưa mắt nhìn mọi thứ, thấy không có gì khác xưa, cảm thấy nỗi buồn của mình vơi bớt đi. Duyệt vừa dựng xe vừa hỏi:

— Có ai đi đón em không?

— Tổ Phương! — Uyên lơ đãng đáp— Không biết nó có còn ở đây không. Nó rất mệt khi ở sân bay mà!

Duyệt không cười nữa, khẽ liếc mắt nhìn chị người làm. Chị ta cúi mặt xuống bối rối. Duyệt chép miệng:

— Thôi nào... anh đoán mẹ anh đang chờ tụi mình trong phòng khách đấy Uyên!

— Anh là thầy bói có giỏi không? — Uyên nháy mắt, bước theo anh lên mấy bậc tam cấp.

— Giỏi! Rất giỏi đấy!

Uyên cũng thấy ngạc nhiên khi bà Trang Nhung đang ngồi trong phòng khách với gương mặt bình bình sắc giận. Không thấy Tổ Phương đâu, cô đoán là Phương đã về. Nhưng bà Nhung cương Phương lắm, Phương đau đầu mà bà không giữ lại ư?

Uyên chưa kịp cất tiếng chào thì bà Nhung đã quát ầm lên:

— Con dám lừa dối cả gia đình này ư? Ghê gớm lắm rồi đấy!

Thục Uyên ghé mắt nhìn sang bên. Duyệt nhún vai, bước lại gần:

— Có gì thì mẹ từ từ ... Uyên mới về mà!

Bà Nhung quay sang Uyên, giọng dịu hẳn:

— Cháu mệt thì lên phòng đi. Cô có chuyện muốn nói với anh Duyệt!

— Có ... có nghiêm trọng không ạ? — Uyên nhăn mặt hỏi lại — Hình như anh Duyệt cũng vừa mới về mà bác!

— Hừm! — Bà trừng mắt nhìn con trai— Nó làm mất mặt gia đình này quá! Dám nói là đi ký hợp đồng ... tận bên Mỹ...

— Thì đúng thế đấy mẹ! — Duyệt lên tiếng— Anh Vinh chưa chuyển đồ của con về sao?

— Sao trắng gì? — Bà gắt lên— Anh đi với con bé nào thì cứ nói thẳng ra? Lại còn bày trò ôm ấp nó ngay trước mặt Tổ Phương nữa... Có biết thế là ác lắm không Duyệt?

Duyệt ngồi xuống ghế, nhíu mày. Uyên thì gần như bàng hoàng. Cô nhìn Duyệt không chớp mắt... lấp bắp hỏi :

— Chị ấy ... chị ấy về rồi sao?

— Ừ! — Duyệt nhẹ nhàng gạt đầu.

Bà Nhung dường như đã hiểu được câu chuyện, trong lòng trào lên một cơn giận điên người. Duyệt dám đi tìm và mang về một con bé bá vợ trên đất Mỹ ư?

— Con sẽ sang nhà Tổ Phương và xin lỗi vì đã làm cô ấy buồn khổ! — Duy ngồi hẳn dậy, mặt mũi nói — Con đã tìm lại được hạnh phúc của mình, mong bố mẹ ủng hộ cho con!

— Mọi chuyện đã được ấn định từ ba năm về trước rồi! — Bà Nhung nghiêm mặt — Lời nói của người lớn thì không đùa được!

— Nhưng đang đùa trên hạnh phúc của con cái đấy, thưa mẹ! — Duy đứng dậy, dứt khoát — Đã đến lúc bố mẹ dừng chuyện sắp đặt cuộc đời con rồi!

Bà Nhung ở người ra ngạc nhiên. Phản ứng của Duy giống như là đã được chuẩn bị sẵn từ rất lâu rồi, chỉ chờ cơ hội là nó bùng nổ... Nhưng con bé ấy đã lưu lạc trên đất nước xa lạ đó những 5 năm... Chừng ấy năm cũng đủ để làm biến đổi một con người, dù là những người có tâm hồn tốt đẹp nhất. Bà không thể để con trai sai lầm, lựa chọn theo cảm tính. Có thể, tình cảm của nó cũng chỉ là những xúc động nhất thời ột mối quan tâm bé dại sớm bị chia cắt mà thôi!

Nguyên thì khác. Cô nghĩ ngay đến một trận chiến, giữa một bên là Nhật Duy, đã chuẩn bị sẵn sàng suốt bao năm, với một bên là gia đình và dòng họ, những người vẫn còn nặng nề về những thứ được gọi tên là “danh dự” và “uy tín”. Sẽ là một trận chiến... khốc liệt, không có sự nhượng bộ... và sẽ có nhiều người đau khổ lắm đây! Nguyên thở dài, cô đưa ý nghĩ của mình về người con gái của Duy, lòng tự hỏi cô ấy sống ra sao trong suốt những năm ấy. Bây giờ, cô ấy có còn như xưa? Phương đứng lặng trước ngôi nhà suốt một thời gian ấp ủ giấc mơ đoàn tụ của mình. Trong lòng bằng lặng những ý nghĩ buồn tủi cho bản thân, ẹ và cho giấc mơ ba người. Suốt 4 năm, kể từ ngày mẹ ra đi, Phương đã không còn mơ giấc mơ đó nữa, thay vào đó là những cơn ác mộng triền miên nước mắt. “Bố sẽ không bao giờ biết được rằng ... đối diện với hạnh phúc của bố khó khăn như thế nào, cũng chẳng biết được tình yêu của con dành cho bố cũng đã ngang bằng nỗi oán hận! Bố chẳng biết được đâu...”

Phương bấm chuông, và chờ đợi. Không biết người ra mở cổng là ai? Bố hay là cô Nguyên? Mà là ai thì cũng đâu còn quan trọng gì nữa nhỉ? Mọi điều đã như ở rất xa!

Phương nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau những bóng cây. Tim cô đập mạnh. Rồi bóng người xuất hiện giữa cái nắng buổi chiều nhợt nhạt. Người ấy đứng sững khi nhìn thấy Phương. Phương bước lên một bước, cố gắng nở một nụ cười thật tươi:

— Bố ... con đã về!

Hình như Phương nhìn thấy những giọt nước mắt trên gương mặt đã có rất nhiều nếp nhăn của bố. Nhưng ông đã nhanh tay lau đi, bước thật nhanh ra phía cổng, lật đặt mở khóa. Phương giữ tay ông lại, tự mình đẩy cổng ra, bước vào. Cô thì thầm:

— Giống như ngày xưa... con chỉ đi chơi về thôi mà!

Ông Minh ôm con gái thật chặt, không thốt lên lời vì những cảm xúc cứ cuộn cuộn trong ***g ngực. Đây không phải là một giấc mơ, ông đang ôm đứa con gái yêu trong lòng, nghe hương thơm của nó, nghe tiếng nó nói thì thầm ... Mọi điều đều rất thật... và hạnh phúc này cũng thật biết bao!

— Phương...Bố nhớ con, bố mong con rất nhiều! Cuối cùng thì con đã trở về rồi!

Phương hơi tách người ra, nhìn thật lâu trên gương mặt của bố mình. Nhận ra mắt ông ướt nước, nhận ra thời gian đã in dấu rất nhiều trên vầng trán cao, nhận ra những nét quen thuộc và gần gũi đang ở ngay tầm tay của cô... chỉ cần đưa tay lên là chạm được vào, không phải là mặt tấm ảnh lạnh giá nữa. Thời gian qua, cô cũng nhớ bố rất nhiều...rất nhiều...

— Bố ơi!

Phương giật mình bởi tiếng gọi trong trẻo ở phía dưới. Ông Minh buông cô ra, cúi xuống và mỉm cười với cô bé nhỏ xinh:

— Tổ Lan, có chuyện gì vậy con?

Con bé như không để ý đến Phương, nó nín lấy cánh tay ông Minh để ông bế nó lên.

— Mẹ thấy bố đi mở cổng lâu quá. Con cũng thấy thế... Bố khóc à?

Ông Minh bối rối, quay ra nhìn Phương. Phương nén một tiếng thở dài, cố tránh nhìn Tổ Lan.

_ Phương... vào nhà đi con!

Ông Minh dành một tay ôm Tổ Lan, tay còn lại nắm lấy tay Phương, thật chặt và dắt cô vào nhà. Tổ Lan, bấy giờ mới thật sự quan tâm đến vị khách, nó nhoài ra để nhìn rõ hơn, cất giọng líu lo:

_ Chị là học sinh của bố à?

Ông Minh đặt Tổ Lan trên hiên nhà, nói với giọng vui vẻ:

_ Không phải đâu Tổ Lan! Đây là chị Tổ Phương của con đó!

Con bé hình như đã nhận ra Phương, nó la lên :

_ Chị Tổ Phương! _ Rồi nó quay vào nhà, hét lên thật to _ Mẹ ơi... chị Tổ Phương này!

Ông Minh nhìn Phương, dịu dàng nói khi con bé đã chạy tót vào nhà gọi mẹ:

_ Dì Nguyên kể rất nhiều về con cho Tổ Lan nghe... nên nó mong gặp con lắm đấy! Vào nhà đi con... Hành lý của con đâu!

_ Con để bên nhà ông ngoại rồi! _ Phương thản nhiên nói dù biết bố sẽ buồn. Cô cúi xuống tháo giày, tránh nét bối rối lẫn hoảng hốt của bố mình.

Khi cô ngẩng lên đã thấy cô Nguyên đứng ở phía trước, đôi mắt hoe đỏ. Bên cạnh chân cô, Tổ Lan đang đưa ánh mắt tò mò nhìn người chị xa lạ...

_ Tổ Phương! _ Cô Nguyên thốt lên với vẻ vừa vui sướng vừa ngỡ ngàng.

_ Cháu chào cô! _ Phương mỉm cười, bỏ mối quan hệ mới sang một bên, cô quay sang phía ông Minh, dịu dàng _ Con vào nhà được không?

Cô Nguyên giật mình, hơi nghiêng người sang một bên, bối rối:

_ Vào nhà đi Phương... Đây là nhà con mà!

Phương đi vào trong nhà và cô tự mĩa mai mình khi hy vọng nơi đây không có gì thay đổi. Phòng khách hầu như không còn cái gì cũ cả, ngay cả đến cái rèm cửa cũng mang một màu mới, hoa văn mới. Ngồi xuống bộ salông xa lạ, Phương lại nén một tiếng thở dài buồn bã... Cô đã bị ném ra khỏi tổ ấm này một cách vĩnh viễn rồi...

Ông Minh ngồi xuống cạnh cô, nắm lấy bàn tay cô, thì thầm:

_ Con về lúc nào mà không báo cho bố biết vậy? Rồi con ở đâu?

_ Con mới về buổi sáng! _ Phương mỉm cười _ Con vẫn ở bên nhà mẹ thôi!

_ Không! _ Ông Minh kêu lên, phản đối _ Về đây đi Phương... Bố và dì Nguyên vẫn giữ nguyên căn phòng của con đấy!

Ông ngược nhìn lên, trao cái nhìn ý nghĩa với cô Nguyên:

_ Anh biết mà, cuối cùng thì nó cũng về, phải không em?

_ Con hãy ở lại đây! _ Cô Nguyên rụt rè _ Ở bên đó sẽ không có người chăm lo...

_ Cháu cảm ơn cô... nhưng cháu quen rồi!

Phương khẽ rút tay mình ra khỏi tay bố, ngó mắt nhìn xung quanh, cố tìm cảm giác thân thuộc. Con bé Tổ Lan bắt chợt kêu lên:

_ Chị khát nước không? Mẹ em làm cho chị cái gì uống nhé?

Cô Nguyên xoa đầu con, âu yếm:

_ Tổ Lan giỏi quá... biết quan tâm đến mọi người ghê! _ Rồi cô nhìn Phương, hỏi nhỏ _ Con uống gì không?

__ Cô đừng bận tâm! __ Phương nhìn chăm chăm vào Tổ Lan, hỏi nó __ Em mấy tuổi rồi!

__ Em bốn tuổi! __ Con bé mạnh dạn trả lời, nó bước thêm một bước nữa __ Thế chị mấy tuổi rồi?

Phương khẽ lắc đầu:

__ Chị quên rồi!

__ Sao lại quên được ạ?

__ Vì ... có nhớ thì cũng không ích gì! __ Phương chưa chát nói.

__ Con ... sống bên đó ra sao? __ Ông Minh cố gắng làm cho câu hỏi trở nên dễ chịu. Và ông cố gắng gạt bỏ những cơn ác mộng triền miên ra khỏi đầu. Không thể có gì xảy ra với nó được!..

__ Con được một gia đình giúp đỡ ... cho ăn học, cho làm việc! Giờ thì mọi chuyện ổn lắm! Nếu có thời gian con sẽ kể kỹ hơn!

Ông Minh gật đầu, thở nhẹ ra một tiếng. Cô Nguyên quay đi, lén chùi những giọt nước mắt vừa rơi ra. Phương chợt nghĩ nếu không có chuyện của bố mẹ thì có lẽ cô cũng thấy cô Nguyên là một người tốt thật... Nhưng... những gì đã xảy ra thì không thể xóa bỏ được!

__ Chị... đồ đạc của chị đâu? __ Tổ Lan đã ngồi xuống chiếc ghế đối diện, ỏn ẻn hỏi __ Mẹ bảo khi chị về sẽ ở cái phòng rất đẹp trên tầng...

__ Bên ông ngoại rồi! __ Trả lời xong thì Phương mới chợt nhớ ra cô và nó không hề có chung ông bà ngoại nên cô nhếch môi, chán nản quay đi.

__ Bên bà ngoại à?

Cô Nguyên vội ngồi xuống cạnh nó, ngăn nó lại bằng cách giảng giải... mối quan hệ phức tạp:

__ Không đâu. Chị Phương để đồ bên ông ngoại của chị ấy. Còn bà ngoại của con thì khác...không phải bà ngoại của con!

__ Nhưng bà ngoại hiền lắm mà. Bà cũng nhắc đến chị Phương nữa!

Ông Minh mỉm cười khi nghe con nói thế. Phương thở hắt ra, hỏi nhỏ:

__ Bố ... vẫn khỏe phải không ạ?

__ Ừm ... Bây giờ con về rồi thì bố càng yên tâm hơn. Con ở xa quá, lại cô độc khiến bố...

Phương chặn lại:

__ Con không sao! Dù thế nào thì con cũng đã vượt qua được nỗi buồn đau lớn nhất đời rồi... còn gì buồn khổ hơn nữa đâu ạ!

Im lặng. Phương biết bố và cô Nguyên đang nghĩ đến cái chết của mẹ, và họ cảm thấy áy náy... Đối với cô, như thế vẫn chưa đủ...

__ Bố biết... Bố cũng rất khổ tâm! __ Ông Minh thở dài __ Bố đã sang bên đó tìm con... nhưng họ lại chẳng giúp được gì cả...

Phương có nghe ông ngoại kể về chuyến đi đó của gia đình. Mọi người như điên lên khi Phương bỏ đi, và rồi vô cùng thất vọng trên đất Mỹ. Không tìm được gì ngoài lời xin lỗi của chính quyền thành phố ấy...

__ Nhưng mà ... bố vẫn còn một đứa con nữa mà! __ Phương ngược lên nhìn Tổ Lan __ Một đứa con gái với người đàn bà mà bố vô cùng thương yêu...

Đôi mắt cô Nguyên đượm những nét hẫ hẫ, hết như cô vừa nhìn thấy những dấu hiệu nguy hiểm cho chính hạnh phúc của cô vậy... Phương nhếch môi, thản nhiên nói tiếp:

__ Có con hay không thì vẫn thế phải không bố?

__ Phương! __ Ông Minh kêu lên, khẽ xoay vai Phương lại để nhìn rõ gương mặt cô hơn __ Con là con gái của bố... Con biết bố yêu con đến mức nào mà Phương... Làm sao bố có thể...

__ Bố yêu con hơn yêu Tổ Lan chứ?

Tổ Lan bật dậy, vượt ra khỏi vòng tay của mẹ nó, chạy thật nhanh đến bên bố, lúc lắc cánh tay ông, hỏi bằng giọng meo meo:

__ Bố bảo yêu Tổ Lan nhất trên đời mà... Bố nói cho chị ấy biết đi!

__ Tổ Lan! __ Bà Nguyên gắt lên nho nhỏ.

__ Ừ chịu đâu... Chị Phương xấu... tranh giành bố với Tổ Lan...

__ Tổ Lan! __ Bà Nguyên kêu lên __ Con không được nói thế.

Tổ Lan bám chặt lấy cánh tay ông Minh, khóc thật sự. Ông Minh vội ôm lấy nó, nựng nịu:

__ Được rồi Tổ Lan ... Bố yêu con mà!

__ Nhất cơ!

__ Ừ ... nhất!

Phương hơi quay đi. Bố không biết rằng, suốt cả tuổi thơ của cô, bố chưa hề cho cô cảm giác được yêu thương trọn vẹn như thế. Dù con bé, nhưng cô cũng biết bố ... không thích mẹ đến mức nào. Và dù ông có nói yêu cô đi chăng nữa thì cô cũng không tin được nhiều. Bố không yêu mẹ được thì yêu cô được bao nhiêu?

__ Dù sao... con cũng không thích tranh giành với một đứa con nít! __ Phương buông gọn __ Mà thật ra cũng không phải của con mà tranh giành nữa...

Cô Nguyên cúi xuống đau lòng. Gương mặt ông Minh tái đi, không biết làm sao khi Tổ Lan vẫn còn ôm chặt lấy ông...

__ Tôi xin lỗi! __ Cô Nguyên ngẩng lên, nước mắt nhạt nhòa __ Lẽ ra...

__ Mẹ ... sao mẹ khóc?

Con bé tụt xuống, nhào vào lòng mẹ, lo lắng. Khi đã hiểu ra nguyên nhân khiến mẹ nó khóc, nó nhìn sang Phương vừa sợ hãi vừa ghét bỏ. Nó bắt chợt hét lên:

__ Chị đi đi! Chị không phải là Tổ Phương... Chị làm mẹ khóc... chị ác lắm!

__ Tổ Lan! __ Ông Minh quát lên làm con bé giật bắn mình, vùi đầu vào lòng mẹ khóc nức nở __ Con không chấp lời nói của nó chứ Phương?

Phương lắc đầu, cười nhợt nhạt:

__ Con không ... Tại nó nói đúng, nó có quyền đó. Đây là nhà của nó...

__ Và cũng là nhà của con! __ Ông Minh khẳng định.

__ Và nó phải bảo vệ mẹ nó thôi! __ Phương nhìn mẹ con cô Nguyên, thấy đâu đó hình ảnh mẹ mình với đôi mắt đau đớn vì vết thương... cả ở thể xác lẫn tinh thần!

__ Cô ấy cũng sẽ trở thành mẹ của con ... nếu con muốn! __ Giọng người bố vang lên đau đớn. Niềm vui chưa dứt thì đã phải đối diện với thực tại buồn đau...

21. Chương 21

Phương ngồi hẫng xuống sàn nhà, cúi xuống nhìn cho rõ gương mặt đang vui dưới hai bàn tay của bố mình. Chưa bao giờ cô thấy bố mình già đi nhanh như vậy... Có lẽ, cả đời bố chưa biết đến những từ “ vui vẻ” , “ hạnh phúc” !

Cô chợt nghe thấy đắng cả lòng. Sự xuất hiện của cô trong ngôi nhà này, giống như một viên đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, làm gợn lên những vòng sóng lăn tăn... rồi chìm ngấm xuống lòng hồ thăm thẳm...Không còn chỗ cho cô nữa!

__ Bố! __ Phương cố giữ giọng bình tĩnh__ Con là đứa con bất hiếu... chỉ biết làm bố buồn lòng chứ không biết tạo niềm vui... Con biết bây giờ con chưa thể đối diện với hạnh phúc của bố với tâm trạng bình thường được... Cho con thời gian, con cần nhiều thời gian hơn nữa!

Ông Minh buông thõng tay. Hạnh phúc của ông... một hạnh phúc đơn lẻ mà ông ao ước từ hồi con rất trẻ, bây giờ nó lại là cản trở để ông có thể giang rộng cánh tay đón đứa con gái yêu thương trở về. Chẳng lẽ ông sẽ mất đứa con gái này mãi mãi?

Phương thì thầm:

__ Con yêu bố!

Rồi cô đứng dậy, toan bước đi. Ông Minh sợ hãi nắm vội lấy cánh tay Phương, buồn bã nói:

__ Đừng bỏ đi... Con không thể bỏ bố một lần nữa phải không Phương?

__ Không! Con sẽ liên lạc với bố mà! Con về đây!

Phương bước ra khỏi bàn uống nước, gạt nhanh giọt nước mắt vừa rơi. Cô Nguyễn vội chạy theo, kêu lên hoảng hốt:

__ Cháu không thể đi như thế!

Phương đứng lại nhưng không quay lại. Cô Nguyễn tiếp tục với giọng sùng sục:

__ Cháu không thể đi ... làm như vậy sẽ khiến bố cháu khổ tâm, không thể sống thanh thản được. Cháu có biết từ lúc cháu không trở về, căn nhà này như thế nào không?

Phương quay lại. Trước mắt cô, cô Nguyễn đứng ngẩng cao đầu, nước mắt vẫn còn đầm trên hai gò má, nhưng đôi mắt thì có những nét đau đớn lẫn oán hận:

__ Cháu trở về đây trách cứ mọi người bỏ rơi cháu, nhưng không hề biết mình đã làm tổn thương biết bao nhiêu người... Cháu ra đi, kéo theo luôn cả tâm hồn ông ấy... Đến bây giờ, cháu cần thời gian... thế có biết gia đình này sẽ ra sao không? Chẳng lẽ tôi phải trả giá thêm nữa cho tình yêu của mình? Chẳng lẽ Tổ Lan của tôi không có một người bố trọn vẹn?

__ Nguyên! __ Ông Minh kêu lên, không khỏi ngạc nhiên vì những điều vợ nói.

__ Em phải nói! __ Cô quay lại, hét lên__ Em chịu đủ sự thâm lạnh của anh rồi... Anh sống mà như thể không sống. Anh làm tròn trách nhiệm nhưng ích gì cơ chứ?

__ Mẹ .. mẹ ơi! __ Tổ Lan lại meo meo...

__ Tổ Phương! Mong cháu hiểu cho rằng tôi không hề cố ý phá hoại hạnh phúc của cháu... Vì thế, xin cháu lần đầu mà cũng là lần cuối... đừng làm tổn thương tâm hồn trong trắng của Tổ Lan nữa!

Phương nhếch môi:

__ Vậy còn tôi thì sao? Tôi đủ lớn để phải hứng những tổn thương ư?

Cô Nguyễn đứng bất động. Phương khẽ lắc đầu, chán nản nói:

__ Cô đã không cố gắng hết mình cho hạnh phúc của mình, hay cô đòi hỏi quá nhiều cho cuộc sống của cô và Tổ Lan? Và, cũng cảm ơn cô đã nhắc về những tổn thương mà vô tình cháu gây ra ọi người... Cháu đã thực sự không biết đấy... bởi cháu bối rối với cái chết của mẹ quá mà... Như vậy đã đủ chưa?

Vai ông Minh trĩu xuống, bất lực. Cô Nguyễn cuối cùng cũng chỉ biết ôm con, khóc tức tưởi. Phương quay đi, xỏ nhanh đôi giày, và đi như chạy ra khỏi ngôi nhà đã từng một thời là nhà của mình... Quay đầu nhìn lại giấc mơ bé dại của mình lần cuối, Phương không ngăn dòng nước mắt nữa... Mọi chuyện đã chấm dứt hẳn kể từ khi mẹ quyết định rời bỏ tình yêu của mình để chọn con đường cô độc... Và bây giờ, cô cũng sẽ đặt một dấu chấm hết ối liên hệ giữa cô và ngôi nhà này, và cho cả giấc mơ... ba người... bố và mẹ và Tổ

Phương bé nhỏ! Buổi tối thật sự là một bữa tiệc liên hoan của nhóm 5 người trước đây. Mỹ Phương và cặp bài trùng Quốc Bảo, Bảo Quốc khi được tin báo đã chạy ào đến nhà Phương, mang theo bao nhiêu thứ. Mỹ Phương cứ ôm Phương khóc nức nở, và suốt từ lúc đó cô không rời Phương nửa bước. Quốc Bảo đùa rằng Bảo Quốc chắc chắn phải làm một cuộc đấu súng để giành lại người yêu. Và lần đầu tiên, Bảo Quốc không tranh cãi với Phương nữa, mà nhún vai ... nhường nhịn. Anh bảo với mọi người rằng mình đôi khi cũng cần có chút ... tự do, dĩ nhiên, đây là cơ hội tốt. Trong một thoáng, Duy và Quốc Bảo thấy Bảo Quốc thật tội nghiệp khi phải hứng chịu ... “ cơn tam bành “ của Mỹ Phương. Có lẽ đã có rất nhiều ... trận chiến không cân sức như thế nên... Bảo Quốc mới có thể ... chạy rất thuần thục như thế kia!

Ném mình xuống ghế, và bỏ một quả nho vào miệng, Bảo Quốc nháy mắt:

_ Cô nàng chỉ chạy được ... 10 vòng là chóng mặt!

_ Còn cậu? _ Quốc Bảo tò mò.

_ 10 vòng... rưỡi! _ Bảo Quốc cười nhăn nhó _ Phần đấu mãi đấy... Khi nào đầu óc căng thẳng, chọc cô ấy chút là được vận động liền!

Nhật Duy gật gù, nhìn ghé vào trong phòng bếp, nơi Phương đang lảng xảng ... khen tài làm bếp của Mỹ Phương giỏi.

_ Tổ Phương ở hẳn chứ?

Duy giật mình bởi câu hỏi của Quốc Bảo. Anh quay lại, khe khẽ lắc đầu. Bảo Quốc kêu lên:

_ Vậy tụi cậu yêu kiểu gì thế hả ?

_ Tổ sẽ cố gắng để cô ấy quyết định dứt khoát... Nói thật thì tớ chỉ là một trong những yếu tố thúc đẩy thôi!

_ Cậu là yếu tố cơ bản đấy! _ Quốc Bảo an ủi _ Còn bọn tớ sẽ là những ... cái vôi để giữ cô ấy lại cho cậu, yên tâm đi!

Bảo Quốc lấy thêm một quả nho nữa, bỏ vào miệng. Ngồi lại đúng chỗ này, cách đây năm năm, mấy đứa được Phương thông báo chuyện đi sang Mỹ, bây giờ thì lại được đón cô trở về...giống như hẹn ước. Hy vọng sẽ không có một cuộc chia tay nào nữa!

Sau bữa tiệc là chuyển đi chơi tá lả và quây phá của cả nhóm. Tổ Phương như... hổ được thả về rừng, chứng tỏ bản lĩnh khó đối của mình trong cách trò quây tại quán bid a, hay tại quán karaoke... Bảo Quốc cũng phụ họa theo giống như hồi học lớp 10. Mỹ Phương thì thật sự nghịch ngợm và tinh quái hơn. Cô lôi kéo Quốc Bảo lên nhảy kiểu gà trống gáy báo giờ, bắt Nhật Duy hát nhạc Rap (cái này Duy mù tịt!)... Tổ Phương cười như thể chưa từng được cười trước đó bao giờ... Đến tận lúc ngồi sau xe của Nhật Duy để trở về, Phương vẫn ôm bụng cười.

Duy vờ cau có:

_ Phương làm ồn quá à? Mọi người đang nhìn kia!

_ Nếu họ biết Duy hát thế nào thì ...không nhìn nữa đâu! _ Phương lại cười, tay bám chặt lấy áo của Duy.

Duy khẽ lắc đầu:

_ Có lẽ Duy sẽ phải nghiên cứu Rap không thì sẽ khổ với hai cô Phương, đúng không nhỉ?

Phương không trả lời, cô còn đang mãi nhìn theo chiếc xe của Bảo Quốc và Mỹ Phương ở phía trước. Cô nhoài lên hỏi:

_ Sao họ lại đi về hướng đó?

_ Vì Mỹ Phương muốn ở với Phương đêm nay...

_ À, ra thế!

Phương hơi lặng đi. Duy nắm nhẹ tay Phương, dịu dàng:

_ Ai cũng thương Phương lắm mà!

Áp mặt vào lưng của Duy, Phương nghe mắt cay cay. Đã lâu lắm rồi cô mới có cảm giác vui vẻ trọn vẹn như thế! Bạn bè ở bên cạnh cô, và cô thì được sống rất thật với con người mình, ngay trên quê hương mình... Vậy cô còn có thể tìm hạnh phúc ở đâu nữa đây?

Đưa Phương đến tận cửa, nhưng không để cô vào ngay, Duy giữ tay cô lại, dịu giọng hỏi:

__ Hôm nay Phương gặp thầy Minh phải không?

__ Và đã để lại trên trán ông một nếp nhăn nữa! __ Phương cười nhợt nhạt __ Phương bắt hiểu thế đấy!

Khẽ kéo Phương về phía mình, Duy hôn nhẹ lên mái tóc Phương, thì thầm:

__ Rồi mọi chuyện sẽ yên ổn trở lại... Phương cần có thời gian để có thể nhẹ nhàng hơn. Không ai trách Phương đâu. Không một ai cả!

__ Kể cả khi Phương đã làm họ tổn thương? __ Phương hỏi nhỏ, giọng đã sưng nước __ Sự biến mất của Phương chỉ làm mọi việc tồi tệ hơn phải không?

Siết nhẹ cô trong vòng tay mình, Duy có thể cảm nhận rõ cái rùng mình của Phương.

__ Hối hận về những lựa chọn của mình thì không phải Tổ Phương của Duy rồi!

__ Không hối hận cũng không được mà! __ Phương òa khóc __ Phương làm ông ngoại buồn, làm bố khổ, làm ...ừ... cả Duy nữa!

Duy bật cười:

__ Hóa ra không phải hối hận!

Phương ngừng khóc, mắt nhìn Duy giận dữ. Duy thu tiếng cười lại, nhẹ nhàng vuốt vài sợi tóc lòa xòa của Phương, nghiêng đầu nói:

__ Duy không giấu là Duy đã rất buồn khi không biết được Phương ra sao... Nhưng Duy không bao giờ thôi thương nhớ Phương, chờ đợi Phương ... và chờ đợi cơ hội được đón Phương trở về... Cuối cùng thì Phương cũng đã ở đây, vậy là đủ! Duy còn oán giận gì nữa đây khi mà Duy đang có tất cả những gì Duy mơ ước? Mọi người nữa, họ vui mừng vì Phương trở về, thế là đã hạnh phúc rồi. Phương đừng bao giờ làm khổ mình nữa nghe!

Phương gạt đầu, đã nghe lòng ấm áp trở lại. Bao giờ cũng thế, mỗi khi cô hoảng loạn vì những ý nghĩ đau buồn, cô luôn lắng nghe Duy giải thích dù chỉ là trong tưởng tượng. Không biết Duy có hiểu anh quan trọng như thế nào đối với cô không nhỉ?

Có tiếng mở cửa và Mỹ Phương thò đầu ra, tinh quái nói:

__ Không thể nhường Tổ Phương một tối à Duy?

Duy buông Phương ra, mỉm cười:

__ Nhờ Mỹ Phương đêm nay nhé?

Mỹ Phương bĩu môi:

__ Làm như Tổ Phương chỉ là duy nhất của mình vậy!

Tổ Phương đã cởi giày xong, đứng thẳng lên, và vẫy vẫy tay:

__ Duy về đi, muộn rồi!

__ Ừm... mai mình đến đón Phương nghe!

__ Bye!

Mỹ Phương đã kéo tuốt Tổ Phương vào trong và đóng cửa lại. Duy đứng một lúc rồi cũng quay gót đi xuống. Hôm nay là một ngày vui sau 5 năm chờ đợi! Duy mỉm cười, ngược nhìn lên bầu trời. Trời đen thẫm như nhung... Lác đác vài ngôi sao tím tím từng nhóm vui cười. Phía xa có hai ngôi sao, đứng kề sát bên nhau,

cổ chiếu sáng một vùng trời thẳm. Không gian mượt mà, ấm áp... Alô... Thưa Tổng Giám đốc... đã tìm ra kẻ đứng đằng sau bài báo đó rồi ạ! Đúng như ngài dự đoán... Cô ta...

_ Chuyển tất cả những bằng chứng về việc cô ta đã làm ẹ tôi!

_ Vâng... còn chuyện...

_ Chuyện công ty thì hãy báo cho Trợ lý của tôi.

_ Ngài không có ở đây sao? _ Giọng nói trở lên hốt hoảng.

_ Tôi đang ở Việt Nam!

_ Ngài Burton! _ Người đàn ông kêu lên _ Sao lại như thế?

Paul Burton cười nhẹ:

_ Nếu lựa chọn giữa sự sống và công việc, anh chọn cái nào?

_ Tôi...

_ Sự sống của tôi đặt ở nơi Tổ Phương. Tôi không thể để cô ấy ra đi!

_ Vậy ... chúc ngài may mắn!

Paul bỏ máy xuống, băng quơ nhìn ra xa. Anh đã ở trong một căn phòng mang đậm tâm hồn người Việt tại khách sạn Bông Sen được gần hai tiếng đồng hồ. Anh không hề có cảm giác xa lạ đối với nơi này. Có lẽ vì nơi đây Phương đã sinh ra và lớn lên... Quê hương của người con gái anh yêu thương, lẽ nào lại xa lạ? Cảm giác đang ở rất gần Phương khiến anh phấn chấn lên được một chút. Nhớ lại một ngày trước đây, khi tỉnh dậy, và nhớ tới những gì đã xảy ra, anh gần như rơi vào cơn khủng hoảng trầm trọng. Không còn Tổ Phương thì sẽ không còn niềm hạnh phúc. Sao anh lại có thể để cô ra đi? Sao anh có thể buông tay khi chưa thật sự cố gắng giữ? Sao anh lại để những tình cảm mù quáng điều khiển những ước mơ và hạnh phúc của mình? ... Anh đã bắt mình bình tĩnh để suy xét mọi việc, để lắng nghe điều hiện tại mình cần, lắng nghe trái tim lên tiếng... Mặc kệ những danh tiếng và sỹ diện, anh đã vùng đứng dậy, sắp xếp một kế hoạch để đón Phương trở về. Anh phải hiểu Tổ Phương chứ? Phải hiểu cô ấy cần gì và mong muốn gì... Anh chưa hoàn toàn đã mất Phương!

Paul đứng dậy, bước ra ban công. Trời đã nhập nhoạng tối. Đường phố phía dưới đã lên đèn. Hà Nội như dịu dàng hơn... Anh mỉm cười với ý nghĩ, cuối cùng thì anh đã ở đây, trên miền đất tuyệt vời này... Ở đâu đó trong những ngôi nhà xinh đẹp kia, Phương đang cười hạnh phúc!

Phương mở cửa, ngạc nhiên khi thấy Duy đang ngồi ở dưới bậc cầu thang. Duy kéo cô ngồi xuống cùng, trêu chọc:

_ Công chúa ngủ lười... giờ mới dậy!

_ Biết hoàng tử chờ nên ... hành chút cho vui! _ Phương cười toe.

Mắt không rời khỏi mấy ngón tay hồng hồng của Phương, Duy bắt chợt đề nghị:

_ Mình đến một nơi ... để chơi nghe!

_ Nơi nào nhỉ? _ Phương ngẫm nghĩ. Hai ngày qua, cả hai đứa hầu như đã đi mòn cả đường Hà Nội rồi. Nơi trước kia hai đứa hay đến và cả những nơi mà những năm Phương xa nhà mới có... Duy đều đưa Phương đi. Còn nơi nào nữa đâu?

_ Nhà Duy! _ Duy nhìn thẳng vào mắt Phương, dịu dàng _ Phương đi gặp bố mẹ Duy , được không?

Phương cúi đầu, che giấu nét buồn thoáng qua trong mắt. Cô biết rồi sẽ có lúc Duy đề nghị như thế... Duy luôn luôn cảm nhận được rất sớm sự chia ly của hai đứa. Anh muốn có một sự ràng buộc, giống như lời hẹn thề của 5 năm trước, để giữ Phương ở lại mãi bên mình... Cố gắng giữ và khát khao có một sức mạnh để giữ thật chặt... có lẽ từ rất lâu... và bây giờ Duy đã cảm thấy mệt mỏi?

_ Phương! _ Duy nâng cằm Phương lên, bắt cô nhìn vào mắt mình, tha thiết _ Làm sao Phương có thể nghĩ đến sự ra đi khi chúng ta chưa hoàn toàn bắt đầu?

Phương giữ lấy bàn tay Duy, gục mặt lên đó. Lần nào cũng cảm thấy đôi bàn tay như đang xoa dịu mọi nỗi đau trong cô... Lần nào cũng cảm thấy được che chở một cách yên bình! Thế mà cô phải buông đôi bàn tay này ra... vĩnh viễn để nó thuộc về người con gái khác!

— Phương! Duy khẽ xoay người cô lại, ôm gọn trong lòng mình, để cô khóc vùi trong ngực— Duy muốn bố mẹ phải biết được người con gái của Duy... để họ biết được rằng Duy đã tìm và gặp được người con gái như thế nào... Và để họ thấy Duy sẽ chờ đợi ra sao...

— Duy? — Phương ngẩng lên, nước mắt nhạt nhòa— Chờ đợi điều gì?

— Chờ ... một đám cưới chứ sao? — Duy nâng cao giọng— Cô dâu của Ngô Nhật Duy chỉ là Bùi Tố Phương thôi. Định mệnh rồi!

Phương mỉm cười. Hai người mới bước qua ngưỡng cửa hai mươi, nhưng tưởng chừng như đã bước qua nửa đời người... vì những nhớ mong và chờ đợi dằng dặc. Phương không có quyền làm tắt đi niềm vui trong đáy mắt thăm thẳm của Duy... Nhưng rồi niềm vui ấy sẽ tồn tại được bao lâu? Phương đưa tay lên, chạm nhẹ vào gương mặt Duy, lặng thầm với ý nghĩ rằng mình sẽ làm mất vĩnh viễn niềm vui ấy... Cô luôn là người làm tổn thương Nhật Duy!

— Đồng ý đi Tố Phương!

Điều cuối cùng cô có thể làm cho anh...Phương hôn nhẹ lên môi Duy, rồi thì thầm:

— Phương đồng ý!

Trái tim Duy như nhảy ra khỏi ***g ngực vì quá đổi vui sướng và hạnh phúc. Anh ôm chặt lấy Tố Phương, cười vang... Tiếng cười làm xao động sớm mai yên lành...Duy như nghe thấy tiếng bước chân rất chậm và khẽ của những cơn gió mùa thu trong góc sân nhỏ của khu tập thể... Vài chiếc lá bàng cuốn nhẹ theo gió, chao nghiêng đi trước khi chạm đất...Có con mèo nhỏ giật thót mình khi đi ngang qua sân, nó nhìn Phương và Duy với cái nhìn tò mò, rồi cuối cùng nguẩy đầu bỏ đi... Phương nhíu mày:

— Nó ghen với Phương đấy!

Không gian yên bình đến lạ. Nhưng niềm hạnh phúc như đang chảy tràn khắp mọi nơi, lên cả những chiếc lá đã lìa cành... Hình như những chiếc lá đó cũng như đang uốn cong mình lên, mỉm cười với những tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai... Một cuộc sống mới lại bắt đầu! Phương khóa cửa lại, bước vội vàng xuống cầu thang. Nhật Duy đón cô với nụ cười tươi:

— Không cần vội vàng đâu cô nương!

Phương hơi nguẩy đầu, rồi leo lên xe. Trước khi xe chuyển bánh, Duy còn cố quay lại, thì thầm:

— Phương xinh thật đấy!

Phương chớp chớp mắt tỏ vẻ ngạc nhiên:

— Vậy mà Phương cứ tưởng mình như ...ngộ cơ đấy!

Duy phì cười, cho xe rời khỏi khu tập thể. Đúng là Phương cũng có hơi lo lắng về hình thức bên ngoài của mình thật vì cô hầu như không mang nhiều đồ về. Cô chỉ mất có một phút để chọn chiếc váy đầm dài màu xanh nhạt trong ba bộ đồ của mình, mất thêm ba phút cho phần trang điểm gương mặt, cào cào vài cái vào mái tóc là hoàn tất công cuộc chuẩn bị... Cô nghĩ nếu lo lắng thì cô cũng chỉ có thể dành thêm được hai phút cho việc đánh bóng lại đôi giày cao gót mà thôi...May mà Duy vẫn thấy cô ... không đến nỗi nào!

Dừng xe trước cổng nhà, Phương bước xuống, mỉm cười. Duy chỉ tay vào trong, hơi ngại ngùng:

— Nhà Duy... nơi Duy đã được sinh ra và lớn lên!

Phương gật đầu:

— Phương biết rồi!

— Thế đã biết rằng Phương luôn luôn và mãi mãi được chào đón ở đây không?

Phương gạt đầu, dù biết rằng sự thật có lẽ không hoàn toàn như thế. Duy cũng xuống xe, và bấm chuông. Một cơn gió vô tình thổi qua làm tung bay những sợi tóc buông xõa của Phương, cô vội đưa tay lên giữ... Chiếc váy cô mặc, bay nghiêng về một bên khiến trông cô như đang bay trong nắng nhẹ... Thấy Duy im lặng, Phương ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng của Duy. Trái tim Phương run nhè nhẹ. Cô biết, khoảng khắc này cô đã khắc thêm rất sâu hình bóng mình vào trái tim Duy!

Cổng mở, Duy hơi giật mình. Anh miễn cưỡng rời mắt khỏi Phương, để nhìn chị người làm. Chị ta hoàn toàn lâm vào tình trạng ngạc nhiên xen lẫn hoảng sợ. Tuy nhiên ánh mắt chị ta thì như không thể rời khỏi Phương. Chị lơ đãng nói:

— Cậu chủ đã về! ... Ông bà đang chờ ạ!

Duy gạt đầu, kéo nhẹ tay Phương:

— Mình vào thôi!

— Phương cũng nghĩ vậy! — Phương mỉm cười băng quơ. Cô không tìm thấy chữ “lo sợ” trong cảm giác hiện tại của mình. Hình như Duy sinh ra không phải dành cho cô thì phải!

Duy dựng xe xong, kéo Phương vào lòng mình, dịu dàng hỏi:

— Phương thấy thế nào? Nếu Phương cảm thấy chưa thật sự ... cần thiết thì ... mình tìm một hôm nào đó!

Phương lắc đầu, cầm thật chặt tay Duy như khẳng định quyết tâm của mình. Duy mỉm cười:

— Vậy thì Duy yên tâm rồi... Nhưng Phương hãy nhớ rằng Duy lúc nào cũng yêu Phương... Luôn luôn!

Có lẽ, trong kia có chứa bão tố! — Phương nghĩ thầm. Tự nhiên cô quay sang Duy cảm thấy nỗi buồn đau bắt đầu ngấm vào tim mình. Cô cứ thấy mình tội tệ dần lên khi mà Duy lúc nào cũng thành thật và cố gắng hết mình để giữ cô ở lại... Thế mà cô đã tính toán ngay cả khi vừa mới bước lên máy bay để trở về! Thật tội tệ biết bao! Trong phòng khách, ông bà Hoàng ngồi im lìm, cổ không bộc phát sự bức mình đang ở mức nguy hiểm của mình. Nhật Duy và Phương xuất hiện ở phía cửa, tay trong tay. Bà Nhung liếc nhìn chồng, như nói “Nó giống ông chưa? Coi trời bằng vung đấy!” . Ông Hoàng bức mình nhưng chỉ biết ậm ừ trong cổ họng.

Duy kéo Phương ra trước mặt bố mẹ mình, chào nhẹ nhàng:

— Con chào bố mẹ...

— Cháu chào hai bác!

Cả ông Hoàng và bà Nhung cùng xoay trở trên ghế, im lìm. Duy kiên nhẫn:

— Tổ Phương chào bố mẹ rồi đấy ạ!

Bà Nhung sau khi ném cho con mình cái quắc mắt, bà mới lạnh lùng:

— Không dám... chào cô!

Ông Hoàng thì chỉ gạt đầu, nhưng đôi mắt không ngừng quan sát Phương. Duy mỉm cười:

— Phương ngồi xuống đi nào! — Anh quay ra chị người làm đang đứng lơ ngơ ngoài cửa — Chị làm cho em mấy cốc nước cam nhé!

Phương ngồi xuống chiếc ghế đối diện, bỏ qua những cái nhìn dò xét của hai vị phụ huynh khó tính. Cô nhận thấy Duy có khuôn mặt hao hao giống bố, nhưng khí chất lại mạnh mẽ hơn nhiều, có lẽ do ảnh hưởng từ bà mẹ. Nhác nhìn qua, Phương nghĩ bà là người lạnh lùng và sắt đá. Bà có gương mặt đẹp nhưng lại có cái nhìn xa cách. Cô cảm thấy quý trọng bà ngay lập tức vì cách bà nắm bắt tình thế khá chủ động, ngay khi Duy ngồi xuống:

— Cháu là bạn học cũ của Duy ngày xưa? — Bà hỏi Phương, ánh mắt hơi lạnh nhạt — Mới gặp nhau bên Mỹ phải không?

— Dạ! — Phương mỉm cười — Cháu theo Duy về đấy ạ!

Môi ông Hoàng nhếch lên một cái như mĩa mai. Duy thấy nên trong lòng anh muốn nổi sung lên. Bà Nhung lại liếc chồng một cái như nhắc nhở, rồi bà thở hắt ra như nhẹ nhàng hẳn đi :

__ Vậy mà cô cứ tưởng... nó bỏ bê bạn gái của nó chứ? Hóa ra là đưa bạn cũ đi thăm lại Hà Nội thôi, phải không?

__ Mẹ! __ Duy kêu lên.

Phương giữ tay Duy lại, vẫn giữ nụ cười trên môi:

__ Vâng, Duy có đưa cháu đi thăm lại một số nơi.

__ Hà Nội có khác nhiều không ? __ Bà Nhung cười tươi __ Uống nước đi cháu!

Duy hơi ngả người ra sau, ngăn sự tức giận lại bằng cách tập trung nhìn vào bình hoa đặt giữa bàn. Tay Duy vẫn giữ chặt tay Phương.

__ Khác chứ ạ! Đẹp hơn rất nhiều!

__ Đây là cháu mới về thôi, chứ cô và Tổ Phương... bạn gái của Duy ấy, cháu biết chứ hả? Ừm, muốn đi chơi mà chẳng biết đi đâu! Mà cháu cũng biết Tổ Phương à?

Ông Hoàng nhúc nhích trên ghế, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt Phương. Bà Nhung uống một ngụm nước như chờ đợi.

__ Cháu biết chứ ạ! Duy bảo đó là một cô em gái ... giống như Thục Uyên vậy!

Ông Hoàng nhăn mặt, bà Nhung vội đặt cốc nước xuống, trừng mắt nhìn Duy. Hình như bà bắt đầu giận dữ, và chưa biết cách nào ngăn sự giận dữ lại. Ngay lúc đó, ông Hoàng lên tiếng:

__ Nó không phải là em gái Nhật Duy. Nó đã được thừa nhận tại ngôi nhà này ... như một người con dâu chính thức!

__ Con chưa bao giờ đồng ý chuyện sắp xếp của bố mẹ! __ Duy bình thản đáp lại.

__ Đừng để bố nhắc lại câu chuyện cách đây gần 4 năm chứ Duy? Người họ Ngô không bao giờ nói hai lời!

__ Ông Hoàng đắc thắng.

Duy cũng mỉm cười. Bà Nhung nhúu mày vì thái độ của con trai... Những gì nó đã nói trong buổi hôm ấy làm bà vô cùng ngạc nhiên vì sự ngoan ngoãn lạ lùng của Duy... Bà nhớ tất cả những chi tiết kể cả cái gật đầu... Nó chỉ nhắc đến Tổ Phương! Bà dừng lại, phát sùng lên với ý nghĩ mình bị thằng con trai độc nhất qua mặt ... ngay từ khi nó còn là một đứa trẻ!

__ Con đồng ý chờ đợi Tổ Phương của con trở về. Và bố mẹ cũng đã mỉm cười gật đầu!

__ Anh đã qua mặt tôi! __ Bà Nhung bật dậy, hét lên __ Dám... dám...

Bà không nói được tiếp, bất lực ngồi bịch xuống ghế, không buồn liếc chồng lấy nửa cái. Ông Hoàng dường như đã hiểu ra, cũng ném cho con mình cái nhìn căm phẫn. Rõ ràng, Duy đã dọn đường từ rất lâu cho buổi gặp mặt ngày hôm nay, để ... phần thắng có thể nghiêng về anh!

Nhưng bà Nhung không đời nào chấp nhận kết cuộc như thế. Bà ngẩng đầu lên, lấy lại được tự chủ, lạnh lùng nói với Phương:

__ Cháu cũng biết rõ rằng chúng tôi không thể chấp nhận cháu, phải không? Cháu đã ở bên đó tới 5 năm, một mình, không có sự bảo trợ nào... Làm sao chúng tôi dám mạo hiểm cơ chứ?

__ Cháu biết! __ Phương khê khàng nói __ Đúng là cháu đã sống một mình trong một thời gian dài nhưng xin hai bác hãy tin rằng cháu không làm gì để phải hổ thẹn với gia đình mình, với bản thân... và với Nhật Duy cả!

__ Làm sao mà tin được ? __ Ông Hoàng lạnh nhạt.

Duy hơi thẳng lưng lên, cao giọng:

__ Phương không cần phải chứng minh những điều đó khi mà cô ấy hoàn toàn trong sáng, và khi mà con luôn tin tưởng cô ấy. Bố mẹ... con đưa Phương về không phải để bố mẹ chất vấn và chỉ chiết cô ấy. Cô ấy đã ở đây, và cô ấy là người con yêu. Bố mẹ đã biết cô ấy rồi đấy!

Ông Hoàng bật người lên nhưng bà Nhung đã giữ lại, dịu dàng nhìn vào mắt con trai, khẽ lắc đầu:

__ Mẹ biết... Nhưng con cấm mẹ so sánh sao? Con chọn người con yêu, mẹ chọn người con dâu... Cả hai cùng là Tổ Phương... Lẽ tất nhiên, chỉ nghe tên cũng đã phải so sánh rồi!

Phương cứng người lại, bắt mình bình tĩnh. Cô yêu Duy, và chỉ như thế là đủ!

__ Mẹ cứ việc so sánh ! __ Duy lạnh lùng__ Đó là ý nghĩ của mẹ mà. Nhưng xin mẹ đừng cấm cản con nữa! Chuyện đó là vô ích thôi!

__ Mẹ không cấm con! __ Bà Nhung nhếch môi__ Nhưng mẹ cấm nó!

Bà chỉ tay về phía Phương. Duy vụt đứng dậy, giận bưng bưng:

__ Con thật không ngờ mẹ lại như thế... Thật thất vọng quá!

Rồi anh kéo Phương đứng lên, nhỏ giọng:

__ Xin lỗi Phương... Mình phải đi thôi!

Nhưng Phương đã giữ Duy ở lại, bắt Duy quay lại nhìn mẹ mình. Cô không giận bà Nhung, càng không thấy những lời đó là quá quắt. Bà thương Duy và không muốn con mình sai lầm... Chỉ có điều, cái cách bà làm chỉ khiến Duy thêm nổi loạn mà thôi!

__ Cô không cấm được tình yêu , cô biết rõ điều đó phải không ạ? __ Phương nhẹ nhàng__ Cảm ơn cô đã nghĩ cháu là người có học!

Ông Hoàng lại nhăn mặt, còn bà Nhung thì héch mặt lên.

__ Chẳng gì thì cô cũng cố gắng đánh vào lòng tự trọng của cháu, mong cháu thấy được rằng chuyện với Duy chỉ là một ảo tưởng... Nhưng cô không biết rằng, cháu đã yêu Duy kể từ khi chỉ là một cô bé con, yêu dằng dặc trong những năm dài trên đất khách. Nhờ có Duy mà cháu đã vượt qua được bao nhiêu nguy hiểm, cạm bẫy...và những khổ đau... Hôm nay đến đây, một phần vì cháu muốn được gặp mặt hai bác , những con người đã sinh ra một người con trai tuyệt vời... phần lớn là muốn cảm ơn hai bác đã cho cháu một điểm tựa... khi mà cuộc đời của cháu đã không còn ai để nương tựa nữa. Cảm ơn hai bác rất nhiều!

Ông Hoàng có vẻ như hơi sốc, không còn nhăn mặt nữa, nhưng trên gương mặt thì vẫn đượm vẻ ngờ ngác như không tin vào chuyện mình hình như đang bị thuyết phục. Bà Nhung thì vẫn giữ vẻ xa cách. Không ai có thể đọc được suy nghĩ trên gương mặt của bà. Với kinh nghiệm bao năm làm luật sư, bà không để cho lập trường của mình bị lung lay... Bà coi những lời vừa rồi của Phương chỉ là những lời lừa phỉnh, hòng mua chuộc lòng người. Bà mặc kệ nét buồn thảm thảm trên đôi mắt rất sáng của Phương, mặc kệ ánh mắt van xin của đứa con trai duy nhất... bỏ qua sự buông xuôi của chồng, bà lạnh lùng quay đi.

Duy mím chặt môi, dứt khoát kéo Phương đi ra cửa. Lần này, Phương ngoan ngoãn đi theo. Cô biết, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cô đứng trong ngôi nhà này, ngôi nhà Duy được yêu thương và hạnh phúc trong đó... Nỗi buồn dâng ngập lòng Phương... Phương chỉ biết cúi đầu, lặng lẽ bước đi!

22. Chương 22

Trên đường đi, Duy nhận được cuộc gọi khẩn của Vinh về sự cố của công ty. Phương nói là mọi việc vẫn tốt đẹp, và giục Duy đi làm việc. Duy có vẻ như còn lưỡng lự khi đưa cô về đến nhà. Phương cố gắng cười thật tươi như thể chuyện xảy ra không ảnh hưởng gì hết. Cô nói:

__ Phương biết Duy luôn luôn yêu Phương mà!

— Biết vậy là tốt! — Duy hôn nhẹ lên môi cô, thì thầm — Luôn luôn đấy!

Phương gạt đầu, cô đặt vào tay Duy chiếc chìa khóa nhà mình, nói với vẻ mơ hồ:

— Một chìa cho Duy... Để những lúc Phương không có nhà, nhớ Phương mà không tìm thấy thì Duy có thể vào trong... Hoàng tử sẽ không phải ngồi ở cầu thang nữa!

— Cảm ơn công chúa dễ thương!

Duy bỏ chìa khóa vào túi quần, hôn Phương một lần nữa rồi mới quay xe đi. Phương đứng lặng nhìn theo cho đến khi chiếc xe hòa cùng với dòng xe cộ trên phố. Phương bây giờ mới để mặc cho những giọt nước mắt rơi... Nụ hôn cuối cùng ột chuyến đi xa... cô cũng không dám hôn thật sâu!

Ngồi lặng im trong phòng, Phương cố thu hết những hình ảnh quen thuộc vào trong mắt. Cô đã thực hiện xong lời hứa với Nhật Duy năm năm về trước, đã mang mẹ về với ông ngoại, đã tận mắt thấy hạnh phúc của bố... Không còn gì luyến tiếc nữa... Không còn gì nữa! Nước mắt... đã bảo không còn gì nữa cơ mà? Sao nước mắt cứ rơi... Phương nhắm mắt lại, cắn môi thật chặt... Nhưng không quá lâu để bật ra những tiếng nức nở. Cô òa khóc thật to... Nhật Duy, cô không muốn xa Nhật Duy... Không muốn xa chút nào!...

Căn phòng im lặng để nghe tiếng Phương khóc. Cô gục đầu xuống ghế, gào lên như thể muốn dứt bỏ mọi nỗi đau khổ đang đầy ứ trong tim... Cứ thế, cô khóc mãi... khóc mãi...

Nước mắt cuối cùng cũng cạn khô... Phương ngẩng lên, và chờ đợi!

Có tiếng chuông cửa. Cô run rung đứng dậy, không buồn che giấu đôi mắt đang sưng đỏ của mình, cô tiến về phía cửa. Cửa mở, Phương mỉm cười nhợt nhạt với người đang đứng sững ở đó:

— Anh làm em chờ lâu quá, Paul Burton!

Paul đỡ lấy Phương vì cô không còn đứng vững trên đôi chân của mình được nữa. Anh thì thầm:

— Anh xin lỗi... Mình về nghe em!

— Vâng!

Phương thì thầm. Cô như thấy cả một trời nắng nhạt nhòa đổ ập xuống... Cô là kẻ chạy trốn... là kẻ phản bội rồi!

Duy giải quyết xong chuyện công ty mất tới một tiếng đồng hồ. Anh thì thoảng hơi cẩu thả mà không hiểu vì sao. Vinh vì thế cũng cẩu kính hết sức. Anh ném cái nhìn giận dữ vào Duy khi cả hai đã xong việc:

— Cậu làm sao thế hả? Chẳng lẽ cãi nhau với người yêu? Mà có thế thì cũng không nên trút giận vào tôi chứ?

Duy đang ngồi ngẫm nghĩ, tay chạm phải chiếc chìa khóa mà Phương đưa. Anh nhớ lại những lời cô nói, tự nhiên giật thót mình... Không phải như thế! Anh nguấy đầu. Với lấy điện thoại và bấm số. Chờ mãi mà không có ai bắt máy... Duy như điên lên. Vinh thì hốt hoảng khi thấy khuôn mặt trắng bệch của Duy, anh lắp bắp:

— Tôi ... tôi chỉ nói vậy thôi... Cậu đừng vậy chứ, tôi sợ lắm đấy!...

Duy đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng. Vinh đuổi theo, cố gắng tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra:

— Thế chuyện gì? Chuyện gì?

— Tổ Phương...

— Sao?

— Nếu cô ấy làm thế...

Duy không nói hết câu, lao vào thang máy, tay nắm chặt lấy chiếc chìa khóa. Cô ấy không thể bỏ đi như thế ! Anh đã yêu, đã cố hết sức... Trời đất! Nếu cô ấy không còn ở đây nữa, anh biết phải làm sao?

Duy phóng lên xe, không giữ nổi bình tĩnh... Chiếc xe xé gió lao đi như đang chạy đua với thời gian... Còn Phương thì đã bước chân lên chiếc máy bay riêng mà Paul đã chuẩn bị sẵn...

Duy mở cửa, cất tiếng gọi to:

— Tổ Phương... Tổ Phương... Phương ơi...

Căn phòng dội lại tiếng gọi của anh, làm lòng anh lặng đi. Duy nhếch môi khi nhìn thấy một tờ giấy được đặt trên bàn... Vậy là cô ấy đã sắp đặt từ trước... kể cả khi biết anh yêu cô như thế nào!

Căn phòng dội lại tiếng gọi của anh, làm lòng anh lặng đi. Duy nhếch môi khi nhìn thấy một tờ giấy được đặt trên bàn... Vậy là cô ấy đã sắp đặt từ trước... kể cả khi biết anh yêu cô như thế nào!

Duy để mặc những dòng chữ nhoè ướt trôi qua trước mắt, mọi thứ đều chông chênh và trống rỗng đến tận cùng. Buông rơi tờ giấy, Duy gục mặt xuống đôi bàn tay run rẩy của mình. Anh không còn gì cả... Mọi thứ đã đi theo bước chân của Phương, theo cách cô chọn lựa. Anh không bao giờ được chọn lựa trong mối quan hệ này. Phương áp đặt mọi thứ vào anh và buộc anh phải chấp nhận. Ngày cô lên đường đến cái đất nước xa xôi ấy, ngày nhận lại từ cô chiếc vòng cùng lá thư chia ly vĩnh viễn... và cả ngày hôm nay... ngày anh nhận được chiếc chìa khóa... nhận cái còi hư không về phía mình và nhìn cô ấy rời xa!

Duy ngẩng lên, anh không muốn cái còi hư không ấy. Anh không thể chờ đợi hơn được nữa, thế là quá đủ ột đời người rồi! Dù có phải theo đến tận cùng... anh cũng quyết tâm theo, nắm lấy tay cô và kéo lại. Phương là của anh, giống như thể anh được sinh ra là để gặp và yêu cô vậy! Và không có lý do gì để anh chỉ nhận một chiếc chìa khóa còn trái tim thì đã ở phía xa!

Duy không nghĩ nữa, anh vung đứng dậy, lao nhanh ra khỏi nhà. Tờ giấy bị cuốn rơi khỏi chiếc bàn nhỏ... Mờ mờ là những dòng chữ... ” Phương yêu Duy nhiều lắm! ”... Xe mỗi lúc một nhiều nhưng Duy không còn đủ sức để bận tâm đến điều đó. Day dứt cõi lòng anh đó là những dòng chữ ấy. Đến tận bây giờ Phương mới nói yêu anh... nhưng chỉ qua một tờ giấy vào một thời khắc tưởng chừng như anh đang rơi xuống vực thẳm... Phương tàn nhẫn quá Phương !

” Phương yêu Duy nhiều lắm... Cứ muốn nói hàng trăm, hàng nghìn lần... nói đến tận khi hai đứa đã già! Giá mà mình được ở bên nhau thật lâu, chứ không phải là một năm. Giá mà chúng mình lớn hơn để có thể tự quyết định đời mình, chứ không phải ngậm ngùi chia tay nhau ngày ấy... Giá mà Duy giữ Phương ở lại , ừ thì có lẽ... Phương đã không chọn lựa thế này!... ”

Nếu cứ ” giá mà... ” thì chúng ta có thể nói mãi không ngừng... Đừng hối tiếc về những gì đã qua, Phương ơi... Duy đã gặp và đã yêu như thể cuộc sống mình, đó chẳng phải là niềm hạnh phúc lớn lao mà chúng ta có được?

” Phương chọn lời hứa với Mẹ, chứ không thể chung thủy với Duy! Phương tàn nhẫn đến mức lại làm tổn thương Duy lần nữa khi mà khoảng thời gian chờ đợi của Duy vẫn chưa hết những ám ảnh... Đừng yêu và chờ đợi Phương nữa. Một người con gái như Phương không xứng đáng được nhiều như thế... Trên thế gian này, chắc chắn có người con gái khác toàn tâm toàn ý yêu Duy. Yêu mà không hy sinh, yêu mà không chờ đợi... yêu mà không chăm sóc... Phương là thế đấy! ”

Duy bậm môi, tăng ga, chiếc xe vẫn vun vút lao đi... Mọi thứ vun vút trước mắt, Duy chỉ nhìn thấy nụ cười của Phương, thấy hình ảnh ban sáng khi Phương đứng trước cổng nhà... Anh không chờ đợi tình yêu toàn tâm toàn ý, cũng chẳng mong muốn tình yêu mang mùi vị hy sinh... Tình yêu đối với anh, đơn giản chỉ là được nắm bàn tay cô, cùng bước về phía trước... Và điều đơn giản ấy trở thành một niềm khát khao đến tận cùng trong suốt cuộc đời của anh chẳng?

” Phương có quê hương nhưng không thể trở về... Phương bất hạnh hay Phương ngốc nghếch? À, ngốc nghếch... vì không biết giữ món quà mà ông trời ưu ái dành inh... Nhưng Phương không thể tụt dốc mà kéo theo cả món quà đó... Duyên phận, Phương rất hay nghĩ đến nó, và bây giờ thì gần như chắc chắn rằng... chúng ta không thể có duyên với nhau... Chỉ là gặp nhau một... chia ly mười... ”

Cho Duy thêm một chút thời gian, một chút thôi... chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi... Phía trước là một khúc quanh, Duy đã không còn thời gian để bình tĩnh, anh không giảm tốc độ mà luôn lách qua các xe phía trước... Tim anh đứng lại khi nhận ra, ngay trước mặt anh là một chiếc ô tô tải, nó hiện ra ở phía sau khúc quanh, như một con ma ám ảnh... Duy vội giảm ga nhưng dường như vô ích...

Anh bị hất tung ra khỏi xe... Một bàn tay khổng lồ nào đó tóm anh ở giữa không trung, ném mạnh xuống nền đường... Lơ mơ trong đầu anh là một nụ cười, một bàn tay chìa về phía anh...

Anh không còn với kịp nữa !

Nỗi sợ hãi bao trùm lấy anh trong một tích tắc, Duy mở mắt và hy vọng trong tầm mắt mình có dáng cô gái ngồi ngهنh ngang trên chiếc xe màu đỏ, phía xa, chiếc bánh xe bị đổ cứ quay tít... Chúng ta đã gặp nhau như thế... Phương còn nhớ không?...

Phương giật mình tỉnh giấc, cơn ác mộng làm cô choáng váng. Một bàn tay đặt nhẹ nhẹ lên trán cô, Phương quay sang, lơ mơ hỏi :

__ Vẫn chưa đến sao?

__ Còn khoảng 45 phút nữa! __ Paul dịu dàng __ Em mệt lắm phải không?

Phương nhắm mắt lại, lắc đầu. Tim cô vẫn còn đập dữ dội trong ***g ngực. Chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra... đối với Nhật Duy. Nỗi bất an mỗi lúc một lớn khiến Phương không bình tâm được. Cô phải quay mặt về phía cửa sổ với mong mỏi vô ích rằng Paul sẽ không nhận ra... Paul nắm nhẹ tay cô, thì thầm:

__ Em gặp ác mộng?

Phương gật đầu, nhưng không quay vào. Cô sợ anh thấy nỗi đau đớn trên gương mặt của cô... nỗi đau dành ột người con trai khác...

__ Anh không thể là người chia bớt nỗi đau của em sao? Chỉ biết đứng nhìn em khóc lặng lẽ?

__ Không ! __ Phương cúi đầu __ Em không xứng đáng!

Giọng nói của cô nghẹn lại. Đúng là cô chẳng xứng đáng với cái gì hết. Hoàn toàn không!

__ Nhìn anh này Phương ! __ Paul tha thiết __ Anh không quan tâm đến những gì đã xảy ra... anh chỉ biết bây giờ em lại đang ở bên anh. Anh... anh rất yêu em và không thể nào thiếu em được...

Phương ngẩng lên, mặt mỗi hỏi lại :

__ Kể cả khi em chỉ yêu Nhật Duy?

Paul mỉm người trong một tích tắc. Đó là một sự thật khó có thể... nuốt trôi trong một hai ngày, nhưng anh còn có nhiều hơn thế. Và cuộc sống thì luôn luôn biến đổi từng ngày...

__ Em biết anh sẽ về Việt Nam ! __ Phương hơi cười __ Không phải vì em tự tin vào bản thân mình, mà vì em cũng đã hiểu chút ít về anh... Anh không thể bỏ cuộc... khi chưa bắt đầu!

Paul cũng cười nhẹ, anh siết nhẹ bàn tay Phương... Bàn tay đã ấm dần trở lại.

__ Mẹ em vĩnh viễn ở trên đất nước của anh. Và đó là lỗi của em! Nỗi oán hận che mất lý trí khiến em đi lầm đường. Một con đường song song với con đường Duy đã và đang đi... Em biết mình mất Duy từ đó... Em không có ý làm tổn thương thêm một ai nữa, nhưng em không thể giả vờ như không có gì... Sẽ rất là thiệt thòi cho ân nhân của em...

__ Anh đủ sức chịu được thêm vài vết thương nữa... vì em!

Phương mỉm cười. Không có gì tồi tệ hơn được nữa !

__ Thời gian... anh à... thời gian ! __ Phương thì thầm, gục đầu lên vai Paul, để cho những giọt nước mắt tiếp tục lăn... Duy rồi sẽ quên, có thể là rất lâu mà cũng có thể ngay lập tức khi nhận được lá thư của cô, hiểu hết mọi việc mà cô đã dự tính. Cô đã không thật lòng như thế, thì vì lẽ gì Duy tin những cảm xúc của cô là thật?... Nhưng đó là sự thật! Hạnh phúc của cô chỉ vền vẹn có ba ngày!

Duy giật mình mở mắt bởi tiếng động nhẹ bên tai. Hình ảnh trước mắt nhoè nhoẹt rồi rõ dần... Một thứ mùi kinh khủng xộc vào khứu giác giúp anh nhận ra ngay mình đang ở đâu. Mẹ anh cùng một cô gái có gương mặt nhòa nước mắt nhưng vẫn cố mỉm cười, cùng nắm lấy tay anh, reo lên khe khẽ :

__ Con đã tỉnh rồi!

— Tỉnh thật rồi bác ạ !

Bà Nhung xoa nhẹ vầng trán của Duy mà giờ đây là lớp băng quần dày, lo lắng hỏi thêm :

— Con... con thấy trong người ra sao?

Duy hơi cười để trấn an bà. Đó là một tai nạn , nhưng cũng không quan trọng nữa. Một trang sách mới đã được lật sang...

Bác sỹ vội và đi vào cùng với hai y tá. Ông ta kiểm tra Duy một hồi, rồi mỉm cười :

— Cậu thật may mắn đấy! Không để lại ảnh hưởng gì đâu!

— Cảm ơn bác sỹ!

Bà Nhung rất xúc động với điều mà bác sỹ mang lại. Bà đã lo đến suýt ngất đi khi nghe tin Duy bị tai nạn, rồi tuy phẫu thuật thành công nhưng cứ mê man mãi không tỉnh... Bây giờ, nó đã không sao! Và rồi mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp như nó vốn thế!

Tổ Phương ngồi ngay bên cạnh, im lặng nhìn Duy. Bà Nhung đã ra ngoài cùng bác sỹ để xin những lời khuyên cần thiết. Duy đoán chắc trông mình rất khó coi với cái đầu quần băng, chân bó bột... và cả mặt và người thì đỏ au vì những vết xước. Vậy mà Phương vẫn cứ nhìn. Nước mắt vẫn còn đọng trên hàng mi dày, cong vút. Trông cô đau buồn như thể chính cô đang phải chịu nỗi đau thể xác của anh, bất giác Duy thấy đau lòng. Anh và cô, giống nhau đến kỳ lạ... Tình yêu cho đi nhưng chẳng nhận được một chút gì!

— Anh... anh xin lỗi! — Duy lên tiếng. Phương vẫn không hề chớp mắt, bởi cô biết, khi chớp mắt, nước mắt sẽ lại chảy ra, mà Duy thì không thích thế... — Anh... sao phải thế? — Phương cố gắng nói, giọng cô ngàn ngạt — Em phải cảm ơn anh mới đúng chứ? Cảm ơn anh vì anh đã tỉnh lại, anh đã không sao... Chứ như những ngày qua thì...

Phương không ngăn được nước mắt nữa. Trái tim cô đập loạn lên giống như lúc nhận được điện thoại báo tin về Duy. Hai ngày qua cũng thế... nếu thêm có thể cô cũng không còn chịu đựng được. Duy là mạng sống của cô... Làm sao mà cô có thể nhìn anh đi mãi về phía xa xôi như thế?

— Thế nên anh mới phải xin lỗi! — Duy nhẹ nhàng — Vì anh mà em, mẹ và mọi người vất vả...

Phương gục xuống bàn tay Duy, vai run lên bần bật. Duy im lặng, mắt nhìn trần trần lên trần nhà. Phương khóc nhiều quá... như thể đang khóc dùm cho anh... ột nỗi đau đang quấn siết lấy trái tim Duy... Thế là người ấy đã ra đi!

Tổ Phương không chịu về nghỉ ngơi, cô ở riết bên anh. Khi tỉnh dậy anh đã thấy cô, khi lơ mơ trong những cơn đau, anh cũng thấy thấp thoáng gương mặt lo lắng của cô... Đến khi những vết xước trên người anh mờ dần, cô vẫn ở đó, thường xuyên như thể phòng bệnh là nhà của cô. Duy chỉ biết im lặng đón nhận... Anh đã quá thấm thía sự chối từ, lẽ nào lại có thể để Phương tổn thương thêm nữa bằng sự chối từ ấy?

Sau hai tuần lễ, Duy được bác sỹ cho xuất viện về điều trị tại nhà cái chân bó bột. Gia đình và bạn bè vui mừng tụ tập ở bệnh viện để " làm lễ " đón anh về theo suy nghĩ " ấu trĩ " đến ngày thơ của Uyên là làm vậy để không bao giờ vào bệnh viện nữa. Quả thực thì Duy cũng đã hết chịu nổi không khí ở đây, nên khi nhìn thấy Phương sắp xếp đồ vào va ly, anh thấy thực sự hạnh phúc.

Bảo Quốc vỗ nhẹ nhẹ vào cái vỏ thạch cao nặng ịch ở chân Duy, cười trêu chọc :

— Thoát được anh chàng này mới... đáng nói à!

— Sau đó giữ nó làm kỷ niệm luôn chứ hà Duy? — Quốc Bảo ghé mặt vào, hỏi lớn làm mọi người cười ầm lên.

— Ý kiến hay đấy! — Uyên tiếp lời, cô quay sang Tổ Phương với gương mặt vô cùng nghiêm túc — Và nó xứng đáng được để ở nhà Phương đấy !

Phương đỏ mặt, cúi đầu. Thế là không ai nữa trêu chọc cô nữa, dù rằng cái miệng của Bảo Quốc vẫn còn tròn ra trông rất muốn được... phát biểu. Vừa lúc ấy thì bác sỹ bước vào cùng với bà Nhung. Vị bác sỹ này, với vẻ mặt mỗi thường trực nhìn khắp lượt, nhưng không nở một nụ cười nào . Đôi mắt tinh anh của anh

ta dừng lại ở Nhật Duy, và ngay lập tức Duy như thấy một màu đen ở phía trước. Đã có gì đó xảy ra và có thể ngăn anh xuất viện ngay lúc này!

— Thật sự thì ... tôi có một vài câu hỏi! — Vị bác sỹ lên tiếng phá vỡ không khí đột nhiên ngột ngạt trong phòng. Duy gật đầu, mắt nhìn thẳng về phía trước. Anh thấy mẹ đang đặt tay lên ngực, Tổ Phương thì hình như đang đứng tựa vào Uyên ở phía đằng sau...

— Anh có hay bị thương không?

— Tôi ít khi bị thương lắm, thưa bác sỹ! — Duy nhẹ nhàng trả lời .

— Những khi bị thương, vết thương ấy chảy máu rất lâu? — Vị bác sỹ vẫn điềm nhiên hỏi.

Duy gật đầu.

— Có hay bị chảy máu cam?

Duy lại gật đầu.

— Choáng váng?

— Có.

Bà Nhung bắt thần kêu lên:

— Nhưng có chuyện gì ?

Vị bác sỹ quay lại, dịu dàng hơn:

— Để khẳng định thêm thôi, thưa chị. Công việc của chúng tôi là phải xác định rõ bệnh tình để điều trị chúng sớm nhất có thể ...

— Nó ... không thể có bệnh gì nữa ...

Mỹ Phương bám chặt vào tay Bảo Quốc như thể không còn cách nào để đứng vững nữa. Bà Nhung đã bước qua vị bác sỹ, lại gần thật nhanh bên Duy, cầm lấy tay anh như bảo vệ. Bàn tay bà lạnh toát với ướm đầm mồ hôi. Duy biết mẹ đang lo lắng lắm ... Anh giữ chặt tay mẹ lại, thì thầm:

— Phải để bác sỹ nói đã chứ mẹ. Chắc không có gì đâu mà, phải không bác sỹ?

Đôi mắt bác sỹ thoáng nét bối rối trước câu hỏi như đã có câu trả lời bắt buộc ấy. Nhưng công việc buộc một bác sỹ như anh phải cứng rắn, anh nắm chặt hai tay, giọng trầm xuống:

— Có một số điểm không như ý đâu Nhật Duy! Cậu và người nhà cần phải bình tĩnh đối mặt thôi.

— Đừng nói với chúng tôi là ...

Vị bác sỹ ngắt ngang lời Uyên :

— Có lẽ Duy phải ở lại thêm ... Vì chúng tôi phát hiện ra những dấu hiệu của bệnh ... ung thư trong máu của cậu ...

— UNG THƯ?

Bà Nhung hét lên, loạng choạng ngã vào người Duy, còn Phương thì gục hẳn xuống đất. Mỹ Phương lắc lắc đầu như thể không tin nổi chuyện đó, bên cạnh cô, hai người con trai đứng đờ đẫn, không nhìn thấy Uyên vừa khóc vừa lay gọi Tổ Phương. Duy tự nhiên thấy mình lạ lẫm. Anh có đủ thời gian để đỡ mẹ ngồi tựa vào mình, quan sát rất kỹ phản ứng của mọi người, và nhìn chăm chăm vào vị bác sỹ đang hết sức nỗ lực để tiếp tục, dù giọng đã bớt trầm:

— Cần phải kiểm tra lại đã ... Có thể ... có thể ...

— Chắc cũng phải 80% thì bác sỹ mới thông báo phải không ? — Duy tỉnh táo, mỉm cười nhẹ — Vậy thì ” lẽ ” về nhà phải hoãn lại rồi!

— Cậu còn đùa được ư? — Mỹ Phương hét lên — Cậu sắp chết đấy, biết không hả?

Cô bật khóc, bỏ chạy ra ngoài. Chết! Ai mà cuối cùng chẳng chết chứ nhỉ?

Trời tối rất nhanh, và cũng yên lặng rất nhanh. Duy đã nằm yên trên giường kể từ khi cô y tá cuối cùng ra khỏi phòng bệnh lúc 9h. Bên cạnh anh, Quốc Bảo đang ngồi đọc một cuốn sách gì đó, rất dày, nhưng Bảo đã mất đi vẻ tập trung thường nhật của mình. Chắc ý nghĩ của anh đã đến với căn bệnh quái ác mà Duy đang mắc phải. Duy bật cười trong lòng, anh không lo có lẽ vì những người xung quanh anh đang lo lắng đến mức làm anh áy náy ...Gánh nặng này đang dần được trút ra khỏi vai anh! Duy nhắm mắt lại, không muốn Bảo lo lắng thêm. Anh lắng nghe những tiếng động bên ngoài đang tắt dần đi, giống như sự sống của anh đang bị bào mòn dần theo từng ngày một ...Trong đầu anh, vẫn còn vang vọng giọng nói trầm buồn và bối rối của vị bác sỹ... Tám tháng nữa, chỉ tám tháng nữa thôi! Tám tháng cho hai phần ba cuộc đời sau này, tám tháng ột sự sống như một giọt sương nặng trĩu treo trên đầu ngọn cỏ trong buổi sớm mai... Là một ân sủng của Thượng đế hay là một sự trừng phạt khi ... người ấy đã ra đi mãi mãi?

Duy lặng người đi. Gương mặt luôn xuất hiện trong những giấc mơ của anh trở nên mờ ảo sau một làn sương mờ. Anh không làm gì được, kể cả kêu lên một tiếng gọi để cô quay lại...Mà bây giờ, có gọi lại cũng như không thôi! Anh sẽ chẳng thể vĩnh viễn ở đây để chờ cô được nữa ... Chỉ còn tám tháng thôi mà...

Đêm xuống nhanh, kèm theo làn sương mỏng se lạnh. Không gian trở nên tĩnh lặng. Duy bình tĩnh ngồi dậy, thật nhẹ nhàng lê cái chân còn bó bột ra phía cửa mà không đánh động giấc ngủ của Quốc Bảo. Bước ra hành lang vắng lặng, Duy hơi co người lại vì lạnh. Chậm chạp bước từng bước về phía cuối hành lang, nơi trông ra một khuôn viên với những cây nhãn tán xòe rộng. Tiếng xào xạc mỗi lúc một rõ rệt... Duy tựa tay vào tường, thở dốc. Bây giờ, anh thật sự giống như một ông lão tám mươi, chỉ lẽ mình đi cũng đã mệt phờ... Cái sức sống của tuổi hai mươi biến đi đâu sạch rồi? Anh bấm môi, bước tiếp... Có lẽ liều thuốc chiều nay vẫn còn tác dụng... Cố bước đến đầu hồi, Duy ngồi xuống, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời. Nhưng không thấy gì cả ngoài một tán lá dày đen thẫm. Mỗi khi có một cơn gió nhẹ thổi qua, tán lá ấy xuất hiện lỗ chỗ những vệt sáng của ánh đèn điện mờ mờ phía trên. Duy để tâm trí trôi đi lững lờ...Ở đây, anh không thể vươn ra xa, vươn thật cao như đã từng mơ ước... Đôi cánh của chú đại bàng chưa được sải rộng đã bị gãy lìa...Duy cười nhẹ... mọi ước mơ đã ở phía rất xa.

Gió hình như thổi mạnh hơn, tiếng đêm cũng như thêm rõ... Bầu trời trở nên sâu và rộng trên những tán lá. Duy chợt phát hiện qua một khe hở rộng giữa hai cây nhãn, khoảng trời nhỏ nhoi bừng sáng bởi một ngôi sao... Ngôi sao cô đơn và lạnh lẽo... Duy nhớ là đã từng nhìn thấy ngôi sao đó cách đây vài tuần khi bên cạnh nó còn có một ngôi sao khác... Có lẽ ngôi sao ấy... đã bỏ ra đi! Giống như anh bây giờ...

Duy gục mặt xuống cánh tay, chơi vơi trong một mớ tâm trạng không định hình nổi. Lặn sâu trong đó là nỗi nhớ đau xé lòng... Đã ba tuần rồi! Thế là anh cũng đã sống mà không có Phương...Chỉ có điều cuộc sống nhợt nhạt, buồn đến thảm hại. Thời gian đi qua trước cửa, giống như thời gian chết, vô hồn...Bây giờ, cô ấy ra sao?

Duy kim lòng lại để không thốt lên một tiếng gọi... Thay vào đó là tiếng gió da diết trong những tán lá... Phương ơi... Phương à... Duy nhớ lắm... Phương ơi!

23. Chương 23

Rồi thì Duy cũng sẽ chết! Nỗi nhớ này cũng theo anh mà ra đi mãi mãi...Phương sẽ không bao giờ biết... vĩnh viễn không được biết! Nước mắt của Phương đã rơi quá nhiều, không thể rơi thêm dù là vì anh đi chăng nữa! Cuộc đời sau này của Phương sẽ chỉ có những nụ cười rạn rỡ. Cô sinh ra là để cười, để hạnh phúc chứ không phải là hứng những bất hạnh của sự chia ly...Duy lại ngẩng lên, mỉm cười nhẹ... Có thể nào khi trở thành gió rồi anh sẽ được tự do đến với cô, luôn luôn được nhìn cô cười_ nụ cười ấm áp, ngập tràn hạnh phúc. Ừ, đúng vậy đấy! Duy tự nhủ và cảm thấy có một nguồn an ủi lớn lao tràn ngập trong lòng. Sự chia ly trước mắt trở nên nhẹ thênh! Đó là một chuyến đi đến thiên đường... Tám tháng còn lại này... dù có cô đơn, dù có nhớ nhung... thì anh cũng sẽ chịu đựng tất cả... Cũng nhanh thôi! Và cô ấy sẽ không phải bận tâm gì nữa, bởi vì anh đã hạnh phúc... rất hạnh phúc!

Duy mỉm cười, không còn cảm thấy lạnh nữa. Bóng tối xung quanh như phủ một màu nhung huyền ảo, đẹp dịu dàng... “Ngôi sao trên bầu trời xa kia ... là trái tim đang nhung nhớ, mãi mãi nhung nhớ... Phương à!”

Thục Uyên lặng lẽ đếm bước chân, không muốn nhớ đến những gì đã diễn ra vào những ngày này. Bên cạnh cô, Việt Hùng cũng trầm ngâm im lặng. Tiếng xe cộ ở phía con đường lớn lùi dần về sau. Yên tĩnh hẳn đi... và đến khi chỉ còn nghe thấy tiếng gót guốc của mình, Thục Uyên mới giật mình ngẩng lên. Cô và Hùng đã bước vào con phố nhà Duy lúc nào không hay. Mùi thơm thoang thoảng của những bông hoa sữa cuối mùa dịu dàng đậu trên tóc, trên vai... Uyên đắng cả lòng. Duy rất thích những bông hoa sữa này...

Hùng dừng lại, giữ nhẹ tay Uyên, dịu dàng:

__ Hùng chỉ có thể đưa Uyên đến đây thôi!

__ Hôm nay thì phải khác chứ? __ Uyên hít hít mũi để ngăn tiếng nấc. Vừa đau buồn vì chuyện của Duy, vừa tức giận chuyện không bao giờ đưa cô về tận cổng của Hùng, Uyên chỉ muốn òa khóc ngay lập tức.

Hùng khe khẽ lắc đầu. Uyên sùng lên:

__ Hùng cứng nhắc thì cũng vừa vừa thôi chứ?

Uyên đã nổi nóng sau một chặng đường im lặng, điều đó có nghĩa là tâm trạng cô bất an... Hùng kéo Uyên lại chỗ có ánh đèn, cúi xuống nhìn cô thật chăm chú. Uyên cúi gằm mặt, che giấu đôi mắt đã bắt đầu hoe đỏ.

__ Có chuyện gì phải không Uyên?

__ Không! __ Uyên khô khan

__ Có! __ Hùng nhẹ nhàng __ Uyên ít nói hơn thường ngày rất nhiều ... hơn nữa giọng lại như sắp khóc! Uyên không giấu được Hùng đâu!

Đau buồn và uất ức được những lời ấy của Hùng xoa dịu. Uyên bất giác đưa tay ôm lấy Hùng, nức nở trong lòng anh. Hùng im lặng chờ đợi, anh chỉ khe khẽ vuốt nhẹ tóc Uyên như an ủi động viên... Nhưng Uyên khóc mỗi lúc một lớn hơn, nức nở hơn... Cô đã không dám khóc suốt cả mấy ngày nay, luôn phải làm chỗ dựa cho bà Nhung và Tổ Phương... Họ đã khóc thay cô! Nhưng nỗi đau không được giải tỏa cứ chồng chất trong ***g ngực, bây giờ Uyên không thể chịu nổi nữa... Cô đã có Hùng!

Khi đã tĩnh tâm lại, Uyên bối rối rời khỏi vòng tay Hùng, lắc nhẹ mái tóc:

__ Không sao đâu, Hùng không phải lo lắng nhiều...

Hùng mỉm cười:

__ Nhưng Hùng có thể biết chuyện gì không?

Uyên lau hết những giọt nước mắt còn sót lại trên má, cười nhợt nhạt:

__ Một chuyện buồn... không đúng... chuyện bất công lắm. Ông trời thật bất công!

Hùng kéo Uyên ngồi xuống bậc thềm của một ngôi nhà đang đóng cửa ở bên đường. Anh cũng trở nên lặng lẽ, chờ đợi cho Uyên bình tĩnh lại... sẵn sàng nói chuyện. Uyên ngẩng đầu lên nhìn ngọn đèn cao áp, thì thầm:

__ Uyên sắp mất đi một thần tượng, một người anh, một người bạn... Sẽ không còn được nhìn thấy anh ấy cười nữa... Chỉ nghĩ đến thế thôi là đã muốn phát điên lên rồi...

Hùng đưa mắt nhìn sang, hiểu nhưng lại giống như không muốn hiểu. Gương mặt Uyên như mờ đi dưới ánh sáng trắng của ngọn đèn... Uyên để mặc những giọt nước mắt đang lăn trên gò má... Tiếng cô tắc nghẹn dần:

__ Anh ấy đã làm gì nên tội để ông trời trừng phạt như thế?

__ Phải ... phải anh Duy không?

Uyên gục đầu xuống bàn tay, đôi vai gầy run rẩy. Hùng chột lo đến thất tim, nhưng anh cố giữ giọng bình tĩnh:

— Anh ấy làm sao? ... Chẳng phải anh ấy sắp được xuất viện đấy sao? Uyên... anh ấy không thể có chuyện gì phải không? Phải không?

Uyên lắc đầu, vẫn không ngừng được khóc. Hùng không dừng được, đỡ lấy vai cô, bắt cô ngẩng lên, anh gấp gáp:

— Nói đi Uyên... Có chuyện gì? — Anh ấy... chỉ còn tám tháng nữa... Hùng ơi, còn tám tháng để sống thôi...

Hùng buông thõng tay, mặc cho Uyên gục đầu lên vai mình khóc nức nở... Cô ấy đang khóc cho anh... khóc thay cho người em trai không thể ra mặt này... Sao lại như thế? Còn tám tháng ột cuộc sống vừa mới bắt đầu ư?

Uyên để yên bàn tay mình trong tay Hùng, cảm giác được chia sẻ khiến cô thấy mệt mỏi đã vơi bớt đi phần nào. Cô đưa mình về thực tại, chú ý hơn tới gương mặt buồn lặng lẽ của Hùng... Anh cũng thấy cái nhìn của Uyên, hơi cười trong cái vẻ đượm buồn thăm lặng đó. Uyên thở dài:

— Người ta bảo anh ấy bị ... bệnh! Thế mà anh ấy không tỏ ra lo lắng gì. Lúc nào cũng cái vẻ bất cần, chấp nhận tất cả những gì người ta dành ình... kể cả sự ra đi của chị Tố Phương!

Hùng im lặng, lòng rưng rức một nỗi buồn. Phương về nhưng anh không được gặp, và khối tình cảm cam lặng lâu nay cũng vì thế mà bị chìm đến tận cùng. Anh chỉ là người bạn trò chuyện của cô mà thôi... cả đời này không thể vượt lên được nữa! Và bây giờ... Nhật Duy lại sắp sửa ra đi!

— Phải báo cho chị ấy biết! — Uyên nhỏ nhẹ, ánh mắt cô bắt gặp cái nhìn thoáng thốt của Hùng, Uyên nhếch môi — Phạm Tố Phương yếu đuối là thế mà còn chịu đựng được thì cô ta sợ gì? Trái tim sắt đá như thế cơ mà?

— Hãy tôn trọng anh Duy! — Hùng khẽ đứng dậy như muốn chấm dứt câu chuyện — Bao giờ anh ấy yêu cầu thì hãy làm việc đó!

— Vì ai cũng lo cô ta bị tổn thương! — Uyên bật dậy, hét lên tức tưởi — Uyên không thể chịu đựng được nỗi đau cam lặng của anh ấy. Anh ấy nhớ cô ta da diết, nhớ đến nỗi lúc nào cũng phải mím chặt môi để không bật lên tiếng gọi, và không đêm nào được yên giấc... Anh ấy cần chị ấy...

Gọng Uyên dịu xuống nhưng không khóc được nữa. Hùng xoay người lại, nhẹ nhàng:

— Anh ấy đã chịu đựng như thế ... chỉ để Tố Phương luôn cười. Đó là tình yêu của anh ấy, Uyên à... Thôi, Hùng phải về rồi... Uyên hãy giữ bình tĩnh giống như thời gian qua nhé! Hùng ... luôn ở bên Uyên!

Vuốt nhẹ mái tóc Uyên, rồi Hùng bước ra khỏi con phố yên lặng đó. Trong anh là nụ cười đẹp như thiên thần của Phương... Nếu biết được sự thật này, nụ cười ấy không bao giờ xuất hiện nữa và đôi mắt thì đầm lệ... Nhật Duy không cam tâm với điều đó... Tình yêu của anh đâu phải là thứ tình yêu có thể làm Phương day dứt suốt đời đâu?

Uyên cũng quay bước, bước thật nhanh về phía cổng nhà. Nếu có thể bình tĩnh được thì Uyên đã không phải dựa vào Hùng mà khóc như thế...

Trong nhà lạnh lẽo như có tang, Uyên chợt rùng mình... Anh đèn ngủ vàng nhạt hắt bóng cô trên tường, méo mó đi. Uyên thất cả lòng, bước chân chênh vênh trên những bậc cầu thang. Lời của Hùng cứ xoáy sâu vào tim. " Hãy tôn trọng anh Duy... " Nhưng anh ấy cần có Tố Phương. Anh ấy yêu như thế, chờ đợi như thế ... để đến cuối đời phải ra đi trong lặng lẽ sao?

Uyên đẩy cửa, bước hẳn vào phòng. Với tay bật điện, Uyên nhìn ngay vào chiếc điện thoại nằm ở góc phòng... Chỉ cần một cuộc điện thoại thôi... Ai mà chẳng đau khổ kia cơ chứ? Lẽ nào lại loại chị ấy ra khỏi vòng xoáy này... Chị ấy phải là người đầu tiên biết chuyện và là người xứng đáng nhất ở bên Nhật Duy lúc nào. Giấu Phương là một tội lỗi... Không ai có quyền bằng chị ấy cả...

Uyên gục mặt vào tay, mệt mỏi vì những ý nghĩ giằng xé. Cuối cùng, cô đưa tay lên, với lấy điện thoại. Nếu ở địa vị của Phương, Uyên sẽ chọn nỗi đau xé lòng này hơn là những cánh tay giơ ra để che cho cô những tổn thương... Tình yêu là phải đi đến tận cùng...

Tiếng pip ở đầu dây làm tim Uyên thất lại, rồi một giọng nữ trong trẻo vang lên:

__ Phòng thiết kế của công ty MC, xin nghe!

Uyên hít một hơi thật sâu, lấy mọi can đảm để hỏi:

__ Cho tôi gặp Bùi Tố Phương ...

__ Trưởng phòng của chúng tôi đang họp. Chị có hẹn trước không?

__ Tôi không... Nhưng quan trọng lắm chị ơi! Tôi là ... em gái của chị ấy, đang ở Việt Nam gọi sang. Làm ơn cho tôi gặp chị ấy một chút thôi! Tôi xin chị!

Giọng của Uyên rưng rưng làm cô thư ký mỉm lòng. Cô ta tắc lưỡi:

__ Vậy chị cứ giữ máy, để tôi nói máy nhé!

__ Cảm ơn chị!

Uyên tựa người vào tường, cổ đứng vững. Trong đầu cô là khuôn mặt Duy buồn lặng lẽ với đôi mắt sâu thăm thẳm... nhưng không nhìn thấy một gợn tình cảm. Vì Duy, Uyên không thể bỏ cuộc!

__ Alô! __ giọng Phương vang lên nhẹ nhàng nhưng cũng làm Uyên giật mình, suýt làm rơi ống nghe.

__ Tôi ... tôi là Uyên! Tôi có chuyện cần nói!

Phương nghe nhói một cái trong ngực... Cô đã cố biết bao nhiêu lần về thăm nhà ấy... Bây giờ lại có chuyện gì sao?

__ Tôi không nghĩ là chúng ta có chuyện chung đâu! __ Phương lạnh lùng. Cô tựa đầu vào thành ghế. Nếu biết là Uyên, cô đã không bỏ ngang cuộc họp như vừa rồi...

__ Có chứ... Chị quên anh Duy nhanh vậy sao?

Phương mím chặt môi, quyết định không nói gì.

__Chị... dù chị không còn yêu anh ấy nữa thì ... cũng phải về thôi!

__ Về? __ Phương lạnh nhạt __ Tại sao chứ? Mọi cái tôi đã cắt đứt hết rồi... Tôi và Duy chỉ là... những người bạn cũ...

__ Thì chị cũng phải về thăm người bạn cũ một lần trước khi ... anh ấy... chết chứ?

Uyên không biết rằng câu nói lạnh lùng của mình đã là con dao nhọn đâm mạnh vào trái tim vốn đang chảy máu của Phương... Phương chết điếng người, đứng bật dậy, hét lên gấp gáp:

__ Chuyện gì xảy ra... chuyện gì?

__ Anh ấy sắp chết rồi... Bị bệnh ung thư. Anh ấy cần chị, chị biết không?

Phương buông rơi điện thoại, trái tim đập cuồng loạn, còn tâm trí trống rỗng... Cô ngã ập xuống nền nhà, trôi đi trong cơn sóng của nỗi đau không thể nói hết... Cô thư ký chạy vào, chết sững vì gương mặt méo mó, trắng bệnh của trưởng phòng đang nằm trên chiếc thảm đỏ... Ông nghe điện thoại vẫn rung rinh trên bàn... "Chị Phương... Chị Phương..." ...

Khi Phương nhận thức được mình đang ở đâu thì cũng là lúc cô tin mình không trải qua một cơn ác mộng nào. Đó là sự thật, cô sắp mất Duy! Phương vùng dậy, nhưng đã bị đôi bàn tay vừa mạnh mẽ, vừa ấm áp giữ lại. Cô ứa nước mắt, ngực nghẹn lại... Paul dịu dàng vén những lọn tóc xòa trên gương mặt nhợt nhạt của Phương... Anh không hiểu nguyên nhân, nhưng cảm nhận được nỗi thống khổ của cô. Không biết làm sao để giúp cô với bớt khiến anh như sắp phát điên. Phương có hiểu anh yêu cô đến nhường nào không?

__ Em ... em xin lỗi! __ Phương ngẩng lên, không giấu những giọt nước mắt trên đôi mắt mọng đỏ.

Paul lắc nhẹ đầu:

__ Em có gì phải xin lỗi?

— Vì... em phải về! Paul buông Phương ra, cố gắng không bật ra tiếng nói phản kháng. Dù phải chạy theo em hết cuộc đời, dù có phải đi hết những con đường trên trái đất cùng em... anh cũng sẽ làm điều đó... nhưng xin em hãy quay lại nhìn anh... một lần thôi!

Phương gục mặt vào đôi bàn tay đang run bần bật, nghẹn ngào:

— Em đã thề rằng... em sẽ cố chịu đựng tất cả những nỗi buồn của hàng ngàn ngày không có ... Duy chỉ cần... Duy đang sống hạnh phúc ở đâu đó. Chỉ cần Duy sống thôi, em sẽ không ghen khi Duy có cô gái khác, có cuộc sống khác... Duy quên em... Vì Duy vẫn cùng thở chung với em một bầu không khí... Em phải làm sao? Phải làm sao khi Duy nằm im, không còn thở được nữa hả anh?

Paul nắm chặt tay, bắt lực nhìn cô khóc. Bởi anh biết, bây giờ cô không cần ai cả, ngoài con người ấy ra...

Phương ngẩng lên, cười héo hắt:

— Em không sống được đâu! Không tiếp tục được nữa đâu...

Paul quay đi, nuốt trọn một nỗi nghẹn trong ***g ngực. Rồi anh quay lại, nắm lấy bàn tay ướt nước của cô thật chặt. Đặt một nụ hôn dịu dàng lên đó, anh thì thầm:

— Anh sẽ đưa em về! Duy cần có em giống như em cần cậu ấy vậy... Và cả anh nữa, anh cũng cần em... một cô bé luôn tươi cười hạnh phúc.

Phương gạt nhẹ đầu, cõi lòng mông lung giữa một đám sương mù không thấy rõ mặt người. Sẽ phải có ai đó dắt cô ra khỏi đó, đưa cô đến với Duy! Và Duy ... phải chờ cô! Không cho phép Duy đầu hàng! Không cho phép Duy bỏ đi trước như thế! Cả hai phải hứa với nhau sẽ sống hạnh phúc, mãi mãi...

Paul cho Phương uống một liều thuốc an thần sau khi hứa với cô rằng sẽ chuẩn bị chuyến bay ngay. Phương chìm vào giấc ngủ, lãng đãng trôi về miền ký ức ngập tràn nắng vàng với những tiếng cười giòn tan không ưu tư... Rồi cô sẽ trở về đó, rất nhanh thôi!

Chuyến bay cất cánh sau đó một ngày. Phương vẫn còn lơ mơ sau cú sốc bất ngờ đó. Nước mắt của cô lúc nào cũng trực trào ra, bất an lẫn khuất trong những giấc ngủ ngắn. Nhưng mỗi khi cô giật mình thì luôn được một vòng tay giữ chặt... Phương biết mình đã không đi lạc lối!

Máy bay hạ cánh vào một buổi sáng cuối thu. Trời se lạnh làm đầu óc Phương tỉnh táo hẳn ra. Cô đã đặt chân xuống phi trường, nơi đây là đất Hà Nội, là quê hương... là nhà của cô. Phương không muốn khóc nữa, mắt phải thật sáng, phải nhìn thật rõ... gương mặt Duy! Paul nắm nhẹ bàn tay Phương, ánh mắt anh dịu dàng. Ở nơi đây, anh vẫn sẽ là chỗ dựa cho cô mỗi khi cô gặp khó khăn...

Ngoắc một chiếc tắc xi lại gần, Paul nhẹ nhàng đặt vào tay Phương một tờ giấy nhỏ, anh mỉm cười nhẹ:

— Nơi Nhật Duy đang ở... Anh biết bây giờ, dù có mệt mỏi thế nào em cũng nhất định phải tới đó. Thế nên anh sẽ không nài nỉ em về nghỉ ngơi trước đã... Hãy đến nơi em muốn đến... Và luôn nhớ... anh bao giờ cũng ở cạnh em!

Phương vòng tay ôm thật chặt Paul, cảm giác biết ơn lắng đọng lại ở trong tim. Cô biết nói lời cảm ơn thôi là chưa đủ. Người biết ơn anh nhất lại là người làm tổn thương anh nhiều nhất... nhưng cô biết phải làm sao? Buông Paul ra, Phương mỉm cười nhẹ để anh được an tâm. Dù sao đây cũng là quê hương của cô, tổn thương đến mức nào thì cô sẽ không cô đơn nữa!

Nhìn qua kính chiếu hậu, Phương thấy dáng Paul cứ nhỏ dần, nhỏ dần trong những vệt nắng cuối thu. Tâm trạng chông chênh như đang đứng trên bờ vực. Sự lựa chọn của cô, cuối cùng... ai cũng phải chịu tổn thương!

Đứng trước cổng bệnh viện, Phương gần như muốn quỵ xuống vì những nỗi lo nặng lòng. Bệnh viện chứa đựng biết bao nhiêu ký ức đau buồn của cô, nơi mà những gì cô yêu thương nhất đã và sắp sửa ... ra đi. Phương đưa tay giữ lấy những sợi tóc tung bay vì gió. Gió đã mạnh lên rất nhiều dù trời vẫn còn những sợi nắng nhợt nhạt... Phương hít một hơi thật sâu, bước nhanh vào bên trong.

Mở tờ giấy mà Paul đưa cho, đọc thật nhanh địa chỉ ghi trên đó, Phương nhẹ nhàng bước chân lên cầu thang... Từng bậc một đang lùi dần dưới bước chân cô... Phương đã trở về... Nhật Duy có cảm thấy hay không?

Ngăn cho nỗi xúc động không biến thành nước mắt, Phương bặm chặt môi, bám tay vào tay vịn cầu thang... May mà phòng chỉ ở tầng hai...

Đứng trước cánh cửa khép hờ của phòng bệnh, Phương đưa tay lên... nhưng kịp dừng lại khi nghe thấy có tiếng nói rất nhẹ từ bên trong. Cô biết Duy không ở một mình. Bao nhiêu dũng khí của cô tự nhiên bay đi đâu sạch, Phương nghe nước mắt mặn bờ môi..Đây là sự thật... và Duy hình như đã ở đây lâu lắm rồi! Người chăm sóc anh, làm chỗ dựa cho anh không phải là cô mà là một cô gái khác _ cô gái chưa bao giờ làm tổn thương anh như cô...

Phương xoay người, tựa vào tường, im lặng để nước mắt rơi... Bên trong, tiếng Nhật Duy đầm ấm:

_ Mới sáng sớm mà đã được ăn thịnh soạn vậy! Chắc trên đời chỉ có anh!

_ Em chỉ sợ không hợp khẩu vị của anh thôi! _ Tiếng cô gái dịu dàng nhưng hạnh phúc _ Anh ăn được chứ?

Duy mỉm cười nhẹ:

_ Em làm sao biết anh thích ăn món này nhất nhỉ?

Trên gương mặt xanh xao của Phạm Tố Phương điểm một nụ cười sáng. Cô ngồi xuống cạnh Duy, vừa thẹn thùng, vừa mạnh bạo đặt tay lên bàn tay lạnh giá đang để hờ hững trên tấm chăn mỏng của Duy. Cô giấu thật sâu nỗi buồn của mình để nó không hiện ra trên ánh mắt và gương mặt, bởi cô biết mình không thể không ở cạnh Duy được... dù cho anh không cần cô đi nữa! Nhưng bây giờ... đúng... bây giờ chỉ có anh và cô!

Duy đọc được những biến đổi tình cảm trên gương mặt dịu dàng của Phương nhưng anh chỉ lặng lẽ suy nghĩ. Trong anh chỉ có một tình cảm mến thương thuần khiết đối với cô, cũng giống như đối với Thục Uyên, anh không thể cho cô thêm một chút gì nữa...An ủi hay đáp lại cũng không còn ý nghĩa gì đối với hiện tại. Chỗ của anh là cơn gió ngoài kia, là bầu trời rộng mở... là cuộc sống của người con gái ấy... Là tất cả những gì cho cô ấy... Bàn tay dù có sưởi ấm đến thế nào cũng không thôi lạnh giá dần đi! Duy cúi xuống nhìn tay mình đang trong tay Phương, lòng lạnh băng hẳn đi . Khi chết đi rồi, cũng sẽ không còn ai cầm tay và không thể cầm tay ai được nữa!

_ Anh ... anh đang suy nghĩ những gì ? _ Phương đánh bạo dò hỏi, lẩn khuất trong đó là nỗi lo lắng không thể giải tỏa . Cô sợ anh buồn hơn chính cả nỗi buồn của cô!

_ Không có gì! _ Duy lắc đầu _ Anh đang cảm nhận cuộc sống xung quanh ... Hình như bên ngoài gió mạnh lắm ...

Phương buông tay Duy ra, hơi bối rối:

_ Có lẽ sẽ có giông ... Nhưng lạ lùng anh nhỉ ? Sắp đông rồi mà!

Mùa đông! Duy đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ . Những vạt nắng tươi đẹp lúc sáng đã gần như mất hẳn . Gió cuốn tung những nắm lá vàng khô làm lao xao cả khuôn viên bệnh viện ...

_ Thôi chết ...

Duy nhìn lại, Phương đang hoảng hốt bên chiếc tủ cá nhân của Duy . Cô day nhẹ lên trán mình, chép miệng:

_ Em đang trí quá . Đồ uống hết mất rồi ... Em phải đi mua ngay không nỡ mấy anh chị vào lại không có để mang ra ... Anh chờ em được không ?

_ Không sao! Mà em cũng đừng để ý quá!

Phương quấy quả vợ lấy sắc tay, nói nhanh với vẻ không hài lòng:

_ Sao không để ý được ! Mọi người cũng phải ăn và uống chứ? Em đi một chút rồi về ấy mà ... Trời cũng sắp mưa rồi!

Duy vẫy vẫy tay, nhìn theo dáng tất bật như bà nội trợ của Phương, cảm thấy buồn cười . Cũng chỉ tại mấy thằng bạn gần như chuyển chỗ ở đến đây sau mỗi buổi học mà Phương đâm ra thêm việc . Trong phòng, không thiếu một thứ gì từ đồ ăn đến đồ mặc, toàn tay mấy cô gái lo hết ... Anh chỉ có hơi buồn vào những lúc nửa đêm, khi không thể nào ngủ được vì một nỗi nhớ thầm lặng ... Tố Phương đợi cho cô gái bước hẳn

xuống cầu thang mới đi đến trước cửa phòng một lần nữa . Cô đứng sững lại vì tiếng đàn violon buồn tha thiết của Nhật Duy ... Tiếng đàn luyến láy, quần riết luyến trái tim đang đập cuồng loạn ... Phương đã làm gì để tiếng đàn ấy buồn như thế này ? Tình yêu của hai đứa ... đau lòng đến vậy sao ? Thời gian chờ đợi vừa qua ... đã cướp đi cuộc sống của cả hai, nhiều đến nỗi Duy không thể tiếp tục trên con đường đời của một con người bình thường ... Phương căm ghét cái chết, nhưng lại hoàn toàn bất lực. Có thể làm lại từ đầu được không, Duy ơi?

Trong vô thức, Phương đẩy cửa bước vào. Tiếng đàn dừng đột ngột, Phương bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Duy... Anh đã buông cây đàn xuống, gương mặt lạnh băng cùng với một nụ cười mỉa mai:

__ Cô xuất hiện thật không đúng lúc chút nào!

Phương ngẩng lên, thoát khỏi đám sương mù dày đặc, nước mắt nhạt nhoà . Người cô yêu đang ở trước mặt cô, không thay đổi nhưng lại xa xôi đến ngàn vạn dặm ... Cô sẽ phải kéo anh trở lại với mình ...

Tổ Phương đưa tay lên mặt, cố gạt thật sạch những giọt nước mắt, nhưng hoàn toàn vô ích. Phương cũng không bước thêm nữa, dừng ngay ở giữa phòng, nửa muốn chạy ào đến, nửa muốn đứng thật xa để nhận định mọi chuyện. Hình như cô đang đứng giữa tâm bão. Hoàn toàn yên lặng để cô có thể nhận ra mình đang gào khóc trong tâm khảm...

Duy đặt cây đàn lên chiếc bàn bên cạnh, không nhìn Tổ Phương mà đưa ánh mắt ra phía sau cô. Lúc nào cô cũng đến với một trời mưa gió như thế. Trên gương mặt cô nếu không có ánh mắt lạnh lùng thì cũng là những giọt nước mắt... Duy đã thất bại thật sự khi luôn ra sức làm mọi cách để cô cười. Nước mắt còn nhiều hơn cả những hạt mưa đang rơi ngoài kia! Duy nắm chặt bàn tay, cô còn có tương lai phía trước, nhưng không có anh ... vì thế ... chỉ cần cố gắng lần cuối cùng này thôi! Duy để tâm trí mình đi tới tương lai trong một khoảng khắc, rồi vì nó mà lấy hết dũng cảm để đưa mắt trở lại. Ánh mắt anh chạm vào gương mặt Phương, anh nghe giọng mình lạnh nhạt:

__ Nếu về để khẳng định duyên số của tôi và cô thì cô có thể thoả mãn rồi đấy! Hoàn toàn là đúng ý cô cả!

__ Phương chỉ muốn giữ Duy lại! __ Phương nén những giọt nước mắt lại để có thể nhìn Duy rõ hơn, và nghe lòng quặn lại vì ánh mắt hờ hững ...

__ Để làm gì? Hay đó chỉ là một hình thức phải có cho sự ra đi của tôi thêm mùi mẫn?

Phương gần như quỵ xuống . Cô đã thẳm cầu xin anh đừng nhắc đến cái chết ... nhưng thật sự là anh quá thần nhiên ...

__ Tôi sắp chết! __ Duy mỉm cười__ Để chứng thực điều đó, cô có thể gặp bác sỹ của tôi! Cô sẽ không phải lo lắng gì về những chuyện xưa cũ đã vô tình để lại đây ...

__ Duy có hiểu cho tâm trạng của Phương lúc này không vậy? __ Phương gào lên nức nở __ Duy thế nào cũng được, yêu một cô gái khác, lấy cô gái ấy làm vợ ... Duy quên Phương cũng được ... nhưng xin đừng chết! Xin đừng bỏ Phương mà đi ... Làm sao Phương có thể sống mà nghĩ rằng Phương đang cô độc, không có người mà Phương thương yêu nhất trên cõi đời này ... Vậy mà Duy ...

__ Đừng có thương hại tôi! __ Duy như không còn chịu đựng thêm được nữa, anh hét lên, hai tay đập mạnh xuống giường__ Cô đã chọn lựa rồi sao còn quay lại? Tính cô đâu phải là nhùng nhằng như thế? Hãy đi ngay đi! Về với người sẽ ở bên cô cho đến lúc cô già... Như thế ... không cô độc nữa đâu!

Anh hạ giọng ở cuối câu và tự nguyện rửa mình vì đã yếu mềm như thế! Phương đã bước thêm một bước, tay buông rơi chiếc xác tay. Duy khẽ trừng mắt lên như muốn vạch ranh giới không cho cô lại gần:

__ Mọi chuyện đã được sắp xếp đâu vào đấy rồi! Khi tôi tuyệt vọng nhất cũng chính là khi tôi sáng suốt nhất ... Tôi nhận ra rằng mình đang sống trong hiện tại, chứ quá khứ thì đã đi theo cô đến chân trời khác rồi! __ Duy lại cười, anh bỏ qua đôi mắt thất thần của Phương, dần lòng nói tiếp__ Hiện tại của tôi là những chuỗi ngày trong bệnh viện, sức mùi thuốc và những tiếng la hét than khóc ... Và cả những tấm lòng yêu thương giản dị nhưng sâu sắc ... Ngày trước, lúc nào tôi cũng mộng mị nhìn xa xôi, nhưng giờ ... tôi cần hiện tại hơn rất nhiều!

Phương ngồi sụp xuống sàn nhà, đầu óc quay cuồng vì nỗi đau quá lớn. Duy từ chối cô, từ chối quá khứ tươi đẹp và từ chối hiện tại có cô!

— Phương của tôi là một cô gái tốt đẹp với tình yêu bền bỉ và ... không bao giờ khiến tôi tổn thương! — Duy đưa mắt nhìn đăm đăm ra ngoài cửa, kỳ thực anh chẳng nhìn thấy gì cả— Tôi còn có ... 8 tháng nữa, không thể chạy theo một tình cảm bấp bênh, không có bến đỗ ... Mà cô ấy thì khác...

— Có thể cho Phương ở lại ? — Phương thu hết can đảm để nhìn lên, ánh mắt chứa chan tình yêu và nỗi đau thương căm lặng — Nếu quá muộn ột tình yêu thì ... tình bạn thôi cũng được!

Duy chết lặng. Anh muốn cô phải bỏ đi trong nỗi oán hận không thể quên ... và có thể, nỗi oán hận ấy sẽ giết chết tình yêu mà cô dành cho anh... vĩnh viễn ... Không phải như thế này... ” Con người cứng rắn của Phương đâu rồi Phương ơi? ”

— Làm ơn để Phương có thể ở bên Duy ... Phương sẽ không khóc như thế này ... sẽ không làm phiền gì đến Duy, sẽ không để những người Duy yêu thương khó chịu ... Phương chỉ lặng lẽ ... để được chăm sóc Duy ... như một người bạn!

Duy gần như bị tước hết vũ khí, không thể nghĩ được gì ngoài ý nghĩ sẽ đến bên Phương ngay lập tức, đỡ cô dậy và lau những giọt nước mắt kia thay cho đôi tay vụng về của cô ... Nhưng nếu như thế ... vào tám tháng sau, ai sẽ lau nước mắt cho cô?

— Chị đứng dậy đi! — Tiếng Phạm Tổ Phương vang lên chắc nịch ngoài cửa. Duy nhìn ra rất nhanh, nhận thấy Phương đang run lên vì lạnh do những hạt nước mưa và cả do giận dữ — Sao chị có thể van xin như thế? Sao có thể làm cho anh ấy khó xử bằng những giọt nước mắt của chị? Tự trọng của chị đâu?

Phương không quay lại, cô mệt mỏi nhặt cái xác tay lên. Ánh mắt cô đã tắt hẳn niềm yêu thương, chỉ còn băng lạnh một nỗi cô đơn vô hình. Duy siết tay trên tấm chăn mỏng, gồng mình trong niềm khao khát được ôm cô vào lòng, vỗ về an ủi cô ...

Phạm Tổ Phương đã bước hẳn vào trong phòng. Dưới ánh điện, Duy thấy cô gần như bị ướt hết, có lẽ cô đã dội mưa để vội trở về ngay đây ... Trong lòng anh, vừa có cảm giác mang ơn, nhưng cũng có cảm giác xa lạ ... Phạm Tổ Phương hiền lành đã không còn nữa . Tình yêu, nỗi thống khổ đã bùng lên mạnh mẽ khiến cô trở nên cay độc. Phương có cảm giác Duy đang đồng tình với mình, nên cô tiếp tục lạnh lùng:

— Anh ấy cần một người luôn ở bên chăm sóc và lo lắng cho anh ấy, chứ không cần một người lúc nào cũng chực bỏ đi như chị ... Chị có biết vì chị mà anh ấy phải khổ sở như vậy không? Vì chị mà chúng tôi không thể bắt đầu ... và khi bắt đầu rồi thì chị lại xuất hiện! Hừm, bạn ư? Ai có thể tin được vào tình bạn của một người con gái đa tình nhiều lựa chọn như chị chứ? ...

— Tổ Phương ! — Duy mệt mỏi lên tiếng ngăn cô lại — Em nói đủ rồi!

— Chưa đủ! — Phương quát mắt lên, giọng chất chứa đau khổ — Anh là của em ... em đã chờ đợi bao nhiêu năm để được gần gũi anh như thế này ... Em không thể chấp nhận được chuyện cô ta quay về đây níu kéo anh như thế ...

Cô khóc nức lên, gần như hoảng loạn, lao về phía Duy, vùi đầu vào ngực anh. Duy thở nhẹ, dịu dàng vuốt mái tóc còn ướt nước của Phương... Khi anh ngẩng lên, anh thấy rùng mình vì đôi mắt trống rỗng của Phương. Cô lùi lại, chệnh choạng như sắp ngã... Lúc ấy, Duy lại muốn bỏ mặc tất cả ...

Trời mỗi lúc mưa một nặng hạt hơn, thi thoảng có những tia sét xé rách bầu trời đang sầm tối ... Duy ngồi im lặng nhìn Phương đang lau sạch nước mắt, cô đã đứng thẳng dậy, cất giọng nói tỉnh táo đến lạ lùng:

— Cảm ơn đã cho tôi hiểu một điều đơn giản ... Tình yêu không có sự lựa chọn! Tôi đã sai khi lựa chọn quá nhiều!... Nhặt Duy... cho tôi một lần gọi Duy là ... anh như bao cô gái gọi người mình yêu thương nhất... Tạm biệt anh!

Duy chưa kịp phản ứng thì Phương đã xoay lưng, chạy vụt ra ngoài. Duy không còn biết gì nữa, anh đẩy Phạm Tổ Phương ra nhưng cô đã giữ chặt lấy anh, hét lên van xin:

— Anh đừng đuổi theo chị ấy nữa ... Hãy dừng lại và nhìn em này ... Xin anh, xin anh đấy!

— Không được ... Ngoài trời mưa rất to ... Hãy buông anh ra!

— Nhưng chân anh thế này liệu có đuổi theo được không? — Phương dịu giọng khi thấy Duy đã kiềm chế được mình— Em chịu được đau khổ ... và em cũng không quan trọng như chị ấy... Chẳng phải anh muốn chị ấy hận anh sao?

Điều này là đúng! Duy nén lòng lại... Cơn mưa sẽ dội sạch trong em những tình cảm luôn gây ra những vết thương... Anh có thể sẽ ngồi đây vĩnh viễn nhớ thương, vĩnh viễn cầu mong em... hãy quên con người này đi, trước khi anh ta thật sự ra đi!

Phương lao vào cơn mưa với một ý nghĩ rằng mình có thể chết đi thì hay! Cô chạy mãi, qua khuôn viên bệnh viện, qua hàng cây bên cổng vào... và dừng lại ở phía ngoài bệnh viện, sụp xuống vì không còn sức nữa. Giờ thì không còn ai biết cô đang khóc nữa... Nước mưa chan hòa trên gương mặt nhợt nhạt, ướt đầm trên bộ quần áo mỏng manh... Cơn gió lạnh cũng không giúp Phương tỉnh táo thêm được nữa. Bao quanh cô là cơn mưa trắng trời, là nỗi cô đơn sâu thẳm thẳm... “ Nhật Duy không còn cần mình nữa! “ Phương ứa nước mắt cay đắng. Cô đã không vượt qua được con người lạnh giá của Duy, hoàn toàn thất bại khi đi tìm lại những gì mình đã đánh mất... Chỉ có hơn một tháng mà mọi chuyện đã thay đổi. Phương sẽ mất Duy, ngay lúc này và vĩnh viễn về sau... Cô ngồi hẫng xuống đất, òa khóc nức nở như một đứa trẻ vừa bị mất oan. Cô đã phải kìm nén yêu thương trong bao năm trời để rồi cuối cùng nhận ra mình đã sai lầm quá đỗi. Cô đã lãng phí thời gian, cô đã ngốc nghếch khi tin rằng Duy sẽ hạnh phúc khi không có cô... Thật ngốc nghếch! Không thể quay trở lại để có thể sửa chữa sai lầm, cũng chẳng thể vươn tay ra trong hiện tại để tìm kiếm cái mà mình đã đánh mất được nữa... Cô không còn gì cả!

Ý nghĩ về sự sống và cái chết tắc nghẹn trong đầu, Phương gần như muốn lịm đi vì mệt mỏi. Trong vô thức, cô ngược nhìn lại vào phía trong, hy vọng một điều không tưởng rằng có thể nhìn thấy Duy trong cơn mưa trắng xóa... Không có một ai cả! Không có cả một sự chuyển động nào ngoài những hạt mưa... Phương dùng hết sức bình sinh để đứng dậy, chệnh choạng bước đi... Cả con đường này cũng thế, im lìm như chết rồi! Duy không có ở đây, Phương cũng sẽ không thể tồn tại ở đây được nữa!...

Một chiếc xe tắc xi dừng lại bên lề đường, người tài xế bước vội ra khỏi xe, đi về phía Phương, dịu dàng:

— Cô gì ơi... Cô nên ra xe để tôi đưa về!

— Về đâu cơ? — Phương lắp bắp...

— Về khách sạn của cô! — Người tài xế cười thông cảm. Ông đã được người đàn ông nước ngoài dặn dò ở sân bay là phải chờ cho đến khi cô gái này ra khỏi bệnh viện... Không ngờ cô lại ra nhanh như thế, và tội nghiệp như thế!

Phương nhếch đôi môi đã bật đi vì mưa và lạnh, cười như thể không cười với người tài xế. Cô nói thì thào:

— Chỗ của tôi là địa ngục kia! Ông đưa tôi đến đó được không?

Người tài xế hơi lạng người đi khi thấy ánh mắt vô hồn của cô gái đang nhìn mình. Cô ấy cười nhưng mà là nụ cười của một người đã chết hẳn về tâm hồn... Ông đưa mắt nhìn nhanh về phía cổng bệnh viện, bản khoán không hiểu nguyên nhân vì đâu... Nhưng ông cũng không kịp bản khoán nhiều vì Tổ Phương đã quy xuống vì kiệt sức... Ông vội đỡ cô lên, sưng sốt vì sức nóng từ cô tỏa ra... Cô gái này đang bị sốt! Ông buông rơi chiếc ô, bế xốc cô gái vào xe... Có lẽ ở khách sạn, người đàn ông nước ngoài sẽ biết cách chăm sóc và trấn an cô ấy!

24. Chương 24 End

Duy và Phương dừng xe trước cổng ngôi nhà có giàn hoa giấy đỏ xen trắng. Phương bấm chuông, rồi quay lại mỉm cười với Duy... Đám cưới của anh trai thì đâu thể thiếu em trai cơ chứ?

Cửa mở, Phương hỏi ngay:

— Có Việt Hùng ở nhà không ạ?

Người phụ nữ giúp việc mỉm cười, hơi cúi đầu:

— Cậu chủ có nhà đấy ạ. Mời cô cậu vào để tôi đi báo!

Duy nhớ lại cảm giác cách đây mấy năm khi anh đi trên con đường nhỏ dẫn vào ngôi nhà này, và cảm thấy dường như đã quá xa... Anh bắt gặp cái nhìn của cô em gái Việt Hùng đang đứng bên cạnh mấy cây cảnh. Cô bé bước ra, chặn cả hai lại, cau có:

— Anh còn mặt mũi để đến đây sao?

Duy mỉm cười:

— Lần trước em không đón tiếp anh như thế này Tú Nhi à! Em dễ thương hơn kìa!

Tú Nhi bặm môi, quắc mắt lên:

— Ấy là tôi không biết anh sẽ làm hại gia đình tôi...

Phương tò mò nhìn cô gái nhỏ, gương mặt trắng hồng đang đỏ au lên vì giận. Cô mím môi lại vì không muốn bật cười. Duy vẫn đứng đĩnh:

— Vậy lần này anh báo trước cho em hay là anh không có làm hại gì gia đình em nữa đâu! Em đón tiếp anh ... giống như lần trước nhé?

Cô bé hứ lên một tiếng, ngún nguẩy:

— Tôi không phải là người cả tin! Mời anh chị đi cho!

— Tú Nhi!

Tiếng Việt Hùng vang lên từ đằng sau cô em gái khiến cô bé giật mình quay lại. Việt Hùng đã bước hẳn tới, cố giấu sự xúc động vào cái lừ mắt với cô em:

— Khách của anh, em không được hỗn như thế! Vào trong đi!

— Anh...

Tú Nhi không nói được gì, chạy vụt đi sau khi hẩy cho ông anh trai một cái ầm ỨC. Hùng mỉm cười với cả hai, chưa định hình nổi mình sẽ nói gì. Phương bước tới, nắm lấy bàn tay anh, dịu dàng:

— Lần đầu tiên gặp mặt! Phương vui lắm!

— Ừm!_ Hùng nhìn thẳng vào mắt Phương_ Hùng đã chờ đợi ngay này bao nhiêu năm!

Đúng là Hùng đã chờ đợi ngày này, nhưng không phải với cảm xúc này... Bao nhiêu năm thương nhớ đơn phương, cuối cùng anh cũng phải tự chấm dứt nó bởi vì vô vọng, bởi vì ... tình cảm yêu thương với người anh trai cùng cha khác mẹ kia... Anh nhìn ra sau, cười với Nhật Duy và nhận lại một ánh nhìn trìu mến. Đây là một người anh trai mà anh kính trọng và ngưỡng mộ... Anh ấy đang dần dần lìa xa cuộc đời này. Hùng nghe nhói một cái ở tim, bóp nhẹ bàn tay của Phương, anh hơi quay đi:

— Hãy vào trong nhà nói chuyện nhé?

— Đương nhiên rồi! Có một chuyện quan trọng lắm cần thông báo mà!

Duy và Phương theo chân Hùng vào nhà. Cả hai gặp bà Huyền ở phòng khách, bà lịch sự chào cả hai rồi đi lên lầu... Nhưng Duy đã lên tiếng:

— Bác có thể ở lại một chút không?

— Có chuyện gì sao? _ Bà Huyền hơi run lên, nhưng bà vẫn quay lại salông. Dù gì bây giờ bà cũng đã có Việt Hùng.

Duy nắm tay Phương, mắt nhìn thẳng vào mắt bà Huyền, dịu dàng nói:

__ Chúng cháu sắp làm đám cưới... Thật sự rất mong bác có thể cho phép Hùng đến dự với tư cách ... em trai của cháu!

Bà Huyền sững người, bàn tay rịn mồ hôi... Hùng thì cúi đầu, man mác trong lòng là những tình cảm ngổn ngang... Vui vì mình đã được anh trai biết đến, buồn vì nỗi buồn đau của mẹ... tiếc nuối ột mối tình lặng câm...

__ Không ... không thể nào! __ Bà Huyền lắp bắp__ Làm sao cậu có thể thản nhiên như thế chứ? Cậu có biết cậu đã khơi lên mọi nỗi đau?

__ Cháu biết! __ Duy gật đầu__ Thật sự là khi biết bố có một mối tình ngoài cuộc hôn nhân, cháu cũng thấy thất vọng, lẫn oán ghét! __ Duy đưa mắt nhìn Hùng, dịu giọng xuống__ Nhưng sau đó thì cháu thấy vui mừng... Cuối cùng cháu đã có một đứa em trai, cháu sẽ không còn cô đơn nữa. Và cháu đã phải kìm nén bao năm để không đến đây, lời nó về với cháu chỉ vì cháu nghĩ... làm khổ thêm Hùng cũng không ích lợi gì... Hùng à, nếu như em...

__ Em biết rồi, cũng gần với thời gian anh biết!

Bà Huyền quay sang nhìn con, mắt nhòa lệ. Hùng ngồi xuống cạnh mẹ, ôm lấy vai bà, trầm giọng xuống:

__ Con biết mẹ đau khổ nhiều... và mẹ không bao giờ muốn con biết, muốn con bỏ đi. Con yêu bố và không bao giờ muốn rời xa gia đình mình... Nhưng con cũng rất hạnh phúc khi biết Nhật Duy là anh trai của con! Lúc nào con cũng muốn được anh ấy thừa nhận, được anh ấy gọi là Hùng... Mẹ không phải đau buồn gì nữa đâu mẹ, tất cả đã là quá khứ rồi... Mẹ hãy sống vì tương lai, vì bố, vì em Nhi, và vì cả con nữa!

Bà Huyền gục đầu vào vai con, khóc nức nở. Những vết thương của quá khứ như được xoa một lớp thuốc mát lạnh, không còn đau rát mỗi khi bà nhớ lại... Sự bao dung của con trẻ là một liều thuốc rất tốt để hàn gắn những vết rạn của quá khứ...

__ Mẹ có lỗi với con...

__ Không! Không ai có lỗi cả mẹ ạ!

Không gian như trầm xuống, tiếng nức nở của người mẹ cũng dịu dần... Hùng đưa mắt mời cả hai ngồi xuống, mỉm cười vì cuối cùng những bế tắc trong gia đình đã được giải tỏa... Tình cảm trong anh cũng đã nhẹ nhàng hơn. Chỉ cần nụ cười thiên thần ấy không bao giờ tắt, không bao giờ tắt thì cả thế gian này vẫn tươi đẹp và hạnh phúc xiết bao.

__ Tuổi trẻ của các con là một tuổi trẻ đáng tự hào! __Bà Huyền mỉm cười, xiết nhẹ tay con trai trong tay mình. __ Hãy thật hạnh phúc nhé các con!

Phương nhìn sang bên Nhật Duy, xung bắt gặp cái nhìn của anh. Cô cười thật hạnh phúc... Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi, vì chúng ta có tuổi trẻ, có tình yêu và có cả lòng khoan dung rộng lượng...

Sân bay Nội Bài ồn ào hẳn lên khi chuyến bay Mỹ__ Việt Nam vừa hạ cánh. Phương kéo Paul nhích thêm một bước để có thể nhìn rõ hơn những vị khách đang từ trong đi ra. Mất một lúc, Phương mới nhìn thấy mái tóc màu nâu sẫm cao vụt lên của Henry, cô hét lên nho nhỏ:

__ Họ ra kìa anh ơi!

Một nhóm người nước ngoài khá nổi bật khiến mọi người ở sân bay ai ai cũng phải quay lại nhìn. Ông Burton, Henry, Tony và Jalet đang giơ tay đáp lại những cái vẫy tay nhiệt tình của Phương...

Phương lao tới ôm ông Burton, mỉm cười hạnh phúc:

__ Mừng ông đến thăm Việt Nam!

Henry nhìn Paul một cái rồi nở một nụ cười rộng. Bây giờ, anh đã thật sự thấy Paul gần gũi và đáng khâm phục vô cùng.

Phương lần lượt ôm hôn từng người bạn, trao cho họ những bó hoa mà bà Nhung đã chuẩn bị sẵn. Cô nói:

__Bác Nhung có nói với cháu là thật sự mong mọi người dọn đến ngôi nhà nghỉ ngoại ô của gia đình trong những ngày ở đây. Ông cũng muốn được trở lại thăm ngôi nhà ấy phải không ạ?

Ông Burton mỉm cười gật đầu. Ông không nhìn đứa cháu trai một lần nào kể từ khi gặp mặt, nhưng ông biết nỗi lòng của anh. Khi gọi điện về cho ông, giọng Paul có gì đó nghèn nghẹn, anh đã nhờ ông chăm lo tình hình công ty trong vài ngày, điều mà chưa bao giờ xảy ra... Tâm hồn anh thật sự đang cần được xoa dịu...

— Bác Nhung là ai vậy? — Jalet tò mò khi đã leo lên xe.

— À ... mẹ của Nhật Duy! — Vậy là mẹ chồng rồi! — Tony kêu ré lên, trêu chọc — Thế mà còn bày đặt ... bác Nhung này nọ nữa!

Phương hơi cười. Hai mà cô đo đỏ vì ngượng ngùng. Paul hơi quay đi, anh bắt gặp ánh mắt của ông nội... “Đàn ông phải mạnh mẽ cháu ạ!” Ánh mắt ông đã nói điều đó, anh gật đầu đáp lại “ Cháu biết rồi! “ ...

Trên đoạn đường đi từ sân bay về đến Biệt thự Hoa Hồng, mọi người hầu như chỉ nghe Phương giới thiệu qua những quang cảnh lướt qua bên đường. Ngoại trừ ông Burton ra, không một ai biết gì nhiều về Việt Nam và những phong tục ở đây. Tony thì cứ bầm máy lia lịa, lúc nào cũng luôn miệng “ good, very good” ...

Xe đi vào đoạn đường nhỏ và có nhiều cây hai bên đường. Không khí trong xe như lắng hẳn xuống. Ông Burton quay hẳn người ra ngoài, ngắm nhìn với một vẻ đắm say khôn tả... Bao nhiêu năm đã đi qua nhưng dường như thời gian đã dừng lại ở đây. Trước mắt ông như là những hàng cây của quá khứ, những thửa ruộng của quá khứ... Và lan lan trong gió là hương thơm của hoa hồng, dịu ngọt như đã từng dịu ngọt...

Biệt thự xuất hiện ở cuối con đường, hương hoa càng ngào ngạt hơn... Cổng đã mở sẵn để đón chào các vị khách quý...Jalet tròn mắt, kêu lên:

— Sao giống thế chứ?

— Vì ta yêu nơi này như yêu chính cuộc sống của ta! — Ông Burton thì thầm, bàn tay đặt trên đầu gối run run. Phương nắm lấy tay ông, mỉm cười:

— Nơi đây luôn đón chào ông, ông ạ!

Xe dừng lại. Nhật Duy và bà Nhung bước đến. Duy mở cửa xe cho ông Burton xuống, cúi chào ông. Henry gặp bà Nhung thì vui như tết, anh ngỡ ngàng khen ngợi:

— Bác à... Thật may cho con quá! Con mong ước gặp bác từ lâu rồi. Bác đẹp hơn con tưởng rất nhiều... Bác là người mẹ vĩ đại khi sinh ra được đứa con vàng ... Con ngưỡng mộ quá... Cho con ôm hôn bác với nào!

Bà Nhung bật cười, ôm Henry vào lòng, anh thì thầm:

— Hãy nhận con là con được không? Con sẽ là đứa con ngoan như Nhật Duy...

— Bác rất vui mừng!

Bà Nhung xúc động, rưng rưng nước mắt khi buông Henry ra. Tony và Jalet cũng ôm hôn bà như thể đã quen từ lâu lắm rồi... Paul và Nhật Duy giữ một bên cánh tay ông Burton khi bước chân ông loạng choạng bước về phía vườn hồng... Quá khứ tươi đẹp như bình sống dậy quanh đây...

Ở ngôi nhà này, không gian và thời gian như dừng lại, nhưng những mối tình thì cứ luôn tiếp nối theo sau. Những mối tình bền chặt, thủy chung như những bông hoa hồng suốt bốn mùa không ngừng đơm hoa tỏa hương theo gió... Sự sống ở nơi đây được kết bằng hương hoa, bằng gió, và bằng tình yêu nồng đậm...Hương thời gian, hương tình yêu...

Bữa tiệc gia đình diễn ra trong không khí đầm ấm và có chút hài hước vì Tony không thể nào cầm được dĩa để gắp đồ ăn. Jalet do đã đoán từ trước và tập tành cũng được một thời gian nên rành rẽ như thể mình là dân gốc ... biết cầm dĩa.

Câu chuyện xoay quanh đủ các đề tài và cuối cùng dừng lại ở chủ đề đám cưới của Phương Và Duy. Người đưa chủ đề này ra nói chính là Paul, anh đề nghị để công ty anh may áo cưới cho Phương, lẽ dĩ nhiên cô sẽ là người tự thiết kế mẫu váy ỉnh. Không ai phản đối vì coi đó là điều hiển nhiên. Ông Burton nhìn cháu mỉm cười hài lòng. Câu chuyện bắt đầu nổ như bấp rang sau đó. Henry đòi nhận phần trong việc làm cho không khí tiệc cưới ... cực kỳ vui nhộn... Nhưng Tony lại vẽ ra một quang cảnh hoàn toàn khác với tưởng tượng của Henry về cái không khí “ cực kỳ vui nhộn “đó. Anh e sợ có sự kích động nào đó trong đám khán

giả, và cũng chẳng ai dám chắc ... đám cưới lúc đó sẽ có số phận ra sao. Cả bàn ăn cùng gập đầu, tư lự khiến Henry kêu toáng lên... quay sang than thở với bà Nhung!

Buổi tối đó là buổi tối tuyệt vời của tình bạn... Mọi nỗi đau dường như bị nhấn chìm trong lòng khoan dung và sự hy sinh cao thượng... Không ai có thể tự vỗ ngực mình mà nói rằng “tôi không hề có chút gì đau đớn hay thương tổn cả”, nhưng cũng vì thế mà không một ai không mỉm cười, bởi họ biết, cao hơn tất cả là niềm tin vào hạnh phúc... Hạnh phúc có được khi tự nguyện hy sinh cho người khác...

Nhật Duy tựa đầu vào thành giường, nhìn qua khung cửa sổ... bất chợt thấy hai ngôi sao đơn lẻ đang cố chiếu sáng bầu trời. Phương và anh cũng thế, đang cố gắng cùng nhau tỏa sáng, chống lại với đêm đen đang bao trùm dần tất cả... Phương lúc nào cũng cố gắng gấp đôi... gấp ba người khác... Vậy có quá bất công? Ngày ấy rồi sẽ đến... Một ngôi sao sẽ bị nuốt chửng trong cõi đen vũ trụ mịt mù, ngôi sao còn lại... đơn côi. Ngày ấy rồi sẽ đến... Phương sẽ khóc và chẳng còn ai lau lệ cho cô được nữa... Ngày ấy rồi sẽ đến... Anh cũng sẽ không thể mở mắt ra để nhìn ngắm cô, để thấy cô cười... Cuối cùng ngày ấy sẽ đến mà thôi...

Có tiếng mở cửa khẽ... Duy nhìn ra, trong ánh sáng đỏ của chiếc đèn ngủ, anh thấy Tổ Phương đang rón rén đi vào... Phương mặc chiếc váy ngủ trắng mượt mà như một cô tiên hiền dịu... Mỗi bước cô đi, tà váy lại tung lên nhẹ, Duy mỉm cười... Điều còn lại trong cuộc đời anh, có lẽ là những phút giây như thế này...

Phương sẽ ngồi xuống mép giường, chiếc nệm lún xuống... Duy nhào người ra, bất ngờ ôm lấy cô vào lòng... Phương kêu lên nho nhỏ:

— Anh chưa ngủ sao?

— Ừm...

Phương bò hẳn lên giường, chui vào tấm chăn mỏng, và lọt thỏm trong vòng tay Duy... Hơi ấm của anh như truyền sang cô một nỗi xao xuyến ngọt ngào... Cô dịu dàng:

— Em không ngủ được... Em nghĩ đến đám cưới của chúng ta!

— Em nôn nóng lắm rồi hả? — Duy ghé cằm vào vai Phương, trêu chọc.

Phương gập đầu, tay cô siết chặt tay anh, cảm nhận sâu sắc sự tồn tại của anh quan trọng như thế nào đối với cô... Nỗi ám ảnh về sự chia cắt trong tương lai bao giờ cũng bắt đầu mỗi khi cô ngã lưng xuống giường... Phương không thể nào ngủ được... Nhưng bây giờ, trong vòng tay anh, mọi điều như tan biến hết... Phương khép mắt lại, vùi sâu người vào lòng Duy...

Bất giác, Duy ôm siết cô thật chặt, anh thì thầm:

— Nếu đến ngày đó... thì xin em đừng khóc! Em hãy coi anh như chỉ đi thật xa và ngày trở về là không xác định... Nhưng anh vẫn luôn ở bên em, anh sẽ là ngôi sao sáng nhất, soi sáng suốt cuộc đời em... Em sẽ sống đến trăm tuổi... Em sống cho cả anh nữa nhé? Hãy sống cho cả hai ta!

Phương xoay người lại, vùi mặt vào ngực Duy, khiến anh thấy ngực mình nóng bỏng... Nước mắt của Phương... Quặn lên trong anh một nỗi đau như bị ai chém mạnh vào người... Mãi một lúc, Phương mới ngăn được sự xúc động, cô thổn thức:

— Nước mắt là vũ khí của em .. để có thể giữ chân anh lại... Sao lại bắt em không được khóc hả anh?

— Tổ Phương...

— Em lại còn phải sống thật lâu trong cô đơn nữa ư? Sống cho cả hai ta ư? Sao không cho em đi theo anh? Sao lại không hả anh?

— Phương! — Duy hét lên. Anh nâng người cô dậy, cố nhìn vào đôi mắt nhòa của cô... Anh sẽ sẽ lắc đầu:

— Không được có ý nghĩ ấy, hứa với anh đi? Em chẳng lẽ đã quên những ước vọng của chúng ta từ hồi xa xưa? Chẳng lẽ em định bỏ ngang chỉ vì anh không thể cùng đi tiếp? Xin em hãy vì anh mà em phải sống, sống thật tốt ... thật hạnh phúc ... nhé Phương? Hãy hứa đi Phương!

Anh lắc nhẹ vai Phương, cô gục đầu xuống... Chỉ nghĩ đến chuyện xa anh một hai ngày là cô đã thấy như sụp đổ cả bầu trời rồi... Vậy mà anh sẽ đi mãi, không hẹn ngày về... Và anh bắt cô sống như thế...

Duy ôm Phương vào lòng, yêu cô quá đỗi... Cô òa lên khóc nức nở, ôm ghìet lấy cổ anh... Chúng ta làm sao có thể xa nhau lâu như thế hả anh? Xa quá... lâu quá... đau đớn quá... Em sẽ phải làm gì để cho người nổi nhớ anh?

— Phương... anh xin lỗi! — Duy lên tiếng sau khi thấy Phương đã dịu đi...

— Không! — Phương ngẩng lên, cười nhẹ... Lỗi là tại em! Em đã nói không làm được như đã hứa với anh... Em là một đứa bất tài quá, luôn không biết kiềm chế cảm xúc của mình...

— Bởi thế mà anh luôn yêu em... vĩnh viễn yêu em, Phương à!

Phương nhướn người lên, hôn nhẹ vào môi Duy... Nụ hôn còn đọng lại vị mặn của nước mắt... Duy hôn mãi miết, trên mắt cô, trên gò má, trên môi ... với hy vọng sẽ làm tan biến những giọt nước mắt đau khổ... Em sẽ chỉ còn biết cười hạnh phúc mà thôi. Buổi sáng hôm đó là một buổi sáng trong xanh, gió nhẹ thổi mát man trên những mái tóc, những nụ cười ... Theo chân gió có hương thơm kỳ lạ của những bông hoa sữa cuối mùa, ùa vào trong đại sảnh của khách sạn, nơi tổ chức đám cưới của Nhật Duy và Tố Phương. Không khí đầm ấm như một cuộc gặp mặt của một đại gia đình toàn những người thân thiết...Tiếng nhạc dịu dặt, thơ mộng, len trong những tiếng cười và những tiếng chúc tụng...

Thục Uyên giữ tay Phạm Tố Phương trong tay mình, mỉm cười với bạn mỗi khi có thể. Phương cũng đáp lại tấm lòng của bạn bằng một tâm trạng thanh thản, tự nhiên... Cô đã khóc quá nhiều vào những đêm hôm trước, vùi đầu trong lòng mẹ vào đêm hôm qua... Nỗi buồn khổ dường như đã ở phía rất xa... Mẹ cô đã dùng đôi tay thần kỳ của một người mẹ, xoa dịu hồn cô, đưa cô về với con đường đúng đắn nhất của lý trí ... Yêu là yêu những hạnh phúc của người mình yêu... Phương không thể dâng tặng tình yêu nồng cháy của mình cho Duy được, thì cô có thể tặng anh một lời chúc phúc hạnh phúc, tặng anh một tấm lòng ngập tràn nguyện ước..." Hãy sống thật tốt nhé anh!"...

Paul và Henry cùng ngồi bên quầy rượu, chạm nhẹ cốc rượu vào nhau... Chúc cho họ hạnh phúc mãi mãi!

— Cả em nữa! — Việt Hùng đưa cốc của mình ra, mỉm cười.

Paul nhếch môi:

— Chú em còn có một điểm phúc!

— Đúng! — Henry vờ nói với giọng hờn dỗi... Bọn tôi đâu có được chọn làm phù rể đâu?

Hùng bật cười, ngồi xuống cái ghế thứ ba, tự chạm cốc mình vào hai cốc kia, tu ực một hơi, rồi mới trầm tĩnh nói:

— Nhưng em cũng muốn chúc cho họ hạnh phúc mãi mãi...

— Được! Ra nhỏ tuổi mà ... nốc rượu không phải đùa đâu! — Paul đùa cợt khiến Henry bật cười. Ở đây, cũng có ba người đàn ông ... dùng rượu vui sâu những tình cảm riêng tư chỉ vì hạnh phúc của một người con gái họ yêu thương hết lòng...

Không ai có thể quên được vẻ đẹp kỳ diệu sáng bừng trên gương mặt của đôi trai gái trong buổi lễ thiêng liêng nhất của đời mình... Niềm hạnh phúc có ở trong mọi góc ngách của không gian, ngay cả trên những bông hoa trang trí, người ta cũng thấy ngây ngất, lâng lâng... Tiếng nhạc, tiếng cwoif vui hòa cùng ánh nắng nhạt nhòa ... Trời không một gợn mây, xanh biếc một màu tươi non tràn đầy sức sống. Sự sống đã trỗi dậy bằng tình yêu và sự tin tưởng lẫn nhau... Và trên cõi đời này lại có thêm một đôi vợ chồng mới, bắt đầu bắt tay vào xây dựng hạnh phúc lâu dài... Họ tận dụng thời gian, dùng tiếng cười để lấp đi khoảng trống mà nỗi đau đã vô tình tạo ra trong lòng. Thời gian làm những bước sụt dài trên nền băng buốt giá của cuộc đời... Thời gian như một đại lượng tỉ lệ nghịch với hạnh phúc của đôi trai gái đang tay trong tay cúi đầu trước bàn thờ gia tiên kia... Và bao nhiêu con người chứng kiến ở đó đều lặng lẽ quay đi, thì thầm cùng một lời ước nguyện... Làm sao để có thể có một phép màu làm quà tặng cho đôi vợ chồng mới cưới đây? Sao bao nhiêu khổ đau, chết chóc và chia ly vẫn chưa đủ trong cuộc sống của đôi trẻ? “ Thật bất công quá... bắt

công quá ông trời ơi! “... Người mẹ gục đầu vào vai chồng, lặng đi vì những ý nghĩ tái tê trước hạnh phúc của con trai...

Sa Pa! Đẹp hiền hòa trong màn sương mù dày đặc...Cái lạnh giá cũng theo từng cơn gió đùa nghịch với các du khách ở khắp mọi nơi...Tổ Phương đứng ở ban công tầng 5 của một khách sạn lớn, phóng tầm mắt ra phía xa, nơi có những ánh hồng rực của một buổi bình minh sắp xuất hiện... Cô khẽ co người lại trong chiếc áo len mỏng manh...Phía dưới là sương mù che hầu hết các ngôi nhà trên phố... Màu trắng kỳ ảo khiến cô có cảm giác như mình đang ở một chốn thiên đường nào đó, bản thân cô đang bay bằng đôi cánh trong suốt chứ không phải đang đứng bằng đôi chân nữa... Phương mỉm cười, mà đúng là cô đang sống trên một thiên đường thật sự rồi còn gì... Đám cưới đã diễn ra được hai ngày, và niềm hạnh phúc trọn vẹn cũng đã bắt đầu được hai ngày...

Có tiếng mở cửa, Phương không quay lại nhưng cũng biết đó là ai. Cô đợi vòng tay ấm nồng của anh ôm mình vào lòng, mới quay lại, mỉm cười:

_ Gió lạnh lắm!

Nhật Duy khẽ cười, lắc đầu:

_ Giờ thì gió cũng chẳng làm được gì anh đâu. Anh đang có một sức mạnh vô địch mà!

Phương hơi rướn chân lên để hôn nhẹ vào môi anh một cái. Cô tựa người vào người anh, thì thầm:

_ Anh có thấy giống một thiên đường không?

_ Không phải “ giống “ mà “đã là một thiên đường “ rồi em ạ!

Ủ tay mình trong tay anh, Phương khẽ nhắm mắt lại. Cô nghe thấy tiếng gió hát, tiếng khèn vang vọng đâu đó...Giờ thì không nên nghĩ gì đến tương lai nữa, hiện tại là quá đủ ột đời người rồi!

_ Hôm nay mình đi chơi nhé?_ Cô lên tiếng đề nghị.

_ Ừm... dù quả thực anh vẫn thích ở nhà một mình với em !

Phương bật cười. Cô thúc nhẹ vào người anh, quay người lại, nheo mắt:

_ Anh là con mèo lười!

_ Người ta không ví chồng mình là mèo đâu em! _ Duy thản nhiên nhìn lại.

_ Thì bây giờ em nói!_ Phương đưa tay vuốt nhẹ gương mặt góc cạnh của Duy. Làn da anh nồng ấm dưới những ngón tay cô... Bao nhiêu cảm xúc tràn về, Phương cười nhẹ trong niềm hạnh phúc hân hoan..._ Em yêu anh rất nhiều! _ Phương bắt chợt nói ý nghĩ thành lời. Còn Duy xiết cô thật chặt trong vòng tay mình...

Vị bác sỹ trẻ bước vào, ngại ngần quay đi trước cảnh nồng nhiệt của vợ chồng trẻ ngoài ban công. Phương nhìn thấy anh ta trước tiên, nhưng cô không buông Duy ra ngay ...

Duy nhìn thấy anh chàng bác sỹ khi quay vào, anh mỉm cười chào:

_ Mới sáng sớm mà bác sỹ Quân!

Quân bối rối đẩy gọng kính lên cao, mắt nhìn xuống khay đựng mấy ống thuốc, miệng trả lời:

_ Tôi chỉ là theo lời dặn của bác sỹ Sang thôi mà!

Duy kéo tay Phương đi vào... Sáng nào cũng thế bác sỹ Quân luôn xuất hiện với hai ống thuốc tiêm, cẩn thận làm công việc của mình theo lệnh của bác sỹ trực tiếp điều trị cho Duy. Phương thường tỏ ra không thích Quân, cô luôn tránh gặp mặt Quân mỗi khi có thể. Nhưng trên hành trình của hai vợ chồng không thể thiếu sự có mặt của Quân được, thế mới khổ cho Phương và càng là một cực hình cho Quân...

Duy ngồi xuống ghế, kéo cao ống tay áo lên, cố không tỏ ra chán chường để tránh cuộc cãi vã có thể bùng nổ bất cứ lúc nào giữa Phương và vị bác sỹ trẻ hiền lành. Phương nhủ mảy:

_ Sao hôm nay lại có tới ba mũi? Chồng tôi có biểu hiện gì là nặng thêm đâu?

Giọng Phương báo hiệu một cơn giông tố. Quân thì lúc nào cũng bối rối trước Phương:

— Không phải thế...

— Đây cũng là một chỉ thị của ông bác sỹ nhà anh chứ gì? — Phương kìm giọng lại.

Quân bắt giác ngẩng mặt lên, lại kéo cao gọng kính, gật đầu:

— Vâng... Và tôi không thể làm khác!

Duy nắm lấy tay Phương, dịu dàng:

— Có phải lỗi của bác sỹ đâu mà em cáu lên thế? Bác sỹ theo chúng ta lên tận đây là vì sức khỏe của anh mà, em phải cảm ơn chứ?

Phương quay mặt đi, ghì lại lời chua cay sắp bật ra khỏi bờ môi. Vì có gì mà lúc nào anh ta cũng như thần chết ám ảnh cuộc sống vừa mới bắt đầu của hai đứa cơ chứ?

Quân cũng nhận thấy sự cố gắng của Phương nên anh lặng lẽ làm công việc của mình. Từ khi được giao nhiệm vụ này, tiếp xúc với người bệnh và người thân của anh, Quân luôn sống trong tâm trạng lo âu khắc khoải... Anh cảm phục Nhật Duy, anh xúc động trước tình yêu của họ, và cay đắng nhận ra mình đang là một cánh tay đắc lực nhất để đẩy cuộc sống của họ xuống vực thẳm... Nhưng biết làm thế nào hơn?

Quân đưa ống tiêm ra ngoài ánh sáng, lặng người khi nhìn thấy đôi mắt u buồn của Phương...

Quân đưa ống tiêm ra ngoài ánh sáng, lặng người khi nhìn thấy đôi mắt u buồn của Phương... Nỗi buồn đau cam lặn như buộc vào tim anh một hòn đá nặng, nhấm chìm hồn anh vào hồ nước tội lỗi... Quân mím chặt môi, đẩy thuốc vào trong kim... Nhật Duy quay ra ngoài, vẻ mặt thản nhiên như thể không quan tâm tới việc người ta đang đưa vào người anh một lượng thuốc cực mạnh... Phương ngồi xuống bên cạnh, nắm chặt tay anh như cố làm giảm đi nỗi đau trong người anh. Mỗi buổi sáng... đây là một địa ngục! Phương không dám khóc, nhưng cũng thể cười như thể không có chuyện gì được... Cô chỉ biết im lặng, nén lòng thật chặt... Cô thương Nhật Duy của cô quá đổi! Chuyến đi dọc đất nước từ Bắc vào Nam kết thúc, đôi vợ chồng trẻ trở về Hà Nội, sống thanh thản trong ngôi biệt thự của dòng họ. Bác sỹ Quân cũng chuyển đến theo họ dù rằng Nhật Duy cảm thấy mình khá hơn, không cần đến bác sỹ nữa. Thi thoảng anh bị chảy máu cam, và sức đề kháng với cảm cúm cũng kém hơn bình thường. Mỗi ngày lượng thuốc được truyền vào cơ thể anh ngày càng nhiều hơn. Duy chỉ tỉnh táo và khỏe mạnh hơn vào buổi chiều, một hiện tượng mà Bảo Quốc cho rằng rất lạ. Nhưng giờ ai mà quan tâm nữa? Thời gian của họ còn lại rất ít... Đã bốn tháng trôi qua, và áp lực ngày một đè nặng xuống hạnh phúc của hai vợ chồng ... Lần chia tay sắp tới sẽ là lần chia tay vĩnh viễn, dù một người có chờ đợi đến thế nào nữa thì cũng không còn gặp nhau được nữa... Chỉ nghĩ đến thôi thì đã là cả một nỗi kinh hoàng...

— Em này...

Phương động đậy mi mắt nhưng không mở hẳn ra. Duy vòng tay ôm lấy cô, mỉm cười:

— Sáng rồi đấy!

— Em không thích! — Phương nói xong, rúc đầu vào ngực chồng.

Lặng lẽ nhìn những luồng ánh sáng chiếu qua khe rèm chưa kéo hết, Duy biết lại đã trôi qua một ngày, và ngày nữa cũng đã bắt đầu rồi...

— Chẳng ai là không thích bình minh cả! — Duy dịu dàng — Vì khi thức dậy, người ta sẽ được nghỉ ngơi và được nhìn thấy người mình yêu thương nhất ... Anh lúc nào cũng muốn được nhìn thấy em, được cảm nhận rằng em đang ở bên anh, rất gần tưởng như không thể tách rời được... Anh đang rất hạnh phúc nên anh cũng rất yêu thích mỗi buổi bình minh.

Phương hơi nhích người lên, đưa ánh mắt buồn khổ nhìn anh. Duy mỉm cười:

— Không thể vì một nỗi buồn đau mà từ bỏ cuộc sống ... Em hiểu không?

Phương ôm chặt lấy Duy, lắc đầu:

— Không... Anh không thể bỏ rơi em... Không thể đâu. Em không cho phép như thế!

— Anh sẽ mãi yêu em, luôn luôn ở bên em... Chờ em đến tận kiếp sau, kiếp sau nữa...

Phương muốn khóc nhưng không thể. Cô úp mặt xuống gối, lặng lẽ chịu đựng nỗi đau như vẫn chịu đựng từ khi biết tin ấy. Tình yêu và sự tuyệt vọng xiết chặt lấy trái tim cô...Hàng trăm, hàng nghìn lần Phương nguyện rửa số phận, và cũng bằng từng đó lần, cô nhận ra mình đã thất bại... Cả hai đang đứng trước một vực thẳm mà biết chắc rằng sẽ có một người rơi xuống đó...

Buổi sáng nặng nề trôi qua mà không thấy bóng dáng bác sỹ Quân đâu. Phương thấy hân hoan trong lòng... Cô nghĩ, buồn khổ của buổi sáng nay là quá nhiều rồi, không thể thêm nên bằng gương mặt dầu dầu chịu đựng của Quân nữa...Nhưng đến trưa thì Quân về, đi cùng anh là bác sỹ Sang. Cả hai đều mang một vẻ nghiêm trọng, lần ân hận không thể che dấu. Phương bấu chặt tay vào thành ghế, ngăn mình không bật khóc trước tai họa sắp đến... Chỉ cần họ không đưa Duy ra khỏi nơi này...

Đợi chị người làm đặt hai cốc nước cam trước mặt hai vị bác sỹ xong, Duy mới lên tiếng:

— Có chuyện gì sao thưa bác sỹ?

Bác sỹ Sang nhìn sang học trò của mình một cái, rồi khẽ cúi đầu, giọng ông dâng lên một sự ân hận vô bờ bến:

— Chúng tôi thật không đáng khoác chiếc áo trắng trên người... Trong thời gian qua, chửi vì sự tác trách của tôi mà đã khiến cho bao nhiêu người khổ sở... Chúng tôi thật sự xin lỗi anh chị!

— Lỗi là tại tôi! — Bác sỹ Quân lên tiếng khi anh ta ngẩng mặt lên. Phương nhận thấy vẻ nhẩn nhện dường như đã được cởi bỏ dù trong đôi mắt ấy vẫn còn gì đó đau đớn không tả nổi... — Mọi sự lầm lẫn là do tôi, không phải do thầy của tôi đâu!

Duy nắm chặt tay Phương như cùng chờ đợi một phép lành. Nhưng vì đã trải qua bao nhiêu biến cố, cả hai đã học được sự điềm tĩnh chờ đợi những gì do số phận sắp đặt sẽ xảy ra... Không một ai trong hai người lên tiếng, chỉ im lặng nhìn Quân...

Quân kéo cao gọng kính trên sống mũi, cố gắng nhìn thẳng vào hai người trước mặt. Anh nhớ đến gương mặt người anh kính yêu của mình, lòng chợt thanh thản hẳn đi... Anh đã nợ họ ... và giờ là lúc để trả...

— Xin anh chị hãy nghe hết câu chuyện của tôi... Nghe xong thì tùy anh chị định liệu... Thật sự chúng ta không hề có oán hận gì nhau, và tôi cũng rất đau lòng khi làm thế đối với anh chị... Nhưng tôi không thể làm khác khi người anh mà tôi vô cùng yêu quý sắp sửa ra đi... Anh ấy là người đã tái sinh ra tôi khi đưa tôi về sống với anh ấy, nhắc tôi ra khỏi vũng lầy tội lỗi của một đứa trẻ móc túi mồ côi... Anh ấy đã làm trăm thứ việc để tôi có thể đi học, rồi khi tôi vào đại học, anh ấy cũng hy sinh luôn cả đám cưới của mình để lo cho tôi có tiền học phí... Tôi coi anh ấy như là cha, là mẹ, là anh là bạn ... là tất cả những gì mà tôi có được. Anh ấy là người chỉ biết à không biết nhận... Không bao giờ tự nhận mình đang già dần đi, đang cô đơn khi người yêu bỏ đi lấy người khác... Anh ấy còn không nhận những đồng tiền lương đầu tiên của tôi khi anh ấy ốm đau... Tôi còn biết làm gì hơn nữa chứ? Tôi đã nhận ở anh ấy quá nhiều, nhiều đến mức tôi sẵn sàng đổi tính mạng mình để anh ấy được sống... Tôi đã gần như muốn chết khi nhìn thấy mẫu xét nghiệm của anh ấy trong phòng thầy Sang... Anh ấy bị ung thư! Sau bao nhiêu năm con người ấy sống vì người khác, cuối cùng lại nhận một cái án tử hình quá sớm... Bất công quá phải không?

Nước mắt chảy tràn ra trên gương mặt buồn khổ của Quân. Anh lóng ngóng lấy tay lau đi... Phương đưa cho anh chiếc khăn giấy, dịu dàng nói:

— Tôi hiểu tâm trạng ấy của anh!

— Tôi biết! — Quân nhận lấy chiếc khăn, cười méo mó... Vì chính tôi là người đẩy chị vào tình cảnh ấy... Chị ghét tôi là phải... Lẽ ra tôi cũng không định tráo mẩu xét nghiệm của anh tôi và của Nhật Duy đâu, nhưng tôi hiểu tính anh tôi quá rõ. Anh không sợ chết, nhưng cũng không ngồi đợi cái chết đến ... vì anh không muốn làm tôi vướng bận. Anh ấy sẽ tìm cách chết trước khi đến giới hạn... Tôi thì không thể. Tôi không chấp nhận được. Tôi là bác sỹ vậy mà không thể giúp được người thân duy nhất của mình... Thế có đáng buồn không cơ chứ?

Quân quay sang nhìn bác sỹ Sang, cúi đầu:

— Em đã sai! Em tráo đổi mẫu xét nghiệm, lại còn dối gạt thầy để em có thể đi theo Nhật Duy mà bưng bít sự thật... làm uy tín của thầy giảm sút...

— Lỗi của em là đã đặt tình cảm cá nhân lên cao quá... Thầy không sợ mất uy tín, thầy chỉ sợ bệnh nhân của thầy không được cứu sống mà thôi...

Quân gạt nhẹ đầu, nhìn thẳng mắt Nhật Duy, nhận lỗi:

— Tôi biết có nói thế nào thì cũng không thể bù đắp nỗi nỗi kinh hoàng của gia đình trong bốn tháng qua... Anh tôi đã mất sáng nay vì anh ấy không chịu truyền hóa chất nữa... Câu cuối cùng anh ấy nói với tôi là xin anh chị tha thứ cho anh ấy... Vì anh ấy mà anh chị phải chịu nỗi đau khổ kéo dài hơn cái chết này... Anh ấy bắt tôi hứa là phải nói rõ sự thật với anh chị trước khi chôn cất anh ấy... Xin anh chị hãy giúp anh ấy thanh thản ra đi...

— Đó chỉ là thử thách cuối cùng để hai chúng tôi có thể bên nhau mà thôi! — Duy mỉm cười nhẹ, siết chặt lấy tay Phương — Sáng nay chúng tôi đã nghĩ tới ngày chia ly vĩnh viễn nhưng không ngờ...

Phương ôm ghì lấy Nhật Duy, bật khóc nức nở:

— Cuối cùng anh cũng đã không bỏ em mà ra đi...

— Khoan đã...

Phương quay ra, hơi hoảng sợ khi bác sỹ Sang bối rối lên tiếng:

— Thời gian qua... Tôi đã yêu cầu bác sỹ Quân tiêm cho Duy một lượng thuốc cực mạnh... Có lẽ cần phải kiểm tra thêm!

— Vì Nhật Duy bị chứng máu khó đông cộng thêm với áp lực quá nặng trong tâm lý nên anh ấy hay chóng váng đầu óc... Tôi chỉ tiêm cho anh ấy một lượng thuốc bổ cần thiết để cân bằng lại, và một chút thuốc ngủ để mọi người không nghi ngờ mà thôi!

Bác sỹ Sang thở phào nhẹ nhõm. Còn Phương, cô không ngại ngần cúi xuống hôn chồng mình một nụ hôn nồng thắm và hạnh phúc... Nước mắt của cô rơi xuống đầm cả mắt Duy... Thật không thể hiểu nổi, sao cuộc đời lại có thể biến đổi nhanh như thế, thoát cái đã là địa ngục, thoát cái trở thành thiên đường ... Bác sỹ Quân cúi đầu, quá xấu hổ và đau khổ trước hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ. Còn bác sỹ Sang mỉm cười, ông vỗ nhẹ lên vai người học trò. Có lẽ đây cũng sẽ là một bài học để đời cho anh, một người bác sỹ tuy không có quyền lực gì trong cuộc đời nhưng lại rất dễ dàng khiến cho cuộc sống của người khác trở thành địa ngục hay thiên đường chỉ bằng một hành động rất nhỏ của mình mà thôi... Ở đời sống bằng cái Tâm thôi thì chưa đủ, mà còn phải biết dùng cả lý trí để phán đoán thiệt hơn, ình và cho cả người khác nữa! Nhật Duy và Phương đến dự đám tang của người đàn ông tốt bụng ấy. Gương mặt thanh thản như đang ngủ của ông đã phần nào làm giảm đi nỗi đau vật ân hận trong lòng bác sỹ Quân... Gia đình Nhật Duy ai ai cũng mừng đến rơi nước mắt trước tin ấy, không ai còn nghĩ đến chuyện tha thứ hay không tha thứ hành động nông nổi của Quân nữa. Những gì đã qua nếu như có thể bao dung bỏ qua được thì đặt nó ở lại phía sau... Đeo mãi bên mình thì chỉ thêm nặng lòng và đau khổ mà thôi...

Một bữa tiệc lớn đã được tổ chức tại nhà ông bà Hoàng, coi như để mừng Nhật Duy khỏi bệnh, mừng cho những khổ đau trước kia đã ra đi ... Paul và Herry có gọi điện về chúc mừng, hóa ra trong họa là có phúc... Việt Hùng cũng đến dự bữa tiệc đó và anh được bà Nhung đối đãi như con trong nhà. Bây giờ, mọi ngõ ngách trong nhà đều tràn ngập hạnh phúc và niềm vui... Mùa xuân trở thành một mùa rực rỡ nhất trong các mùa ở chính ngôi nhà này...

Sau bữa tiệc mừng lại là bữa tiệc chia tay với Phạm Tổ Phương. Cô quyết định ra nước ngoài du học dù chưa hoàn thành khóa học ở trong nước. Ước nguyện “ Nhật Duy được hạnh phúc “ của cô cuối cùng đã thành hiện thực, Phương có thể tự do để tìm con đường riêng ình...

— Chị ạ! — Phạm Tổ Phương nắm lấy tay Phương ở ngay trên sân bat náo nhiệt — Em đã ganh tỵ với chị kể từ khi biết chị là người duy nhất tồn tại trong trái tim anh Duy. Đến giờ em cũng vẫn còn ghen tỵ vì chị sẽ là người mang lại hạnh phúc cho anh ấy sau này... Nhưng em biết mình luôn cảm phục chị, chỉ bởi một điều duy nhất là chị được anh ấy yêu!

— Nếu như...

— Không phải đâu! Ước mơ được đi du học, được đi các nước và trở thành hướng dẫn viên du lịch đã có từ rất lâu trong em rồi... Nhưng vì gia đình, và vì tình yêu nữa đã níu giữ em ở lại. Ước nguyện thứ nhất của em đã có chị thực hiện rồi, còn ước nguyện thứ hai, em phải tự thực hiện ... như vậy mới cam tâm... Mà chính chị cũng là động lực để em vượt qua rào cản tâm lý mà đến với ước mơ ấy. Em muốn mình được sống như những gì mình mong muốn. Có thể khi hoàn thiện chính mình rồi, em sẽ tìm thấy hạnh phúc đích thực giống như hạnh phúc của chị thì sao?

Phương mỉm cười, cô nhẹ nhàng:

— Cho chị ôm em được không?

Phạm Tố Phương khẽ gật đầu. Phương ôm cô gái vào lòng, cảm nhận được tình yêu thương dâng lên trong lòng một cách sâu sắc... Ai cũng bị tổn thương nhưng quan trọng là phải biết nhìn nhận một cách đúng đắn những tổn thương đó, chẳng nên đổ lỗi cho ai khi mình bị đau, mà hãy tự hỏi, mình cần làm gì để bớt đau đi ... giống như cô gái này và giống như bao nhiêu con người khác...

— Em hãy sống hạnh phúc nhé!

— Cả chị cũng thế!

Nhật Duy mỉm cười từ đằng xa... Mỗi người sẽ trưởng thành hơn trong nỗi đau của chính mình, đó là điều chắc chắn nếu như ta biết cách vượt qua!

Em làm gì mà bồn thần thế? — Nhật Duy tựa đầu vào vai vợ, ánh mắt anh dò tìm những âu lo trên gương mặt của Phương. Phương quay lại, mỉm cười:

— Em không làm gì cả... Chỉ tự hỏi là anh bao giờ về mà thôi! Anh có xin nhập học được ngay không?

Nhật Duy ngồi xuống bên cạnh, hướng mắt ra bên ngoài cửa sổ. Vườn hoa hồng ngào ngạt trong gió.

— Không! Anh không có ý định học tiếp.

Phương quay phắt lại, không hài lòng:

— Vậy thì không được... Bao nhiêu năm học hành là vì cái gì hả anh? Nếu anh không có bằng cấp thì sẽ lãnh đạo được ai?

Duy mỉm cười, kéo tay Phương lại, hôn nhẹ nhàng:

— Quan trọng là khả năng của mình thôi... Anh có em là đủ rồi...

Phương không bằng lòng khi anh hy sinh nhiều như thế. Cả hai đã quá hạnh phúc kể từ khi biết rõ sự thật, nhưng cũng cách đây mấy tháng rồi... Tương lai của hai đứa không thể dừng mãi ở đây...

Duy kéo cô vào lòng, thì thầm:

— Anh yêu em rất nhiều... Anh không bao giờ muốn phải xa em, kể cả lúc làm việc...

— Em cũng thế! — Phương hơi ngẩng đầu lên, mỉm cười — Chờ anh về là một cực hình!

Hôn nhẹ lên môi Phương, Duy hơi đẩy cô ra, dịu dàng:

— Anh có quà cho em này...

— Quà gì? Ăn được không anh?

— Chỉ nghĩ đến ăn là giỏi! — Duy trêu chọc — Em nhắm mắt lại đi và xò tay ra .

Phương làm theo. Cô hồi hộp chờ đợi, không hay biết rằng khi đặt món quà lên tay cô, Duy gần như thấy ***g ngược mình vỡ ra.

Phương mở mắt, bàng hoàng nhìn Duy rồi lại nhìn tấm vé máy bay trên tay mình. Duy cúi xuống, hôn lên mắt, lên má, lên môi cô, rồi nói:

— Anh biết trong những ngày qua tâm trạng em ra sao... Em còn mẹ ở bên đó, còn khóa học chưa hoàn thành, còn giấc mơ trở thành nhà tạo mẫu hàng đầu ... Nếu như em bỏ qua để chọn lựa cuộc sống an nhàn của một người vợ ở nhà chờ chồng thì anh sẽ thấy xa lạ lắm... Anh yêu em, anh đã chờ em ngay từ khi chỉ là một cậu bé... Huống hồ giờ anh đã là một người đàn ông? Anh đủ sức chờ em thêm hai năm nữa... Chỉ cần em hứa là sẽ quay trở về bên anh!

Nước mắt nhạt nhòa trên gương mặt hồng hồng của Phương. Cô buông rơi tấm vé, ôm chặt lấy Duy, nức nở...

— Em yêu anh!

— Anh sẽ chờ em... ở kiếp này, kiếp sau, và kiếp sau nữa!

Khi tình yêu sinh ra thì chờ đợi và nhớ nhung cũng xuất hiện làm bạn đồng hành. Những chuỗi ngày chờ đợi tô màu cho tình yêu thêm lung linh và thêm bền chặt...Duy tin vào điều đó và sẵn lòng chờ đợi thêm nữa... Khi đã vượt qua cả cái chết thì tình yêu sẽ là vĩnh cửu!

Thời gian sau đó ...

“ Sự thật đã được làm rõ về cái chết của nữ cảnh sát người Việt Nam.

Sau hơn hai tháng điều tra vụ buôn ma túy được đánh giá là lớn nhất nhì trong năm của bang Washington, cảnh sát đã phanh phui thêm những vụ ám sát mờ ám cách đây mấy năm, trong đó có cái chết của Trung tá Nguyễn Hiền Lan. Một tập hồ sơ đầy đủ và chi tiết đã được gửi đến cho cảnh sát, và người đứng ra tố cáo tội ác của ông trùm Jim Duboux chính là con gái Trung tá, hiện đang là Trưởng phòng thiết kế của công ty MC. Ông trùm này trước kia là một Thượng Nghị Sĩ có tiếng, nhưng sau sự sụp đổ của Thị trưởng bang Tomat Taylor đã phải từ chức. Theo dự tính thì Jim Duboux sẽ phải chịu mức án cao nhất trong hệ thống các hình phạt của bang này...”

Duy tắt máy tính, thở phào nhẹ nhõm. Vậy là mối nặng lòng bao năm của Phương đã được được giải thoát. Có lẽ giờ đây em đang mỉm cười hạnh phúc, phải không Phương?

Duy nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy. Thu gọn mấy tập hồ sơ cho vào chiếc ca_tap của mình, Duy rời khỏi phòng làm việc. Đi dọc hành lang và gật đầu chào mấy nhân viên về muộn, Duy dừng trước cửa thang máy. Bao giờ cũng vậy, anh luôn là người đến sớm và về muộn trong công ty. Dồn sức cho công việc và cho việc học ở trường, anh dường như không quan tâm đến bất kể cái gì khác... đến nỗi trong công ty đồn ầm lên về ông Tổng giám đốc lạnh lùng. Những vụ như có đối tác làm ăn nào là nữ thì y như rằng có dính thêm tin cô ta sẽ là người khóc nức nở vì bị từ chối một cách không thương tiếc. Duy mặc kệ, chỉ cần anh kiên nhẫn mà thôi...

Anh đã mua một ngôi nhà ình và Phương. Ngôi nhà có khoảng sân và mảnh vườn nhỏ trước cửa. Anh trồng vào đó các loại hoa hồng ưa thích của Phương. Cổng nhà thì được anh trồng bên cạnh hai bụi tầm xuân, và đến giờ thì chúng đã xanh um, uốn lượn theo hình dáng của chiếc cổng, giống như cánh cổng của khu vườn ở biệt thự Hoa Hồng. Căn nhà rộng và được bài trí theo đúng sở thích của Phương. Bà Nhung thuê cho anh một người giúp việc tin cậy và chăm chỉ... Cuộc sống của anh lúc này chỉ là về nhà, ăn uống nghỉ ngơi và ... buồn điện thoại với người vợ đang ở cách xa nửa vòng trái đất...

Vừa về đến nhà thì Duy mới nhớ ra là hôm nay anh phải tự túc một mình vì người giúp việc xin nghỉ để về lo đám giỗ. Anh xắn tay áo lên để pha ình cốc nước cam. Đang loay hoay tìm kiếm thì chuông điện thoại reo vang...

Duy nhăn mặt khi thấy số hiện lên là của Việt Hùng.

— Anh ... có Thục Uyên ở đây phải không?

— Có! — Anh đừng dằng trả lời.

— Anh cho em gặp cô ấy với!

__ Nhưng anh đuổi nó về rồi! __ Duy bực mình __ Đâu có cái kiểu giận nhau thì đến đây ... ăn vạ hả? Nhà này là cửa Phật chắc?

__ Sao anh lại không giữ cô ấy lại? __ Hùng rói rít kêu kên, không để ý đến nỗi bực mình của ông anh __ Anh làm thế có chết em không? Biết tìm ở đâu bây giờ? Đừng nói với em là cô ấy về Trung Quốc nhé?

Duy bật cười. Tình yêu làm người ta mất hết lý trí thật!

__ Nó dọa thế mà cũng tin à?

__ Tin chứ anh! __ Hùng đã bình tĩnh hơn __ Dù là chưa bao giờ cô ấy thực hiện cả.

__ Cứ đến nhà ấy. Nó chắc đang dần dỗi với mấy cây cảnh của bố...

__ Vậy mà em không nghĩ ra...

__ Đến khổ với mấy người đang yêu này thôi!

Duy vừa dứt lời thì Hùng đã cúp máy. Anh nhún vai, tiếp tục công việc của mình... Tự nhiên cảm thấy hạnh phúc vì sự tĩnh lặng mà anh đang có. Anh mang cốc nước ra ngoài, ngồi xuống ghế và từ từ thưởng thức... Gần năm nay, nhà anh gần như là trại cứu nạn của những đôi tình nhân giận dỗi nhau. Hết anh thì đến chị, không lúc nào là không than vãn, lo lắng và dĩ nhiên ... nói như đài phát thanh không biết mệt... Bây giờ anh thấy thật sáng suốt khi sáng nay đã nhanh tay đuổi Thục Uyên về, nếu không giờ phải ngồi nghe hai anh chị cãi nhau... chắc đến mệt.

Lại có tiếng chuông cổng. Duy nhíu mày, bực mình. Nhưng anh cũng uể oải đứng lên. Lê từng bước chân nặng nề về phía cánh cổng gỗ đỏ, Duy mở cổng. Trước mặt anh là Bảo Quốc với nụ cười nhản nhở quen thuộc:

__ Mỹ Phương đi công tác ... tao đến tá túc mấy hôm.

__ Mỹ Phương dù không đi công tác thì cũng ở nhà cô ấy chứ có ở nhà mày đâu/ __ Duy đứng chặn ở cổng, chưa có ý định mời bạn vào.

__ Ừ thì ... __ Quốc cười trừ __ Nhà mày có người làm ... cuối tuần sẽ không phải lo cái ăn.

__ Ra thế! __ Duy gật gù __ Nhưng xin thông báo với ... ngài rằng chị ấy đã về quê rồi... thứ hai mới có nhà cơ. Mày chịu khó quay lại sau nhé?

Duy đóng cửa không để Bảo Quốc kêu lên một tiếng chói lói nào. Anh mỉm cười. Dễ gì thoát được khỏi mấy người mà tôi lại bỏ qua đâu?

Nhưng vừa đi vào đến cửa thì lại có tiếng chuông cổng. Anh định mặc kệ nhưng tiếng chuông được bấm từng hồi dài, nghe rất thúc giục. Anh đâm cẩu, xăm xăm đi ra, kéo mạnh cánh cổng và hét lên ngay:

__ Còn chuyện gì nữa? Người ta muốn ...

Nhưng ngay lập tức anh dừng lại, sững sốt trước người đứng đối diện. Trái tim anh đập cuồng loạn trong ***g ngực, mãi nó mới thốt lên được tiếng gọi khẩn đặc:

__ Tổ Phương! Tổ Phương mỉm cười, cô buông rơi chiếc sắc tay, lao nhanh vào vòng tay đang từ từ mở rộng của Duy.

__ Em đã về... Anh à, em đã về!

Siết chặt Phương trong vòng tay mình, Duy thì thầm:

__ Cuối cùng anh đã đợi được...

Duy hôn lên khắp gương mặt đang đầm nước mắt hạnh phúc của Phương, rồi dừng lại ở bờ môi mọng thơm mùi hương hoa... Thời gian, không gian như dừng lại... Chỉ còn nắng mùa thu, chỉ còn hương hoa sữa ngào ngạt, chỉ còn gió vương vất đưa bài ca tình yêu lan xa trong khắp đất trời.../.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-dong-duong>